

AESOPI PHRYGIS VITA ET FABELLAE,

cum latina interpretatione.

GABRIAE Græci fabellæ tres & quadraginta ex trimetris iambis, præter ultimã ex Scazonte, tetrastichis conclusæ, cum latina interpretatione.

EX APHTHONII exercitamẽtis de fabula. Tum de formicis & cicadis græce & latine.

DE fab[illegible] imaginibus Philostrati g[illegible]e & latine.

EX Hermogenis exercitamẽtis de fabula Prisciano interprete.

IN INCLYTA BASILEA.

[redacted] 1524.

IO. FROBENIVS LECTORI S. D.

QVAM in usu fuerint olim & nemini nō familiares Aesopi Phrygis apologi, quos Lydorũ regi Crœso dicauit, ut autor est Suidas, uel græcũ illud prouerbiũ, οὐδὲ τὸν αἴσωπον πεπάτηκας, hoc est, Ne Aesopũ quidē contriuisti, in indoctũ prorsus & qui literas ne à limine quidē salutasset, usurpari solitum, satis indicarit. Nec adeo sine ratiōe factũ est antiquit⁹ ut primo statim loco pueris prælegeret Aesopus. nã habet nescio qd fabula cũ ea ætate cognatum, & facilius in puerileis animos influit, qui molles etiamnum sunt, ut scribit Hermogenes, & simpliciũ fictionum supra quàm dici queat cupidi. Nec hijs pueri modò, sed & reliqua ætas capitur. An nō Menenius Agrippa furētē P. R. apologo de membrorũ in uentrem cōspiratione commodè prolato repressit? Et Themistocles ab Atheniensibus, ut antiquos retinerent magistratus, unica fabella quod speciosis non poterat argumentis impetrauit? An non Sedunensis Antistes (ut recentis exempli mentionē faciamus, ne intercidat) abhinc fermè trienniũ in Comitijs Bernæ habitis, Eluetiorũ primates iamiam cũ Galliarũ rege pacē & fœdus inituros, nec aliud in animo gerenteis, relata de uulpe quam agricola cœperat fabula deterruit, & uelut iniecto scrupulo cunctantiores reddidit? Tanta est apologorũ uis, tantum pondus, ut auditorē uolentem nolētem trahant.

Proinde

Proinde credit Quintilianus nō hos ab Aesopo, sed Hesiodo proditos, aut ab aliquo diuinioris ingenij uiro. Nos certe quando GERMANIA nostra feliciter ubiq; græcatur, noluimus à studiosis Aesopicas fabulas diutius desyderari. Itaq; in enchiridij formā illas coegimus, ut facilius euolui gestariue possint. Aemulentur quicunq; græce docēdi prouinciā susceperūt, Græcos natione præceptores, q hodieq; post elementorū & breuē declinādi cōiugādiq; cognitionē, Aesopi fabulas pueris tradūt. Nā ex hijs nō modo recti mores, sed & mira rerū agēdarū prudētia, salutaresq; monitiōes hauriūt. Quin hoc mihi satis cōstat nō raro plus bonæ rei ī aliquo breui apologo latere, quàm in spinosis istis sophistarū syllogismis, & magnificis aliquot hui⁹ æui subtiliū philosophorū theologorūq; decretis. Porrò qđ nostra qdā imitati præstant se duplo minoris exēplaria uēdituros, id nō tā ridiculū est, quàm oībus studijs & studiosis pernitiosum. Nos castigamus nostra ꝓ uirili, chartis bonis utimur, doctos ære magno conducimus. Quid illi faciāt, aliorū esto iudiciū. Hoc unū nō tacebim⁹, si res impressoria negociatio pergat esse, ut quorundā arte cœpit questui modo studentiū, nō tā huius unq; inuētionē fuisse rectis studijs utilē, quā erit abusus exitiabilis. Bene uale, & Frobeniū ama. Apud inclytā Germaniæ Basileā, Quarto Nonas Decemb. An. MDXVII.

ΑΙΣΩΠΟΥ ΒΙΟΣ, ΤΟΥ ΜΥΘΟΠΟΙΟΥ, ΜΑΞΙΜΩι ΤΩι ΠΛΑΝΟΥΔΗι ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣ.

Πραγμάτων φύσιν τῶν ἐν ἀνθρώποις ἠκρίβωσαν μὲν καὶ ἄλλοι, καὶ τοῖς μετ' αὐτοὺς παρέδωκαν φέροντες, αἴσωπος δὲ δοκεῖ μὴ πόρρω θειοτέρας ἐπιπνοίας τῆς ἠθικῆς διδασκαλίας ἀψάμενος, πολλῷ γὰρ μέτρῳ τοὺς πολλοὺς αὐτῶν παρελάσαι, καὶ γὰρ οὔτ' ἀποφαινόμενος, οὔτε συλλογιζόμενος, οὔτε μὴν διὰ ἱστορίας, ἣν ὁ πρὸ τῆς κατ' αὐτὸν ἡλικίας ἤνεγκε χρόνος, τὴν νουθεσίαν διατιθέμενος, ἀλλὰ μύθοις τὰ πάντα παιδοτριβῶν, οὕτω τὰς τῶν ἀκροωμένων ἀγρεύει ψυχὰς, ὡς αἰσχύνεσθαι τοὺς λογικοὺς ποιεῖν, ἢ φρονεῖν ἃ μήτ' ὄρνιθες μήτ' ἀλώπεκες, καὶ αὖ πάλιν μὴ προσέχειν ἐκείνοις, οἷς πολλὰ τῶν ἀλόγων ἐν καιρῷ νουνεχῶς προσεσχηκότα μυθεύεται, δι' ὧν οἱ μὲν κινδύνους ἐπηρτημένους αὐτοῖς διέδρα, οἱ δὲ μεγίστης ἐν τοῖς καιρίοις τῆς ὠφελείας ἔτυχεν. οὗτος τοίνυν ὁ τὸν καθ' αὐτὸν βίον φιλοσόφου πολιτείας εἰκόνα προθέμενος, καὶ ἔργοις μᾶλλον, ἢ λόγοις φιλοσοφήσας, τὸ μὲν γένος δὲ ἀμορίου τῆς φρυγίας κατῆγε τῆς μεγάλης ἐπίκλησιν. τὴν δὲ τύχην γέγονε δοῦλος. ἐφ' ᾧ καὶ σφόδρα μοι δοκεῖ, τὸ τοῦ πλάτωνος ἐν γοργίᾳ καλῶς ἅμα καὶ ἀληθῶς εἰρῆσθαι, ὡς τὰ πολλὰ γοῦν ταῦτά φησιν ἐναντία ἀλλήλοις ἐστὶν, ἥ, τε φύσις, καὶ ὁ νόμος. αἰσώπου γὰρ τὴν ψυχὴν, ἡ μὲν φύσις ἐλευθέραν ἀπέδωκεν, ὁ δὲ παρ' ἀνθρώπων νόμος τὸ σῶμα πρὸς δουλείαν ἀπέδοτο, ἴσχυσε μέν τοι οὐδ' οὕτω τὴν τῆς ψυχῆς ἐλευθερίαν λυμήνασθαι, ἀλλὰ καί-

τοι, πρὸς

ÆSOPI FABVLATORIS VITA A MAXIMO PLANVDE COMPOSITA.

Erum humanarum naturam perſecuti ſunt & alij,& poſteris tradiderũt. Aeſopus uero uidetur, non abſq; diuino afflatu cum moralem diſciplinam attigerit,magno interuallo multos eorum ſuperaſſe,& enim neq; definiendo,neq; ratiocinando, neq; ex hiſtoria,quam ante ipſius ætatem tulit tempus,admonendo,ſed fabulis penitus erudiendo,ſic audientium uenat̃ animos, ut pudeat ratiõe præditos facere, aut ſẽtire,quæ neq; aues,neq; uulpes,& rurſus nõ uacare illis,quibus pleráq; bruta tempore prudenter uacaſſe fingunt̃,ex quibus aliqua,pericula ĩminẽtia effugerũt,aliq̃ maximã utilitatẽ in opportunitatibus cõſecuta ſunt.Hic igit̃,qui uitã ſuam philoſophicæ reip.imaginẽ propoſuerat, & operibus magis,q̃ uerbis philoſophatus,genusq; dẽ traxit ex Ammorio oppido Phrygiæ,cognomẽto magnæ, ſed fortuna fuit ſeruus. Quare & magnope mihi uidet̃ Platonis illud ĩ Gorgia pulchre ſimul & uere dictũ.plerũq; enĩ hæc inquit cõtraria inter ſe ſunt, natura ſimul,ac lex.Nam Aeſopi animum natura liberum reddidit,ſed hominum lex corpus in ſeruitium tradidit.Potuit tamẽ ne ſic quidem animi libertatẽ corrũpere. Sed quã-

τοι, πρὸς πολλὰ καὶ πολλαχόσε μεταφέρων τὸ σῶμα, διὰ οἰκείας ἐκείνην ἔδρας οὐχ οἷός τ' ἐγένετο μεταστῆσαι. ἐτύγχανε δ' ὢν οὐ μόνον δοῦλος, ἀλλὰ καὶ δυσειδέστατα τῶν ἐπ' αὐτοῦ πάντων ἀνθρώπων εἶχε. καὶ γὰρ φοξὸς ἦν. σιμὸς τὴν ῥῖνα. σιμὸς τὸ τράχηλον. πρόχειλος. μέλας. ὅθεν καὶ τοῦ ὀνόματος ἔτυχε. (ταυτὸν γὰρ αἴσωπος τῷ αἰθίοπι.) προγάστωρ. βλαισός. καὶ κυφός. τάχα καὶ τὸν ὁμηρικὸν θερσίτην τῇ αἰσχρότητι τοῦ εἴδους ὑπερβαλλόμενος. τὸ δὲ δὴ πάντων ἐν αὐτῷ χείριστον ἦν, τὸ βραδύγλωσσον, καὶ τὸ τῆς φωνῆς ἄσημόν τε καὶ ἀδιάρθρωτον. ἃ πάντα καὶ δοκεῖ τὴν δουλείαν αἰσώπῳ παρασκευάσαι. καὶ γὰρ δὴ καὶ θαῦμα ἂν ἦν, εἰ οὕτως ἀτόπως ἔχοντι τοῦ σώματος, διεγένετο τὰς τῶν δουλούντων ἄρκυς διαφυγεῖν. ἀλλὰ τὸ μὲν σῶμα τοιοῦτον ἦν τῷ ἀνδρί. τὴν δὲ ψυχὴν, ἀγχινούστατος ἐπεφύκει, καὶ πρὸς ἐπίνοιαν πᾶσαν ἐπηβολώτατος. ὁ κεκτημένος τοίνυν αὐτὸν, ἅτε πρὸς οὐδὲν οἰκίας ἔργων οἰκείως ἔχοντα, σκάπτειν εἰς ἀγρὸν διαπέσταλεν. ὁ δ' ἀπελθὼν, προθύμως τοῦ ἔργου εἴχετο. ἀφικομένῳ δέ ποτε καὶ τῷ δεσπότῃ πρὸς τὸν ἀγρόν, ἐφ' ᾧ τῶν ἔργων ἐπισκοπὴν θέσθαι, γεωργός τις σῦκα τῶν ἀγαθῶν δρεψάμενος δῶρον ἤνεγκεν. ὁ δ' ἐπὶ τῷ διὰ ὀπώρας ἡσθεὶς ὡραίῳ, ἀγαθόποδι τῷ οἰκέτῃ, (τοῦτο γὰρ ἦν ὄνομα τῷ παιδί,) φυλάττειν ἐκέλευσεν, ὡς αὐτῷ μετὰ τὸ λουτρὸν παραθεῖναι. συμβὰν δ' οὕτω, καὶ τοῦ αἰσώπου κατά δή τινα χρείαν εἰσελθόντος εἰς τὴν οἰκίαν, ἀφορμῆς ὁ ἀγαθόπους λαβόμενος, βουλὴν τοιάνδε τῶν συνδούλων τινὶ προτείνει. ἐμφορηθῶμεν εἰ δοκεῖ τῶν σύκων ὦ οὗτος. κἂν ὁ δεσπότης ἡμῶν ταῦτα ζητήσῃ, ἀλλ' ἡμεῖς τοῦ αἰσώπου καταμαρτυρήσομεν ἄμφω, ὡς

ũis ad res uarias, & in diuersa loca trãsferret corp⁹, à propria tamen sede illum traducere nõ potuit. Fuit autem non solum seruus, sed & deformissimus omnium suæ ætatis hominum. nam acuto capite fuit. p̃ssis narib⁹. depresso collo. ꝓminẽtib⁹ labris, niger, uñ & nomẽ adept⁹ est. Idẽ em̃ Aesopus, qđ æthiops. uentrosus. ualgus. & incuruus. forte & homericũ Thersiten turpitudine formæ superans. hoc uero omnium in eo pessimum erat, tardiloquentia, & uox obscura simul, & inarticulata. Quæ oia etiã uidẽt seruitutẽ Aesopo parasse. Et enim mirum fuisset, si sic indecenti corpore, potuisset seruientiũ retia effugere. Sed corpore sane tali, animo uero solertissimo natura extitit, & ad om̃e cõmentũ felicissimus. Possessor igitur ipsius tanq̃ ad nullũ domesticum opus cõmodũ, ad fodiendũ agrũ emisit. ille uero digressus alacriter operi incũbebat. ꝓfecto uero aliquãdo & hero ad agros, ut opera specularetur, agricola q̃dã ficos egregias decerptas dono tulit. ille uero fruct⁹ delectat⁹ pulchritudĩe Agathopodi ministro (hoc em̃ erat nomẽ puero) seruare iussit, ut sibi post balneum apponeret. cum uero ita euenisset, atq; Aesopo ob quãdã necessitatẽ ingresso ĩ domũ, occasiõe capta Agathop⁹ cõsiliũ huiusmodi conseruo cuidam offert. impleamur si placet, ficibus heus tu. ac si herus noster has req̃sierit, nos uero cõtra Aesopũ testificabimur ã

φω, ὡς εἰς τὴν οἰκίαν εἰσδραμόντος, καὶ τὰ σῦκα λά-
θρα καταφαγόντος, καὶ ἐπ' ἀληθεῖ θεμελίῳ τῇ πρὸς τὸν
οἶκον εἰσόδῳ, πολλὰ τῶν ψευδῶν ἐποικοδομήσομεν, καὶ
τὸ μηδὲν ἔσται ὅγε εἷς πρὸς τοὺς δύο, καὶ ταῦτα μηδ' ἀνθ-
ελέγχων διᾶραί ποτε τὴν γλῶτταν δύναμιν ἔχων. δό-
ξαντες δὴ τούτου πρὸς τοὔργον ἐχώρησαν. καὶ τῶν σύκων
ἐσθίοντες, ἔλεγον ἐφ' ἑκάστῳ σὺν γέλωτι, φεῦ σοι δύστηνε
αἴσωπε. ὁ τοίνυν δεσπότης ἐπανελθὼν ἀπὸ τοῦ λουτροῦ, καὶ
τὰ σῦκα ζητήσας, καὶ ἀκούσας, ὡς αἴσωπος αὐτὰ κα-
τεδήδοκε, τόν τε αἴσωπον σὺν ὀργῇ κελεύει κληθῆναι,
καὶ κληθέντι φησί. λέγε μοι ὦ κατάρατε, οὕτω μου κατε-
φρόνησας, ὡς εἰς τὸ ταμιεῖον εἰσελθεῖν, καὶ τὰ ἑτοιμα-
σθέντα μοι σῦκα θοινήσασθαι; ὁ δὲ, ἀκούων μὲν, καὶ συνι-
εὶς ἦν, λαλεῖν δὲ εἶχεν οὐδ' ὁπωσοῦν διὰ τὸ βραδύγλωσσον,
μέλλων δὲ ἤδη τύπτεσθαι, τῶν κατηγόρων σφοδροτέρων
ἐπικειμένων, πεσὼν πρὸς τοὺς τοῦ δεσπότου πόδας, ἀνα-
σχέσθαι μικρὸν ἐδεῖτο. δραμὼν δὲ, καὶ χλιαρὸν ὕδωρ προσ-
ενεγκὼν, τοῦτό τε πέπωκε, καὶ τοὺς δακτύλους εἰς τὸ
στόμα καθεὶς, αὖθις τὸ ὑγρὸν μόνον ἀνέβαλεν. οὔπω γὰρ
τροφῆς ἀψάμενος ἔτυχεν. ἠντιβόλει γοῦν αὐτὸ τοῦτο
καὶ τοὺς διώκοντας δρᾶσαι, ὡς ἂν δῆλον γένηται, τίς ὁ
τὰ σῦκα διαφορήσας. ὁ δὲ δεσπότης τὸ νοῦμον αὐτοῦ θαυ-
μάσας, οὕτω ποιεῖν καὶ τοὺς ἄλλους ἐπέταξεν. οἱ δ' ἐβου-
λεύσαντο πιεῖν μὲν τοῦ ὕδατος, μὴ μέντοι καθεῖναι κατὰ
τοῦ λαιμοῦ τοὺς δακτύλους, ἀλλ' ἐπὶ τὰ πλάγια τῶν γνά-
θων αὐτοὺς παραφέρειν. οὐκ ἔφθασαν δὲ πιόντες, καὶ τὸ
χλιαρὸν ὕδωρ ἐκεῖνο ναυτίαν τοῖς πεπωκόσι παραχρῆ-
μα ἐπενεγκὸν, αὐτομάτην παρεῖχε τὴν ὀπώραν ἀναδοθῆ-
ναι. τότε τοίνυν πρὸ ὀφθαλμῶν πεσόντος, τοῦ τε κακουρ-

γήματος

bo,ꝙ in domum ingressus sit, & ficus clam
comederit,& super uero fundamento uidelicet
i domũ igressiõe, multa mẽdacia iædificabimꝰ, &
nihil unus ad duos fuerit,præsertim cum ne sine
probationibus quidẽ diducere unq̃ os queat.ui-
so uero hoc,ad opus accesserunt,& ficus
deuorãtes,dicebãt i singulis cũ risu , Væ tibi ifelix
Aesope.cum igitur herus rediisset à lauacro, &
ficus petiisset,& audiuisset ꝙ Aesopus eas co-
mederit,& Aesopum cum ira iubet uocari,
& uocato ait. dic mihi o execrande,ita me con-
tempsisti,ut in penu ingredereris,& para-
tas mihi ficꝰ comederis? ille audiebat q̃dẽ, & itelli
gebat,sed loq poterat nullo mõ ob liguæ tarditatẽ
cũ iã uerberãdus esset,& delatores uehemẽtiores
instarent,procumbẽs ad heri pedes ut sustineret
se parũ,orabat.cũ aũt accurrisset,&tepidã aquã at
tulisset,eam bibit,& digitis in
os demissis,rursum humorẽ solũ reiecit. nõdũ em̃
cibum attigerat.orabat igitur ut idem
& accusantes facerent,quo manifestũ fieret,qs nã
ficus dissipasset . herus autẽ ingeniũ hominis ad-
miratus, sic facere & alios iussit.illi autem deli-
berauerant bibere quidẽ aquã,nõ tñ demittere in
guttur digitos,sed per obliqua maxilla-
rum eos circunferre.uix dum autem biberant,
cum tepida illa aqua nausea potis
inducta effecit,ut sponte fructus reddere-
tur. Tunc igitur ante oculos posito & male-

γήματος τῶν οἰκετῶν, καὶ τῆς συκοφαντίας, ὁ μὲν δεσπότης ἐκέλευσεν αὐτοὺς γυμνωθέντας μαστίζεσθαι. οἱ δὲ ἐπέγνωσαν σαφῶς κατὰ τὸν εἰπόντα, ὡς ὅς τις καθ᾽ ἑτέρου δόλια μηχανεύεται, αὐτῷ λέληθε τὸ κακὸν ἀρχιτεκτονῶν. τῇ δ᾽ ἐπιούσῃ, τοῦ μὲν δεσπότου εἰς ἄστυ ἐπαναζεύξαντος, τοῦ δ᾽ αἰσώπου σκάπτοντος ᾗ προσετάχθη, ἱερεῖς τῆς ἀρτέμιδος εἴτ᾽ ἄλλοι τινὲς ἄνθρωποι τῆς ὁδοῦ πλανηθέντες, καὶ περὶ αἰσώπῳ περιτυχόντες, παρεκάλουν πρὸς διὸς ξενίου τὸν ἄνδρα, τὴν εἰς ἄστυ φέρουσαν αὐτοῖς ὑποδεῖξαι. ὁ δ᾽ ὑπὸ σκιὰν δένδρου τοὺς ἄνδρας ἀπαγαγὼν πρότερον, καὶ λιτὸν παραθέμενος δεῖπνον, εἶτα καὶ ἡγησάμενος αὐτοῖς, εἰς ἣν ἐζήτουν ὁδὸν εἰσήνεγκεν. οἱ μὲν οὖν τοῦτον μὲν ἐπὶ τῇ ξενίᾳ, τοῦτον δὲ καὶ ἐπὶ τῇ ὁδηγίᾳ διαφερόντως τοῦ ἀνδρὸς ἐξαρτηθέντες, τάς τε χεῖρας εἰς οὐρανὸν ἦραν, καὶ εὐχῇ τὸν εὐεργέτην ἠμείψαντο. αἴσωπος δ᾽ ὑποστρέψας, καὶ εἰς ὕπνον καταπεσὼν, ὑπό τε τοῦ συνεχοῦς πόνου καὶ καύματος, ἔδοξεν ἰδεῖν τὴν τύχην ἐπιστᾶσαν αὐτῷ, καὶ λύσιν τῆς γλώττης καὶ λόγου δρόμον καὶ σοφίαν τὴν τῶν μύθων χαριζομένην. εὐθὺς οὖν διυπνισθεὶς, φησὶ, βαβαὶ πῶς ἡδέως κεκοίμημαι. ἀλλὰ καὶ καλὸν ὄνειρον ἰδεῖν ἔδοξα. καὶ ἰδοὺ ἀκωλύτως λαλῶ βοῦς. ὄνος. δίκελλα. νὴ τοὺς θεοὺς συνῆκα πόθεν μοι τἀγαθὸν προσεγένετο. τοῦτον εὐσεβήσας γὰρ εἰς τοὺς ξένους, ἀντιλαμβανομένου τοῦ κρείττονος ἔτυχον. ἆρ᾽ οὖν τὸ εὖ ποιεῖν ἀγαθῶν ἐστὶ πλῆρες ἐλπίδων. οὕτω μὲν οὖν αἴσωπος ὑπερησθεὶς περὶ πράγματι, πάλιν ἤρξατο σκάπτειν. τοῦ δ᾽ ἐφεστηκότος περὶ ἀγρῷ (ζηνᾶς ἦν αὐτῷ τοὔνομα) πρὸς τοὺς ἐργαζομένους ἐλθόντος, καὶ τούτων ἕνα, ἐπειδὴ μικρὸν ἐσφάλη τοῦ ἔργου, τῇ ῥάβδῳ πατάξαντος, αἴσωπος

παραχρῆμα

ficio miniſtrorum,& calumnia,he/
rus iuſſit eos nudos flagro uapulare.illi uero
cognouerũt manifeſte dictum illud, qui in alterũ
dolos ſtruit,ſibi inſcius malum fabri/
cat. ſequenti uero die hero in urbem reue/
cto,Aeſopo uero fodiẽte queadmodũ iuſſus fue/
rat, ſacerdotes Dianæ, ſiue alij qpiã hoies uia errã
tes,& Aeſopum nacti exhortabantur per Iouem
hoſpitalẽ hoiem, ut quæ i urbẽ duceret,uiã oñde
ret.ille cũ ſub umbrã arboris uiros adduxiſſet pri⁹
& frugalẽ appoſuiſſet cœnam,ide & dux factus
ipſis,in quã quærebant uiã induxit.illi autem tum
ob hoſpitalitatẽ,tũ ob ducatũ,mirum in modum
uiro deuincti & manus in cælum eleuarunt,
& pcib⁹bñfactorẽ remunerati ſũt. Aeſop⁹ uero re
uerſus,& in ſomnum lapſus,& aſſiduo labo/
re,& æſtu,uiſus eſt uidere fortunã aſtantẽ ſi/
bi,& ſolutionẽ linguæ,& ſermonis curſum,& eã,
quæ fabularũ eſt,doctrinã largiẽtẽ.ſtatim igit̃ ex/
citat⁹ ait,papæ ut ſuauiter dormiui.ſed & pulchrũ
ſomniũ uidere uiſus ſum.& ecce expedite loquor
Bos,Aſin⁹, raſtrũ. p deos intelligo uñ mihi bonũ
acceſſerit hoc.quia em̃ pius fui in hoſpites,propi/
tium numẽ conſecutus ſum.Ergo benefacere bo/
na plenum eſt ſpe.ſic igitur Aeſopus læta/
tus facto,rurſum cœpit fodere.Sed præ/
fecto agri (Zenas erat ipſi nomen) ad
operarios profecto,& horum unum, quoniã pa/
rũ errauerat in opere,uirga uerberante, Aeſopus
ſtatim

παράχρῆμα ἀνέκραγεν. ἄνθρωπε, τοῦ χάριν τὸν μηδὲν ἠδικηκότα οὕτως αἰκίζῃ, καὶ πᾶσιν εἰκῇ πληγὰς ἐμφορεῖς δι᾽ ἡμέρας; πάντως ἀναγγελῶ ταῦτα τῷ κεκτημένῳ. ζηνᾶς δὲ ταῦτα τοῦ αἰσώπου ἀκούσας, ἐξεπλάγη τε οὐ μέσως, καὶ πρὸς ἑαυτὸν εἶπεν, αἴσωπος λαλεῖν ἀρξάμενος, οὐδὲν ἐμοὶ ὄφελος ἔσαι. φθάσας τοίνυν αὐτὸς κατηγορήσω αὐτοῦ ἐπὶ τοῦ δεσπότου, πρὶν αὐτὸς τοῦτ᾽ αὐτὸ δράσῃ, καί με ὁ δεσπότης τῆς ἐπιτροπῆς παραλύσῃ. ταῦτ᾽ εἰπὼν εὐθὺ τῆς πόλεως πρὸς τὸν δεσπότην ἤλαυνε. καὶ δὴ σὺν θορύβῳ προσελθὼν χαῖρε φησὶ δέσποτα. ὁ δὲ, τί τε θορυβούμενος πάρει φησὶ, καὶ ὁ ζηνᾶς, χρῆμά τι τερατῶδες ἐν τῷ ἀγρῷ συνέβη· καὶ ὁ δεσπότης, ἦπού τι δένδρον παρὰ καιρὸν καρπὸν ἤνεγκεν; ἢ τῶν κτηνῶν τι παρὰ φύσιν ἐγέννησε; καὶ ὃς, οὐχ οὕτως, ἀλλ᾽ αἴσωπος ἄναυδος τὸ πρότερον ὢν, νυνὶ λαλεῖν ἤρξατο. καὶ ὁ δεσπότης, οὕτω σοι μηδὲν τῶν ἀγαθῶν γένοιτο, τοῦτο νομίζοντι τέρας εἶναι. ὁ δὲ, καὶ μάλα φησίν. ἃ μὲν γὰρ εἰς ἐμέ περιύβρισεν, ἑκὼν παρίημι δέσποτα, εἰς δὲ σέ καὶ θεοὺς οὐ φορητὰ βλασφημεῖ. ἐπὶ τούτοις ὀργῇ ληφθεὶς ὁ δεσπότης, τῷ ζηνᾷ φησιν. ἰδού σοι παραδέδοται αἴσωπος. ἀπόδου. δώρησαι. ὃ βούλει ἐπ᾽ αὐτῷ ποίησον. τοῦ δὲ ζηνᾶ ἐπ᾽ αὐτῷ γενόμενον παραλαβόντος τὸν αἴσωπον, καὶ τὴν κατ᾽ αὐτοῦ δεσποτείαν αὐτῷ ἀναγγείλαντος, ἐκεῖνος ὅ, τι δή ποτε βουλομένῳ σοί ἐσί φησιν ἔργασαι. κατὰ δὲ δή τινα τύχην ἀνδρός τινος κτήνη ζητοῦντος πρίασθαι, καὶ διὰ ταῦτα τὸν ἀγρὸν διϊόντος ἐκεῖνον, καὶ τὸν ζηνᾶν ἐρομένου, ἐκεῖνος θρέμμα μὲν, οὐκ ἔσι μοί φησιν ἀποδόσθαι, σωμάτιον δὲ ἄρρεν ὅπερ εἰ θέλεις ὠνήσασθαι, πάρεσι. τοῦ δὲ ἐμπόρου φήσαντος ὑποδειχθῆναι

αὐτῷ

ſtatim exclamauit, homo cuiꝰ gratia eũ q̄ nulla iniuria affecit, ſic uerberas? & oibꝰ temere plagas ingeris quotidie? omnino renuntiabo hæc hero. Zenas autē hæc ab Aeſopo audiēs obſtupuit, nō mediocriter, & ſecũ ait, ꝙ Aeſopꝰ loqui cœperit, nulla mihi utilitas erit. præueniens igitur ipſe accuſabo eũ coram domino, anteq̄ ipſe hoc idem faciat, & me herus procuratione priuet. his dictis, urbem uerſus ad dominum uectꝰ eſt. cæterũ turbatꝰ cũ acceſſiſſet, ſalue īq̄t Here. Ille uero, q̄d ꝑturbatus ades inquit? & Zenas, res quædā monſtroſa in agro cōtigit. & herꝰ, nũquid arbor præter tēpus fructũ tulit? aut iumētũ aliq̄d' præter naturā genuit? & ille, nō ita, ſed Aeſopus, qui antea erat mutus, nunc loqui cœpit. & herus, ſic tibi nihil boni fiat hoc exiſtimāti mōſtrũ eſſe. & ille, & ſanè inquit, nā quæ ī me cōtumelioſe dixit, ſpōte prætereo here, ī te aũt & deos intolerabiliter cōuiciatur. his ira percitus herus, Zenæ ait, ecce tibi traditus eſt Aeſopus. uende. dona. quod uis de eo fac.
Cum Zenas aũt in poteſtate ſua accepiſſet Aeſopũ, & quod in eum haberet imperiũ ei renuntiaſſet, ille, quodcunq̄ uolenti tibi licet, inquit, effice. forte uero cũ uir quidam iumenta quæreret emere, & propterea per agrũ illũ, iter faceret, & Zenam rogaret, ille iumentum non licet mihi inq̄t uēdere, ſed mancipiũ maſculũ, q̄d' ſi uis emere, adeſt. cum uero mercator dixiſſet oſtendi
ſibi

αὐτῷ τὸ σωμάτιον, καὶ τὸν ζηνᾶ τὸν αἴσωπον μεταπεμψαμένου, ὁ ἔμπορος ἰδὼν αὐτὸν καὶ ἀνακαγχάσας, πόθεν σοί φησι πρὸς τὸν ζηνᾶν ἥδε ἡ χύτρα; πότερον στέλεχός ἐστι δένδρου, ἢ ἄνθρωπος; οὗτος εἰ μὴ φωνὴν εἶχεν, οὐδὲν ἂν ἔδει μὴ οὐχὶ δοκεῖν ἀσκοκήλη. ἵνα τί μοι τὴν πορείαν διέκοψας τουτουῒ τοῦ καθάρματος ἕνεκεν. ταῦτ' εἰπὼν, ἀπῄει τὴν ἑαυτοῦ ὁδόν. ὁ δ' αἴσωπος μεταδιώξας αὐτὸν, μεῖνον φησίν. ὁ δὲ, μεταστραφεὶς, ἄπιθί φησιν ἀπ' ἐμοῦ ῥυπαρώτατε κύων. καὶ ὁ αἴσωπος, εἰπέ μοι τίνος ἕνεκεν δεῦρο ἐλήλυθας; καὶ ὁ ἔμπορος, κάθαρμα, ἵνα, τὶ χρηστὸν πρίωμαι. σοῦ δὲ ἀχρήστου καὶ σαπροῦ ὄντος, οὐ χρήζω. καὶ ὁ αἴσωπος, ὤνησαί με, καὶ εἴ τίς ἐστι πίστις, πολλά σε ὠφελῆσαι οἷός τ' εἰμί. καὶ ὃς, τί δ' ἂν σοῦ ὀναίμην, συγκήματος ὄντος αὐτόχρημα; καὶ ὁ αἴσωπος, οὐ πάρεισί σοι παιδία οἴκοι ἀτακτοῦντα καὶ κλαίοντα; τούτοις ἐπίστησόν με παιδαγωγὸν, καὶ πάντως αὐτοῖς ἀντὶ μορμοῦς ἔσομαι. γελάσας οὖν ἐπὶ τούτῳ ὁ ἔμπορος, φησὶ πρὸς ζηνᾶ. πόσου τὸ κακὸν τοῦτο πωλεῖς ἀγγεῖον; ὁ δὲ, τριῶν φησιν ὀβολῶν. ὁ δ' ἔμπορος αὐτίκα τοὺς τρεῖς ὀβολοὺς κατεβάλλετο λέγων, οὐδὲν κατεθέμην, καὶ οὐδὲν ἐπριάμην. ὁδευσάντων τοιγαροῦν καὶ ἀφικομένων αὐτῶν οἴκαδε, παιδάρια δύο ἔτι ὑπὸ μητρὶ τελοῦντα, τὸν αἴσωπον ἰδόντα καὶ συγχυθέντα, ἀνέκραξε. καὶ ὁ αἴσωπος εὐθὺς πρὸς ἔμπορῳ φησὶν, ἔχεις μου τῆς ἐπαγγελίας ἀπόδειξιν. ὁ δὲ γελάσας, εἰσελθὼν φησὶν, ἄσπασαι τοὺς συνδούλους σου. τὸν δὲ εἰσελθόντα καὶ ἀσπασάμενον ἰδόντες ἐκεῖνοι, τί ποτε ἄρα κακὸν περὶ ἡμῶν δεσπότῃ φασὶ συμβέβηκεν, ὅτι σωμάτιον αἰσχρὸν οὕτως ἐπρίατο; ἀλλ' ὡς ἔοικεν, ἀντὶ βα-

σκανίου

ſibi ſeruulum,& Zenas Aeſopum accer/ ſiſſet,mercator uidens ipſum,& cachinnatus unde tibi inquit ad Zenam hæc olla? utrum truncus eſt arboris,an homo? hic niſi uocem haberet fermè uideretur uter inflatus.Quare mihi iter interrupiſti huiuſce piaculi gratia? his dictis,abijt ſuam uiam.Aeſopus uero inſecu/tus ipſum,mane inquit.ille autē cōuerſus,abi inquit à me ſordidiſſime canis.& Aeſopus,dic mihi cuius rei cauſa huc ueniſti?& mercator, ſceleſte,ut aliquid boni emerē,tui, ꝙ inutilis & marcidus ſis,non egeo.& Aeſopus,eme me,& ſi qua eſt fides,multum te iuuare potis ſum.& ille, qua in re à te iuuari poſſem,cū ſis odiū penitꝰ? & Aeſopꝰ nōne adſūt tibi pueruli domi turbulēti,& flentes?his præfice me pædagogum.omnino eis pro larua ero.Ridens igitur de hoc mercator,inquit Zenæ.Quanti malum hoc uendis uas?ille uero,tribus inquit obolis.mercator autem ſtatim tres obolos ſoluit, dicens,nihil expoſui,& nihil emi.Cum igitur iter feciſſent, ac pueniſſent in ſuā domū,pueruli duo, q adhuc ſub matre erant, Aeſopo uiſo perturbati exclamauerūt, & Aeſopus ſtatim mercatori inqt,habes meæ pollicitatiōis ꝓbationē ille uero ridens ingreſſus inquit ſaluta conſeruos tuos,intro greſſum autē,ac ſalutantē uidentes illi,quod nam malum noſtro hero inquiunt contigit? ut ſeruulum deformē adeo emerit?ſed ut uidet pro faſcino

Tribus obolis venditus Aesopus

σκανίου τοῦτο τῆς οἰκίας ὠνήσατο. μετὰ δ' οὐ πολὺ ὁ ἔμπορος εἰσελθὼν, τὰ πρὸς ὁδὸν εὐτρεπισθῆναι τοῖς δούλοις ἐπέσκηψε. μέλλειν γὰρ τὴν ἐπιοῦσαν εἰς ἀσίαν πορεύεσθαι. οἱ μὲν οὖν αὐτίκα τὰ σκεύη διεμερίζοντο. ὁ δ' αἴσωπος ἐδεῖτο τὸ κουφοτάτου τῶν φορτίων αὐτῷ παραχωρεῖν, ἅτε δὴ νεωνήτῳ, καὶ μήπω πρὸς τὰς τοιαύτας ὑπουργίας γεγυμνασμένῳ, τῶν δὲ, τὸ εἰ μηδὲν ἆραι βούλοιτο συγγνώμην παρεχομένων, ἐκεῖνος οὐ δεῖν ἔλεγε πάντων κοπιώντων αὐτὸν μόνον ἀσυντελῆ τυγχάνειν. τῶν δὲ ὅπερ ἂν ἆραι βούληται ἐπιτρεπόντων, δεῦρο, κἀκεῖσε περιβλεψάμενος, τὰ σκεύη ἀθροίσας διάφορα, σάκκους, καὶ στρώματα καὶ γυργάθους, ἕνα γύργαθον ἄρτων πεπληρωμένον, ὃν δύο βαστάζειν ἔμελλον, αὐτῷ ἐπιτεθεῖναι κελεύει. οἱ δὲ γελάσαντες, καὶ μηδὲν εἶναι μωρότερον τὸ ἀνθρωπαρίου τούτου καθάρματος φάμενοι, ὃς μικρῷ μὲν ἔμπροσθεν τὸ κουφότατον ἐδεῖτο ἆραι τῶν φορτίων, νῦν δὲ τὸ πάντων βαρύτατον εἵλετο. χρῆναι μέντοι τὴν ἐπιθυμίαν αὐτοῦ πληρῶσαι, ὑπολαβόντες τὸν γύργαθον, ἐπιτιθέασι τῷ αἰσώπῳ. ὁ δὲ, κατὰ τῶν ὤμων τὸ φορτίον ἀπηχθισμένος, δεῦρο κἀκεῖσε διεκλονεῖτο. τὸν δὲ ἰδὼν ὁ ἔμπορος, ἀπεθαύμασεν, καὶ φησὶν, αἴσωπος εἰς τὸ πονεῖν πρόθυμος ὢν, ἤδη τὴν ἑαυτοῦ τιμὴν ἐξέτισε. κτήνους γὰρ φόρτον ἤρατο. ἐπεὶ δὲ ὥρας οὔσης ἀρίστου κατέλυσαν, αἴσωπος κελευσθεὶς ἀρτοδοτῆσαι, ἡμιδεᾶ τὸν γύργαθον πολλῶν φαγόντων ἐποίησεν. ὅθεν καὶ μετὰ τὸ ἄριστον κουφοτέρου τοῦ φορτίου γεγονότος, προθυμότερον ὥδευε. τὸ δὴ καὶ ἑσπέρας οὗ κατήχθησαν πάλιν ἀρτοδοτήσας, τῇ ἐφεξῆς ἡμέρᾳ κενὸν παντάπασιν ἐπὶ τῶν ὤμων ἀνέχων τὸν γύργαθον, πρῶτος ἁπάντων

ſcino domus hunc emit.non multo uero poſt, & mercator ingreſſus apparari res ad iter ſer/uis iuſſit, quod poſtridie in Aſiam pro/fecturus eſſet.illi igit̃ ſtatim uaſa diſtribuebant.at Aeſopus rogabat leuiſſimum onus ſibi con/cedi tanq̃ nuper empto,& nondum ad hæc miniſteria exercitato.his autẽ & ſi nihil tollere ue lit ueniam præbentibus,ille non oportere dixit omnibus laborantibus ſe ſolum inutilem eſſe. his quod attollere uellet permittentibus,huc & il luc cũ circũſpexiſſet,& uaſa congregaſſet diuerſa, ſaccos,& ſtramẽta,& caniſtros,unũ caniſtrũ panis plenum,quem duo baiulare debebant,ſibi im/poni iubet.Illi autem ridentes,& nihil eſſe ſtul/tius uili hoc ſceleſto inquientes,qui pau/lo ante leuiſſimum rogabat tollere onus, nunc omniũ grauiſſimum elegit.oportere ta/men deſyderium eius explere,ſullatum cani/ſtrũ impoſuerũt Aeſopo.ille uero humeris onere grauatis huc & illuc dimouebatur.

hũc uidẽs mercator,admirat⁹ eſt,& inqt,Aeſopus cũ ad laborandũ promptus ſit,iam ſuũ pretiũ per/ſoluit.iumenti em̃ onus ſuſtulit.cum uero hora prãdij diuertiſſent,Aeſop⁹ iuſſus panes diſpẽſare, ſemiuacuũ caniſtrũ multis comedẽtib⁹ fecit.unde etiam poſt prandium leuiore onere facto alacri⁹ icedebat.uerũ ueſpe quoq; illic,quo diuer/terant pane diſtributo, poſtera die uacuũ omni/no humeris ſullato caniſtro,primus omni/

τῶν ᾔει, ὡς καὶ τοῖς συνδούλοις προστρέχοντα τοῦτον ὁρῶσιν ἀμφίβολα γίνεσθαι, πότερον ὁ σαπρός ἐστιν αἴσωπος, ἤ τις ἕτερος. καὶ καταμαθοῦσιν ἐκεῖνον εἶναι, θαυμάζειν ὅπως τὸ μεμελανωμένον ἀνθρώπιον, συνεχέστερα πάντων ἔπραξε τοὺς ῥαδίως δαπανωμένους ἄρτους ἀράμενον, ἐκείνων τὰ στρώματα καὶ τὰ λοιπὰ τῶν σκευῶν ἐπιφορτισαμένων, ἃ μὴ φύσιν ἔλαχεν οὑτωσὶ δαπανᾶσθαι. ὁ μὲν οὖν ἔμπορος ἐπὶ τῇ ἐφέσῳ γενόμενος, τὰ μὲν ἄλλα τῶν ἀνδραπόδων σὺν κέρδει ἀπέδοτο. ὑπελείφθη δὲ αὐτῷ τρία, γραμματικός, ψάλτης, καὶ ὁ αἴσωπος. τῶν δέ τις αὐτῷ συνήθων συμβουλεύσας εἰς σάμον ἀπᾶραι, ὡς ἐκεῖ δὴ σὺν μείζονι κέρδει ἀπεμπολήσοντι τὰ σωμάτια, πείθει. καὶ ὁ ἔμπορος ἐπιβὰς τῇ σάμου, τὸν μὲν γραμματικὸν σὺν τῷ ψάλτῃ καινὰς στολὰς ἀμφιέσας, ἵστησιν ἄμφω ἐπὶ τοῦ πρατηρίου. τὸν δὲ αἴσωπον, ἐπεὶ μηδαμόθεν εἶχε κοσμῆσαι, ὅλος γὰρ ἦν ἁμάρτημα, ἐσθῆτα σάκκου τούτῳ περικαθάψας, μέσον ἀμφοῖν ἔστησεν. ὡς καὶ τοὺς ὁρῶντας ἐξίστασθαι λέγοντας, πόθεν τοῦτο τὸ βδέλυγμα, ὃ καὶ τοὺς ἄλλους ἀφανίζον; αἴσωπος δέ, καίπερ ὑπὸ πολλῶν σκωπτόμενος, ἵστατο μέντοι τολμηρὰ πρὸς αὐτοὺς ἀτενίζων. ξάνθος δὲ ὁ φιλόσοφος εἷς τῶν ἐνοικούντων ὢν τηνικαῦτα τῇ σάμῳ, προελθὼν ἐπὶ τὴν ἀγορὰν, καὶ θεασάμενος τοὺς μὲν δύο παῖδας σὺν εὐπρεπείᾳ παριστάμενους. μέσον δὲ τούτων τὸν αἴσωπον, ἠγάσατο τὴν τοῦ ἐμπόρου ἐπίνοιαν. ὅπως τὸν αἰσχρὸν τῶν καλῶν μεταξὺ τέταχεν, ὡς τῇ παραθέσει τοῦ δυσειδοῦς, καλλίους ἑαυτῶν τοὺς νεανίας φανῆναι. ἐγγυτέρω δὲ ἐπιστὰς, ἐπύθετο τοῦ ψάλτου, πόθεν ἂν εἴη, καὶ ὃς, καππαδόκης. καὶ ὁ ξάνθος· τί οὖν οἶδας ποιεῖν; ὁ δέ, πάντα.

καὶ ἐπὶ

um ibat, ut & conseruis præcurrentē hunc uidētibus dubiū faceret, utrū putridus esset Aesopus, an qs ali⁹. & cū cognouissent illū esse, admirarent, quod denigratus homuncio solertius omnibus fecerit, quoniā, qui facile absumerent, sustulit, cum illi stramenta, & reliquā supellectilem baiularēt, quæ nō est sortita naturā, ut sic absumeret. mercator itaq; cū esset Ephesi, alia quidem mancipia cum lucro uendidit. remanserunt autem ei tria, grāmaticus, cantor, & Aesopus. cū uero qdā ex familiarib⁹ ei suasisset, ī Samū ut nauigaret, tanq̃ ibi cū maiore lucro diuendituro seruulos, ꝑsuadet. & mercator cū ꝑuenisset ī Samū, grāmaticū qdē & cātorē, utrūq; noua ueste īdutū statuit in foro, sed Aesopū quoniam necunde poterat ornare (totus em̄ erat mendosus) ueste ex sacco ei circūposita, mediū īter utrūq; cōstituit, ut & uidentes stuperent dicentes, unde hæc abhominatio, quæ & alios obscurat? Aesopus aūt q̃uis à multis morderetur, stabat tamen audacter ad ipsos intuens. Xanthus uero philosophus habitans tunc Sami, profectus in forum, & uidens duos quidem pueros cum ornatu astantes, medium uero horum Aesopum, admiratus est mercatoris cōmentū, quod turpē in medio collocauerat, ut appositione deformis pulchriores se ipis adolescētuli appareret. ꝓpi⁹ aūt astās, ꝑcōtatus est cantorē, cuias esset, & is, cappadox, tum Xanthus, qd igit̃ scis facere? hic, omnia.

καὶ ἐπὶ τούτοις αἴσωπος διεγέλασε. τῶν δὲ χολαστικῶν, οἳ τῷ ξάνθῳ συνῆσαν, ὡς εἶδον αὐτὸν γελάσαντα καὶ παραφήναντα τοὺς ὀδόντας ἐξαίφνης, καί τι τέρας ὁρᾶν δοξάντων, καὶ τοῦ μὲν, ἢ που κήλην ὀδόντας ἔχουσα λέγοντος, τοῦ δὲ, τί ποτε ἄρα ἰδὼν ἐγέλασε; τοῦ δ' ὡς οὐκ ἐγέλασεν, ἀλλ' ἐρρίγωσε. πάντων δὲ βουλομένων γνῶναι τίς ποτε ἦν ὁ γέλως, εἷς τις αὐτῶν προσελθὼν τῷ αἰσώπῳ φησὶν ὅτου χάριν ἐγέλασας; καὶ ὅς, ἀποχώρει θαλάττιον πρόβατον. τοῦ δὲ, ἀμηχανήσαντος τοῖς ὅλοις ἐπὶ τῷ λόγῳ, κἀκείνου εὐθέως ἀναχωρήσαντος, ὁ ξάνθος τῷ ἐμπόρῳ φησὶ, πόσου τιμήματος ὁ ψάλτης; τοῦ δὲ, χιλίων ὀβολῶν ἀποκριναμένου, πρὸς τὸν ἕτερον ἦλθεν, ὑπερβάλλον ἀκούσας τὸ τίμημα. καὶ μέντοι καὶ τοῦτον ἐρομένου τοῦ φιλοσόφου, πόθεν ἂν εἴη, καὶ ἀκούσαντος ὅτι λυδὸς, καὶ ἐπανερομένου, τί οὖν οἶδας ποιεῖν; κἀκείνου φαμένου πάντα, πάλιν ἐγέλασεν αἴσωπος. τῶν χολαστικῶν δέ τινος ἀπορουμένου, τί δή ποτε οὗτος πρὸς πάντας γελᾷ; ἕτερος πρὸς αὐτὸν εἶπεν. εἰ βούλει καί σύ θαλάττιος τράγος ἀκοῦσαι, ἐρώτησον. ὁ δὲ ξάνθος, καὶ αὖθις ἤρετο τὸν ἔμπορον, πόσου τιμήματος ὁ γραμματικός. κἀκείνου τρισχιλίων ὀβολῶν ἀποκριναμένου, δυσφόρως ὁ φιλόσοφος ἤνεγκε τὴν ὑπερβολὴν τοῦ τιμήματος. καὶ στραφεὶς ἀπῄει. τῶν δὲ χολαστικῶν ἐρομένων, εἰ μὴ ἤρεσεν αὐτῷ τὰ σωμάτια, καί φησιν. ἀλλὰ δόγμα κεῖται, μὴ ἀνδράποδον ὠνεῖσθαι τῶν πολυτίμων. ἑνὸς δὲ τούτων φαμένου ἀλλ' εἰ ταῦθ' οὕτως ἔχει, τὸν γοῦν αἰσχρὸν τοῦτον οὐδεὶς νόμος ἐμποδὼν ἵσταται μὴ ὠνήσασθαι. τὴν αὐτὴν γὰρ καὶ οὗτος λειτουργίαν εἰσοίσει. καὶ ἡμεῖς τὸ τίμημα

atq; ad hæc Aesopus risit. Sed discipu-
lis, qui cu Xantho unà erant, ut uiderũt ipsum risis
se, & ostendisse dentes statim, & aliquod mon-
strũ uidere arbitrãtib9, & uno certe hernia est dẽ-
tes habẽs dicente, alio uero qd nã uidẽs, risit? alio,
non risisse, sed riguisse, omnibus autẽ uolentibus
cognoscere, cur risisset, unus ipsorum accedens
Aesopo inquit, cuius rei gratia risisti? & is ab-
scede marina ouis. illo uero confuso fun-
ditus eo sermone, repentéq; secedente,
Xanthus inquit mercatori, quanto pretio can-
tor? illo autem milli obolorum respondẽte, ad
alterum iuit, immenso audito pretio. atqui
& hunc rogitante philosopho, cuias nam foret, &
audito lydum esse, rursúsq; rogãte, quid ergo scis
facere? & illo dicente, omnia, iterum risit Ae-
sopus. ex scholasticis autẽ quodã dubitante, quid
nam hic ad omnes ridet? alius ei di-
xit, si uis & tu marinus hircus uocari, ro-
ga. Xãth9 aũt & rursus rogauit mercatorẽ, quãto p̃
tio grãmaticus? & illo tribus millibus obo-
lorum respondente, ægre philosophus tulit
immensum pretium, & auersus discedebat.
scholasticis aũt petẽtib9, an nõ placuerint ei seruu
li? næ inquit, sed decretum est, non eme-
re mãcipiũ pretiosum. uno aũt ipsorũ dicẽte, sed si
hæc ita se habent, igitur turpem hunc nulla lex
impedimento est, ne ematur. idem enim
& hic ministerium afferet. & nos pretium

τούτου καταθησόμεθα, ὁ ξάνθος ἔφη, ἀλλὰ γελοῖον. ἂν εἴη ὑμᾶς ἐκτίσαι τὸ τίμημα, ἐμὲ δὲ τὸν δοῦλον ὠνήσασθαι. ἄλλως τε, καὶ τὸ γενναῖόν μου καταξίον ὄν, οὐκ ἂν ἀνάσχοιτο ὑπ' αἰσχροῦ σωματίου ὑπηρετεῖσθαι. τῶν δὲ σχολαστικῶν αὖθις εἰπόντων, ἀλλ' ἐγγὺς ἡ γνώμη, κατὰ τὸ μὴ πείθεσθαι γυναικὶ, ὁ φιλόσοφος εἶπε. λάβωμεν πρότερον πεῖραν, εἰ οἶδέ τι. μή ποτε καὶ τὸ τίμημα μάτην ἀπόληται. προσελθὼν γοῦν τῷ αἰσώπῳ, χαῖρέ φησι. καὶ ὅς, μὴ γὰρ ἐλυπούμην. καὶ ὁ ξάνθος, ἀσπάζομαί σε. κἀκεῖνος κἀγώ σε. καὶ ὁ ξάνθος, ἅμα τοῖς ἄλλοις ἐπὶ τῷ παραλόγῳ καὶ ἑτοίμῳ τῆς ἀποκρίσεως ἐκπλαγεὶς, ἤρετο, ποταπὸς εἶ; ὁ δὲ μέλας φησί. καὶ ὁ ξάνθος, οὐ τοῦτό φημι, ἀλλὰ πόθεν γεγέννησαι. καὶ ὅς, ἐκ τῆς γαστρὸς τῆς μητρός μου. καὶ ὁ ξάνθος, οὐ τοῦτο λέγω, ἀλλ' ἐν ποίῳ τόπῳ γεγέννησαι. κἀκεῖνος, οὐκ ἀνήγγειλέ μοι ἡ μήτηρ μου, πότερον ἐν ἀνώγεῳ, ἢ κατώγεῳ. καὶ ὁ φιλόσοφος, τί δὲ πράττειν ἐπίστασαι; κἀκεῖνος, οὐδέν. καὶ ὁ ξάνθος, τίνα τρόπον; ὁ δὲ, ἐπειδὴ περ οὗτοι πάντα ἐπίστασθαι ἐπηγγείλαντο, ἐμοὶ δὲ κατέλιπον οὐδὲ ἕν. καὶ ἐπὶ τούτοις οἱ σχολαστικοὶ ὑπερφυῶς ἀγάμενοι, νὴ τὴν θείαν πρόνοιαν ἔφασαν, πάνυ καλῶς ἀπεκρίνατο. οὐδὲ γὰρ εἷς ἐστὶν ἄνθρωπος ὃς ἂν πάντα εἰδείη. διὰ γὰρ ταῦτα, δηλαδὴ καὶ ἐγέλα. αὖθις οὖν ὁ ξάνθος φησὶ, βούλει πρίωμαί σε; καὶ ὁ αἴσωπος, ἐμοῦ πρὸς τοῦτο συμβούλου δέῃ; ὁπότερόν σοι δοκεῖ βέλτιον, ἢ πρίασθαι, ἢ μὴ, ποίει. οὐδεὶς γὰρ οὐδὲν πρὸς βίαν ποιεῖ, τοῦτο παρὰ τῇ σῇ κεῖται γνώμῃ, κἂν μὲν βούλῃ, βαλαντίου θύραν ἀνοίξας, ἀργύριον ἀρίθμει. εἰ δὲ, μὴ σκῶπτε. πάλιν οὖν οἱ σχολαστικοὶ πρὸς ἀλλήλους ἔφασαν, νὴ τοὺς θεοὺς νενίκηκε τὸν καθηγητήν. τοῦ δὲ

ξάνθου

huius exponemus, Xanthus ait, ſed ridiculum
eſſet, uos ſoluiſſe precium, me autem ſeruum e-
miſſe. alioq, & uxorcula mea mũditiæ ſtudioſa nõ
ferret à deformi ſeruulo ſeruiri ſibi. at ſcho
laſticis rurſus dicẽtibus, ſed propè eſt ſentẽtia, ne
pareatur fœminæ, philoſophus dixit, faciam⁹ pri-
us periculũ, an ſciat aliquid, ne & preciũ incaſſum
pereat. adiens igitur Aeſopum, gaude inquit.
& ille, num nam triſtabar? & Xanthus, ſaluto te.
& ille, & ego te. & Xanthus unà cum alijs
inexpectato, & prompto reſpõſo ſtupefactus, ro-
gauit, cuias es? ille, niger. & Xanthus, non hoc in-
quam, ſed unde natus ſis. & is, ex uentre ma-
tris meæ. non hoc dico, ſed in quo lo-
co natus ſis. & ille, nõ renũciauit mihi mater mea,
utrũ in ſublimi loco, an ĩ humili. & philoſoph⁹, qd
uero facere noſti? & ille, nihil. & Xanthus, quo
modo? quoniam hi omnia noſſe pro-
feſſi ſunt, mihi autẽ reliquerunt nihil. atq; his
ſcholaſtici uehemẽter admirati, p̃ diuinã puidẽtiã
dixerunt, ualde bene reſpondit. nullus em̃ eſt ho-
mo, qui omnia norit. & propterea ſcilicet &
riſit. rurſus igitur Xanthus inquit, uis emam te? &
Aeſopus, me hac in re conſultore eges? utrum
tibi uidet̃ meli⁹, aut emere, aut nõ, fac. nullus em̃
qdq; ui facit. hoc in tua poſitũ eſt uoluntate. & ſi
uolueris, crumenæ ianuã aperiẽs, argẽtũ nũera. ſin
uero minime, ne cauillare. rurſus igit̃ ſcholaſtici in
ter ſe dixerũt, per deos ſuperauit præceptorem.

ξάνθου φήσαντος, ἐὰν πρίωμαί σε δραπετεῦσαι βου-
λήσῃ, γελάσας ὁ αἴσωπος ἔφη, τοῦτο εἰ βουλήσομαι
πρᾶξαι, οὐ πάντως χρήσομαί σοι συμβούλῳ, ὡς δὴ καὶ
σὺ μικρῷ πρόσθεν ἐμοί. καὶ ὁ ξάνθος, καλῶς μὲν λέ-
γεις, ἀλλ᾽ αἰσχρὸς εἶ. κἀκεῖνος, εἰς τὸν νοῦν ἀφορᾶν
δεῖ φιλόσοφε, καὶ μὴ εἰς τὴν ὄψιν. τότε τῷ ἐμπό-
ρῳ προσελθὼν ὁ ξάνθος φησὶ, πόσου τοῦτον πωλεῖς,
καὶ ὃς, κερτομῆσαί μου πάρει τὴν ἐμπορίαν. ὅτι τοὺς
ἀξίους σου παῖδας ἀφεὶς, τὸν αἰσχρὸν τοῦτον εἵλου. θά-
τερον τῶν λοιπῶν ὤνησαι. τοῦτον δὲ, πρόσδομα λά-
βε. καὶ ὁ ξάνθος, οὐ δῆτα, ἀλλὰ τοῦτον. καὶ ὁ ἔμ-
πορος, ἑξήκοντα ὀβολῶν ὤνησαι. καὶ οἱ μὲν σχολα-
στικοὶ τὸ χρῆμα συνεισενεγκόντες, κατέθεντο. ὁ δὲ ξάν-
θος, ἐκτήσατο. οἱ τοίνυν τελῶναι τὴν πρᾶσιν με-
μαθηκότες, παρῆσαν ἀνακρίνοντες, τίς μὲν ὁ ἀπεμπο-
λήσας, τίς δ᾽ ὁ πριάμενος. αἰσχυνομένων δ᾽ ἀμφο-
τέρων ἑαυτοὺς ἀνειπεῖν διὰ τὸ πενιχρὸν τοῦ τιμήμα-
τος, ὁ αἴσωπος στὰς εἰς τὸ μέσον ἀνέκραξεν, ὁ μὲν πρα-
θεὶς, ἐγώ. ὁ πριάμενος δ᾽ οὑτοσί, καὶ ὁ πωλήσας
ἐκεινοσί. εἰ δ᾽ αὐτοὶ σιωπῶσιν, ἐγὼ ἄρα ἐλεύθερός εἰ-
μι. οἱ δὲ τελῶναι διαχυθέντες, ἐχαρίσαντό τε τῷ ξάν-
θῳ τὸ τέλος, καὶ ἀπηλλάγησαν. ὁ μὲν οὖν αἴσωπος,
ἠκολούθει πρὸς τὴν οἰκίαν ἀπιόντι τῷ ξάνθῳ. μεσημ-
βρινοῦ δὲ καύματος ὄντος, ὁ ξάνθος ἐν τῷ περιπα-
τεῖν τὸν χιτῶνα ἀνασυράμενος, οὔρει. ὅπερ ἰδὼν αἴ-
σωπος, καὶ τῶν ἱματίων ἐκείνου δραξάμενος ὄπισθεν,
πρὸς ἑαυτὸν εἵλκυσε. καὶ φησὶ, τὴν ταχίστην με πώλη-
σον, ἐπεὶ δραπετεύσω. καὶ ὁ ξάνθος, ἀνθ᾽ ὅτου; ὅτι
φησὶν οὐκ ἂν δυναίμην τοιούτῳ ὑπηρετεῖσθαι δεσπότῃ.
εἰ γὰρ

Xanthus uero cũ dixiſſet,ſi emero te, fugere uo/
les? ridens Aeſopus ait,hoc ſi uoluero
facere nullo modo utar te conſultore,ut &
tu paulo ante me.& Xanthus,bene di/
cis.ſed deformis es.& ille,mentem inſpicere
oportet o philoſophe,& non faciem. tunc merca
torem adiens Xanthus,inquit,quãti hũc uendis?
& ille,ut uituperes ades meas merces,quoniam
te dignos pueros demittẽs,deformẽ hũc eligis.al
terum horum eme.hunc autem auctarium acci/
pe.& Xanthus, non certe,ſed hunc.& merca/
tor ſexaginta obolis eme.& ſchola/
ſtici confeſtim collatos expoſuerunt.Xan/
thus autem poſſedit.Itaq; publicani uẽditione co
gnita,aderant indagantes, quis uendi/
derit,quis emerit.at cum puderet u/
trunq; ſe pronuntiare,propter uilitatem pre/
tij,Aeſopus ſtans in medio exclamauit,qui uen/
ditus eſt,ego ſum, qui emit,
hic,q uẽdidit,ille.ſi uero ipſi tacuerint, ego igĩ li/
ber ſum.publicani uero diffuſi gaudio,donato xã
tho uectigali,abierunt.Aeſopus igitur
ſequebatur in domum euntẽ Xanthum.cũ meri/
dianus autem æſtus eſſet,Xanthus inter deam/
bulandũ palliũ trahendo mingebat.qđ uidẽs Ae
ſopus, ueſtibus illius prenſis retro,
ad ſe ipſum traxit,atq; inqt,quã celerrime me uen
de,quoniã fugiã.& Xanthus,quamobrẽ? quoniã
inquit non poſſem tali ſeruire hero.

εἰ γὰρ σὺ δεσπότης ὢν καὶ μηδένα φοβούμενος, ὅμως ἄνεσιν οὐ παρέχεις τῇ φύσει, ἀλλὰ βαδίζων οὐρεῖς, εἰ τύχοι τὸν δοῦλον ἐμὲ πρός τινα σταλῆναι διακονίαν, κἂν τῷ μεταξὺ τῆς πορείας τοιόνδε τι ἀπαιτῆσαι τὴν φύσιν, ἀνάγκη πᾶσα πετόμενόν με ἀποπατεῖν. καὶ ὁ ξάνθος, τοῦτό σε θορυβεῖ; τρία κακὰ βουλόμενος διαδρᾶναι, βαδίζων οὐρῶ. ὁ δ' ὅς, ποῖα; κἀκεῖνος, ἑστῶτί μοι, τὴν μὲν κεφαλὴν κατέκαυσεν ἂν ὁ ἥλιος, τοὺς δὲ πόδας, τὸ τῆς γῆς ἔδαφος ὂν ἐκπεπυρωμένον. ἡ δὲ τοῦ οὔρου δριμύτης, τὴν ὄσφρησιν ἂν ἐλυμήνατο. καὶ ὁ αἴσωπος, βάδιζε, πέπεικάς με. ἐπεὶ δὲ καὶ τῇ οἰκίᾳ ἐπέστησαν, ὁ ξάνθος παραγγείλας τῷ αἰσώπῳ μένειν πρὸ τοῦ πυλῶνος, ἐπειδὴ καθάριον ὂν αὐτῷ τὸ γύναιον ᾔδει, καὶ οὐκ ἐχρῆν ἐξαπίνης τοιοῦτον αἶσχος αὐτῇ φανῆναι, πρίν τινα καὶ πρὸς αὐτὴν ἀστείσηται; αὐτὸς δ' εἰσελθὼν, λέγει. κυρία, οὐκέτι μετοὐντεῦθεν ὀνειδιεῖς τῆς θεραπείας, ἧς πρὸς τῶν θεραπαινίδων τῶν σῶν ἀπολαύω. ἤδη γοῦν κἀγὼ παῖδά σοι ἐπριάμην, ἐν ᾧ καὶ ὄψει κάλλος οἷον οὔπω τεθέασαι, ὃς καὶ ἤδη πρὸ τοῦ πυλῶνος ἕστηκε. κἀκεῖνος μὲν ταῦτα. αἱ δέ γε θεραπαινίδες ἀληθῆ νομίσασαι τὰ λεχθέντα, πρὸς ἀλλήλας οὐκ ἀγεννῶς ἠμφισβήτουν, περὶ τοῦ, τίνι τούτων νυμφίος ὁ νεώνητος ἔσαι. τῆς δὲ τοῦ ξάνθου γυναικὸς εἴσω κληθῆναι τὸν νεώνητον κελευσάσης, μία τῶν ἄλλων μᾶλλον ὀργῶσα, καὶ ὡς ἀῤῥαβῶνα τὴν κλῆσιν ἁρπάσασα, τὸν νεώνητον ἐκδραμοῦσα ἐκάλει. κἀκείνου φαμένου, ἰδοὺ ἐγὼ πάρειμι. ἐκπλαγεῖσα σύ φησιν εἶ; καὶ ὅς, ναί. κἀκείνη, ἀβάσκαντα, μὴ εἰσέλθῃς εἴσω, καὶ πάντες φύγωσι. καὶ μέντοι καὶ ἄλλης

ἐξελθούσης

si enim tu, qui herus es, & neminem times, tamen relaxatione nō pbes naturæ, sed eūdo migis, si obtigerit seruū me ad aliquod mitti ministeriū, & inter eundum tale quid exigat natura, necesse omnino fuerit uolando cacare. & Xanthus, hoc te turbat? tria mala uolens euitare, eundo mingo. & ille, quæ? & hic, stanti mihi caput perussisset sol, pedes uero terræ solum torridum. lotij autē acrimonia olfactum offendisset. & Aesopus, uade. psuasisti mihi. Postq̃ aūt domi fuerūt, Xanthus iubens Aesopo manere ante uestibulum, q̄m elegātiusculā esse sibi mulierculā sciebat, neq; oportere illico talem turpitudinē ei ostendi, anteq̃ aliquis ipsi urbana diceret. ipse autem ingressus dicit, domina nō etiā posthac obijcies ministerium, quod mihi tuæ pedissequæ præstent. iā em̄ & ego puerū tibi emi, ī quo uidebis pulchritudinē, qualē nunq̃ uidisti, qui & iam ante uestibulum stat. & ille quidem hæc. pedissequæ aūt uera existimātes, q̄ dicta fuerāt, iter se nō mediocriter contendebant, cui nā ipsarū sponsus nup emptus futur⁹ sit. Xanthi uero uxore itrouocari nouitiū iubente mancipium, una ex alijs magis accelerans, & ut arrabonem uocationem arripiens, nouitium seruū egressa arcessebat, & illo dicente. ecce ego adsum, stupefacta tu inquit es? & hic, næ. & illa sine inuidia, ne ingrediaris intro, & omnes fugiant. & tamen & alia

egressa

Tria mala euitat qui eundo mingit.

διελθούσης, καὶ ὡς εἶδεν αὐτὸν, παταχθείη σου φαμένης τὸ πρόσωπον, καὶ δεῦρο εἴσελθε, ἀλλὰ μὴ προσεγγίσῃς μοι. εἰσελθὼν ἔστη ἄντικρυ τῆς δεσποίνης. ἡ δὲ, τοῦτον θεασαμένη, τὰς ὄψεις ἀπέστρεψε πρὸς τὸν ἄνδρα, φαμένη, πόθεν μοι τοῦτο τὸ τέρας ἤνεγκας; ἔκβαλε αὐτὸν τοῦ προσώπου μου. κἀκεῖνος ἅλις σοι κυρία. μὴ ὑπόσκωπτέ μου τὸν νεώνητον. ἡ δὲ, δῆλος εἶ ξάνθε μισήσας με, ἑτέραν ἀγαγέσθαι βουλόμενος, καὶ ἴσως αἰδούμενος φράσαι μοι, ὡς τῆς οἰκίας ἀναχωρήσω, τὸν κυνοκέφαλόν μοι τοῦτον κεκόμικας, ὡς ἂν τὴν αὐτοῦ δυσαναχετοῦσα λατρείαν, φύγω. δὸς οὖν μοι τὴν προῖκά μου καὶ πορεύσομαι. πρὸς ταῦτα τοῦ ξάνθου μεμψαμένου τὸν αἴσωπον, ὡς κατὰ μὲν τὴν ὁδὸν ἀστεῖά τινα φθεγξαμένου περὶ τῆς ἐν τῷ βαδίζειν οὐρήσεως, νυνὶ δὲ πρὸς τὴν γυναῖκα μηδὲν λέγοντος, αἴσωπος ἔφη, βάλε αὐτὴν εἰς τὸ βάραθρον. καὶ ὁ ξάνθος, παῦε κάθαρμα, ἢ οὐκ οἶσθ' ὅτι ταύτην ὡς ἐμαυτὸν στέργω; καὶ ὁ αἴσωπος, ἐρᾷς τῆς γυναικός; κἀκεῖνος, πάνυ μὲν οὖν δραπέτα. καὶ πρὸς τοῦτο αἴσωπος κροτήσας εἰς τὸ μέσον τὸν πόδα, μεγάλως ἀνέκραξε, ξάνθος ὁ φιλόσοφος γυναικοκρατεῖται. καὶ στραφεὶς πρὸς τὴν αὐτοῦ δέσποιναν ἔφη. σὺ ὦ δέσποινα, ἐβούλου τὸν φιλόσοφον ὠνήσασθαί σοι δοῦλον, νέον, εὐσωματοῦντα, σφριγῶντα, ὃν ἔδει γυμνήν σε κἂν τῷ βαλανείῳ θεᾶσθαι, καί σοι προσπαίζειν τὰ εἰς αἰσχύνην τοῦ φιλοσόφου. εὐριπίδη, χρυσοῦν ἐγὼ σου φημὶ τὸ στόμα, τοιαῦτα λέγον. πολλαὶ μὲν ὀργαὶ κυμάτων θαλαττίων, πολλαὶ δὲ ποταμῶν. καὶ πυρὸς θερμοῦ πνοαί. δεινὸν δὲ πενία, δεινὰ δ' ἄλλα μυρία, ἀλλ' οὐδὲν οὕτω δεινὸν, ὡς γυνὴ κακή. σὺ δ' ὦ δέ-

σποινα

egressa, ac ut uidit ipsum, cædatur tua dicente facies, & huc ingredere, sed ne appropinques mihi. ingressus stetit coram dña quæ cũ eum uidisset, oculos auertit ad uirum, inquiẽs unde mihi hoc monstrũ attulisti? abijce ipsum à facie mea. & ille satis tibi dña. ne meũ submorde nouitiũ seruũ. hæc aũt, uideris Xãthe osus me, aliam inducere uelle, & forte dum pudet dicere mihi, ut tua domo abscedam, canicipitem mihi hunc apportasti, ut eius ægre latura ministeriũ, fugiam. da igitur mihi dotẽ meam, atq; ibo. ad hæc Xantho increpante Aesopum tanq̃ in itinere urbana quædã locutum de mictu inter eundum, nunc uero mulieri nihil dicentem, Aesopus, ait, proijce ipsam in barathrum, & Xanthus, tace scelus, an nescis me hanc, ut me ipsum, amare? & Aesopꝰ amas mulierculã? & ille, admodũ q̃dẽ fugitiue. & ad hoc Aesopus pulsato medio pede, ualde exclamauit, Xãthus philosophus uxorius est. & uersus ad suam dominam ait, tu o domina uelles philosophum emisse tibi seruum iuuenem, bono habitu, uigentẽ, qui te nudam in balneo spectaret, & tecum luderet in dedecus philosophi. O Euripides, aureũ ego tuũ inquam os talia dicens, multi impetus fluctuũ marinorum, multi fluminũ, & ignis calidi flatꝰ. dura res pauptas, dura & alia infinita, tñ nihil æque durũ ut mulier mala. tu uero o do-
mina

Euripides dictum

σποινα φιλοσόφου γυνὴ οὖσα, ὑπὸ καλῶν νεανίσκων ὑπηρετεῖσθαι μὴ θέλε. μή πως ὕβριν τῷ ἀνδρί σου προστρίψῃς. ἡ δὲ ταῦτα ἀκούσασα, καὶ πρὸς μηδὲν ἀντειπεῖν δυνηθεῖσα, πόθεν ἄνερ φησὶ τὸ κάλλος τοῦτο τεθήρακας; ἀλλὰ καὶ λάλος ὁ σαπρὸς οὗτος φαίνεται καὶ εὐτράπελος. διαλλαγήσομαι τοίνυν αὐτῷ. καὶ ὁ ξάνθος, αἴσωπε, διήλλακταί σοι ἡ σὴ δέσποινα. καὶ ὁ αἴσωπος εἰρωνευσάμενος, μέγα τι χρῆμά φησι τὸ πραΰναι γυναῖκα. καὶ ὁ ξάνθος, σιώπα τοὐντεῦθεν. ὠνησάμην γάρ σε εἰς δουλείαν, οὐκ εἰς ἀντιλογίαν. τῇ δ' ὑστεραίᾳ ξάνθος ἕπεσθαι τῷ αἰσώπῳ κελεύσας, πρός τινα τῶν κήπων ἧκεν ὠνησόμενος λάχανα. τοῦ δὲ κηπωροῦ δέσμην λαχάνων θερίσαντος, ἀνείληφεν αἴσωπος. τοῦ δὲ ξάνθου μέλλοντος ἤδη τῷ κηπωρῷ καταβάλλειν τὸ κέρμα, ὁ κηπωρός, ἔα κύριέ φησιν, ἑνὸς προβλήματος πρὸς σοῦ δέομαι. καὶ ὁ ξάνθος, τίνος; καὶ ὅς, τί δή ποτε τὰ μὲν παρ' ἐμοῦ φυτευόμενα τῶν λαχάνων, καίπερ ἐπιμελῶς σκαλιζόμενά τε καὶ ἀρδευόμενα, βραδεῖαν ὅμως ποιεῖται τὴν αὔξησιν. οἷς δ' αὐτομάτη ἐκ γῆς ἡ ἀνάδοσις, καίτοι μηδεμιᾶς ἐπιμελείας ἀξιουμένοις, τούτοις ὀξυτέρα ἡ βλάστησις. ὁ μὲν οὖν ξάνθος, καίτοι φιλοσόφου τῆς ζητήσεως οὔσης, μηδὲν ἕτερον συννοήσας εἰπεῖν, τῇ θείᾳ προνοίᾳ καὶ τοῦτο πρὸς τοῖς ἄλλοις διοικεῖσθαί φησιν. ὁ δ' αἴσωπος (παρῆν γάρ) ἐγέλασε. καὶ πρὸς αὐτὸν ὁ φιλόσοφος, πότερον, γελᾷς, ἢ καταγελᾷς; καὶ ὁ αἴσωπος, καταγελῶ φησιν, ἀλλ' οὐ σοῦ, τοῦ δὲ διδάξαντός σε. ἃ γὰρ ὑπὸ θείας προνοίας γίνεται, ταῦθ' ὑπὸ σοφῶν ἀνδρῶν τυγχάνει τῆς λύσεως. προβαλοῦ τοίνυν ἐμέ, κἀγὼ λύσω τὸ πρόβλημα.

ἐν τούτῳ

mina philosophi uxor à pulchris adulescẽtulis ser
uiri tibi noli, ne quo pacto cõtumeliã uiro tuo in-
flixeris. illa hæc audiens, cum nihil contradi
cere posset, unde uir inquit, pulchritudinẽ hãc ue
natus es? sed & loquax putridus hic uidetur,
& facetus, reconciliabor igitur ei. tum Xan-
thus, Aesope reconciliata est tibi tua hera, &
Aesopus ironice loquens, magna res inquit,
placare mulierem. & Xanthus, tace posthac, e-
mi enim te ad seruiendum, nõ ad cõtradicendũ.
postera die Xanthus Aesopo sequi iusso, ad
hortũ quendam iuit empturus olera. cũ uero o-
litor fasciculum olerum messuisset, accepit Aeso-
pus. Xantho autẽ soluturo iam hortulano
pecuniã, hortulanus dimitte domine inquit, unũ
problema à te desydero. & Xanthus, quid nã? tũ
ille, quid ita quæ à me plantantur o-
lera, quamuis diligenter & fodiantur, & irri-
gentur, tardũ tñ suscipiũt incrementũ, quib⁹ uero
spontanea è terra pululatio, & si nulla cu-
ra adhibetur, ijs tamen celerior germinatio?
Xanthus igit̃ licet philosophi q̃stio foret, cũ nihil
aliud sciret dicere, à diuina ꝓuidẽtia & hoc inter
cætera gubernari inquit. Aesopus uero (aderat
enim) risit. ad quem philosophus, ri-
des ne, an derides? & Aesopus, deri-
deo inq̃t, sed nõ te, uerũ q̃ te docuit. q̃ em̃ à diuĩa
prouidẽtia fiũt, hæc à sapiẽtib⁹ uiris solutionẽ sor-
tiuntur. oppone itaq; me, & ego soluam ꝓblema
interim

ἐν τούτῳ τοίνυν ὁ ξάνθος ἐπιστραφεὶς, λέγει τῷ κηπωρῷ. ἥκιστα πάντων εὐπρεπὲς ἐστὶν ὦ τᾶν, ἐμὲ τὸν ἐν τοσούτοις ἀκροατηρίοις διαλεχθέντα, τὰ νῦν ἐν κήπῳ λύειν σοφίσματα. παῖς δέ μου οὑτοσὶ πολλῶν πεῖραν ἔχων ἀκολουθίας, τούτῳ προσαναθέμενος, τῆς λύσεως τεύξῃ τοῦ ζητουμένου. καὶ ὁ κηπωρὸς, οὗτος ὁ αἰσχρὸς γράμματα εἶδεν, οἴμοι τῆς δυστυχίας. ἀλλὰ φράσον ὦ λῷστε, εἰ τοῦ ζητουμένου τὴν διασάφησιν ἔγνωκας. ἔφη ὁ αἴσωπος, ἡ γυνὴ φησὶν ἐπειδὰν πρὸς δεύτερον γάμον ἔλθῃ, τέκνα ἐκ τοῦ προτέρου ἀνδρὸς ἔχουσα, εἶτα εὕροι καὶ τὸν ἄνδρα τέκνα ἐκ τῆς προτέρας γυναικὸς τεκνοποιησάμενον, ἃ μὴ αὐτὴ τέκνα ἐπηγάγετο, τούτων μήτηρ ἐστίν. ἃ δ᾽ εὗρεν ἐν τῷ ἀνδρὶ, τούτων ἐστὶ μητρυιά. πολλὴν οὖν ἐν ἑκατέροις ἐνδείκνυται τὴν διαφοράν. τὰ μὲν γὰρ ἐξ αὐτῆς, φιλοστόργως καὶ ἐπιμελῶς τρέφουσα διαγίνεται. τὰ δ᾽ ἐξ ἀλλοτρίων ὠδίνων, μισεῖ, καὶ ζηλοτυπίᾳ χρωμένη, τὴν ἐκείνων τροφὴν περικόπτουσα, τοῖς ἑαυτῆς προστίθεται τέκνοις. τὰ μὲν γὰρ, φύσει ὡς οἰκεῖα φιλεῖ, ἀποστέργει δὲ τὰ τοῦ ἀνδρὸς ὡς ἀλλότρια. τὸν ἴσον δὴ καὶ ἡ γῆ τρόπον, τῶν μὲν αὐτομάτως ἐξ αὐτῆς φυομένων, μήτηρ ἐστίν. ἃ δ᾽ αὐτὸς ἐμφυτεύεις, τούτων γίνεται μητρυιά. οὗ χάριν, καὶ μᾶλλον ὡς γνήσια τὰ οἰκεῖα τρέφει καὶ θάλπει. τοῖς δὲ παρὰ σοῦ φυτευομένοις, οὐ τοσαύτην ὡς νόθοις τὴν τροφὴν νέμει. ἐπὶ τούτοις ἡσθεὶς ὁ κηπωρὸς, πιστεύσαις ἄν μοί φησιν, ὅτι με ἀμηχάνου λύπης, καὶ ἀδολεσχίας ἐκούφισας. ἄπιθι προῖκα φέρων τὰ λάχανα. καὶ ὁσάκις σοι τούτων δεῖ, ὡς εἰς οἰκεῖον κῆπον βαδίζων λάμβανε. μεθ᾽ ἡμέρας δὲ πάλιν εἰς τὸ βαλανεῖον ἐλθόντος τοῦ

ξάνθου

interim itaq; Xanthus conuersus inquit oli/
tori, minime oīm decens est o amice, me, q in tan
tis auditorijs disceptauerim, nunc in horto
soluere sophismata. puero aūt huic meo, qui
consequentia multorū callet, si proposueris, so/
lutionem consequeris quæsiti. & olitor, hic turpis
literas nouit? o infelicitatem. sed narra o
optime, si quæsiti declarationem nosti, &
Aesopus, mulier inquit, cum ad secundas nu/ Similitudo
ptias iuerit, liberis ex priore uiro susceptis, si
uirum quoq; inuenerit filios ex priore uxore
genuisse, quos ipsa filios adduxit, ho
rū mater est. quos inuenit penes uirū, horū est no
uerca. multam igitur in utrisq; ostendit diffe
rentiā. nam quos ex se genuit, amāter & accurate
nutrire perseuerat, alienos uero partus o/
dit, & inuidia utens, illorum cibum dimi/
nuens suis addit filijs. illos enim
natura q̄si ꝓprios amat, odio aūt hēt, q uiri sūt, q̄si
alienos. eodem modo & terra, eorum quæ ipsa
ex se genuit, mater est. quæ autem tu plan/
tas, horū est nouerca. hui⁹ rei gratia, quæ sua sunt,
ut legitima magis nutrit, ac fouet, à te autem
plantatis ut spurijs non tantum alimen/
ti tribuit. his delectatus olitor, credideris
mihi inqt, ꝙ me graui sollicitudīe ac garrulitate le
uaris. abi gratis ferens olera, & quoties
tibi his op⁹ est, tanq̄ i ꝓpriū hortū uadēs, accipe.
post dies aliquot rursus in balneum profecto

ξάνθου, καί τισιν ἐντυχόντος ἐκεῖ τῶν φίλων, καὶ πρὸς τὸν αἴσωπον εἰρηκότος, εἴς τε τὴν οἰκίαν προσδραμεῖν, καὶ φακῆν εἰς τὴν χύτραν ἐμβαλόντα ἑψῆσαι, ἐκεῖνος ἀπελθὼν, κόκκον ἕνα φακῆς εἰς τὴν χύτραν ἐνέβαλων. ὁ δὲ δὴ ξάνθος ἅμα τοῖς φίλοις λουσάμενος, ἐκάλει τούτους συναριστήσοντας. προεῖπε μέντοι καὶ ὡς λιτῶς, ἐπὶ φακῇ γὰρ ἔσται τὸ δεῖπνον. καὶ ὡς μὴ δεῖν τῇ ποικιλίᾳ τῶν ἐδεσμάτων τοὺς φίλους κρίνειν, ἀλλὰ δοκιμάζειν τὴν προθυμίαν. τῶν δὲ εἰξάντων, καὶ πρὸς τὴν οἰκίαν ἀφικομένων, ὁ ξάνθος φησὶ, δὸς ἡμῖν ἀπὸ λουτροῦ πιεῖν αἴσωπε. τοῦ δ' ἐκ τῆς ἀποῤῥοίας τοῦ λουτροῦ λαβόντος καὶ ἐπιδεδωκότος, ὁ ξάνθος τῆς δυσωδίας ἀναπλησθεὶς, φεῦ τί τοῦτο φησὶν αἴσωπε. καὶ ὃς, ἀπὸ λουτροῦ ὡς ἐκέλευσας. τοῦ δὲ ξάνθου τῇ παρουσίᾳ τῶν φίλων τὴν ὀργὴν ἐπισχόντος, καὶ λεκάνην αὐτῷ παραθεῖναι κελεύσαντος, αἴσωπος τὴν λεκάνην θεὶς ἵστατο. καὶ ὁ ξάνθος, οὐ νίπτεις; κἀκεῖνος. ἐντέταλταί μοι ταῦτα ποιεῖν, ὅσα ἂν ἐπιτάξῃς. σὺ δὲ νῦν οὐκ εἶπας, βάλε ὕδωρ εἰς τὴν λεκάνην, καὶ νίψον τοὺς πόδας μου, καὶ θὲς τὰς ἐμβάδας, καὶ ὅσα ἐφεξῆς. πρὸς δὴ ταῦτα τοῖς φίλοις ὁ ξάνθος ἔφη. μὴ γὰρ δοῦλον ἐπριάμην, οὐκ ἔστιν ὅπως, ἀλλὰ διδάσκαλον. ἀνακλιθέντων τίνων αὐτῶν, καὶ τοῦ ξάνθου τὸν αἴσωπον ἐρωτήσαντος, εἰ ἕψηται ἡ φακῆ, δοίδυκι λαβὼν ἐκεῖνος τὸν τῆς φακῆς κόκκον ἀνέδωκεν. ὁ δὲ ξάνθος λαβὼν, καὶ οἰηθεὶς ἕνεκεν τοῦ πεῖραν λαβεῖν τῆς ἑψήσεως τὴν φακῆν δέξασθαι, τοῖς δακτύλοις διαθρίψας ἔφη, καλῶς ἕψηται. κόμισον. τοῦ δὲ. μόνον τὸ ὕδωρ κενώσαντος ἐν τοῖς τρυβλίοις καὶ παραθέντος, ὁ ξάνθος, ποῦ ἐστιν ἡ

φακῆ

Xantho,& quibuſdam ibi amicis inuentis,& ad Aeſopum locuto,ut & in domum curreret,& lentem in ollam iniectam coqueret, ille abiens granum unum lentis in ollam coquit iactum. Xanthus ergo unà cum amicis lotus uocauit hos compranſuros,præfatus tamē & ꝙ tenuis eſſet futura cœna,utpote ex lēte,ꝙq́ʒ nō opteret uarietate ferculorū amicos iudicare, ſed probare uoluntatem. his uero profectis,& in domum ingreſſis, Xanthus inquit,da nobis à balneo bibere Aeſope. illo uero ex defluxu balnei accipiente & tradente, Xanthus fœtore repletus,hem quid hoc inquit Aeſope? & ille à balneo,ut iuſſiſti. Xantho autem præſentia amicorū iram compeſcente, & peluim ſibi apponi iubente,Aeſopus pelui appoſita,ſtabat. & Xanthus,non lauas? tū ille,iuſſum eſt mihi ea facere,quæ iuſſeris,tu nunc non dixiſti, inijce aquam in peluim,& laua pedes meos, & pone ſoleas,& quæcunqʒ deinceps. ad hæc igitur amicis Xanthus ait,num enim ſeruū emi? nullo modo,ſed magiſtrum. diſcumbentibus itaqʒ ipſis,& Xantho Aeſopum rogante, an cocta ſit lens, cocleari acceptum ille lentis granum tradidit,Xanthus accipiens, ac ratus gratia faciendi periculum coctionis lentē accēpiſſe,digitis conterens ait,bene cocta eſt, affer. illo ſolum aquam uacuante in ſcutellas, & apponente,Xanthus ubi eſt

φακῆ φησί. καὶ ὅς, ἔλαβες αὐτήν. καὶ ὁ ξάνθος, ἕνα
κόκκον ἔψησας; καὶ ὁ αἴσωπος, μάλιστα. φακῆν γὰρ
ἑνικῶς εἶπας, ἀλλ' οὐ φακάς, ὃ δὴ πληθυντικῶς λέ-
γεται. ὁ μὲν οὖν ξάνθος ἀπορήσας τοῖς ὅλοις, ἄνδρες
ἑταῖροι ἔφη, οὗτος εἰς μανίαν με περιτρέψει. εἶτα στρα-
φεὶς πρὸς τὸν αἴσωπον, εἶπεν. ἀλλ' ἵνα μὴ δόξω κα-
κὲ δοῦλε τοῖς φίλοις ἐνυβρίζειν, ἀπελθὼν ὤνησαι πό-
δας χοιρείους τέτταρας, καὶ διὰ ταχέων ἑψήσας παρά-
θες. τοῦ δὲ σπουδῇ τοῦτο ποιήσαντος, καὶ τῶν ποδῶν
ἑψομένων, ὁ ξάνθος εὐλόγως θέλων τύψαι τὸν αἴσω-
πον, αὐτοῦ περί τι τῶν εἰς χρείαν ἀσχολουμένου, ἕνα τῶν
ποδῶν ἐκ τῆς χύτρας λαθραίως ἀνελόμενος, ἔκρυψε.
μετὰ μικρὸν δὲ καὶ ὁ αἴσωπος ἐλθὼν, καὶ τὴν χύτραν
ἐπισκεψάμενος, ὡς τοὺς τρεῖς μόνους πόδας ἑώρακεν,
συνῆκε ἐπιβουλὴν αὐτῷ τινα γεγονυῖαν. καὶ δὴ καταδρα-
μὼν ἐπὶ τὴν αὐλὴν, καὶ τοῦ σιτευομένου χοίρου τὸν ἕνα
τῶν ποδῶν τῇ μαχαίρᾳ περιελὼν, καὶ τῶν τριχῶν ψι-
λώσας, εἰς τὴν χύτραν ἔρριψε, καὶ συνέψει τοῖς ἄλλοις.
ξάνθος δὲ δείσας, μή πως αἴσωπος τὸν ὑφαιρεθέντα
τῶν ποδῶν οὐχ εὑρὼν ἀποδράσῃ, αὖθις εἰς τὴν χύτραν
αὐτὸν ἐνέβαλε. τοῦ δ' αἰσώπου τοὺς πόδας εἰς τὸ τρύβλι-
ον κενώσαντος, καὶ πέντε τούτων ἀναφανέντων, ὁ ξάν-
θος, τί τοῦτό φησιν αἴσωπε, πῶς πέντε; κἀκεῖνος, τὼ
δύω χοίρω πόσους ἔχετον πόδας; καὶ ὁ ξάνθος, ὀκτώ.
καὶ ὁ αἴσωπος, εἰσὶν οὖν ἐνταυθοῖ πέντε καὶ ὁ σιτευό-
μενος χοῖρος νέμεται κάτω τρίπους. καὶ ὁ ξάνθος πάνυ
βαρέως ἔχων, πρὸς τοὺς φίλους φησί. οὐχὶ μικρῷ πρό-
σθεν εἶπον ὡς τάχιστά με πρὸς μανίαν οὗτος δὴ περιτρέ-
ψει; καὶ ὁ αἴσωπος, δέσποτα, οὐκ οἶσθ' ὅτι τὸ ἐκ προσ-

θέσεως

lens inquit. & is, accepisti ipsam. & Xanthus, unũ granũ coxisti? tum Aesopus, magnopere. lentẽ ẽm singulariter dixisti, non lentes, quod pluratiue dicitur. Xanthus ergo prorsus consilij inops, uiri socij ait, hic ad iusaniam me rediget. deinde conuersus ad Aesopum ait, sed ne uidear improbe serue amicis iniurius, abiens eme pedes porcinos quatuor, & perceleriter coctos appone. ab eo aũt festine hoc facto, ac dũ pedes coquerentur, Xanthus iure uolens uerberare Aesopũ, cũ esset in re aliqua ad usum occupatus, unum ex pedibus ex olla clanculum auferens, occulit. paulo post autem & Aesopus ueniens, & ollam perscrutatus, ut tres solos pedes uidit, cognouit insidias sibi aliquas factas, & accurrens in stabulum, & saginati porci unum, ex quatuor cultro amputans, & pilis nudans in ollam iecit, ac concoxit cum cæteris. Xanthus uero ueritus ne Aesopus subreptum pedem non inueniens, fugeret, rursus in ollam ipsum iniecit. Aesopo autem in patinã pedes euacuante, ac quinq; his apparẽtib' Xanthus quid hoc inqt Aesope? quomõ qnq;? & ille, duo porci quot habent pedes? & Xanthus, octo. tum Aesopus, sunt ergo hic quinq;, & saginat' porc' inferi' tripes pascit. & Xanth' admodũ moleste ferens, amicis inquit, nonne paulo ante dixi, quod celerrime hic me ad insaniam rediget? & æsop', here nosti id, qd' ex additiõe, & sub

Vna lenti-
[illegible] coxit.

De pedibus
porcinis

θέσεώς τε καὶ ἀφαιρέσεως εἰς τὸ κατὰ λόγον ποσὸν συγκεφαλαιούμενον, οὐκ ἔστιν ἁμάρτημα; ὁ μὲν οὖν ξάνθος μηδεμίαν αἰτίαν εὐπρόσωπον εὑρηκὼς μαστιγῶσαι τὸν αἴσωπον, ἡσύχασε. τῇ δ᾽ ὑστεραίᾳ τῶν σχολαστικῶν τις πολυτελὲς εὐτρεπίσας δεῖπνον, σὺν ἄλλοις σχολαστικοῖς, καὶ τὸν ξάνθον κέκληκεν. εὐωχουμένων τοίνυν, ὁ ξάνθος μερίδας ἐκ τῶν παρακειμένων ἀνελόμενος ἐπιλέκτους, καὶ τῷ αἰσώπῳ ὄπισθεν ἐφεστῶτι δούς, τῇ εὐνοούσῃ μοι φησὶ πρὸς αὐτὸν ταῦτα ἐπίδος ἀπελθών. ὁ δ᾽ ἀπιὼν, καθ᾽ ἑαυτὸν ἐνενόει, νῦν καιρὸς τίσασθαί μου τὴν δέσποιναν, ἀνθ᾽ ὧν με ἡνίκα νεώνητος ἦλθον ἔσκωπτεν. ὄψεται τοίνυν εἰ τῷ δεσπότῃ μου εὐνοεῖ. ἀφικόμενος οὖν εἰς τὴν οἰκίαν, καὶ καθίσας ἐν τῷ προδόμῳ, καὶ τὴν δέσποιναν ἐκκαλέσας, τὴν σπυρίδα τῶν μερίδων ἐπίπροσθεν αὐτῆς τέθεικε. καὶ φησὶ, δέσποινα, ταῦτα πάντα ὁ δεσπότης πέπομφεν οὐ σοὶ, ἀλλὰ τῇ εὐνοούσῃ. καὶ τὴν κύνα καλέσας, καὶ εἰπὼν ἐλθὲ λύκαινα, φάγε, σοὶ γὰρ ὁ δεσπότης ταῦτα ἐπέταξεν δοθῆναι, ἀνὰ μέρος τῇ κυνὶ πάντα παρέβαλε. μετὰ δὲ τοῦτο πρὸς τὸν δεσπότην πάλιν ἐλθὼν, καὶ ἐρωτηθεὶς εἰ τῇ εὐνοούσῃ δέδωκε πάντα, πάντα φησί. καὶ ἐνώπιον ἐμοῦ πάντα κατέφαγε. τοῦ δὲ ἐπανερομένου καὶ τί ποτε ἄρα ἐσθίουσα ἔλεγεν; ἐκεῖνος, ἐμοὶ μὲν φησιν οὐδ᾽ ὁτιοῦν εἴρηκε. καθ᾽ ἑαυτὴν δέ σοι χάριτας ᾔδει. ἡ μέντοι γυνὴ τοῦ ξάνθου συμφορὰν τὸ πρᾶγμα ποιησαμένη, ἅτε δὴ δευτέρα τῆς κυνὸς ἐλεγχθεῖσα τῇ πρὸς τὸν ἄνδρα εὐνοίᾳ, καὶ ἐπειποῦσα ἤμην μηκέτι τοῦ λοιποῦ συνοικήσειν αὐτῷ, εἴσω παρελθοῦσα τοῦ κοιτῶνος ἐθρήνει. τοῦ δὲ πότου προκόπτοντος, καὶ ζητημάτων πρὸς ἀλλήλους

προτεινομένων.

ductione in quantitatem secundũ rationalẽ sum/
mam colligitur, non esse errorem? Xan/
thus igiẽ nullã causam honestã inueniẽs uerberã/
di Aesopum, quieuit. Postridie autem ex scho/
lasticis quidã sumptuosam apparãs cœnã cũ alijs
discipulis, & Xanthum inuitauit. cœnantibus igi/
tur Xanthus partes ex appositis acce/
pit electas, & Aesopo ponè stanti dedit,
beneuolǽq; meæ, inquit ei, hæc trade abi/
ens. ille uero decedẽs, secũ cogitabat, nũc occasio ẽ
ulcisci meã dominã, ꝓpterea ꝙ me cũ nouitius ue
ni, cauillata est. uidebit igiẽ an hero meo bene ue/
lit. profectus itaq; in domum, & sedens in
uestibulo, & hera accita sportu
lam partium coram ipsa posuit, ac inquit,
Hera hæc omnia herus misit, non tibi,
sed beneuolæ. & cane uocata, atq; dicto, ue/
ni Lycæna, comede, tibi enim herus hæc ius
sit dari, particulatim cani omnia proiecit. At
post hoc ad herum regressus, & roga/
tus an beneuolæ dederit omnia. omnia inquit, &
corã me omnia comedit. illo uero iterũ rogãte, &
quid nam edens ait? & is mihi quidem ni/
hil quidq; dixit, sed secum tibi gratias habebat.
uxor tñ Xanthi eã rẽ calamitosam esse arbitrata,
tanquam secunda cani redarguta erga ui/
rũ bñuolẽtia, ac subdẽs certe nõ ãpli⁹ iposterũ cõ
habitaturã cum eo, ingressa cubiculum plorabat.
potu autem procedente, & quæstionibus alternis

Bñuola hero nõ uxor sed canicula.

προτεινομένων, καὶ ἑνὸς αὐτῶν ἀπορήσαντος πηνίκα ἂν γένοιτο μεγάλη ἐν ἀνθρώποις ταραχὴ, αἴσωπος ὄπισθεν ἑστὼς εἶπεν. ἡνίκα ἂν οἱ νεκροὶ ἀνιστάμενοι, τὰ ἑαυτῶν ἀπαιτήσωσι κτήματα. καὶ οἱ σχολαστικοὶ γελάσαντες ἔφασαν, νοήμων ἐστὶν ὁ νεώνητος. ἑτέρου δὲ πάλιν προθέντος, ὅτου χάριν τὸ μὲν πρόβατον ἐπὶ σφαγὴν ἑλκόμενον οὐ βοᾷ. ὁ δὲ χοῖρος ὅτι μάλιστα κράζει, αἴσωπος αὖθις ἔφη, ὅτι τὸ μὲν πρόβατον καὶ τὸ εἰωθὸς ἀμελγόμενον, ἢ τὸ τοῦ πόκου βάρος ἀποτιθέμενον, σιγῇ ἕπεται. διὸ καὶ ὑποστηριζόμενον καὶ τὸν σίδηρον ὁρῶν, οὐδὲν δεινὸν ὑποπτεύει, ἀλλ' ἐκεῖνα τὰ συνήθη καὶ μόνα δοκεῖ πείσεσθαι. ὁ δὲ χοῖρος ἅτε δὴ μήτ' ἀμελγόμενος, μήτε κειρόμενος, μὴ δὲ συνειδὼς ἑαυτῷ πρός τι τῶν τοιούτων ἑλκόμενος, ἀλλ' ὅτι τῶν σαρκῶν αὐτοῦ μόνων ἐστὶ χρεία, εἰκότως βοᾷ. τούτων οὕτω ῥηθέντων, οἱ σχολαστικοὶ πάλιν ἐπῄνεσαν αὐτὸν, τραπέντες εἰς γέλωτα. παυσαμένου μέντοι τοῦ πότου, καὶ τοῦ ξάνθου πρὸς τὴν οἰκίαν ἀπονοστήσαντος, καὶ τῇ γυναικὶ συνήθως ὁρμήσαντος πρὸς λαλεῖν, ἐκείνη τοῦτον ἀποστραφεῖσα, φησὶ μή μου πλησίον γένῃ. δός μοι τὴν προῖκά μου, καὶ ἀπελεύσομαι. οὐδὲν γὰρ ἂν μείναιμι σὺν σοὶ τοὐντεῦθεν. σὺ δ' ἀπελθὼν τὴν κύνα κολάκευε, ᾗ πέπομφας τὰς μερίδας. καὶ ὁ ξάνθος ἐκπλαγεὶς λέγει; οὐκ ἔστιν ὅπως οὐκ ἤρτυσέ μοί τι κακὸν πάλιν αἴσωπος. καὶ πρὸς τὴν γυναῖκά φησι, κυρία, ἐμοῦ πεπωκότος σὺ μεθύεις; τίνι τὰς μερίδας πέπομφα, οὐχὶ σοί; μὰ δί', ἐμοὶ μὲν οὔ φησιν ἐκείνη, τῇ δὲ κυνί. καὶ ὁ ξάνθος τῷ αἰσώπῳ κληθέντι φησὶ, τίνι δέδωκας τὰς μερίδας; κἀκεῖνος τῇ εὐνοούσῃ σοί. καὶ πρὸς τὴν γυναῖ-

propositis, ac uno ex ipsis ambigente, quando futura esset igēs iter hoies turbatio, Aesop⁹ ponè stans, ait, cũ resurrexerint mortui, repetentes quæ possederint, & scholastici ridendo dixerũt, īgeniosus est nouiti⁹ hic. alio uero rursus proponente, quam ob rem ouis ad cædem tra/cta, nõ exclamat, sus aũt ꝙ maxime uociferat̃. Aesopus rursus ait, quoniam ouis assue/ta mulgeri, aut etiam uelleris onus deponere, tacite sequitur. ideo etiã pedibus arrepta, & ferrũ uidens, nihil graue suspicatur, sed illa familiaria, & sola uidetur passura. sed sus, ut qui neq; mul/getur, neq; tondetur, neq; nouit ad horum aliquid trahi, sed carnes suas tantum usui esse, merito uociferat̃. his sic dictis, discipuli rursus laudauerunt ipsum uersi in ri/sum. Finito conuiuio, & Xantho in domum reuerso, & uxorem pro mo/re aggresso alloqui, illa ipsum auer/sata, inquit, ne mihi propinquus fias, da mihi do/tem meam, & abibo, non enim manserim te/cum posthac. tu autē abiens cani adulare, cui misisti partes. & Xanthus stupefactus a/it, nõ põt aliq̃ mõ ñ cõdiuisse mihi mali aliqd rur/sus Aesop⁹, & uxori inquit, domina num me po/to, tu ebria es? cui partes misi, nonne tibi? nõ ꝑ Iouē, mihi qdē minie inqt illa, sed cani. & Xanthus Aesopo accito inquit, cui dedisti partes? & ille, beneuolæ tuæ, & uxo/

καὶ ὁ ξάνθος, οὐδὲν ἔλαβες; κἀκείνη οὐδέν. καὶ ὁ αἴσωπος, τίνι γὰρ ἐκέλευσας δέσποτα τὰς μερίδας δοθῆναι; κἀκεῖνος, τῇ εὐνοούσῃ μοι. καὶ ὁ αἴσωπος τὴν κύνα φωνήσας, αὕτη σοι φησὶν εὐνοεῖ. ἡ γὰρ γυνὴ κἂν εὐνοεῖν λέγηται, ἀλλ' ἐπ' ἐλαχίστῳ ἀλγήσασα, ἀντιλέγει, λοιδορεῖται, ἀναχωρεῖ. τὴν μέντοι κύνα, τύψον, ἀπέλασον, ἐπεὶ οὐκ ἀναχωρήσειεν ἄν, ἀλλ' ἐπιλαθομένη πάντων αὐτίκα φιλοφρόνως σαίνει καὶ σὺν χάριτι τὸν δεσπότην. ἔδει σε οὖν εἰπεῖν δέσποτα, τῇ γυναικὶ τὰς μερίδας κόμισον, καὶ μὴ τῇ εὐνοούσῃ. ἐπεὶ ὁ ξάνθος, ὁρᾷς κυρία ὡς οὐκ ἐμὸν τὸ ἁμάρτημα, ἀλλὰ τοῦ κομίσαντος; ἀνάσχου τοιγαροῦν, καὶ οὐκ ἀπορήσω προφάσεως, δι' ἣν αὐτὸν μαστιγώσω. τῆς δὲ μὴ πειθομένης, ἀλλὰ λάθρα πρὸς τοὺς ἑαυτῆς γονεῖς ἀποχωρησάσης, αἴσωπος εἶπεν, οὐκ ὀρθῶς εἶπον ὦ δέσποτα, ὡς ἡ κύων σοι μᾶλλον εὐνοεῖ, καὶ οὐχ ἡ ἐμὴ δέσποινα; ἡμερῶν δέ τινων παρῳχηκυιῶν, καὶ τῆς γυναικὸς ἀδιαλλάκτου μενούσης, καὶ τοῦ ξάνθου τῶν προσηκόντων τινὰς ὡς αὐτὴν, ὡς ἂν ὑποστρέψειεν οἴκαδε πέμψαντος, τῆς δὲ μὴ ὑπείκειν θελούσης, ἐπεὶ τοῦ ξάνθου δι' αὐτὴν εἰς ἀθυμίαν πεσόντος, αἴσωπος προσελθὼν αὐτῷ φησι, μὴ ἀνιῶ δέσποτα. ἐγὼ γὰρ αὐτὴν αὔριον ἥκειν αὐθαίρετον, καὶ ἀπαράλλακτον δράσω πρὸς σέ. καὶ λαβὼν κέρμα, πρὸς τὴν ἀγορὰν ἦλθεν. καὶ ὠνησάμενος χῆνας καὶ ὄρνιθας, καὶ ἄλλ' ἄττα τῶν πρὸς εὐωχίαν ἐπιτηδείων, βαδίζων τὰς οἰκίας περιενόστει. παρήει τοίνυν καὶ τὴν τῆς αὐτοῦ δεσποίνης γεννητόρων οἰκίαν, μή τε ταύτην εἰδέναι προσποιούμενος ἐκείνων τυγχάνουσαν, μή τε μὴν ἐν αὐτῇ τὴν δέσποιναν μένουσαν. καὶ δή τινι τῆς οἰκίας ἐκείνης ἐντυχὼν

ἠρώτα

ri Xanthus, nihil accepiſti? & illa, nihil. &
Aeſopus, cui enim iuſſiſti here partes
dari? & ille, beneuolæ meæ. & Aeſopus
cane uocata, hæc tibi inquit bñ uult. nã mulier & ſi
bñ uelle dicat, tñ minima q̃q; recula offenſa cõtra
dicit, conuitiatur, abit. canem tamen uerbe/
rato, expellito, non tamen diſcedet, ſed ob/
lita omnium, ſtatim benigne blanditur & cum
gratia hero. oportebat igitur dicere here,
uxori has partes ferto, & non beneuolæ. &
Xanthus, uides domina nõ meã eſſe culpam, ſed
eius qui tulit? tolera itaq;, nec deerit mihi occa/
ſio, qua eum uerberem. illa uero non credente,
uerum clam ad ſuos parentes regreſſa,
Aeſopus inquit, non recte dixi o here, ca/
nem tibi magis beneuelle, quàm meã herã? dieb⁹
autẽ aliquot præteritis, & uxore irreconciliata
manente, & Xantho affines quoſdam ad ipſam,
ut reuerteretur domũ mittente, illa uero cũ cede/
re nollet, & inde Xanthus in mœrore eſſet,
Aeſopus adiens ad eum, inquit, ne te affictes he
re, ego enim eam cras uenire ſponte, & citiſ/
ſime faciam ad te. & accepta pecunia in forum
iuit, ac emptis anſeribus, & gallinis, & alijs q̃buſdã
ad conuiuium idoneis, ambulans, domos circui/
bat. tranſibat igitur & ante domum pa/
rentum heræ ſuæ, ignorare ſimulans
illorum eſſe, & in ea he/
rã manere. & cũ in quẽdã ex domo illa incidiſſet,
rogabat,

ἠρώτα εἴ τι τοῦ τῶν εἰς γάμους χρησίμων οἵ καὶ τὴν οἰκίαν ἔχοιεν αὐτῷ πωλῆσαι. ὁ δέ, καὶ τίς τούτων ἔχει τὴν χρείαν πυθομένου, ξάνθος φησὶν ὁ φιλόσοφος. αὔριον γὰρ γυναικὶ μέλλει συνάπτεσθαι. τοῦ δὲ ἀναβάντος, καὶ τῇ γυναικὶ ταῦτα τοῦ ξάνθου ὡς ἤκουσεν ἀναγγείλαντος, ἐκείνη σὺν δρόμῳ, καὶ σπουδῇ πρὸς τὸν ξάνθον ἦλθεν αὐτίκα. καὶ αὐτοῦ κατεβόα λέγουσα πρὸς τοῖς ἄλλοις καὶ ταῦτα, ὡς οὐκ ἂν ἐμοῦ ζώσης ὦ ξάνθε ἑτέρᾳ γυναικὶ δυνηθήσῃ συναρμοσθῆναι. καὶ οὕτως ἔμεινεν ἐπὶ τῆς οἰκίας διὰ αἰσώπου, ὡς καὶ δι' ἐκεῖνον ἀπῆρε. μετὰ δ' ἡμέρας πάλιν τινάς, καλέσας ὁ ξάνθος σχολασικοὺς εἰς ἄριστον, τῷ αἰσώπῳ φησίν, ὀψώνησον ἀπελθὼν πᾶν ὅ, τι χρηστότατόν τε καὶ βέλτιστον. ὁ δὲ ἀπιὼν, καθ' ἑαυτὸν ἔλεγεν, ἐγὼ διδάξω τὸν δεσπότην μὴ μωρὰ διατάττεσθαι. γλώττας οὖν μόνας ὑείους πριάμενος καὶ ἑτοιμάσας, ἀνακλινθεῖσι, γλῶτταν ὀπτὴν ἑκάστῳ σὺν ὀξυγάρῳ παρέθηκε. τῶν δὲ σχολασικῶν ἐπαινεσάντων ὡς φιλόσοφον τὸ πρῶτον ἔδεσμα, διὰ τὴν τῆς γλώττης πρὸς τὸν λόγον ὑπηρεσίαν, πάλιν αἴσωπος ἑφθὰς γλόττας παρέθηκε. καὶ αὖθις αὖ βρώματος αἰτηθέντος ἄλλου καὶ ἄλλου, ὁ δ' οὐδὲν ἕτερον ὅτι μὴ γλώττας παρετίθει. τῶν δὲ σχολασικῶν ἐπὶ τῷ ταυτῷ τῆς τροφῆς ἀγανακτησάντων, μέχρι τίνος γλώττας εἰπόντων, καὶ ὡς ἡμεῖς δι' ἡμέρας γλώττας ἐσθίοντες τὰς ἡμετέρας ἠλγήσαμεν, ὁ ξάνθος φησὶ πρὸς ὀργὴν, οὐδέν σοι πάρεστιν ἕτερον αἴσωπε; καὶ ὅς, οὐ δῆτα. κἀκεῖνος, οὐκοῦν ἐνετειλάμην σοι κατάρατον ἀνθρώπιον πᾶν ὅ, τι χρηστότατόν τε καὶ ἄριστον ὀψωνῆσαι; καὶ ὁ αἴσωπος, πολλὰς ὁμολογῶ σοι τὰς χάριτας μεμφομένῳ με φιλο-

σόφων

rogabat, an aliquid ad nuptias utile dome/
stici possent sibi uendere, illo autē, & cui est
opus his rogitante, Xantho inqt philosopho. cras
enim uxori copulandus est. eo uero ascen/
dente, & uxori hæc Xanthi, ut audiuit, renun/
ciante, illa cursim, & propere ad Xan/
thū iuit statim, & cōtra ipm clamabat dicēs inter
alia & hæc, non me uiuente o Xanthe alteri
uxori coniungi poteris, & sic mansit
i domo p Aesopū, queadmodū ꝓpter illū disces/
serat. Post rursus dies aliq̃t, iuitās Xāthus discipu
los ad prandium Aesopo inquit, i, eme,
optimū quodq; & præstantissimū. ille inter eun/
dum secum dicebat, ego docebo herum non
stulta mandare. cū linguas igitur solū suillas emis/
set, & apparasset discūbētibus, linguā axatā singu/
lis cū salsamento apposuit. discipulis laudan
tibus ut philosophicū primum ferculum, propter
līguæ ad locutionē ministeriū, rursus elixas æsop⁹
linguas apposuit, atq; iterū et ferculo alio, atq; alio
petito, ille nihil aliud quàm linguas
ꝓponebat. discipulis aūt eodē subide cibo repeti/
to indignatis, quousq; linguas inquientibus, quip
pe nos per diem linguas edendo, nostras do/
luimus, Xanthus inquit iratus, nihil aliud tibi est
Aesope? & is, non certe. tum ille, nonne
mandaui tibi sordidissime homule opti/
mū qđq;, & p̄stātissimū obsonari? & Aesop⁹, mul
tas habeo tibi gratias increpanti me philo/
sophis

σοφῶν ἀνδρῶν παρόντων. τί ἂν οὖν γένοιτο γλώττης κρειστότερόν τε καὶ βέλτιον ἐν τῷ βίῳ; πᾶσα γὰρ παιδεία καὶ φιλοσοφία, δι' αὐτῆς παιδεύεται καὶ διδάσκεται. δι' αὐτῆς δόσεις. λήψεις. ἀγοραί, ἀσπασμοί. εὐφημίαι. μοῦσα πᾶσα. δι' αὐτῆς γὰρ συγκροτοῦνται γάμοι. πόλεις ἀνορθοῦνται. ἄνθρωποι διασώζονται. καὶ συνελόντι φάναι, δι' αὐτῆς ἅπας ὁ βίος ἡμῶν συνέστηκεν. οὐδὲν ἄρα τῆς γλώττης ἄμεινον. ἐπὶ τούτοις οἱ σχολαστικοὶ τὸν μὲν αἴσωπον ὀρθῶς λέγειν φάμενοι, ἡμαρτηκέναι δὲ τὸν διδάσκαλον, διεληλύθασιν ἕκαστος ἐπ' οἴκου. τῇ δ' ὑστεραίᾳ πάλιν αἰτιωμένων αὐτῶν τὸν ξάνθον, ἐκεῖνος ἀπολογεῖτο μὴ κατὰ γνώμην αὐτοῦ ταῦτα γεγονέναι, ἀλλὰ τοῦ ἀχρείου δούλου τῇ κακουργίᾳ. σήμερον δὲ διαμείψει τὸ δεῖπνον. κἀγὼ δὲ παρόντων ὑμῶν αὐτῷ διαλέξομαι. καὶ καλέσας αὐτὸν, πᾶν ὅ, τι φαυλότατόν τε καὶ χείριστον ὀψωνῆσαι κελεύει, ὡς τῶν σχολαστικῶν σὺν αὐτῷ δειπνησόντων. ὁ δὲ, μηδὲν διαταραχθεὶς, πάλιν γλώσσας ἐπρίατο. καὶ ἑτοιμάσας, ἀνακλιθεῖσι παρέθηκεν. οἱ δὲ, πρὸς ἀλλήλους ὑπεφώνουν, χοίρειαι πάλιν γλῶσσαι. καὶ μετὰ μικρὸν αὖθις γλώττας παρέθηκε. καὶ μάλα αὖθις καὶ αὖθις. τοῦ ξάνθου δὲ δυσαναχετήσαντος, καὶ τί τοῦτο αἴσωπε εἰρηκότος, μὴ πάλιν ἐνετειλάμην σοι πᾶν ὅ, τι χρηστότατόν τε καὶ βέλτιστον ὀψωνῆσαι, οὐχὶ πᾶν ὅ, τι φαυλότατόν τε καὶ χείριστον; ὁ δὲ, καὶ τί ποτε χεῖρον τῆς γλώττης ὦ δέσποτα. οὐ πόλεις δι' αὐτῆς καταπίπτουσιν; οὐκ ἄνθρωποι δι' αὐτῆς ἀναιροῦνται; οὐ ψεύδη πάντα καὶ βλασφημίαι καὶ ἐπιορκίαι διὰ ταύτης περαίνονται; οὐ γάμοι καὶ ἀρχαὶ καὶ βασιλεῖαι δι' αὐτῆς ἀνατρέπονται;

οὐχ

ſophis præſentibus. quid igitur fuerit lingua me-
lius & præſtantius in uita? omnis enim doctrina,
& philoſophia per ipſam monſtratur ac traditur.
ꝑ ipſam datiões, acceptiões, fora, ſalutatiões, bñdi
centiæ, muſa omnis. per ipſam celebrantur nu-
ptiæ, ciuitates eriguntur, homines ſeruantur. &,
ut breuiter dicam, per ipſam tota uita noſtra cõſi-
ſtit. nihil ergo lingua melius. ob hæc
diſcipuli Aeſopum recte loqui dicentes,
aberraſſe uero magiſtrum, abiere ſingu-
li in domum. Poſtridie rurſus accuſantibus i-
pſis Xanthũ, ille reſpõdebat, nõ ſecundũ uolũtatẽ
ſuam hæc fuiſſe, ſed inutilis ſerui ne-
quitia, hodie aũt permutabit cœnam, & ipſe præ-
ſentibus uobis cum eo colloquar, ac uocato eo,
uiliſſimum quodq;, & peſſimum obſonari iubet,
quod diſcipuli ſecũ forent cœnaturi. ille autem ni
hil mutatus, rurſus linguas emit, & appara-
tas diſcumbentibus appoſuit. hi inter ſe ſub-
murmurabãt, porcinæ rurſus lĩguæ. & paulo poſt
iterum linguas appoſuit. & ualde iterũ, atq; iterũ.
Xantho aũt iniquo aïo ferẽte, & qd hoc æſope di
cente, num rurſus mandaui tibi opti-
mũ qdq;, & ꝓſtãtiſſimũ obſonari? ac nõ poti⁹ ui-
liſſimũ qdq;, & peſſimũ? ille aũt, & qd unq; pei⁹ lĩ
gua o here? nonne urbes per ipſam corruunt?
nõ homines ꝑ ipſam ĩterficiunt? nõ mẽdacia oïa,
& maledicta, & periuria ꝑ ipſam ꝑficiunt? non
nuptiæ, & principat⁹, & regna ꝑ ipſam euertunt?
non, ut

οὐχ ὡς κεφάλαιον εἰπεῖν, ὁ βίος δι' αὐτῆς ἅπας μυ-
ρίων πλημμελημάτων γέμει; ταῦτα τοῦ αἰσώπου φα-
μένου, τῶν τις συνανακειμένων τῷ ξάνθῳ φησίν· οὗ-
τος εἰ μὴ πάνυ σεαυτὸν ἀσφαλίσῃ, οὐκ ἂν ἄπορος εἴη
μανίας ἀφορμή σοι γενέσθαι. οἵα γὰρ ἡ μορφὴ, τοιά-
δε καὶ ἡ ψυχή. ἐφ' ᾧ ὁ αἴσωπος πρὸς αὐτὸν· σύ μοι δο-
κεῖς ἄνθρωπε κακεντρεχής τις καὶ περίεργος εἶναι, δε-
σπότην προξενῶν κατὰ οἰκέτου. καὶ ὁ ξάνθος πρὸς ταῦ-
τα, προφάσεως ἐφιέμενος μαστιγῶσαι τὸν ἄνθρωπον,
δραπέτα φησὶν, ἐπεὶ περίεργον εἶπας τὸν φίλον, δεῖ-
ξόν μοι ἀπερίεργον ἄνθρωπον ἀγαγών. ἐξελθὼν τοί-
νυν τῆς ἐπιούσης ἐπὶ τῆς λεωφόρου ὁ αἴσωπος, καὶ τοὺς
παριόντας περισκοπῶν, ὁρᾷ τινα ἐφ' ἑνὸς τόπου ἱκα-
νὸν χρόνον καθίσαντα, ὃν καὶ δοκιμάσας καθ' αὑτὸν
ἀπράγμονά τινα καὶ ἁπλοῦν εἶναι, προσελθών φησιν·
ὁ δεσπότης σε καλεῖ σὺν αὐτῷ ἀριστῆσαι. καὶ ὁ ἄγροι-
κος ἐκεῖνος μηδὲν περιεργασάμενος, μή τε τίς ὢν
ὑπὸ τίνος καλεῖται, εἰσῆλθεν εἰς τὴν οἰκίαν. καὶ σὺν
αὐτοῖς ὑποδήμασι φαύλοις οὖσιν ἀνέπεσεν. ἐρομένου
δὲ τοῦ ξάνθου τίς οὗτος, αἴσωπος εἶπεν, ἀπερίεργος
ἄνθρωπος· καὶ ὁ ξάνθος εἰς οὖς εἰπὼν τῇ γυναικὶ συνυ-
ποκριθῆναι αὐτῷ, καὶ ὅπερ ἂν αὐτὸς ἐπιτάττῃ, ποι-
εῖν, ὡς ἂν εὐπροσώπῳ λόγῳ πληγὰς τῷ αἰσώπῳ ἐν-
τείνειεν. εἶτα ἐν ἐπηκόῳ πάντων φησὶ, κυρία, ὕδωρ
ἐπὶ τῆς λεκάνης βαλοῦσα, τοὺς πόδας τοῦ ξένου νίψον.
διενοεῖτο γὰρ καθ' αὑτὸν, ὡς πάντως ὁ μὲν ξένος εὐ-
λαβηθήσεται, ὁ δ' αἴσωπος ὡς ἐκείνου περιέργου φα-
νέντος, πληγὰς λήψεται. ἡ μὲν οὖν βαλοῦσα τὸ ὕδωρ
εἰς τὴν λεκάνην, ἤει τοὺς πόδας τοῦ ξένου νίψουσα. ὁ δὲ
γνοὺς

nō, ut summatim dicam, uita omnis ꝑ ipsam infinitorum errorum referta est? hæc Aesopo dicente, quidā ex discūbētibꝰ unà, Xantho inqt, hic, nisi ualde te ipsum munieris, non dubia erit insaniæ causa tibi. qualis enim forma, talis & anima. & Aesopus ad eum, tu mihi uideris o homo prauus quidam, & curiosus esse, herum irritans contra seruum. & Xanthus ad hæc, causam cupiens uerberandi hominem, fugitiue inquit, qm̄ curiosum dixisti amicū, ostende mihi incuriosum hoīem adductū. egressus igitur postridie in plateam Aesopus, & eos, q p̄teribāt, circūspiciēs, uidet q̄ndā in loco ꝗdā diu sedentem, quem iudicans secum ociosum & simplicem esse, accedens inquit, herus te inuitat secum pransurum. & rusticus ille nihil sciscitatus, neqꝫ quis esset à quo inuitaretur, ingressus est in domum, & cū ipsis calceis ut erant uiles, discubuit. rogante autem Xantho quis hic? Aesopus ait, incuriosus homo. & Xanthus i aurē fatus uxori, ut sibi obsequeretur, & quod ipse iusserit, faceret, ut honesta ratione plagas Aesopo inferret, deinde corā om̄ibus inquit, domina, aquā in peluim inijce, & pedes hospitis laua. cogitabat enim secum omnino hospitem recusaturum, Aesopum uero, quia ille curiosus esset, uerberibus cæsum iri. illa igitur iacta aqua in peluim, ibat pedes hospitis lotura. at ille

γνοὺς ταύτην οὖσαν τὴν τοῦ οἴκου δεσπότιν, καθ᾽ ἑαυτὸν εἶπε· τιμῆσαί με πάντως βούλεται. καὶ τούτου δὲ χάριν αὐτοχειρίᾳ τοὺς πόδας μου βούλεται νίψαι. ἐπεὶ θεραπαινίσιν εἶχεν ἂν τοῦτ᾽ ἐπιτάξαι. προτείνας οὖν τοὺς πόδας, νίψον κυρία, φησί. καὶ νιψάμενος ἀνεκλίνθη. τοῦ δὲ ξάνθου κελεύσαντος οἶνον τῷ ξένῳ δοθῆναι πιεῖν, πάλιν ἐκεῖνος διελογίσατο καθ᾽ αὑτὸν, ὡς αὐτοὺς μὲν τὸ πρότερον ἔδει πιεῖν, ἐπεὶ δ᾽ οὕτως αὐτοῖς ἔδοξεν, οὐδὲν ἔργον ἐμοὶ τὰ τοιαῦτα ἐρευνᾶν. καὶ λαβὼν ἔπιεν. ἀριστώντων δὲ, καί τινος ἐδέσματος τῷ ξένῳ παρατεθέντος, κἀκείνου ἡδέως ἐσθίοντος, ὁ ξάνθος τῷ μαγείρῳ ὡς καλῶς τοῦτο ἀρτύσαντι ἐνεκάλει. καὶ μέντοι καὶ ἀποδυθέντι πληγὰς ἐνεφόρει. ὁ δ᾽ ἀγρότης καθ᾽ αὑτὸν ἔλεγε, τὸ μὲν ἔδεσμα ἄριστα ἕψηται, καὶ οὐδενὸς αὐτῷ δεῖ πρὸς τὸ καλῶς ἔχειν. εἰ δὲ καὶ δίχα προφάσεως βούλεται τὸν αὐτοῦ δοῦλον μαστιγοῦν ὁ οἰκοδεσπότης, τί πρὸς ἐμέ; τοῦ δὲ ξάνθου ἀσχάλλοντος καὶ οὐχ ἡδέως διακειμένου, ἐπεὶ μηδὲν ὁ ξένος περιειργάζετο, τέλος πλακοῦντες ἠνέχθησαν. ὁ δὲ ξένος ἅτε δὴ μήπω πλακοῦντος γευσάμενος, σωρεύων καὶ συνειλῶν αὐτοὺς ὡς ψωμοὺς ἤσθιε. τοῦ δὲ ξάνθου τὸν ἀρτοποιὸν αἰτιασαμένου, καὶ τί δή ποτε ὦ κατάρατε φαμένου καὶ μέλιτος δίχα καὶ πεπέρεως τοὺς πλακοῦντας ἐσκεύασας; ἐκεῖνος ἔφη. εἰ μὲν ὠμός ἐστιν ὦ δέσποτα ὁ πλακοῦς, ἐμὲ τύπτε. εἰ δ᾽ οὐχ ὡς ἔδει ἐσκεύασαι, μὴ ἐμὲ, ἀλλὰ τὴν δέσποιναν αἰτιῶ. καὶ ὁ ξάνθος, εἰ πρὸς τῆς ἐμῆς τοῦτο γέγονε γυναικὸς, ζῶσαν αὐτὴν ἀρτίως κατακαύσω. καὶ πάλιν τῇ γυναικὶ νεύει αὐτῷ συνυποκριθῆναι δι᾽ αἴσω-

πον

cognoscens hanc esse domus dominam, se/
cũ loquebat̃, honorare me om̃ino uult, atq; huius
rei gratia suis manibus pedes meos uult lauare,
cum ancillis queat hoc mandare. extensis
igitur pedibus, laua inquit hera, ac lotus
discubuit. Xantho autẽ iubente uinum hospiti
dari bibere, rursus ille consyderabat se-
cum, ipsos ante oportere bibere, sed quia sic
ipsis uisum est, non opus mihi hæc inquire/
re. & accipiens bibit. prandentibus uero, & fercu/
lo quodã hospiti apposito, atq; illo suauiter cõme/
dente, Xanthus cocum, ꝙ male hoc condi/
uisset, criminabatur, atq; etiã nudum uerberibus
afficiebat. rusticus autẽ secũ dicebat, ferculũ quidẽ
optime coctũ est, & nihil ei deest, quo minꝰ recte
paratum sit, si autẽ absq; causa uult suum ser/
uum flagellare pater familias, quid ad me? Xan
tho aũt ægreferente, neq; iucunde affecto, qm̃ ni/
hil hospes curiose inquirebat, tandẽ placentæ alla
tæ sunt, hospes uero tanq̃ nunq̃ placentã gustas/
set, cõuoluẽs, & accipiens ipsas, ut panes comede
bat. Xantho autẽ pistorem accusante, & cur nam
o execrande dicente, & absque melle, ac pi/
pere placentas præparasti? ille inquit,
si cruda est o here placenta, me uerbera. si
uero nõ ut oportebat, ꝑparata est, nõ me sed herã
accusa. & Xanthus, si à mea hoc factum est
uxore, uiuam ipsam nunc comburam. atq; i/
terũ uxori innuit, ut sibi obsequeret̃ ꝓpter Aeso-
d 2 pum.

πον. κελεύσας οὖν κληματίδας εἰς τὸ μέσον ἀχθῆναι, πυρὰν ἀνῆψε. καὶ λαβόμενος τῆς γυναικὸς, ἐγγὺς τῆς πυρᾶς ἤγαγε, προσδοκήσιμος ὢν αὐτὴν εἰς τὸ πῦρ ἐπαφεῖναι. διέτριβε δέ πως καὶ περιεβλέπετο τὸν ἄγροικον, εἴπως ἀναστὰς τῷ τοιῷδε τολμήματος εἶρξαι αὐτὸν ἐγχειρήσειεν. ὁ δὲ, καθ᾽ αὑτὸν αὖθις διεσκόπει, ὡς αἰτίας μὴ παρούσης, τί δή ποτε οὕτως ὀργίζεται. εἶτά φησιν οἰκοδέσποτα, εἰ τοῦτο κέκρικας δεῖν γενέσθαι, ὑπόμεινόν με μικρὸν μέχρις ἂν ἀπελθὼν ἐνέγκω μου καὶ αὐτὸς ἐξ ἀγροῦ τὴν γυναῖκα, ὡς ἂν ἄμφω κατὰ τὸ αὐτὸ κατακαύσῃς. ταῦτα τοῦ ἀνδρὸς ὁ ξάνθος ἀκούσας, καὶ τὸ τούτου ἀκέραιον καὶ γενναῖον θαυμάσας, τῷ αἰσώπῳ φησὶν, ἴδε ἀληθῶς ἄνθρωπος ἀπερίεργος. ἔχεις τὰ νικητήρια λαβὼν αἴσωπε. ἅλις ἔχει σοι τοῦ λοιποῦ. τὸ δ᾽ ἐντεῦθεν, ἐλευθερίας τῆς σῆς ἐπιτεύξῃ. τῆς δ᾽ ἐπιούσης ὁ ξάνθος ἐπέταξε τῷ αἰσώπῳ εἰς τὸ βαλανεῖον ἀπελθεῖν καὶ σκέψασθαι, εἰ μὴ πολὺς πάρεστιν ὄχλος. βούλεσθαι γὰρ αὐτὸν λούσασθαι. ἀπιόντι δὲ, ὁ στρατηγὸς συναντήσας, ἐπὶ τοῦ ξάνθου γνοὺς αὐτὸν ὄντα, ἤρετο ποῖ πορεύοιτο. τοῦ δὲ, οὐκ οἶδα φαμένου, νομίσας ὁ στρατηγὸς τὴν ἐρώτησιν αὐτοῦ παρ᾽ οὐδὲν λογισθῆναι, εἰς εἱρκτὴν αὐτὸν ἀπαχθῆναι κελεύει. ἀπαγόμενος τοίνυν ὁ αἴσωπος ἔκραξεν, ὁρᾷς ὦ στρατηγὲ, ὅπως ὀρθῶς ἀπεκρίθην; ἃ γὰρ μὴ προσεδόκησα, καὶ συνήντησά σοι, καὶ εἰς εἱρκτὴν ἤδη ἀπάγομαι. καὶ ὁ στρατηγὸς ἐκπλαγεὶς ἐπὶ τῷ τῆς ἀπολογίας ἑτοίμῳ, ἀφῆκεν ἀπιέναι. αἴσωπος δὲ παραγενόμενος εἰς τὸ βαλανεῖον, καὶ πλῆθος ἐν αὐτῷ θεασάμενος ὄχλου, καὶ λίθον ὁρᾷ κατὰ τὸ τῆς εἰσόδου μεσαίτατον

pum.iuſſo igitur ſarmenta in medium afferri, pyram ſuccendit,& arreptam uxorem prope pyram egit, expectaturus ipſam in ignem imittere.differebat ãt aliq̃ mõ,& circũſpiciebat ru ſticum ſiquo modo aſſurgens à tali audacia phi/ bere ipſum aggrederet̃.ſed is ſecũ rurſus cõſyde/ rabat, cum nulla adſit cauſa, quid nam ſic ira/ ſcit̃? dein ĩqt,o pater familias,ſi hoc iudicas opte/ re fieri,expecta me parump dum digreſſus addu cam & ipſe meam ex agro uxorem,ut ambas ſimul comburas.hæc à uiro Xanthus audiẽs,& huius ſynceritatẽ,ac generoſitatẽ admi ratus,Aeſopo inquit,ecce uere homo incuri/ oſus.habes accepta p̃mia uictoriæ o æſope. ſatis ẽ tibi de cætero. dein uero libertatem tuam aſſe/ queris.poſtridie autẽ Xanthus iuſſit Aeſopo in balneas ire, & ſcrutari, an multa adeſſet turba,uelle enim lauari. abe/ unti aũt p̃tor occurrẽs,& xãthi ip̃m eẽ cognoſcẽs interrogauit,quo nam iret. illo neſcio di/ cente, exiſtimans prætor interrogationẽ ſuã floc/ cipendi, in carcerem ipſum abduci iu/ bet.iter abducẽdũ igit̃ Aeſopus clamauit,uides o p̃tor queẽadmodũ recte rñderim? q̃ eñ nõ expe/ ctaui,& occurri tibi,& in carcerem iam tra/ hor.tum prætor ſtupefactus reſpon/ ſi promptitudine,ſiuit abire.Aeſopus autẽ profe/ ctus in balneas,& multitudinẽ in ipſis intu/ itus turbæ,& lapidem uidet in medio ingreſſu

Abducit in carcere.

τὸν κείμενον, ἐφ᾽ ὃν ἕκαστος τῶν εἰσιόντων τε καὶ ἐξιόντων, τὸν πόδα προσέπταιε. τοῦτον δὲ εἷς τις εἰσιὼν εἴσω λούσασθαι, ἄρας μετέθηκεν. ὑποστρέψας οὖν πρὸς τὸν δεσπότην, εἰ κελεύεις φησὶ δέσποτα λούσασθαι, ἕνα ἄνθρωπον ἐν τῷ βαλανείῳ τεθέαμαι. καὶ τοῦ ξάνθου ἐλθόντος, καὶ τὸ πλῆθος τῶν λουομένων ἰδόντος, καὶ τί τοῦτο εἰπόντος αἴσωπε, οὐχ ἕνα ἄνθρωπον ἔφης ἑωρακέναι; ὁ αἴσωπος, ναί φησιν. τὸν γὰρ λίθον ἐκεῖνον (τῇ χειρὶ δείξας,) πρὸ τῆς εἰσόδου κείμενον εὗρον, ἐφ᾽ ὃν οἱ εἰσιόντες πάντες καὶ ἐξιόντες προσέπταιον. εἷς δέ τις πρὶν ἢ προσπταῖσαι, ἄρας μετέθηκεν. ἐκεῖνον οὖν ἕνα ἄνθρωπον εἶπον ἑωρακέναι, προτιμήσας τῶν ἄλλων. καὶ ὁ ξάνθος, οὐδὲν παρὰ τῷ αἰσώπῳ ἀργὸν εἰς ἀπολογίαν. ἄλλο τέ ποτε τοῦ ξάνθου ἐξ ἀφέδρου ἐπανιόντος, καὶ πυθομένου τὸν αἴσωπον, τί δή ποτε οἱ ἄνθρωποι μετ᾽ ἀπόπατον τὰ τῆς γαστρὸς ἐκκρίματα βλέπουσιν, ἐκεῖνος ἔφη. κατὰ τοὺς παλαιοὺς χρόνους ἀνήρ τις τῶν τρυφερώτερον ζώντων, πολὺν χρόνον ὑπὸ σπατάλης ἐν ἀφόδῳ ἐκάθητο, ὡς καὶ τὰς οἰκείας ἐκεῖ διατρίβων, ἀποπατῆσαι φρένας. ἐξ ἐκείνου τοίνυν δεδοικότες οἱ λοιποὶ τῶν ἀνθρώπων, πρὸς τὰ τῆς γαστρὸς ἀφορῶσι λύματα, μή πως καὶ αὐτοὶ τοῦτο πεπόνθασιν. ἀλλά σοι δέσποτα μὴ φοβοῦ. οὐ γὰρ ἔχεις φρένας. ἐν ἡμέρᾳ δέ τινι συμποσίου συγκροτηθέντος, καὶ τοῦ ξάνθου σὺν τοῖς ἄλλοις τῶν φιλοσόφων ἀνακλινθέντος, καὶ τοῦ πότου ἤδη ἐπικρατήσαντος, συχνὰ προβλήματα μεταξὺ τούτων ἐκαλινδεῖτο. καὶ τοῦ ξάνθου ἀρξαμένου ταράττεσθαι, αἴσωπος παρεστὼς ἔφη, δέσποτα ὁ διόνυσος τρεῖς κέκτηται κράσεις. τὴν μὲν πρώτην ἡδονῆς,

positum, in quē singuli ingredientes, & egredien tes offendebant. hunc aūt unus quis ingrediēs ut lauaretur, sublatum transposuit. reuersus igitur ad herum, si uis inquit here lauari unum hominem in balneis uidi. & Xantho pro/ fecto, ac multitudinem lauantium uidente, & qd hoc dicēte o Aesope, nō ne unū hoīem dixisti te uidisse? Aesopus certe inquit. nā lapidem illū (manu ostēdēs) añ ingressū positū reperi, in quē īgrediētes oēs, & exeūtes offendebāt. un⁹uero q dā añq̃ illideret eleuatū trāsposuit. illū igit̃ unū ho minē dixi uidisse, pluris faciens q̃ alios. tum Xan thus, nihil ap d' Aesopū tardū ē ad respōsionē. ali/ qñ aliàs Xantho ex latrina redeūte, & interrogāte Aesopum, quid ita homines post cacationem, uentris excrementa aspiciunt? ille ait, An/ tiquis temporibus uir quidam delicatius ui/ uens multo tēpore præ delitijs in latrina sedebat, ut & sua illic immōrans cacauerit præ/ cordia. ex illo tempore igit̃ timentes cæteri homi nes uentris inspiciunt sordes, ne quo modo & ipsi hoc patiantur. sed tu he re, ne time. nō em̄ sunt tibi p̄cordia. Die aūt quo/ dam celebrato conuiuio, & Xantho cum alijs philosophis discumbente, & po tu iam inualescente, crebræ quæstiones in/ ter hos uersabantur, atq; Xantho incipiente turbari, Aesopus adstans ait, here, Bacchus tria possidet temperamenta, primum

ἡδονῆς. τὴν δὲ δευτέραν, μέθης. τὴν δὲ τρίτην, ὕβρεως. καὶ ὑμεῖς οὖν πεπωκότες ἤδη καὶ ἡσθέντες, τὰ ἐφεξῆς καταλίπετε. καὶ ὁ ξάνθος, ἤδη μεθύων φησὶ σιώπα. τοῖς ἐν ᾅδη συμβούλευε. καὶ ὁ αἴσωπος, οὐκοῦν καὶ εἰς ᾅδου καταπραθήσῃ. τῶν δὲ σχολαστικῶν τις ὑποβεβρεγμένον ἤδη τῇ μέθῃ τὸν ξάνθον ἰδὼν, καὶ ὅλον εἰπεῖν οἰνοπλῆγα, καθηγητά φησι, δύναταί τις ἐκπιεῖν τὴν θάλατταν ἄνθρωπος; καὶ ὅς, πάνυ μὲν οὖν. ἐγὼ γὰρ αὐτὸς ταύτην ἐκπίομαι. καὶ ὁ σχολαστικὸς, εἰ δ' οὐ δυνήσῃ, τί ποτέ σοι τίμημα ἐπιγράψω; καὶ ὁ ξάνθος, τὴν οἰκίαν μου τίθημι πᾶσαν. καὶ ἐπὶ τούτοις καταθέμενοι τοὺς δακτυλίους, τὰς συνθήκας ἐκύρωσαν. τότε μὲν οὖν διελύθησαν. τῇ δ' ὑστεραίᾳ πρωΐας διεγερθέντος τοῦ ξάνθου, καὶ τὴν τε ὄψιν νιψαμένου, καὶ τὸν δακτύλιον ἐν τῷ νίπτεσθαι μὴ ἰδόντος, καὶ τὸν αἴσωπον περὶ αὐτοῦ πυθομένου, ἐκεῖνος οὐκ οἶδά φησι τί ποτε γέγονεν. ἓν δ' οἶδα μόνον, ὅτι τῆς οἰκίας σαυτοῦ ἀλλότριος γέγονας. καὶ ὁ ξάνθος, ὅτι τί δή; καὶ ὁ αἴσωπος, ὅτι τὸ χθὲς μεθύων, συνέθου τὴν θάλατταν ἐκπιεῖν. κἀπὶ ταῖς ὁμολογίαις κατέθου καὶ τὸν δακτύλιον. κἀκεῖνος, καὶ πῶς ἄρ' ἐγὼ μεῖζον πίστεως ἔργον δυνήσομαι. ἀλλά σου νῦν δέομαι, εἴ τις σύνεσις, εἴ τις δεινότης καὶ ἐμπειρία, ξυμπορίσαι σὺ καὶ βοήθειαν ὄρεγε, ὡς περιγενέσθαι, ἢ τάς γε συνθήκας λῦσαι. καὶ ὁ αἴσωπος, περιγενέσθαι μὲν οὐκ ἔνι, λυθῆναι δὲ τὰς ὁμολογίας ποιήσω. ἐπειδὰν γὰρ αὖθις τήμερον εἰς ταυτὸ συνέλθητε, μηδ' ὁτιοῦν φανῇς δειλιάσας. ἀλλ' ἅπερ ὡμολόγησας παροινῶν, ταῦτα καὶ νήφων λέγε. κέλευσον μέντοι στρώματα καὶ τράπεζαν

uoluptatis,secundum ebrietatis,tertium contu
meliæ.& uos igitur poti iam,& lætati,quæ reli/
qua sunt,obmittite.tum Xanthus iã ebrius,ait,ta/
ce,inferis consule.& Aesopus,igi/
tur & in infernũ distrahēre. Ex discipulis aũt qdã
subebrium iam Xanthum uidens,&
ut in uniuersũ dicã,temulẽtũ, o p̃ceptor inqt, pōt
ne quis ebibere mare homo? & ille, admodum
quidem.ego enim ipse hoc ebibam.& disci/
pulus,at si nõ poteris, quã nam tibi multã irroga/
bo? tum Xanthus,domũ meã depono totã.atq;
interim depositis anulis pa/
cta firmauerunt.tum discesserunt. Postri/
die diluculo,excitato Xantho,ac faciem
lauante,& anulum inter lauandum non ui/
dente,& Aesopum de eo interrogante,ille
nescio inqt, qd nã factũ fuerit, sed unũ scio tantũ,
quod à domo decideris tua. tum Xanthus,
quamobrẽ? & Aesopus,quoniã heri ebrius pepi/
gisti mare ebibere,atq; in pactis deposu/
isti & anulum.& is,tum quomodo ma/
ius fide opus potero? uerum te nunc rogo,si
qua cognitio,siqua prudentia,siq̃ experiẽtia, p̃sto
sis,ac opem porrige,ut uincam,aut pa/
cta dissoluã.& Aesopus,uincere qdẽ haud licet,
sed ut soluas pacta,efficiam. Cum hodie rur
sus in unum conueneritis, nullo modo uidearis
timere,uerum quæ pactus es ebrius, eadem
sobrius quoq; dic.iube itaq; stramenta,& men/

ξαν παρὰ τὴν ἠϊόνα πεθῆναι, καὶ παῖδας ἑτοίμους σὺν ἐκπώμασιν ὀρέγειν σοι τὸ θαλάττιον ὕδωρ. ἐπειδὰν δὲ σύμπαντα θεάσῃ τὸν ὄχλον συνδεδραμηκότα ἐπὶ τὴν θέαν, αὐτὸς ἀναπεσὼν, κέλευσον ἐκ τῆς θαλάττης πληρωθῆναι τὸ ἔκπωμα. καὶ τοῦτο λαβὼν ἐν ἐπηκόῳ πάντων, εἰπὲ τῷ συνθηκοφύλακι, τίνας παρ' ὑμῖν πεποιήκαμεν τὰς συνθήκας· καὶ ὃς ἀποκρινεῖταί σοι, ὡς ὡμολόγησας τὴν θάλασσαν ἐκπιεῖν. στραφεὶς οὖν σὺ πρὸς ἅπαντας, οὕτω φράσον. ἄνδρες σάμιοι, ἴσαι καὶ ὑμεῖς πάντως πλείστους ὅσους ποταμοὺς ἐκβάλλοντας εἰς τὴν θάλασσαν. ἐγὼ δὲ συνεθέμην μόνην τὴν θάλατταν ἐκπιεῖν, οὐ μὴν καὶ τοὺς διϊόντας εἰς αὐτὴν ποταμοὺς. οὗτος οὖν ὁ σχολασικὸς ἀπελθὼν πρότερον, ἐπισχέτω τοὺς ποταμοὺς ἅπαντας, εἶτα δ' εὐθὺς ἐγὼ τὴν θάλατταν μόνην ἐκπίομαι. ὁ δὲ ξάνθος τὴν μέλλουσαν ἐκ τούτου τῆς συνθήκης διάλυσιν ἔσεσθαι γνοὺς, ὑπερήσθη. τοῦ δήμου τοίνυν παρὰ τὸν αἰγιαλὸν συῤῥεύσαντος ἐπὶ θέαν τοῦ πραχθήσεσθαι μέλλοντος, καὶ τοῦ ξάνθου κατὰ τὰ διδαχθέντα πρὸς τοῦ αἰσώπου δράσαντος καὶ εἰπόντος, οἱ σάμιοι ἀνεβόησαν εὐφημοῦντες αὐτὸν καὶ θαυμάζοντες. ὁ δὲ σχολασικὸς προσπεσὼν τηνικαῦτα τῷ ξάνθῳ, νενικῆσθαί τε ὡμολόγει, καὶ τὰς συνθήκας ἐδεῖτο λῦσαι, ὃ καὶ πεποίηκε ξάνθος δυσωποῦντος τοῦ δήμου. ἀφικομένων δ' αὐτῶν εἰς τὴν οἰκίαν, αἴσωπος προσελθὼν τῷ ξάνθῳ φησίν. ὁ πάντα σοι τὸν βίον χαρισάμενος, ἐγώ. οὔκουν ἄξιός εἰμι δέσποτα τυχεῖν ἐλευθερίας; καὶ ὁ ξάνθος λοιδορήσας αὐτὸν ἀπήλασε, λέγων, μὴ γὰρ οὐ βουλομένῳ μοι ἦν

τοῦτο

ſam in litore poni, & pueros paratos cum poculis porrigere tibi marinam aquam. cum autē omnem uideris turbam concurriſſe ad ſpectaculum, ipſe diſcumbens iube ex mari impleri poculū, atq; hoc accepto oĩbus audientibus, dic pactis præfecto, quæ nam apud uos fœdera iniuimus? atq; is reſpondebit tibi, quod pepigeris mare ebibere. conuerſus igitur tu ad omnes, ſic dicito, Viri Samij, ſcitis & uos penitus q̃plurimos fluuios prorumpere in mare, ego autem pepigi mare ſolum ebibere, non etiam exeuntia in ipſum flumina. hic itaq; ſcholaſticus eat prius contenturus flumina omnia, deinde ſtatim mare ſolum ebibam. Xanthus autem futuram ex hoc pacti ſolutionē cognoſcēs, uehemēter lætatꝰ ē. populo igitur ad litus confluente ad ſpectaculum eius, quod faciendū erat. cumq; Xanthus quæ edoctus fuerat ab Aeſopo, feciſſet, ac dixiſſet, Samij acclamarunt laudantes ipſum, & admirātes. ſed ſcholaſticꝰ Xāthi pedibꝰ obuolutꝰ, & uictum ſe confitebatur, & pacta rogabat diſſolui. quod & fecit Xanthus exorante populo. Profectis autem ipſis in domum, Aeſopus adiens Xanthum, inquit, per omnem tibi uitam gratificatus ego, nonne dignus ſum o here cōſequi libertatē? & Xāthꝰ obiurgādo ipſum repulit dicens, an nolo ipſe

hoc facere

τοῦτο πρᾶξαι; ἀλλ᾽ ἔξελθε πρὸ τοῦ πυλῶνος καὶ σκέψαι. κἂν ἴδῃς δύο κορώνας, ἀνάγγειλόν μοι. ἀγαθὸς γὰρ οἰωνὸς οὗτος. ἐπεὶ εἰ μίαν ἴδῃς, τοῦτο πονηρόν. προσελθὼν οὖν ὁ αἴσωπος, καὶ συμβὰν οὕτω δύο κορώνας ἐπί τινος ἰδὼν δένδρου καθεζομένας, προσελθὼν τῷ ξάνθῳ ἀνήγγειλεν. ἐξιόντι δὲ τῷ ξάνθῳ, ἡ ἑτέρα τούτων ἀπέπτη. καὶ ὁ ξάνθος θατέραν μόνην ἰδών, ἔφη, οὐκ εἶπάς μοι κατάρατε δύο ἑωρακέναι; καὶ ὅς, οὕτως. ἀλλ᾽ ἡ ἑτέρα ἀπέπτη. καὶ ὁ ξάνθος, ἐπέλιπέ σοι δραπέτα τοῦ χλευάζειν με. καὶ κελεύει αὐτὸν γυμνωθέντα τύπτεσθαι. τοῦ δ᾽ αἰσώπου μαστιγουμένου, προσελθών τις ἐκάλει ἐπὶ τὸ δεῖπνον τὸν ξάνθον. καὶ ὁ αἴσωπος ἔτι τυπτόμενος ἀνεβόησεν. οἴμοι τῷ δυστήνῳ. ἐγὼ μὲν γὰρ ὁ τὸ δικόρωνον ἰδών, τύπτομαι. σὺ δὲ ὁ μίαν ἰδὼν μόνην, εἰς εὐωχίαν ἄπει. ἕωλος ἄρ᾽ ἦν ἡ οἰωνοσκοπία. καὶ ὁ ξάνθος τὸ ἀγχίνουν αὐτοῦ θαυμάσας, παύσασθαι κελεύει τυπτόμενον. μετὰ δ᾽ οὐ πολλὰς ἡμέρας φιλοσόφους καὶ ῥήτορας καλέσας ὁ ξάνθος, ἐκέλευσε τῷ αἰσώπῳ πρὸ τοῦ πυλῶνος στῆναι, καὶ μηδένα τῶν ἰδιωτῶν εἰσελθεῖν συγχωρῆσαι, ἀλλ᾽ ἢ τοὺς σοφοὺς μόνους. τῇ δὲ ὥρᾳ τοῦ ἀρίστου κλείσας αἴσωπος τὸν πυλῶνα, ἔνδον ἐκαθέσθη. τῶν κεκλημένων δέ τινος ἐλθόντος, καὶ τὴν θύραν κόπτοντος, αἴσωπος ἔνδοθεν ἔφη, τί σείει ὁ κύων; ὁ δέ, νομίσας κύων κληθῆναι, ὀργισθεὶς ἀνεχώρησεν. οὕτως οὖν ἕκαστος ἀφικνούμενος, αὖθις ἀπῄει σὺν ὀργῇ, νομίζων ὑβρίζεσθαι, τοῦ αἰσώπου ταυτὰ πάντας ἔνδοθεν ἐρωτῶντος. ἑνὸς δ᾽ αὐτῶν κόψαντος, καὶ τί σείει ὁ κύων ἀκούσαντος, καὶ τήν τε κέρκον, καὶ τὰ ὦτα ἀποκριθέντος,

αἴσωπος

hoc facere? sed exi ante uestibulum, & specu/
lare, & si uideris duas cornices, renũcia mihi. bonũ
em̃ auguriũ hoc. ꝙ si unã uideas, hoc malum. ac/
cedẽs igitur Aesopus, atq; cũ forte duas ita corni/
ces sup quadã uidisset arbore sidentes, accedens
Xantho renunciauit. exeunte aũt Xantho, altera
harũ euolauit, & Xanthus alteram solam uidens
ait, nõne dixisti mihi execrãde duas uidisse te? &
is, ita, sed altera euolauit. tum Xanthus, deerat
tibi fugitiue deridere me. & iubet eum denu
datum uerberari. at dũ Aesopus uerberabat̃, pro/
fectus quidã inuitauit ad cœnã Xanthũ, ac Aeso/
pus inter uerbera exclamauit, hei mihi misero.
ego em̃ q duas uidi cornices, uerberor, tu uero, q
unam tantum, in conuiuium abis. uanũ itaq; fuit
augurium. tum Xanthus solertiam eius admi/
ratus, cessare iubet uerbera. nõ multis autem post
diebus philosophos, & rhetoras cũ inuitasset xan
thus, iussit Aesopo ante uestibulum stare,
& nullum indoctum ingredi sinere, sed
doctos solos. hora aũt prãdij clauso uestibulo, Ae
sopus intus sedebat. ex inuitatis
autẽ quodam profecto, & ianuam pulsante, Aeso
pus intus ait, quid mouet canis? ille putans ca/
nis uocari, iratus discessit. sic ergo unusquisq;
ueniens rursus abibat iratus, putans iniuria af/
fici, Aesopo eadem omnes interrogan/
te. cũ aũt unꝰ ipsorũ pulsasset, & qd mouet canis au
diuisset, & caudam, & aures respondente,
Aesopus

αἴσωπος αὐτὸν ὀρθῶς δοκιμάσας ἀποκεκρίσθαι, ἀνοίξας πρὸς τὸν δεσπότην ἤγαγε, καί φησιν, οὐδεὶς τῶν φιλοσόφων συνεστιαθῆναί σοι ἦλθεν ὦ δέσποτα, πλὴν οὗτος μόνος, καὶ ὁ ξάνθος σφόδρα ἠθύμησε, παραλελογίσθαι οἰηθεὶς ὑπὸ τῶν κληθέντων. τῇ δ' ὑστεραίᾳ συνελθόντες οἱ κληθέντες ἐπὶ τὴν διατριβὴν, ἐνεκάλουν τῷ ξάνθῳ, φάσκοντες, ὡς ἔοικας ὦ καθηγητὰ, ἐπεθύμεις μὴ αὐτὸς ἐξουδενῶσαι ἡμᾶς. αἰδούμενος δὲ, τὸν σαπρὸν ἐπὶ τοῦ πυλῶνος ἔστησας αἴσωπον, ὡς προπηλακίσαι, καὶ κύνας ἡμᾶς ἀποκαλέσαι. καὶ ὁ ξάνθος, ὄναρ τοῦτο ὁρῶ, ἢ ὕπαρ; κἀκεῖνοι, εἰ μὴ ῥέγχομεν, ὕπαρ. καὶ δὴ τάχος μετακληθεὶς αἴσωπος, καὶ ἐρωτηθεὶς σὺν ὀργῇ, τοῦ χάριν τοὺς φίλους ἀτίμως ἀπέστρεψεν, ἔφη. οὐχὶ σύ μοι δέσποτα ἐνετείλω, μή τινα τῶν ἰδιωτῶν καὶ ἀμαθῶν ἀνδρῶν ἐᾶσαι πρὸς τὴν σὴν συνελθεῖν εὐωχίαν, ἀλλ' ἢ τοὺς σοφοὺς μόνους; καὶ ὁ ξάνθος, καὶ τίνες οὗτοι, οὐ τῶν σοφῶν; καὶ ὁ αἴσωπος, οὐδεμιᾷ μηχανῇ. αὐτῶν καὶ γὰρ κοπτόντων τὴν θύραν, κἀμοῦ ἔνδοθεν ἐρωτῶντος, τί ποτε σείει ὁ κύων, οὐδ' ὁστισοῦν αὐτῶν συνῆκε τὸν λόγον. ἐγὼ γοῦν ὡς ἀμαθῶν πάντων φανέντων, οὐδένα τούτων εἰσήγαγον, πλὴν τὸν σοφῶς τοῦτον ἀποκριθέντα μοι. οὕτως οὖν τοῦ αἰσώπου ἀπολελογημένου, ὀρθῶς ἅπαντες λέγειν αὐτὸν ἐψηφίσαντο. καὶ μεθ' ἡμέρας πάλιν τινὰς, ὁ ξάνθος ἑπομένου τοῦ αἰσώπου, πρὸς τὰ μνήματα παρεγένετο, καὶ τὰ ἐν ταῖς λάρναξιν ἐπιγράμματα ἦν ἀναγινώσκων, ἑαυτὸν ἔτερπε. τοῦ δ' αἰσώπου ἔν τινι τούτων ἐγκεχαραγμένα στοιχεῖα ταῦτα ἰδόντος, ᾱ. β̄. δ̄. ο̄. ε̄. θ̄. χ̄, ἐπιδείξαντός τε τῷ ξάνθῳ,

καὶ

Aesopus ipsum recte iudicans respondisse, aperta ianua ad herum duxit, ac inquit, nullus philosophus ad conuiuiũ tuũ uenit o here, præter hunc solum. & Xanthus ualde tristatus est, deceptum se existimans ab inuitatis. postridie cum uenissent inuitati ad literarium ludum, accusabant Xãthũ dicẽtes, ut uideris o pceptor, cupiebas qdẽ ipse contemnere nos, sed ueritus, putridum in uestibulo cõstituisti Aesopũ, ut nos iiuria afficeret, & canes uocaret. & Xanthus, insomniũ ne id est, an uera res? tum illi, nisi stertimus, uera res. & celeriter uocatus Aesopus, & rogatus cum ira, cuius rei grã amicos ignominiose amolitus eẽt, ait nõ tu mihi here mandasti, ne, quem uulgarium, ac indoctũ hoiem pmitterẽ in tuũ cõuenire cõuiuium, sed solos doctos? tum Xanthus, & quales hi, nonne docti? & Aesopus, nullo pacto, ipsis etenim pulsantibus ianuam, & me intus rogitãte, qd nã moueat canis, neq; quisq; eorũ intellexit sermonẽ. ego igitur cũ indocti omnes uiderent, nullum ipsorum introduxi, nisi hunc, qui docte respondit mihi. sic igitur cũ Aesopus respondisset, recte oẽs dicere ipsum confirmarunt. Ac post dies rursus aliquot Xanthus sequente Aesopo ad monimenta accessit, & quæ in arcis erant epigrammata legẽs, se ipsum delectabat. at Aesopo in quadam ex ipsis inscalptas literas has uidente, α. β. δ. ο. ε. θ. χ. ostendenteq; Xantho,

atq;

καὶ ἐρομένου εἰ ἄρα ταῦτα εἰδείη, ἐπιμελῶς ἐκεῖνος σκεψάμενος, οὐχ οἷός τ' ἐγένετο τὴν τούτων εὑρεῖν διασάφησιν, καὶ ὡμολόγησεν ἀπορῆσαι τοῖς ὅλοις. καὶ ὁ αἴσωπος, εἰ διὰ ταύτης τῆς στήλης ὦ δέσποτα, θησαυρὸν ὑποδείξω σοι, τίνι με ἀμείψῃ; καὶ ὃς θάρσει. λήψῃ γὰρ τὴν ἐλευθερίαν σου, καὶ τὸ ἥμισυ τοῦ χρυσίου. τότε ὁ αἴσωπος ἀποχωρῶν τῆς στήλης βήματα τέσσαρα, καὶ ὀρύξας, ἀνέλαβέ τε τὸν θησαυρὸν, καὶ ἤνεγκε τῷ δεσπότῃ, λέγων, δός μοι τὴν ἐπαγγελίαν, δι' ἧς εὗρες τὸν θησαυρόν. καὶ ὁ ξάνθος, οὐχ ὅσα κἀμὲ εἰδέναι, εἰ μὴ καὶ τὸν νοῦν τῶν στοιχείων μοι φράσῃς. τὸ γὰρ μαθεῖν τοῦτο, πολὺ τοῦ εὑρήματος ἐμοὶ τιμιώτερον. καὶ ὁ αἴσωπος, ὁ τὸν θησαυρὸν κατορύξας ἐνταῦθα, ὡς σοφὸς ἀνὴρ τὰ στοιχεῖα διεχάραξε ταῦτα. ἃ καί φησιν, α ἀποβάς. β, βήματα. δ, τέσσαρα. ο, ὀρύξας. ε εὑρήσεις. θ, θησαυρόν. χ, χρυσίου. καὶ ὁ ξάνθος, ἐπειδήπερ οὕτως ἐπήβολος εἶ καὶ πανοῦργος, οὐ λήψῃ σου τὴν ἐλευθερίαν. καὶ ὁ αἴσωπος, ἀναγγελῶ δοθῆναι ὦ δέσποτα τὸ χρυσίον τῷ βασιλεῖ βυζαντίων. ἐκείνῳ γὰρ τεταμίευται. καὶ ὁ ξάνθος, πόθεν τοῦτ' οἶσθα. κἀκεῖνος, ἐκ τῶν στοιχείων. τοῦτο γάρ φησιν. α, ἀπόδος. β, βασιλεῖ. δ, διονυσίῳ. ο, ὃν εὗρες. θ, θησαυρόν. χ, χρυσίου. καὶ ὁ ξάνθος ἀκούσας τοῦ βασιλέως εἶναι τὸ χρυσίον, τῷ αἰσώπῳ ἔφη. λαβὼν τὸ ἥμισυ τοῦ ἑρμαίου, ἡσύχασον. κἀκεῖνος, οὐ σύ μοι νῦν τοῦτο παρέχεις, ἀλλ' ὁ χρυσίον ἐνταυθοῖ κατορύξας. καὶ ὅπως, ἄκουσον. τοῦτο γὰρ λέγει τὰ γράμματα. α, ἀνελόμενοι. β, βαδίσαντες. δ, διέλεσθε. ο, ὃν εὕρετε. θ, θησαυρόν. χ, χρυσίου. καὶ ὁ ξάνθος δεῦρό φη-

σιν

atq; rogante, an hasce nouisset, diligenter ille scrutatus, non potis fuit harum inuenire declarationem, ac fassus est dubitare omnino. tum Aesopus, si per hanc columnulam o here thesaurũ ondã tibi, q̃ re me remunerabis? & is, cõfide. accipies enim libertatem tuam, atq; dimidium auri. tunc Aesopus, distans a cippo passus quatuor, & fodiens, accepitq; thesaurum, & tulit hero, dicens, da mihi promissum, per quod inuenisti thesaurum. & Xanthus, non si & ego sapiam, nisi & sensum literarum mihi dixeris, nam scire hoc multo re inuenta mihi preciosius. & Aesopus, qui thesaurum infodit hic, ut uir eruditus literas inscalpsit has, quæ & inquiunt, α, recedens, β. passus, δ. quatuor, ο. fodiens, ε. inuenies, θ. thesaurum, χ. auri. & Xanthus, quia ita solers es, & astutus, non accipies tuã libertatẽ. & Aesopus, renũciabo dandum aurum o domine regi Bysantinorũ. illi enim recõditum est. & Xanthus, unde hoc nosti? & ille, ex literis. hoc enim inquiunt, α. redde, β. regi, δ. Dionysio, ο. quem ε. inuenisti, θ. thesaurũ, χ. auri. & Xanthus audiẽs regis esse aurum, Aesopo ait, accepto dimidio lucri, taceto. & ille, non tu mihi nunc hoc præbes, sed qui aurum hic infodit. ac quemadmodum, audi. hoc enim dicũt literæ, α. acceptum, β. uadentes, δ. diuidite. ο, quem, ε, ĩuenistis, θ. thesaurũ, χ. auri. & Xanth⁹, uenias in

e quit in

σιν εἰς τὴν οἰκίαν, ὡς ἂν καὶ τὸν θησαυρὸν διελώμεθα, καὶ σὺ τὴν ἐλευθερίαν ἀπολάβῃς. ἐλθόντων οὖν, ὁ ξάνθος φοβούμενος τὸν τοῦ αἰσώπου λάλον, εἰς εἱρκτὴν αὐτὸν ἐκέλευσεν ἐμβληθῆναι. καὶ ὁ αἴσωπος ἀπαγόμενος, τοιαῦταί φησίν εἰσιν αἱ ὑποσχέσεις τῶν φιλοσόφων; οὐχ ὅτι γὰρ οὐκ ἀπολαμβάνω μου τὴν ἐλευθερίαν, ἀλλὰ καὶ εἰς δεσμωτήριον κελεύεις βληθῆναί με. ὁ μὲν οὖν ξάνθος ἐκέλευσεν αὐτὸν ἀπολυθῆναι. καὶ πρὸς αὐτὸν ἔφη. πάνυ καλῶς φής. ἵν' ἐλευθερίας τυχὼν, σφοδρότερός μου γένῃ κατήγορος. ὁ δ' αἴσωπος εἶπεν, ὅ, τί ποτέ με ἔχεις κακὸν ποιεῖν, ποίει· πάντως καὶ ἄκων ἐλευθερώσεις με. κατὰ δὲ τοὺς καιροὺς τούτους, συνέπεσέ τι τοιοῦτον ἐν σάμῳ. πανδήμου ἑορτῆς ἀγομένης, αἴφνης ἀετὸς καταπτὰς, καὶ τὸν δημόσιον ἁρπάσας δακτύλιον, εἰς δούλου κόλπον ἀφῆκεν. οἱ μὲν οὖν σάμιοι θορυβηθέντες, καὶ εἰς πλείστην περὶ τοῦδε τοῦ σημείου πεσόντες τὴν ἀγωνίαν, κατὰ ταυτὸν ἀθροισθέντες, ἤρξαντο δεῖσθαι τοῦ ξάνθου, ἅτε πρώτου τῶν πολιτῶν ὄντος καὶ φιλοσόφου, σφίσι τὴν κρίσιν τοῦ σημείου διασαφῆσαι. ὁ δὲ, τοῖς ὅλοις ἐπαπορῶν, χρόνον ᾔτησε. καὶ ἀφικόμενος οἴκαδε, πολὺς ἦν ἀθυμῶν, καὶ τῇ λύπῃ βαπτιζόμενος, οἷα δὴ μηδὲν κρῖναι δυνάμενος. ὁ δ' αἴσωπος τὴν ἀθυμίαν συνοήσας τοῦ ξάνθου, προσελθὼν, λέγει. τοῦ χάριν ὦ δέσποτα οὕτω διατελεῖς ἀθυμῶν ἐμοὶ προσανάθου, χαίρειν εἰπὼν τῷ λυπεῖσθαι. αὔριον δ' εἰς ἀγορὰν προσελθὼν, εἰπὲ τοῖς σαμίοις, ὡς ἐγὼ μὲν οὔτε σημειολυτεῖν ἐπαιδεύθην, οὔτ' οἰωνοσκοπεῖν. παῖς δέ μοι πρόσεστι πολλῶν πεῖραν εἰδὼς, αὐτὸς ὑμῖν τὸ ζητούμενον λύσει. κἂν μὲν αὐτὸς ἐπιτύχω τῆς λύσεως

δέσποτα

quit in domum, ut & thesaurum diuida/
mus, & tu libertatem accipias. profectis ergo,
Xanthus timens Aesopi loquacitatem, in carce/
rem ipsum iussit inijci. & Aesopus
inter abducendũ, huiusmodi inquit sunt ꝓmissa
philosophorũ? non solum enĩ non accipio meam
libertatem, sed & in carcerem iubes inij/
ci me. Xanthus igitur iussit ipsum sol/
ui, & ait ei, nimirum recte inquis, ut parta liberta/
te, uehementior sis cõtra me accusator. tum Aeso
pus dixit, quodcunq; mihi potes facere, fac
malũ. omĩno uel inuitus liberabis me. Ea uero tẽ/
pestate huiusmodi res Sami obtigit, cum publi
ce festum celebrarẽt, repente aquila deuolans, &
publicum rapiens anulum, in serui sinum demi
sit. Itaq; Samij perterriti, & in plurimum ob
hoc prodigiũ cũ incidissent mœrorem, in unũ co/
acti, cœperunt rogare Xanthũ, quod primus ciui
um esset, & philosophus, ut sibi iudicium pro/
digij manifestaret, at ille omnino ambigẽs tẽpus
petijt, & profectus domũ, multum erat tristis, &
solicitudinibus ĩmersus, ut qui nihil iudicare pos/
set. sed Aesopus mœrore Xanthi
cognito, adiẽs ait, qua causa o here sic ꝑseueras tri
stari? mihi cõmitte salute dicta mœrori.
cras in forum profectus dic Samijs,
ego neq; prodigia soluere didici, neq; augurari,
sed puer mihi est multarũ rerũ peritus. ipse uobis
quæsitũ soluet. & si ipse cõsecutus fuero solutionẽ
 here,

δέσποτα, σὺ τὴν δόξαν ἀποίσῃ τούτῳ χρώμενος δούλῳ. ἂν δ' ἀποτύχω, ἐμοὶ μόνῳ ἡ ἐντεῦθεν προσβήσεται ὕβρις. πεισθεὶς οὖν ὁ ξάνθος, καὶ μεθ' ὑστεραίας εἰς τὸ θέατρον ἀπαντήσας, καὶ καταστὰς εἰς τὸ μέσον, κατὰ τὰς ὑποθήκας αἰσώπου διελέχθη τοῖς συνελθοῦσιν. οἳ δ' εὐθέως ἠξίουν τὸν αἴσωπον κληθῆναι. τοῦ δ' ἀφικομένου καὶ στάντος ἐπὶ τοῦ μέσου, οἱ σάμιοι τὴν ὄψιν αὐτοῦ κατανοήσαντες, ἐπεγελῶντες, ἐφώνουν, αὕτη ἡ ὄψις σημεῖον λύσει; ἐκ τοῦ αἰσχροῦ τούτου τί ποτε καλὸν ἀκουσόμεθα; καὶ γελᾶν ἤρξαντο. καὶ ὁ αἴσωπος κατασείσας τῇ χειρὶ, καὶ ἡσυχίαν αἰτήσας γενέσθαι, φησίν. ἄνδρες σάμιοι, τί μου τὴν ὄψιν σκώπτετε. οὐκ εἰς τὴν ὄψιν, ἀλλ' εἰς τὸν νοῦν ἀποβλέπειν χρή. πολλάκις γὰρ καὶ τῇ φαύλῃ μορφῇ χρηστὸν νοῦν ἡ φύσις ἐνέθηκεν. ἢ τὴν ἔξωθεν τῶν κεραμίων μορφὴν σκοπεῖτε ὑμεῖς, ἀλλ' οὐ τὴν ἐντὸς γεῦσιν τοῦ οἴνου; ταῦτα τοῦ αἰσώπου πάντες ἀκούσαντες, ἔλεγον. αἴσωπε, εἴτι δύνασαι, λέγε τῇ πόλει. καὶ ὃς, μετὰ παῤῥησίας ἔφη. ἄνδρες σάμιοι, ἐπειδήπερ ἡ τύχη φιλόνεικος οὖσα δόξης ἀγῶνα τέθεικε δεσπότῃ καὶ δούλῳ, κἂν μὲν ὁ δοῦλος ἥττων φανῇ τοῦ δεσπότου, διὰ μαστίγων ἐλεύσεται, εἰ δ' ἀμείνων, οὐδὲν ἔλαττον καὶ οὕτω πληγαῖς ξανθήσεται. εἰ ὑμεῖς διὰ τῆς ἐμῆς ἐλευθερίας παῤῥησίαν χαρίσοισθέ μοι, ἐγὼ νῦν ὑμῖν ἀδεῶς τὸ ζητούμενον φράσω. τότε ὁ δῆμος ἀπὸ μιᾶς γλώττης πρὸς τὸν ξάνθον ἐβόων, ἐλευθέρωσον αἴσωπον. ὑπάκουσον σαμίοις. χάρισαι τὴν ἐλευθερίαν αὐτοῦ τῇ πόλει. ὁ δὲ ξάνθος, οὐκ ἐπένευε. καὶ ὁ πρύτανις ἔφη. ξάνθε, εἰ μή σοι δοκεῖ ὑπακοῦσαι τῷ δήμῳ, ἐγὼ τῆς δε τῆς ὥρας

αἴσωπον

here,tu gloriam reportabis tali utens
ſeruo.ſin minus fuero conſecutus, mihi ſoli e-
rit dedecus.perſuaſus igitur Xanthus, & poſte-
ro die in theatrum profectus, & aſtans in me-
dio ſecũdũ admonitiões Aeſopi cõcionatꝰ ẽ ijs,q̃
cõuenerãt.illi uero ſtatim rogabãt Aeſopũ acciri,
qui cum ueniſſet, ſtaretq; in medio, Samij
facie ipſius cõſyderata deridẽtes clamabant, hæc
facies prodigiũ ſoluet? ex deformi hoc quid unq̃
boni audiemus? atq; ridere cœperunt. & Aeſo
pus extenta manu ſilentio peti-
to,inquit,uiri Samij,quid faciem meam cauil
lamini? non faciem, ſed animum reſpicere
oportet.ſæpe eñ in turpi forma bonum animum
natura ipoſuit.an uos exteriorẽ teſtarũ formã cõ-
ſyderatis,ac nõ potius interiorẽ uini guſtũ? hæc
ab Aeſopo cũ audiſſent omnes,dixerũt, Aeſope,
ſi quid potes,dic ciuitati.& ille auda
cter ait,uiri Samij, qm̃ fortuna,q̃ cõtẽtiõis ſtudio-
ſa eſt,gloriæ certamen ꝓpoſuit dño & ſeruo, & ſi
ſeruus inferior uideat̃ dño, uerberibus cæſus abi-
bit.ſin autẽ præſtantior, nihilo minus & ſic uerbe
ribus lacerabit̃, ſi uos per meam libertatem lo-
quẽdi mihi fiduciã idulſeritis,ego nũc uobis ītre-
pide q̃ſitũ narrabo. tũc populꝰ uno ore clamabãt
ad Xanthum, libertate dona Aeſopum,obtẽpera
Samijs, largire libertatem eius ciuitati. at
Xanthus non annuebat,& prætor ait,Xanthe ſi
tibi non placet auſcultare populo, ego hac hora

αἴσωπον ἐλεύθερον ἂν ποιήσαιμι. καὶ τότε σοι ὁμότιμος ἔσαι. τηνικαῦτα, τοίνυν ὁ ξάνθος ἀνάγκῃ τὴν ἐλευθερίαν ἀπέδωκε. καὶ ὁ κήρυξ ἐβόα, ξάνθος ὁ φιλόσοφος ἐλευθεροῖ σαμίοις τὸν αἴσωπον. κἀν τούτῳ τέρας ὁ τοῦ αἰσώπου λόγος εἰλήφει, φαμένου πρὸς τὸν ξάνθον, ὡς καὶ ἄκων ἐλευθερώσεις με. αἴσωπος οὖν ἐλευθερίας τυχὼν, σὰς εἰς τὸ μέσον ἔφη. ἄνδρες σάμιοι, ὁ μὲν ἀετὸς ὡς ἴσε, βασιλεὺς τῶν ὀρνίθων ἐσίν. ὅτι δὲ τὸν στρατηγικὸν δακτύλιον οὗτος ἁρπάσας ἀφῆκεν εἰς δούλου κόλπον, τοῦτο σημειώσειν βούλεται, ὅτι τῶν νῦν βασιλέων τὶς βούλεται ὑμῶν τὴν ἐλευθερίαν δουλῶσαι, καὶ τοὺς κυρίους νόμους ἀκύρους δεῖξαι. ταῦτα οἱ μὲν σάμιοι ἀκούσαντες, κατηφείας ἐπλήσθησαν. μετὰ δ᾽ οὐ πολὺν χρόνον καὶ γράμματα παρὰ κροίσου τοῦ λυδῶν βασιλέως ἥκει σαμίοις, κελεύοντα τὸ ἀπὸ τοῦδε φόρους αὐτῷ παρέχειν. εἰ δὲ μὴ πείθοιντο, πρὸς μάχην ἑτοίμους εἶναι. ἐβουλεύσαντο μὲν οὖν ἅπαντες. ἔδεισαν γὰρ ὑπήκοοι γενέσθαι τοῦ κροίσῳ. σωνοῖσον μέντοι εἶναι καὶ αἴσωπον ἐροτῆσαι. κἀκεῖνος ἐροτηθεὶς εἶπε. τῶν ἀρχόντων ἡμῶν γνώμην δεδωκότων εἰς φόρου ἀπαγωγὴν ὑπακούειν τοῦ βασιλεῖ, συμβουλὴν μὲν οὐδ᾽ ὡς, λόγον δὲ ἐρῶ ὑμῖν. ἐν εἴσεσθε τὸ συμφέρον. ἡ τύχη δύο ὁδοὺς ἔδειξεν ἐν τῷ βίῳ. θατέραν μὲν ἐλευθερίας, ἧς ἡ μὲν ἀρχὴ δύσβατος, τὸ δὲ τέλος ὁμαλόν. θατέραν δὲ δουλείας. ἧς ἡ μὲν ἀρχὴ, εὐπετής τε καὶ βάσιμος, τὸ δὲ τέλος ἐπώδυνον. ταῦτα ἀκούσαντες οἱ σάμιοι, ἀνεβόησαν. ἡμεῖς ἐλεύθεροι ὄντες, ἑκόντες οὐ γινόμεθα δοῦλοι. καὶ τὸν πρεσβευτὴν οὐ σὺν εἰρήνῃ ἀπέπεμψαν. ὁ μὲν οὖν κροῖσος ταῦτα μαθὼν, ἐβουλεύσατο

Aesopum libertate donabo, & tunc tibi æqua-
lis fuerit. tunc igitur Xanthus necessario
libertatē reddidit. & præco clamauit, Xanth⁹ phi-
losophus liberū Samijs largitur Aesopū. atq; inte-
rim finem sermo Aesopi accepit dicentis
Xantho, uel inuitus me libertate donabis. Aeso-
pus itaq; libertatē consecutus, stans in medio ait,
uiri Samij, aquila ut scitis, regina a-
uium est. quoniam aūt imperatoriū anulum hæc
raptum demisit in serui sinum, hoc significare
uult, quendā ex ijs, qui nūc sunt, regē, uelle uestrā
libertatē in seruitutē redigere, atq; sancitas leges ir
ritas facere. his auditis Samij mœ
rore repleti sunt. Sed nō multo post tempore, &
literæ à Crœso Lydorum rege uenerunt ad Sa-
mios, iubētes eis ab illo tpe ut tributa sibi pēderēt;
sin min⁹ obtēperauerit, ut ad pugnā se pararēt. cō
sultabant igitur uniuersi. Timuerunt eñ subditi fi
eri Crœso, conducibile tamen esse & Aeso-
pum consulere. & ille consultus, ait, cum princi
pes uestri sententiam dixerint de tributo dando
obtēperādū esse regi, cōsiliū iā minie, sed narratio
nē uobis afferā. & scietis qd cōducat. fortūa duas
uias ostendit in uita, alterā libertatis, cuius prin
cipiū accessu difficile, sed finis plan⁹, alterā seruitu
tis, cui⁹ pricipiū facile, & accessibile, finis aūt labori
osus. his auditis, Samij exclamauerūt. nos cū sim⁹
liberi, serui esse gratis nolum⁹, & oratorē īfecta pa
ce remiserunt. his ergo cognitis, Crœsus de-

λεύσατο πόλεμον κατὰ σαμίων κινεῖν. ὁ δὲ πρεσβύτης ἀνήνεγκεν, ὡς οὐκ ἂν δυνηθείη σαμίους ὑπὸ χεῖρα λαβεῖν, αἰσώπου παρ' αὐτοῖς ὄντος, καὶ γνώμας ὑποτιθέντος. δύνῃ δὲ μᾶλλον εἶπεν ὦ βασιλεῦ, πρέσβεις ἀποστείλας, ἐξαιτῆσαι παρ' αὐτῶν αἴσωπον, ὑποσχόμενος αὐτοῖς ἀντ' αὐτοῦ χάριτας ἄλλας τε δώσειν, καὶ λύσιν τῶν ἐπιταττομένων φόρων. καὶ τότε τάχα οἷός τε ἔσῃ τούτων περιγενέσθαι. καὶ ὁ μὲν κροῖσος κατὰ ταῦτα πρεσβύτην ἀποστείλας, ἔκδοτον ᾔτει τὸν αἴσωπον. σάμιοι δὲ τοῦτον ἐκδόσθαι γνώμης ἐγένοντο. αἴσωπος δὲ τοῦτο μαθὼν, ἐν μέσῳ δὲ τῆς ἀγορᾶς ἔστη. καὶ φησὶν, ἄνδρες σάμιοι, κἀγὼ μὲν περὶ πολλοῦ ποιοῦμαι παρὰ τοὺς πόδας ἀφικέσθαι τοῦ βασιλέως. ἐθέλω δὲ ὑμῖν ἕνα μῦθον εἰπεῖν. καθ' ὃν χρόνον ὁμόφωνα ἦν τὰ ζῶα, πόλεμον οἱ λύκοι τοῖς προβάτοις συνῆψαν. τῶν δὲ κυνῶν συμμαχούντων τοῖς θρέμμασι, καὶ τοὺς λύκους ἀποσοβούντων, οἱ λύκοι πρεσβύτην ἀποστείλαντες, ἔφασαν τοῖς προβάσιν, εἰ βούλοιντο βιοῦν ἐν εἰρήνῃ καὶ μηδένα πόλεμον ὑποπτεύειν, τοὺς κύνας αὐτοῖς ἐκδοῦναι. τῶν δὲ προβάτων ὑπ' ἀνοίας πεισθέντων, καὶ τοὺς κύνας ἐκδεδωκότων, οἱ λύκοι τούς τε κύνας διεσπάραξαν, καὶ τὰ πρόβατα ῥᾷστα διέφθειραν. οἱ σάμιοι τοίνυν ἐκ τοῦ μύθου βούλημα συνοήσαντες, ὥρμησαν μὲν παρ' ἑαυτοῖς καταχεῖν τὸν αἴσωπον. ὁ δὲ οὐκ ἠνέσχετο. ἀλλὰ τῷ πρεσβύτῃ συναποπλεύσας, πρὸς κροῖσον ἀπῄει. ἀφικομένων δ' αὐτῶν εἰς λυδίαν, ὁ βασιλεὺς ἐπίπροσθεν αὐτοῦ στάντα τὸν αἴσωπον θεασάμενος, ἠγανάκτησε λέγων, ἴδε ποταπὸν ἀνθρώπιον ἐμποδὼν μοι γέγονε νῆσον ὑποτάξαι τοσαύτην. καὶ ὁ αἴσωπος,

creuit bellum in Samios mouere, ſed legatus retulit,non poteris Samios debellare,quandiu eſt apud eos Aeſopus,& conſilia ſuggerit.potes autem magis ait o rex, legatis miſſis,petere ab ipſis Aeſopum,pollicitus eis & gratias alias relaturum,& ſolutionem iuſſorũ tributorũ. & tunc forte poteris eos ſuperare.& Crœſus his perſuaſus, legato miſſo dedi ſibi petebat Aeſopum. Samij autem hunc tradere decreuerunt. quo cognito, Aeſop⁹ in media cõciõe ſtetit,ac iqt, Viri Samij, & ego permulti facio ad regis pedes proficiſci.ſed uolo uobis fabulã dicere. quo tẽpore aĩalia inter ſe loq̃bant̃, lupi bellũ ouibus intulerũt,unà uero cũ ouib⁹ canibus præliantibus, ac lupos arcentibus, lupi legato miſſo dixerunt ouibus,ſi uoluerint uiuere in pace,& nullum ſuſpicari bellum, ut canes ſibi traderent,ouibus ob ſtulticiam perſuaſis, & canibus traditis,lupi & canes dilacerarunt,& oues facillime occiderunt.Samij igitur fabulæ ſenſu cognito, decreuerunt apud ſe detinere Aeſopum. ille uero non tulit, ſed cum legato unà ſoluit, & ad Crœſum ſe conferebat.profectus autẽ in Lydiam, Rex ante ſe ſtantem Aeſopum uidens indignat⁹ eſt dicẽs. uide q̃lis homũcio ĩpedimẽto mihi ad tantã inſulã ſubigẽdã fuit. tum Aeſopus

μέγιστε βασιλεῦ; οὐ βίᾳ οὐδὲ ἀνάγκῃ πρός σε παρεγενόμην, ἀλλ' αὐθαίρετος πάρειμι. ἀνάσχου δέ μου μικρὸν ἀκοῦσαι. ἀνήρ τις ἀκρίδας συλλέγων καὶ ἀποκτιννύς, εἷλε καὶ τέττιγα. ἐπεὶ δὲ κἀκεῖνον ἠβούλετο κτεῖναι, φησὶν ὁ τέττιξ. ἄνθρωπε μή με μάτην ἀνέλῃς. ἐγὼ γὰρ οὔτε στάχυν βλάπτω, οὔτ' ἄλλο τι τῶν ἁπάντων σε ἀδικῶ. τῇ κινήσει δὲ τῶν ἐν ἐμοὶ ὑμένων ἡδὺ φθέγγομαι, τέρπων τοὺς ὁδοιπόρους. φωνῆς οὖν παρ' ἐμοὶ πλέον οὐδὲν εὑρήσεις. κἀκεῖνος ταῦτα ἀκούσας, ἀφῆκεν ἀπιέναι. κἀγὼ γοῦν ὦ βασιλεῦ τῶν σῶν ποδῶν ἅπτομαι, μή με εἰκῇ φονεύσῃς. οὐδὲ γὰρ οἷός τε εἰμὶ ἀδικῆσαί τινα. ἐν εὐτελείᾳ δὲ σώματος γενναῖον φθέγγομαι λόγον. ὁ δὲ βασιλεὺς θαυμάσας ἅμα καὶ οἰκτείρας αὐτὸν, ἔφη. αἴσωπε, οὐκοῦν ἐγώ σοι δίδωμι τὸ ζῆν, ἀλλ' ἡ μοῖρα. ὃ γοῦν θέλεις, αἴτει καὶ λήψῃ. καὶ ὅς, δέομαί σου βασιλεῦ, διαλλάγηθι σαμίοις. τοῦ δὲ βασιλέως εἰπόντος διήλλαγμαι, πεσὼν ἐκεῖνος ἐπὶ τὴν γῆν, χάριτάς τε αὐτῷ ὡμολόγει, καὶ μετὰ τοῦτο τοὺς οἰκείους συγγραψάμενος μύθους, τοὺς μέχρι καὶ νῦν φερομένους, παρὰ τῷ βασιλεῖ κατέλιπε. δεξάμενος δὲ παρ' αὐτοῦ γράμματα πρὸς σαμίους, ὡς ἕνεκεν αἰσώπου τούτοις διήλλακται, καὶ δῶρα πολλὰ, πλεύσας ἐπανῆλθεν εἰς σάμον. οἱ μὲν οὖν σάμιοι τοῦτον ἰδόντες, στέμματά τε αὐτῷ προσήνεγκαν. καὶ χοροὺς ἐπ' αὐτῷ συνεστήσαντο. ὁ δ' αὐτοῖς τάτε τοῦ βασιλέως ἀνέγνω γράμματα, καὶ ἀπέδειξεν ὡς τὴν εἰς αὐτὸν γενομένην παρὰ τοῦ δήμου ἐλευθερίαν, ἐλευθερίᾳ πάλιν ἠμείψατο. μετὰ δὲ τοῦτο τῆς νήσου ἀπάρας, περιῄει τὴν οἰκουμένην, τοῖς ἁπανταχοῦ τῶν φι-

λοσόφων

maxīe rex, nō ui, neq; necessitate coact⁹ ad te ue ni, sed sponte adsum. patere autem me pa/ rumper audire. Vir quidā cū locustas caperet, oc/ cideretq;, cepit & cicadam, cum & illam uel let occidere, inquit cicada, o hō ne me frustra occi das. ego enim neq; spicam lædo, neq; alia in re quapiā iniuria te afficio. motu uero, q̄ ī me sūt mē branularū, suauiter cāto, delectās uiatores. p̄ter igi tur uocem in me amplius nihil inuenies. & ille his auditis, permisit abire. & ego itaq; o rex tuos pedes attingo, ne me sine causa occidas. nō enim possum īiuria quēq; afficere, sed ī uili corp̄e gene rosum loquor sermonem. rex autem miratus si/ mul & miseratus ipsum ait, Aesope, non ego tibi largior uitam, sed fatum. ergo quod uis, pete, & accipies. & ille, rogo te o rex reconciliare Samijs. cumq; rex dixisset, recōciliatus sum, procidens il/ le in terram, gratiasq; ei agebat. Et post hæc suas conscripsit fabulas, quas in hunc us/ que diem extantes apud regem reliquit. acceptis autem ab ipso literis ad Samios, quod Aesopi gratia eis recōciliat⁹ fuerit, atq; munerib⁹ multis, nauigauit in Samum. Samij igitur hunc uidentes, coronasq; ei intulerunt, & tripu/ dia eius gratia constituerunt. ille autem & re gis literas legit, & ostendit quod si/ bi donatam à populo libertatem, libertate rursus remuneratus fuerit. post hæc uero ab īsula decedens circuibat orbem ubiq; cum phi/ losophis

λοσόφον διαλεγόμενος. ἀφικόμενος δὲ καὶ πρὸς Βαβυλῶνα, καὶ τὴν ἑαυτοῦ σοφίαν ἐπιδειξάμενος, μέγας παρὰ τῷ βασιλεῖ Λυκήρῳ ἐγένετο. κατ' ἐκείνους δὲ τοὺς χρόνους οἱ βασιλεῖς πρὸς ἀλλήλους εἰρήνην ἔχοντες, καὶ τέρψεως χάριν προβλήματα τῶν σοφιστικῶν πρὸς ἀλλήλους γράφοντες ἔπεμπον. ἅπερ οἱ μὲν ἐπιλυόμενοι, φόρους ἐπὶ ῥητοῖς πρὸς τῶν πεμπόντων, ἐλάμβανον. οἱ δὲ μὴ, τοὺς ἴσους παρεῖχον. ὁ τοίνυν αἴσωπος τὰ πεμπόμενα τῶν προβλημάτων Λυκήρῳ συννῶν ἐπέλυε. καὶ εὐδοκιμεῖν ἐποίει τὸν βασιλέα. καὶ αὐτὸς δὲ διὰ Λυκήρου ἕτερα τοῖς βασιλεῦσιν ἀντέπεμπεν. ὧν ἀλύτων μενόντων, φόρους ὁ βασιλεὺς ὅτι πλείστους εἰσέπραττεν. αἴσωπος δὲ μὴ παιδοποιησάμενος, ἕνα τινὰ τῶν εὐγενῶν ἔννον τὴν κλῆσιν εἰσποιήσατό τε, καὶ ὡς γνήσιον παῖδα τῷ βασιλεῖ προσενέγκας, συνέστησε. μετὰ δ' οὐ πολὺν χρόνον τοῦ ἔννου τῇ τοῦ θεμένου παλλακῇ συμφθαρέντος, αἴσωπος τοῦτο γνοὺς, ἀπελαύνειν ἔμελλε τῆς οἰκίας. ὁ δὲ, τῇ κατ' ἐκείνου ὀργῇ ληφθεὶς, ἐπιστολήν τε πλασάμενος παρ' αἰσώπου δῆθεν πρὸς τοὺς ἀντισοφιζομένους Λυκήρῳ, ὡς αὐτοῖς ἑτοιμός ἐστι προστίθεσθαι μᾶλλον ἢ τῷ Λυκήρῳ, τῷ βασιλεῖ ἐνεχείρισε, τῷ τοῦ αἰσώπου ταύτην σφραγισάμενος δακτυλίῳ. ὁ δὲ βασιλεὺς τῇ τε σφραγῖδι πεισθεὶς, καὶ ἀπαραιτήτῳ ὀργῇ χρησάμενος, παραχρῆμα τῷ ἑρμίππῳ κελεύει μηδὲν ἐξετάσαντα, οἷα δὴ προδότην διαχειρίσασθαι αἴσωπον. ὁ δὲ ἕρμιππος, φίλος τε ἦν τῷ αἰσώπῳ, καὶ τότε δὴ τὸν φίλον ἐπέδειξεν. ἔν τινι γὰρ τῶν τάφων μηδενὸς εἰδότος κρύψας τὸν ἄνθρωπον, ἐν

ἀπορρήτοις

losophis disputando. profectus & in Babylonem, & suã ipsius doctrinã demõstrãdo magnus apud regem Lycerum euasit. Illis enim temporibus reges inuicem pacem habentes, atq; delectatiõis gratia q̃stiões uicissim sophistarũ scribendo mittebant, quas qui soluerent, tributa pacta à mittentibus accipiebant, qui uero non, æqualia præbebant. Aesopus igit̃ quæ mittebant̃ problemata Lycero ĩtelligens dissoluebat, & clarũ reddebat regem, & ipse Lyceri nomine altera itidem regibus remittebat. quæ cum remanerẽt insoluta, tributa rex q̃ plurima exigebat. Aesopus aũt cũ nõ genuisset filios, nobilem quendam Ennum nomine adoptauit, atq; ut legitimum filium Regi allatum, cõmendauit. nõ multo autẽ post tẽpore Ennus cũ adoptãtis cõcubina rẽ habuit, hoc sciẽs Aesopus expulsurus erat domo Ennum. qui in illum ira correptus, epistolamq; fictam ab Aesopo scilicet ad eos, q sophismatis cũ Lycero certabãt, q ipsis parat⁹ esset adhærere magis, quàm Lycero, Regi dedit Aesopi signatam anulo. Rex & sigillo credens, atq; inexorabili ira percitus, statim Hermippo iubet, ut nulla examinatione facta, ut proditorem occideret Aesopum. at Hermippus & amicus fuerat Aesopo, & tunc se amicum ostendit. in sepulchro eñ quodam nemine sciente occultauit hominem,

& secreto

ἀποῤῥήτοις ἔτρεφεν. ἔννου δὲ, τοῦ βασιλέως κελεύσαν-
τος, πᾶσαν τὴν διοίκησιν αἰσώπου παρέλαβε. με-
τὰ δέ τινα χρόνον νεκτεναβὼ βασιλεὺς αἰγυπτίων πυ-
θόμενος αἴσωπον τεθνηκέναι, πέμπει λυκήρῳ παρα-
χρῆμα ἐπιστολὴν, οἰκοδόμους αὐτῷ ἀποστεῖλαι κελεύου-
σαν, οἳ πύργον οἰκοδομήσουσι, μήτ' οὐρανοῦ, μήτε γῆς
ἁπτόμενον, καὶ τὸν ἀποκρινούμενον ἀεὶ πρὸς πάνθ' ὅσα
ἂν ἐρωτῶσι. καὶ τοῦτο ποιήσαντα, φόρους εἰσπράττειν.
εἰ δὲ μὴ, κατατίθεσθαι. ταῦτα τῷ λυκήρῳ ἀναγνωσθέν-
τα, ἀθυμίαν ἐνέβαλε, μηδενὸς τῶν φίλων δυναμένου,
τὸ πρόβλημα τὸ περὶ τοῦ πύργου συνεῖναι. ὁ μέντοι βα-
σιλεὺς, καὶ κίονα τῆς ἑαυτοῦ βασιλείας ἔλεγεν ἀπο-
λωλεκέναι τὸν αἴσωπον. ἕρμιππος δὲ τὴν τοῦ βασιλέ-
ως δι' αἴσωπον λύπην μαθὼν, προσῆλθέ τε τῷ βασι-
λεῖ. καὶ ζῆν ἐκεῖνον εὐηγγελίσατο, προσθεὶς αὐτοῦ δὴ χά-
ριν αὐτὸν οὐκ ἀνεῖλεν, εἰδὼς ὡς μελήσῃ ποτὲ τῷ βα-
σιλεῖ τῆς ἀποφάσεως. τοῦ δὲ βασιλέως διαφερόντως ἐπὶ
τούτοις ἡσθέντος, αἴσωπος ῥυπῶν καὶ αὐχμῶν ὅλος
προσηνέχθη, καὶ τοῦ βασιλέως ὡς εἶδεν αὐτὸν, δακρύ-
σαντος, λούσασθαί τε καὶ τῆς ἄλλης ἐπιμελείας ἀξιωθῆναι
κελεύσαντος, αἴσωπος μετὰ τοῦτο καὶ ὑπὲρ ὧν κα-
τηγορήθη τὰς αἰτίας ἀπεσκευάσατο. ἐφ' οἷς καὶ τοῦ βα-
σιλέως τὸν ἔννον ἀναιρεῖν μέλλοντος, αἴσωπος αὐ-
τῷ συγγνώμην ᾐτήσατο. ἑπομένως δὲ τούτοις, ὁ βασι-
λεὺς τὴν τοῦ αἰγυπτίου ἐπιστολὴν τῷ αἰσώπῳ ἐπέ-
δωκεν ἀναγνῶναι. ὁ δ' αὐτίκα τὴν λύσιν συνεὶς τοῦ
προβλήματος, ἐγέλασέ τε καὶ ἀντιγράφειν ἐκέλευ-
σεν, ὡς ἐπειδὰν χειμὼν παρέλθῃ, πεμφθῆναι τούς τε
τὸν πύργον οἰκοδομήσοντας, καὶ τὸν ἀποκρινούμενον

πρὸς

& secreto nutriuit. Ennus autem regis iussu omnē Aesopi administrationem suscepit. Sed quodā post tpe Nectenabo rex Aegyptiorū audiens Aesopum occidisse, mittit Lycero statim epistolam architectos sibi mittere iubentem; qui turrim ædificent, neq; cœlum, neq; terrā attingentē, & respōsurū semp aliquē ad oia quæcūq; rogauerint. quod si fecisset, tributa exigeret. sin minus, solueret. his lectis Lycer9 mœrore affect9 est, cū null9 ex amicis posset quæstionem de turri intelligere. Rex tamen & columnam sui regni dicebat interijsse Aesopum. Hermippus autem dolore regis ob Aesopum cognito, adijt ad regem, & uiuere illū renunciauit, addiditq; ipsi9 causa æsopū nō peremisse, sciēs q͏̄ pœniteret aliqn̄ regem sententiæ. Rege autem uehementer his lætato, Aesopus sordens, ac squalens totus adductus est. cumq; rex ut eum uidit, illachrymasset, atq; ut lauaretur, aliáq; cura afficeretur, iussisset, Aesopus post hoc & de quibus accusatus fuerat, causas confutauit. ob quæ cum rex Ennum esset occisurus, Aesopus ei ueniam petijt. post hæc autem rex Aegyptij epistolam Aesopo dedit legendam. at ille statim solutione cognita quæstionis, risit, ac rescribere iussit, ut cum hyems præterijsset, missum iri & qui turrim essent ædificaturi, & responsurum aliquē ad rogata.

πρὸς τὰ ἐπερωτώμενα. ὁ βασιλεὺς οὖν τοὺς μὲν αἰγυπτίους πρέσβεις ἀπέστειλεν. αἰσώπῳ δὲ τὴν ἐξαρχῆς διοίκησιν ἐνεχείρισεν ἅπασαν, ἔκδοτον αὐτῷ παραδοὺς καὶ τὸν ἔννον. ὁ δὲ αἴσωπος παραλαβὼν τὸν ἔννον, οὐδὲν ἀηδὲς αὐτὸν ἔδρασεν. ἀλλ' ὡς υἱῷ πάλιν προσχὼν, ἄλλους τε καὶ τούτους ὑπετίθει τοὺς λόγους.

Τέκνον, πρὸ πάντων, σέβου τὸ θεῖον. τὸν βασιλέα δὲ τίμα. καὶ τοῖς μὲν ἐχθροῖς σου, δεινὸν σεαυτὸν παρασκεύαζε, ἵνα μὴ καταφρονῶσι σου. τοῖς δὲ φίλοις πρᾶον καὶ εὐμετάδοτον, ὡς εὐνουστέρους σοι μᾶλλον γίνεσθαι. ἔτι τοὺς μὲν ἐχθροὺς νοσεῖν εὔχου καὶ πένεσθαι, ὡς μὴ οἵους τε εἶναι λυπεῖν σε. τοὺς δὲ φίλους κατὰ πάντα, εὖ πράττειν βούλου. ἀεὶ τῇ γυναικί σου χρηστῶς ὁμίλει, ὅπως ἑτέρου ἀνδρὸς πεῖραν μὴ ζητήσῃ λαβεῖν. κοῦφον γὰρ τὸ τῶν γυναικῶν ἐστὶ φῦλον. καὶ κολακευόμενον ἐλάττω φρονεῖ κακά. ὀξεῖαν μὴ πρὸς λόγον κτῆσαι τὴν ἀκοήν. τῆς δὲ γλώττης ἐγκρατὴς ἔσο. τοῖς εὖ πράττουσι μὴ φθόνει, ἀλλὰ σύγχαιρε. φθονῶν γὰρ σεαυτὸν μᾶλλον βλάψεις. τῶν οἰκετῶν σου ἐπιμελοῦ, ἵνα μὴ μόνον ὡς δεσπότην σε φοβῶνται, ἀλλὰ καὶ ὡς εὐεργέτην αἰδῶνται. μὴ αἰσχύνου μανθάνειν ἀεὶ τὰ κρείττω. τῇ γυναικὶ μηδέ ποτε πιστεύσῃς ἀπόρρητα. ἀεὶ γὰρ ὁπλίζεται, πῶς σου κυριεύσει. καθ' ἡμέραν καὶ εἰς τὴν αὔριον ἀποταμιεύου. βέλτιον γὰρ πλουτοῦντα ἐχθροῖς καταλεῖψαι, ἢ ζῶντα τῶν φίλων ἐπιδεῖσθαι. εὐπροσήγορος ἔσο τοῖς συναντῶσιν, εἰδὼς ὡς καὶ τῷ κυναρίῳ ἄρτον ἡ οὐρὰ προσπορίζει. ἀγαθὸς γενόμενος μὴ μετανόει. ψίθυρον ἄνδρα ἔκβαλε τῆς οἰκίας. τὰ γὰρ ὑπὸ σοῦ λεγόμενα

καὶ

ad rogata. Rex igitur, Ae-
gyptios legatos remisit. Aesopo autem pri-
stinam administratione tradidit omne, deditu ei
tradens & Ennum. at Aesopus acceptum
Ennum nulla in re tristicia affecit, sed ut filio rur-
sus recepto aliisq;, atq; his admonuit uerbis.

FIli ante omnia cole deum. Re-
gem honora. Inimicis tuis terribilem te i-
psum præbe, ne te contemnant. ami
cis facilem, & cõmunicabilem, quo longe bene-
uoletiores tibi sint. ite inimicos male habere pcare
& esse paupes, ne te possint offendere. at amicos
in omnibus bene ualere uelis. semper uxori tuæ
bene adhære, ne alterius uiri periculum face
re uelit. leue enim mulierum est genus, ac
adulatum minus malum cogitat. uelocem ad
sermonem ne posside auditum. linguæ cõtinens
esto. bene agetib9 ne inuide, sed cõgratulare. inui
des em te ipm magis offendes. Domesticoru tuo
rum satage, ut te nõ solu ut dominu timeant, sed
etiã ut benefactorem uenerentur. Ne pudeat di-
scere semper meliora. Mulieri nõ unquam credas
secreta. nã semp armat, quo modo tibi dominet.
Quotidie in diem crastinum reconde. meli
us em mortuu inimicis relinquere, quàm uiuete
amicorum indigere. Salutato facile, qui tibi occur
runt, sciens & catulo caudam panem com
parare. Bonum esse ne pœniteat. Susurronem ui-
rum eijce domo tua, nam quæ à te dicuntur,

f ac fiunt

καὶ πραττόμενα, ἑτέροις φέρων ἀναθήσει. πρᾶττε μὲν τὰ λυπήσοντά σε. ἐπὶ δὲ τοῖς συμβαίνουσι μὴ λυποῦ. μήτε πονηρὰ βουλεύσῃ ποτὲ, μήτε τρόπους κακῶν μιμήσῃ. τούτοις τοι αἴσωπος τὸν ἔννον νουθετήσαντος, ἐκεῖνος τοῖς τε λόγοις καὶ τῇ οἰκείᾳ συνειδήσει οἷά τινι βέλει πληγεὶς τὴν ψυχὴν, μετ' οὐ πολλὰς ἡμέρας τὸν βίον μετήλλαξεν. αἴσωπος δὲ τοὺς ἰξευτὰς πάντας προσκαλεσάμενος, ἀετῶν νεοττοὺς τέτταρας συλληφθῆναι κελεύει. συλληφθέντας οὖν οὕτως, ἔθρεψεν ὡς λέγεται καὶ ἐπαίδευσεν, ὅπερ οὐ πάνυ τί με πειθόμενον ἔχει, ὡς παῖδας διὰ θυλάκων αὐτοῖς προσηρτημένων βαστάζοντας εἰς ὕψος αἴρεσθαι. καὶ οὕτως ὑπηκόους τοῖς παισὶν εἶναι, ὡς ὅπουπερ ἂν ἐκεῖνοι βούλοιντο ἵπτασθαι ἄντε εἰς ὕψος, ἄν τε εἰς γῆν χαμᾶζε. τῆς δὲ χειμερινῆς ὥρας παραδραμούσης, καὶ ἦρος διαγελάσαντος, ἅπαντα τὰ πρὸς τὴν ὁδὸν συσκευασάμενος αἴσωπος, καὶ τούς τε παῖδας λαβὼν καὶ τοὺς ἀετοὺς, ἀπῆρεν εἰς αἴγυπτον, πολλῇ φαντασίᾳ καὶ δόξῃ πρὸς κατάπληξιν τῶν ἐκεῖ κεχρημένος. νεκτεναβὼ δ' ἀκούσας παραγεγονέναι τὸν αἴσωπον, συνήδρευμαι φησὶ τοῖς φίλοις, μεμαθηκὼς αἴσωπον τεθνηκέναι. τῇ δ' ἐπιούσῃ κελεύσας ὁ βασιλεὺς πάντας τοὺς ἐν τέλει λευκὰς περιβαλέσθαι στολὰς, αὐτὸς ἐρέαν ἐνεδύσατο, καὶ διάδημα, καὶ διάλιθον κίταριν. καὶ καθεσθεὶς ἐφ' ὑψηλοῦ δίφρου, καὶ τὸν αἴσωπον εἰσαχθῆναι κελεύσας, τίνι με εἰκάζεις εἰσελθόντι φησὶν αἴσωπε, καὶ τοὺς σὺν ἐμοί; καὶ ὃς, σὲ μὲν ἡλίῳ ἐαρινῷ, τοὺς δὲ περὶ σὲ τούτους, ὡραίοις στάχυσι. καὶ ὁ βασιλεὺς θαυμάσας αὐτὸν, καὶ δώροις ἐδεξιώσατο. τῇ δὲ μετ' ἐκείνην ἡμέρᾳ

πάλιν

ac fiunt, alijs communicabit. Fac,
quæ te non mœstificent. Contingentibus ne tri-
stare. Neq; praua cõsulas unq;, neq; mores malo-
rum imiteris. His ab Aesopo Ennus admoni-
tus, tum sermone, tum sua conscientia,
ut sagitta quadã percussus animũ, paucis post die
bus è uita discessit. Aesopus autem aucupes om-
neis accersiuit, atq; aquilarũ pullos q̃tuor ut cape-
rent, iubet. sic itaq; captos nutriuit, ut di-
citur, ac instruxit, cui rei non magnam fidem
adhibemus, ut pueros in sportis ipsis appen
sis gestando in altum uolarent, atq; ita obedi-
entes pueris essent, ut quocunq; illi uel
lent, uolarent siue in altũ, siue in terram in humũ.
præterito uero hyemali tempore, ac uere arri
dente, cum ad iter omnia paras-
set Aesopus, & pueros accepisset, &
aqlas, decessit in Aegyptũ multa imaginatiõe, &
opinione ad stupefactionẽ illorũ hoĩm usus. Sed
Nectenabo audito adesse Aesopũ, ĩsidijs circũuẽ-
tus sum inqt amicis, qa ĩtellexerã Aesopũ mortu-
um esse. postridie aũt iussit rex ut omnes magi-
stratus candidis circũdarent̃ uestib⁹, ipse ereã*idu
it, & coronam, ac gemmatam Citarim. cumq; se-
dens in alto solio, Aesopum introduci
iussisset, cui me assimilas ingrediẽti inqt Aesope,
& eos q mecũ sũt? & ille, te qdẽ Soli uerno, q uero
te circunstant, maturis aristis. & rex admiratus
ipsum, & donis eum prosecut⁹ est. postero aũt die

 rursus

πάλιν, ὁ μὲν βασιλεὺς λευκοτάτην ἐνσκευασάμενος, τοῖς δὲ φίλοις φοινικᾶς κελεύσας λαβεῖν, εἰσελθόντα τὸν αἴσωπον, τὴν προτέραν αὖθις πεῦσιν ἐπύθετο. καὶ ὁ αἴσωπος, σὲ μὲν εἶπεν εἰκάζω ἡλίῳ. τοὺς δὲ περὶ σὲ τούτους ἀκτῖσι. καὶ ὁ νεκτεναβὼ, οἶμαι μηδὲν εἶναι λυκῆρον πρὸς τὴν ἐμὴν βασιλείαν. καὶ ὁ αἴσωπος μειδιάσας, μὴ εὐχερῶς οὕτω περὶ ἐκείνου λέγε ὦ βασιλεῦ, πρὸς μὲν γὰρ τὸ ὑμέτερον ἔθνος ἡ ὑμῶν ἐπιδεικνυμένη βασιλεία, δίκην ἡλίου σελαγεῖ. εἰ δὲ λυκήρῳ παραβληθείη, οὐδὲν ἂν δέοι μὴ τὸ φῶς τοῦτο ζόφον ἀποδειχθῆναι. καὶ ὁ νεκτεναβὼ τὴν τῶν λόγων εὐστοχίαν ἐκπλαγεὶς, ἤνεγκας ἡμῖν ἔφη τοὺς μέλλοντας τὸν πύργον οἰκοδομεῖν. καὶ ὃς, ἕτοιμοί εἰσιν, εἰ μόνον ὑποδείξεις τὸν τόπον. μετὰ τοῦτο διεξελθὼν ἔξω τῆς πόλεως ὁ βασιλεὺς ἐπὶ τὸ πεδίον, ὑπέδειξε διαμετρήσας τὸν χῶρον, ἀγαγὼν τοίνυν αἴσωπος ἐπὶ τὰς ὑποδειχθείσας τοῦ τόπου γωνίας τέτταρας τοὺς τέτταρας τῶν ἀετῶν, ἅμα τοῖς παισὶ διὰ τῶν θυλάκων ἀπηρτημένοις, καὶ οἰκοδόμων τοῖς παισὶ μετὰ χεῖρας δοὺς ἐργαλεῖα, ἐκέλευσεν ἀναπτῆναι. οἱ δὲ πρὸς ὕψος γενόμενοι, δότε ἡμῖν ἐφώνουν λίθους. δότε κονίαν. δότε ξύλα. καὶ τἆλλα τῶν πρὸς οἰκοδομὴν ἐπιτηδείων. ὁ δὲ νεκτεναβὼ τοὺς παῖδας θεασάμενος ὑπὸ τῶν ἀετῶν εἰς ὕψος ἀναφερομένους, ἔφη. πόθεν ἐμοὶ πτηνοὶ ἄνθρωποι. καὶ ὁ αἴσωπος, ἀλλὰ λυκῆρος ἔχει. σὺ δὲ θέλεις ἄνθρωπος ὢν ἰσοθέῳ ἐρίζειν βασιλεῖ; καὶ ὁ νεκτεναβὼ, αἴσωπε, ἥττημαι. ἐρήσομαι δέ σε. σὺ δέ μοι ἀπόκριναι. καὶ φησίν. εἰσί μοι θήλειαι ὧδε ἵπποι, αἵπερ ἐπειδὰν ἀκούσωσι τῶν ἐν βαβυλῶνι ἵππων

rurſus rex candidiſſimam indutus, amicis purpureas iuſſis accipere, ingredientem Aeſopum iterum rogauit. & Aeſopus, te inquit comparo Soli, hos autem q ſtãt circũ, radijs ſolarib⁹. & Nectenabo, puto nihil eſſe Lycerum præ meo regno. & Aeſopus ſubridens, ne facile de illo ſic loquere o rex. nam genti ueſtræ ueſtrum regnum collatum inſtar Solis lucet. at ſi Lycero cõparetur, nihil aberit quin ſplẽdor hic, tenebræ appareant. & Nectenabo appoſita uerborũ reſponſione ſtupefactus, attuliſti nobis ait, qui turrim ædificent? & ille parati ſunt, ſi modo oſtendes locum. poſtea egreſſus extra urbem rex in planiciem, oſtendit dimenſum locum. adductis igitur Aeſopus ad oſtenſos loci angulos quatuor, quatuor aquilis unà cum pueris per ſacculos appenſis, ac puerorum manibus fabrorũ datis inſtrumẽtis, iuſſit euolare. illi uero ſublimes, date nobis clamabãt lapides, date calcem, date ligna, & alia, quæ ad ædificationem apta ſunt. ſed Nectenabo uiſis pueris ab aquilis in altum ſullatis ait, unde mihi uolucres homines? & Aeſopus, ſed Lycerus hẽt. tu aũt hõ cũ ſis, uis cũ æq̊ dijs rege cõtẽdere? & Nectenabo, æſope uict⁹ ſũ, pcõtabor aũt te, tu reſponde. & ait, ſunt mihi fœminæ hic equæ, quæ cũ audiuerint eos, qui in Babylone ſunt, e-

τῶν χρεμετιζόντων εὐθὺς συλλαμβάνουσιν. εἴ σοι πρὸς τοῦτο πάρεστι σοφία, ἐπίδειξαι. καὶ ὁ Αἴσωπος, ἀποκρινοῦμαί σοι αὔριον βασιλεῦ. ἐλθὼν δ' οὗ κατήγετο, αἴλουρον τοῖς παισὶν ἐκέλευσε συλλαβεῖν, καὶ συλληφθέντα, δημοσίᾳ περιάγεσθαι μαστιζόμενον. οἱ δ' αἰγύπτιοι τὸ ζῶον σεβόμενοι, οὕτω κακῶς πάσχον αὐτὸ θεασάμενοι, συνέδραμον. καὶ τὸν αἴλουρον ἐκ χειρὸς τῶν μαστιγούντων ἐκσπάσαντες, ἀναγγέλλουσιν ὡς τάχος τῷ βασιλεῖ τὸ πάθος. ὁ δὲ, καλέσας τὸν αἴσωπον, οὐκ ᾔδεις φησὶν αἴσωπε, ὡς θεὸς σεβόμενος παρ' ἡμῖν ἐστιν αἴλουρος; ἵνα τί γοῦν τοῦτο πεποίηκας. καὶ ὃς, λυκῆρον τὸν βασιλέα ἠδίκησεν ὦ βασιλεῦ τῆς παρελθούσης νυκτὸς οὗτος ὁ αἴλουρος. ἀλεκτρυόνα γὰρ αὐτοῦ πεφόνευκε μάχιμον καὶ γενναῖον, προσέτι γε μὴν καὶ τὰς ὥρας αὐτῷ τῆς νυκτὸς σημαίνοντα. καὶ ὁ βασιλεὺς, οὐκ αἰσχύνῃ ψευδόμενος αἴσωπε; πῶς γὰρ ἐν μιᾷ νυκτὶ αἴλουρος ἀπ' αἰγύπτου ἦλθεν εἰς βαβυλῶνα. κἀκεῖνος μειδιάσας φησίν. καὶ πῶς ὁ βασιλεῦ ἐν βαβυλῶνι τῶν ἵππων χρεμετιζόντων, αἱ ἐνθάδε θήλειαι ἵπποι συλλαμβάνουσιν. ὁ δὲ βασιλεὺς ταῦτα ἀκούσας, τὴν φρόνησιν αὐτοῦ ἐμακάρισε. μετὰ δὲ ταῦτα μεταπεμψάμενος ἀφ' ἡλίου πόλεως ἄνδρας ζητημάτων σοφιστικῶν ἐπιστήμονας. καὶ περὶ τοῦ αἰσώπου διαλεχθεὶς αὐτοῖς ἐκάλεσεν ἅμα τῷ αἰσώπῳ ἐπ' εὐωχίαν. ἀνακλινθέντων οὖν αὐτῶν, τῶν ἡλίου πολιτῶν τίς φησι πρὸς τὸν αἴσωπον. ἀπεστάλην παρὰ τοῦ θεοῦ μου πεῦσίν τινα πυθέσθαι σου, ὡς ἂν αὐτὴν ἐπιλύσῃς. καὶ ὁ αἴσωπος, ψεύδῃ. θεὸς γὰρ παρὰ ἀνθρώπου οὐδὲν δεῖται μαθεῖν. σὺ δ' οὐ μόνον

σαυτοῦ

quos hinnientes,statim concipiunt. Si tibi ad hoc est doctrina,ostende.& Aesopus,re/spōdebo tibi cras o rex.profectus uero, ubi hospitabatur,felem iubet pueris comprehendi,& captum publice circunduci uerberando. Aegyptij autē illud anial colētes, sic male tractari ipsum uidentes,cōcurrerunt, & felem è manu uerberantium eripuerunt,ac rē renūciant celeriter regi, qui uocato Aesopo,nesciebas inqt Aesope tanq̄ deū à nobis coli felem? quare igitur hoc fecisti? & ille, Lycerum regem iniuria affecit o rex præterita nocte hic felis. Gallum enim eius occidit pugnacem, & gene/rosum,præterea & horas ei noctis nunciantem.& rex, non pudet te menti/ri Aesope? Quo nā modo una nocte felis ab Ae/gypto iuit in Babylonem? tū ille subridendo in/quit. & quo modo o rex Babylone equis hin/nientibus, hic equæ fœminæ concipiunt? Rex autē his auditis, prudentiam Aesopi feli/cem esse dixit. Post hæc autē cū adciuisset ex He/liopoli uiros quæstionum sophisticarum peri/tos, atq; de Aesopo cum eis disputasset,inuita/uit unà cū Aesopo ad conuiuiū. discumbentibus igitur ipsis,quidam Heliopolita inquit Aeso po,missus sum à deo meo q̄stionē quandā rogare te,ut ipsam solueres. & Aesopus,mentiris. deo em̄ ab hoie nihil opus est discere. tu autē nō solū

σαυτοῦ κατηγορεῖς, ἀλλὰ καὶ τοῦ θεοῦ σου. ἕτερος πάλιν εἶπεν. ἐστι ναὸς μέγας καὶ ἐν αὐτῷ στύλος, δώδεκα πόλεις ἔχων. ὧν ἑκάστη, τριάκοντα δοκοῖς ἐστέγασται. ταύτας δὲ περιίασι δύο γυναῖκες. καὶ ὁ αἴσωπος ἔφη. τοῦτο τὸ πρόβλημα, καὶ οἱ παρ' ἡμῖν ἐπιλύσονται παῖδες. ναὸς μὲν γάρ ἐστιν οὗτος ὁ κόσμος. στύλος δ' ὁ ἐνιαυτός. αἱ δὲ πόλεις οἱ μῆνες. καὶ δοκοὶ αἱ τούτων ἡμέραι. ἡμέρα δὲ καὶ νὺξ, αἱ δύο γυναῖκες, αἳ παραλλὰξ ἀλλήλας δέχονται. τῇ δὲ ἐφεξῆς ἡμέρᾳ συγκαλέσας τοὺς φίλους ἅπαντας ὁ νεκτεναβὼ, φησί. διὰ τὸν αἴσωπον τοῦτον ὀφλήσομεν φόρους τῷ βασιλεῖ λυκήρῳ. εἷς δέ τις αὐτῶν εἶπε. κελεύσομεν αὐτῷ προβλήματα φράσαι ἡμῖν. περὶ ὧν οὔτ' οἴδαμεν, οὔτ' ἠκούσαμεν. καὶ ὃς, αὔριον ἐπὶ τούτου ὑμῖν ἀποκρινοῦμαι. ἀπελθὼν οὖν καὶ συνταξάμενος γραμματεῖον, ἐν ᾧ περιεῖχε νεκτεναβὼ, ὁμολογῶν χίλια τάλαντα τῷ λυκήρῳ ὀφείλειν, πρωΐας ἐπανελθὼν, τῷ βασιλεῖ τὸ γραμματεῖον ἐπέδωκεν. οἱ δὲ τοῦ βασιλέως φίλοι πρὶν ἀνοιχθῆναι τὸ γραμματεῖον, πάντες ἔλεγον. καὶ εἴδομεν τοῦτο καὶ ἠκούσαμεν, καὶ ἀληθῶς ἐπιστάμεθα. καὶ ὁ αἴσωπος, χάριν ὑμῖν οἶδα τῆς ἀποδόσεως ἕνεκεν. ὁ δὲ νεκτεναβὼ τὴν ὁμολογίαν τῆς ὀφειλῆς ἀναγνοὺς, εἶπεν. ἐμοῦ λυκήρῳ μηδὲν ὀφείλοντος, πάντες ὑμεῖς μαρτυρεῖτε; κἀκεῖνοι μεταβαλόντες, εἶπον. οὔτ' εἴδομεν οὔτ' ἠκούσαμεν. καὶ ὁ αἴσωπος, ἢ εἰ ταῦθ' οὕτως ἔχει, λέλυται τὸ ζητούμενον. καὶ ὁ νεκτεναβὼ πρὸς ταῦτα. μακάριός ἐστι λυκῆρος τοιαύτην σοφίαν ἐν τῇ βασιλείᾳ ἑαυτοῦ κεκτημένος. τοὺς οὖν συμφωνηθέντας φόρους παραδοὺς τῷ αἰσώ-

πῳ,

te ipsum accusas, sed & Deum tuum. Alius rur
sus ait, est templum ingẽs, & in eo columna duo-
deci urbes cõtinẽs, q̃rũ singulæ triginta trabib⁹ ful
ciunt, quas circuncurrunt duæ mulieres. tũ Aeso-
pus ait, hanc quæstionem apud nos sol-
uent & pueri. templum enim est hic mundus.
columna, annus. urbes, menses. & tra-
bes horum dies. dies autem & nox, duæ muli-
eres, quæ uicissim sibi succedunt. Postri-
die conuocatis amicis omnibus, Nectenabo
inquit, propter Aesopũ hunc debebimus tributa
regi Lycero. At ex his unus ait, Iubebimus ei
quæstiones dicere nobis ex ijs, quæ neq; scimus,
neq; audiuimus. & ille, cras hac de re uobis re-
spondebo. decedens igitur, & composito scri
pto, in quo cõtinebat̃, Nectenabo cõfitẽs mille ta
lenta Lycero debere. mane reuersus
Regi scriptum reddidit. Re-
gis aũt amici priusq; aperiret̃ scriptũ omnes dixe-
runt, & scimus hoc, & audiuimus, & uere
scimus. & Aesopus, habeo uobis gratiam
restitutionis causa. at Nectenabo confessione
debiti lecta, ait, me nihil Lycero deben
te, omnes uos testificamini? & illi muta-
ti dixerunt, neq; scimus, neq; audiuimus. & Aeso
pus, & si hæc ita se habent, solutum est quæsitum.
& Nectenabo ad hæc, felix est Lycerus
talem doctrinam in regno suo possidens.
Ergo pacta tributa tradidit Aeso-

f 5 po, atq;

πῳ, ἐν εἰρήνῃ ἀπέστειλεν. αἴσωπος δ' εἰς βαβυλῶνα παραγενόμενος, διεξῆλθέ τε λυκήρῳ τὰ ἐν αἰγύπτῳ πραχθέντα πάντα, καὶ τοὺς φόρους ἀπέδωκε. λυκῆρος δ' ἐκέλευσεν ἀνδριάντα χρυσοῦν τῷ αἰσώπῳ ἀναστῆσαι. μετὰ δ' οὐ πολὺν χρόνον αἴσωπος εἰς ἑλλάδα ἐβουλεύσατο πλεῦσαι. καὶ δὴ τῷ βασιλεῖ συνταξάμενος ἀπεδήμησεν, ὅρκον δοὺς αὐτῷ πρότερον, ἦ μὴν ἐπανήξειν εἰς βαβυλῶνα, κἀκεῖ τὸ λοιπὸν διαβιώσειν. περιιὼν δὲ τὰς ἑλληνίδας πόλεις, καὶ τὴν ἑαυτοῦ σοφίαν ἐπιδεικνύμενος, ἦλθε καὶ εἰς δελφούς. οἱ δὲ δελφοὶ, διαλεγομένου μὲν ἠκροῶντο ἡδέως. τιμῆς δὲ καὶ θεραπείας εἰς αὐτὸν ἔδρασαν οὐδ' ὁτιοῦν. ὁ δὲ, πρὸς αὐτοὺς ὑπολαβὼν ἔφη. ἄνδρες δελφοὶ, ἐπεισί μοι ξύλῳ ὑμᾶς εἰκάζειν τῷ ἐν θαλάττῃ φερομένῳ, κἀκεῖνο γὰρ ὁρῶντες ἐκ πολλοῦ διαστήματος ὑπὸ κυμάτων φερόμενον, πολλοῦ τινος ἄξιον εἶναι οἰόμεθα. ἐπειδὰν δ' ἐγγυτάτω προσέλθῃ, εὐτελέστατον φαίνεται. κἀγὼ γοῦν πόῤῥωθεν τῆς ὑμῶν πόλεως ὢν, ὥς τινας τῶν ἀξίων λόγου ὑμᾶς ἐθαύμαζον. νυνὶ δ' ἐλθὼν ὡς ὑμᾶς, πάντων ὡς εἰπεῖν ἀνθρώπων εὗρον ἀχρειοτέρους, οὕτω πεπλάνημαι. ταῦτα ἀκούσαντες οἱ δελφοὶ, καὶ δείσαντες μή πως αἴσωπος καὶ πρὸς τὰς ἄλλας πόλεις βαδίζων κακῶς αὐτοὺς λέγῃ, βουλὴν ἐβουλεύσαντο δόλῳ τὸν ἄνθρωπον ἀνελεῖν. καὶ δῆτα χρυσῆν φιάλην ἐκ τοῦ παρ' αὐτοῖς ἱεροῦ τοῦ ἀπόλλωνος ἀνελόμενοι, λάθρα τοῖς αἰσώπου κατέκρυψαν στρώμασι. τοῦ δ' αἰσώπου τὰ ὑπ' αὐτῶν ἀγνοοῦντος σκαιωρηθέντα, ἐξελθὼν ἐπορεύετο πρὸς φωκίδα. οἱ δελφοὶ δ' ἐπιδραμόντες, καὶ καταχόντες αὐτὸν, ἀνέκρινον,

ὡς

po, atq; in pace remisit. At Aesopus in Babylonẽ profectus, & narrauit Lycero acta in Aegypto omnia,& tributa reddidit. Lycerus autem iussit statuam auream Aesopo erigi. Nõ multo autẽ post tẽpore, Aesopus in Græciam decreuit nauigare. atq; cũ rege compositione facta discessit, iuratus ei prius, proculdubio rediturũ se ĩ Babylonẽ, atq; illic reliquũ uitæ uicturum. peragratis autẽ græcis urbibus, & sua doctrina patefacta, peruenit & Delphos. uerum Delphi disserentẽ quidẽ audiuerũt libẽter, sed honore, & obseruãtia eum affecerũt nulla. is autẽ ad eos suscipiens ait. Viri Delphi succurrit mihi ligno uos comparare, quod in mari fertur. illud etenim uidẽtes ex multa distantia dũ fluctib⁹ agitatur magni precij esse existimam⁹, postq̃ aũt ꝓxime aduenerit, uilissimum apparet. & ego itaq; cũ prpcul essem ab urbe uestra, ut eos, q existimatiõe digni sũt, uos admirabar. nũc aũt ad uos ꝓfectus oĩbus, ut ita dixerim, ĩueni inutiliores. sic decept⁹ sum. hæc cũ audiuissent Delphi, & timerent ne aliquo modo Aesopus & ad alias urbes accedens male de se diceret, decreuerunt dolo hominẽ occidere, atq; igitur auream phialam ex eo, qđ apđ se erat, sacello Apollinis accipiẽtes, clã in Aesopi absconderunt stratis. cum Aesopus uero ignoraret quæ ab ipis dolo facta fuerãt, egressus ibat in Phocidem. at Delphi aggressi, & detinentes ipsum, percontabantur

ut sacrilegũ.

ὡς ἱεροσυληκότα. τοῦ δ' ἀρνουμένου μηδὲν πεπραχέναι τοιοῦτο, ἐκεῖνοι πρὸς βίαν τὰ στρώματα ἀναπτύξαντες, τὴν χρυσῆν εὗρον φιάλην. ἣν καὶ ἀναλαβόντες, τοῖς ἐν τῇ πόλει πᾶσιν ἐπεδείκνυσαν οὐ σὺν ὀλίγῳ θορύβῳ. ὁ μὲν οὖν αἴσωπος τὴν ἐκείνων συνοήσας ἐπιβουλὴν, ἐδεῖτο αὐτῶν ἀπολυθῆναι. οἱ δ' οὐ μόνον οὐκ ἀπέλυσαν, ἀλλ' ὡς ἱεροσυλήσαντα, καὶ εἰς τὸ δεσμωτήριον ἐνέβαλον, θάνατον αὐτοῦ καταψηφισάμενοι. αἴσωπος δὲ μηδεμιᾷ μηχανῇ τῆς πονηρᾶς ταύτης τύχης σωθῆναι δυνάμενος, ἑαυτὸν ἐπὶ τῆς εἱρκτῆς ἐθρήνει καθήμενος. τῶν συνήθων δέ τις αὐτῷ δημᾶς τοὔνομα, πρὸς αὐτὸν εἰσελθὼν, καὶ ἰδὼν οὕτως ὀλοφυρόμενον, τὴν αἰτίαν τοῦ πάθους ἤρετο. καὶ ὃς ἔφη. γυνή τις προσφάτως τὸν ἑαυτῆς ἄνδρα θάψασα, καθ' ἡμέραν ἀπιοῦσα πρὸς τὸ μνημεῖον, ἐθρήνει. ἀροτριῶν δέ τις οὐ πόῤῥω τοῦ μνήματος, εἰς ἐπιθυμίαν ἧκε τῆς γυναικός. καὶ καταλιπὼν τοὺς βόας, ἦλθε καὶ αὐτὸς πρὸς τὸ μνῆμα. καὶ καθίσας, συνεθρήνει τῇ γυναικί. τῆς δὲ, πυνθανομένης τί δή ποτε καὶ αὐτὸς οὕτως ὀδύρεται, ὅτι κἀγώ φησιν εὐπρεπῆ γυναῖκα κατώρυξα. καὶ ἐπειδὰν κλαύσω, τῆς λύπης κουφίζομαι. ἡ δὲ, κἀμοὶ τοῦτ' αὐτὸ προσγίνεται. κἀκεῖνος, εἰ τοίνυν τὴν αὐτὴν περιπεπτώκαμεν πάθεσι, τί δή ποτε ἀλλήλοις μὴ σύνειμεν; ἐγώ τε γὰρ φιλήσω σε ὡς ἐκείνην, κἀμὲ σὺ πάλιν ὡς τὸν σαυτῆς ἄνδρα. ταῦτα ἔπεισε τὴν γυναῖκα. καὶ δὴ συνῆλθον. ἐν τούτῳ δὲ κλέπτης ἐλθὼν, καὶ τοὺς βόας λύσας, ἀπήλασεν. ὁ δ' ἐπανελθὼν, καὶ τοὺς βόας μὴ εὑρηκὼς, κόπτεσθαί τε καὶ οἰμώζειν ἰσχυρῶς ἐνεστήσατο. ἐλθοῦσα δὲ καὶ ἡ γυνὴ,

ut sacrilegum. illo autem negante aliquid fecisse eiusmodi, illi ui stratis euolutis aurea inuenerunt phialam, quã etiã acceptam omnibus ciuibus ostenderũt non cum paruo tumultu. Igitur Aesopus cognitis illorum insidijs, rogabat eos, ut solueretur. hi autẽ nõ solũ non soluerunt, sed ut sacrilegum in carcerem quoq; iniecerunt, morte eius suffragijs decreta. Aesopus autem cum nulla astutia à mala hac fortuna liberari posset, se ipsum ĩ carcere lugebat sedens. ex familiarib9 aũt ipsius quidã, Damas nomine ad ipsum ingressus, & uidens eum sic lamentari, causam rei rogauit. & ille ait, mulier q̃dã cũ recẽter suũ uirũ sepeliuisset, quotidie profecta ad tumulum, plorabat. Arans autẽ quidã nõ procul à sepulchro, amore capt9 est mulieris, & derelictis bobus, iuit & ipse ad tumulum, ac sedens unà cum muliere plorabat. cũ illa rogaret, cur nam & ipse sic lugeret. qm̃ & ego inquit, decentem mulierẽ sepeliui. & posteaq; plorauero, mœstitia leuor. illa autem, & mihi id ipsum accidit. & ille, si igitur in eadem incidimus mala, cur nam inuicem non cõiungimur? ego etenim amabo te, ut illam, & tu me rursus ut tuum uirum? his persuasit mulieri, & conuenerunt. interim autem fur profectus, & boues soluens, abegit. ille autem reuersus non inuentis bobus, & plangere & lugere uehemẽter ĩstituit. ꝓfecta igĩ & mulier

& lamen/

καὶ ὀλοφυρόμενον εὑροῦσα, φησί· πάλιν κλαίεις; καὶ κεῖνος, νῦν εἴπερ ἐπ' ἀληθείας κλαίω. κἀγὼ γοῦν πολλοὺς διαδρὰς κινδύνους, νῦν τῷ ὄντι θρηνῶ, λύσιν τοῦ κακοῦ μηδαμόθεν εὑρίσκων. μετὰ ταῦτα παρῆσαν καὶ οἱ δελφοί. καὶ ἐκβαλόντες αὐτὸν τῆς εἱρκτῆς εἷλκον βιαίως ἐπὶ τοῦ κρημνοῦ. ὁ δὲ πρὸς αὐτοὺς ἔλεγεν· ὅτε ἦν ὁμόφωνα τὰ ζῶα, μῦς βατράχῳ φιλιωθεὶς, εἰς δεῖπνον αὐτὸν ἐκάλεσε· καὶ ἀπαγαγὼν εἰς ταμεῖον πλουσίου, ἔνθα πλεῖστα τῶν ἐδωδίμων ἦν, εὐωχοῦ φησὶ φίλε βάτραχε. μετὰ δὲ τὴν ἑστίασιν, καὶ ὁ βάτραχος τὸν μῦν ἐπὶ τὴν οἰκείαν ἐκάλεσε δίαιταν. ἀλλ' ἵνα μὴ ἀποκάμῃς φησὶ νηχόμενος, μηρίνθῳ λεπτῇ τὸν σὸν πόδα τῷ ἐμαυτοῦ προσαρτήσω. καὶ τοῦτο πράξας, ἥλατο εἰς τὴν λίμνην. αὐτοῦ δὲ καταδύοντος εἰς βάθος, ὁ μῦς ἀπεπνίγετο, καὶ θνήσκων εἶπεν· ἐγὼ μὲν ὑπὸ σοῦ θνήσκω. ἐκδικηθήσομαι δὲ ὑπὸ μείζονος. ἐπιπλέοντος οὖν τοῦ μυὸς ἐν τῇ λίμνῃ νεκροῦ, καταπτὰς ἀετὸς, τοῦτον ἀφήρπασε. σὺν αὐτῷ δὲ προσηρτημένον ὁμοῦ καὶ τὸν βάτραχον. καὶ οὕτως ἄμφω, κατεθοινήσατο. κἀγὼ τοίνυν βίᾳ πρὸς ὑμῶν ἀποθνήσκων, ἕξω τὸν ἀμυνοῦντα. Βαβυλὼν γὰρ καὶ ἑλλὰς πᾶσα, τὸν ἐμὸν παρ' ὑμῶν ἀπαιτήσουσι θάνατον. οἱ μὲν οὖν δελφοί, οὐδ' ὣς ἐφείδοντο τοῦ αἰσώπου. ὁ δ' ἐπὶ τὸ τοῦ ἀπόλλωνος κατέφυγεν ἱερόν. οἱ δὲ, κἀκεῖθεν ἀποσπάσαντες μετ' ὀργῆς, ἐπὶ τὸν κρημνὸν αὖθις εἷλκον. ὁ δ' ἀπαγόμενος ἔλεγεν. ἀκούσατέ μου δελφοί, λαγωὸς ὑπ' ἀετοῦ διωκόμενος, πρὸς κοίτην κανθάρου κατέφυγε, δεόμενος ὑπ' αὐτοῦ σωθῆναι. ὁ δὲ κάνθαρος ἠξίου τὸν ἀετὸν,

μὴ

& lamentantē inueniēs inquit, iterū ploras? & il/le nunc ait, uere ploro. & ego itaq; mul/tis euitatis periculis, nunc uere fleo solutionem mali necunde inueniens. Post hæc affuerunt & Delphi, & extractum ipsum è carcere trahebāt in præcipitium. ille autem eis dicebat, quando colloq̄bāt aīalia bruta, mus ranæ amic⁹ fact⁹ ad cœnam eam inuitauit, & abducta in penarium diuitis, ubi multa comestibilia erant, comede inqt a/mica rana. Post epulationem & rana murem in suam inuitauit cœnationem. Sed ne defatigere inquit natando, filo tenui tuum pedem meo alligabo. atq; hoc facto salta uit in paludem. ea autem urinata in pro/fundū, mus suffocabatur, & moriēs ait, ego quidē per te morior, sed me uindicabit maior. super/natante igitur mure in palude mortuo, deuo lans aquila hunc arripuit, cum eo autem appen, sam unà etiam ranam, & sic ambos deuorauit. Et ego igitur, qui ui per uos mori/or, habebo ultorem. Babylon enim & Græcia omnis meam à uobis exigent mor tem. Delphi tamen ne sic quidem pepercerunt Aesopo. Ille autē in Apollinis confugit sacellum, sed illi & illinc extraxerunt irati, & in p̄cipitiū rursus traxerūt. Aesop⁹ cū abduceret̄, di/cebat, audite me Delphi, lepus aquila insectan/te in lustrum scarabei confugit rogans, ut ab eo seruaretur. scarabeus autem rogabat aquilam,

ne occideret

μὴ ἀνελεῖν τὸν ἱκέτην, ὁρκίζων αὐτὸν κατὰ τοῦ μεγίστου διός, ἢ μὴν μὴ καταφρονῆσαι τῆς μικρότητος αὐτοῦ. ὁ δὲ, μετ᾽ ὀργῆς τῇ πτέρυγι ῥαπίσας τὸν κάνθαρον, τὸν λαγωὸν ἁρπάσας κατέφαγεν. ὁ δὲ κάνθαρος τῷ τε ἀετῷ συναπέπτη, ὡς τὴν καλιὰν τούτου καταμαθεῖν. καὶ δὴ προσελθὼν, τὰ ὠὰ τούτου κατακυλίσας διέφθειρε. τοῦ δὲ, δεινὸν ποιησαμένου εἴ τις τοῦτο τολμήσειε, κἀπὶ μετεωροτέρου τόπου τὸ δεύτερον νεοττοποιησαμένου, κἀκεῖ πάλιν ὁ κάνθαρος τὰ ἴσα τούτων διέθηκεν, ὁ δ᾽ ἀετὸς ἀμηχανήσας τοῖς ὅλοις, ἀναβὰς ἐπὶ τὸν δία, τούτου γὰρ ἱερὸς εἶναι λέγεται, τοῖς αὐτοῦ γόνασι τὴν τρίτην γονὴν τῶν ὠῶν ἔθηκε, τῷ θεῷ ταῦτα παραθέμενος, καὶ ἱκετεύσας φυλάττειν. ὁ κάνθαρος δὲ κόπρου σφαῖραν ποιήσας, καὶ ἀναβὰς, ἐπὶ τοῦ κόλπου τοῦ διὸς ταύτην καθῆκεν. ὁ δὲ ζεὺς ἀναστὰς ἐφ᾽ ὧ τὴν ὄνθον ἀποτινάξασθαι, καὶ τὰ ὠὰ διέῤῥιψεν ἐκλαθόμενος, ἃ δὴ συνετρίβη πεσόντα. μαθὼν δὲ πρὸς τοῦ κανθάρου, ὅτι ταῦτ᾽ ἔδρασε τὸν ἀετὸν ἀμυνόμενος, οὐ γὰρ δὴ τὸν κάνθαρον ἐκεῖνος μόνον ἠδίκησεν, ἀλλὰ καὶ εἰς τὸν δία αὐτὸν ἠσέβησε, πρὸς τὸν ἀετὸν εἶπεν ἐλθόντα. κάνθαρον εἶναι τὸν λυποῦντα, καὶ δὴ καὶ δικαίως λυπεῖν. μὴ βουλόμενος οὖν τὸ γένος τὸ τῶν ἀετῶν σπανισθῆναι, συνεβούλευε τῷ κανθάρῳ διαλλαγὰς πρὸς τὸν ἀετὸν θέσθαι. τοῦ δὲ, πειθομένου, ἐκεῖνος εἰς καιρὸν ἕτερον τὸν τῶν ἀετῶν μετέθηκε τοκετὸν, ἡνίκα ἂν μὴ φαίνωνται κάνθαροι. καὶ ὑμεῖς οὖν ὦ ἄνδρες δελφοί, μὴ ἀτιμάσητε τοῦτον δὴ τὸν θεὸν, εἰς ὃν κατέφυγον, εἰ καὶ μικροῦ τετύχηκεν ἱεροῦ. οὐ δὲ γὰρ ἀσεβεῖς περιόψεται. οἵ τε δελφοὶ τούτων ὀλίγα φροντίζοντες, τὴν ἐπὶ τὸν θάνατον

ὁμοίως

ne occideret supplicē obtestādo ipam p maximū Iouem, saltem ne despiceret paruitatem suam. Illa uero irata ala percutiens scarabeum, leporem raptum depasta est. scarabeus autem & cum aquila uolauit, ut nidum eius disceret, ac iam profectus oua eius deuoluta diru/pit. illa aūt cū graue existimaret siqs hoc ausus fuis/set, & in altiore loco secundo nidificasset, & illic rursus scarabeus ijsdem hanc affecit. Sed aquila inops consilij penitus, ascēdit ad Iouē, (ī ei/us eñ tutela esse dicitur) & in ipsius genibus ter/tiam fœturam ouorum posuit, deo ipsa com/mēdans, & supplicās ut custodiret. sed scarabe⁹ è stercore pilula facta, ascendit, & in sinum Iouis eam demisit. Iupiter assurgens ut fimum ex/cuteret, & oua abiecit oblitus, quæ & contriuit deiecta. Sed cū didicisset à scarabeo, ꝙ hæc fecisset ut aquilam ulcisceretur, non enim scarabeum tantū illa affecit iniuria, sed & in Iouē ipsum impia fuit, aquilæ reuersæ ait, scarabeum esse qui affecit mœrore, & certe iure affecisse. no/lens igitur aquilarum genus deficere, con/suluit scarabeo, ut aquilæ reconciliaretur. cum hic non paruisset, ille in aliud tempus transposuit aquilarū partum, cū nō appareāt scara/bei. Et uos igitur o uiri Delphi, ne despicite hunc deum, ad quem profūgi, & si paruum sorti/tus est delubrum, neq; eñ impios negliget. Del/phi uero hæc parum curantes, recta ad mortem

ὁμοίως ἦγον. αἴσωπος δὲ μηδενὶ τῶν ὑπ' αὐτοῦ λεγομένων ὁρῶν καμπτομένους, πάλιν φησίν. ἄνδρες ἀνήμεροι καὶ φονῶντες ἀκούσατε. γεωργός τις ἐπ' ἀγροῦ γεγηρακὼς, ἐπεὶ μηδέ ποτε εἰσῆλθεν εἰς ἄστυ, παρεκάλει τοὺς οἰκείους τοῦτο θεάσασθαι. οἱ δὲ, ζεύξαντες ονάρια, καὶ ἐπὶ τῆς ἀπήνης αὐτὸν ἀναβιβασάμενοι, μόνον ἐκέλευσαν ἐλαύνειν. ὁδεύοντι δὲ, χειμῶνος καὶ θυέλλης τὸν ἀέρα καταλαβόντων, καὶ ζόφου γενομένου, τὰ ὀνάρια τῆς ὁδοῦ πλανηθέντα, εἰς τινα κρημνὸν ἐξετόπισαν τὸν πρεσβύτην. ὁ δὲ μέλλων ἤδη κατακρημνίζεσθαι, ὦ ζεῦ εἶπε. τί ποτέ σε ἠδίκησα, ὅτι οὕτω παρὰ λόγον ἀπόλλυμαι; καὶ ταῦτα, οὐδ' ὑφ' ἵππων γενναίων, οὐδ' ἡμιόνων ἀγαθῶν, ἀλλ' ὀναρίων εὐτελεστάτων. κἀγὼ τοίνυν ἐπὶ τοῖς ἴσοις νῦν δυσχεραίνω, ὅτι μὴ ὑπ' ἐντίμων ἀνδρῶν, ἢ ἐλλογίμων, ἀλλ' ὑπ' ἀχρείων καὶ κακίστων ἀπόλλυμαι. μέλλων δὲ ἤδη κατὰ τοῦ κρημνοῦ ἀφίεσθαι, τοιοῦτον εἴρηκε πάλιν μῦθον. ἀνήρ τις τῆς οἰκείας ἐρασθεὶς θυγατρὸς, εἰς ἀγρὸν ἀπέστειλε τὴν γυναῖκα. μόνην δὲ τὴν θυγατέρα ἀπολαβὼν, ἐβιάζετο. ἡ δὲ, πάτερ εἶπεν ἀνόσια πράττεις, εὐχόμην μέντοι ὑπὸ πολλῶν ἀνδρῶν αἰσχυνθῆναι, ἢ ὑπὸ σοῦ τοῦ γεννησαμένου. τοῦτο τοίνυν καὶ ἐφ' ὑμῶν ὦ παράνομοι δελφοὶ λέγω, ὡς ᾑρούμην σκύλλῃ καὶ χάρυβδι περιπεσεῖν, καὶ ταῖς ἐν ἀφρικῇ σύρτεσιν, ἢ παρ' ὑμῶν ἀδίκως καὶ αναξίως ἀποθανεῖν. καταρῶμαι γοῦν ὑμῶν τῇ πατρίδι. καὶ θεοῖς μαρτύρομαι, ὡς ἔξω πάσης δίκης ἀπόλλυμαι, οἵ μοι τιμωρήσουσιν εἰσακούσαντες. ἔρριψαν μὲν οὖν αὐτὸν οἱ δελφοὶ κατὰ τοῦ κρημνοῦ καὶ ἀπέθανεν.

[..]udem agebant. Aesopus nulla re à se di-
cta uidens eos flecti, rursus ait, uiri cru
deles, & iterfectores, audite. Agricola qdã ĩ agro
cõsenuit, cũ nunq̃ ingressus esset in urbem, preca
batur domesticos ut eã uideret. at illi iunctis asel
lis, atq; in curru eo imposito,
solum iusserũt agere. eunti autem procella
& turbine aerem occupantibus, & tenebris fa
ctis, aselli à uia aberrantes in quoddam præcipitiũ
deduxerunt senem. at ille iam
præcipitãdus, o Iupiter ait, q̃ in re te iniuria affeci,
qm̃ sic inique occidor, præsertimq; neq;
ab equis generosis, neq; à mulis bonis, sed ab asel-
lis uilissimis. & ego itaq; eodem modo nunc tri
stor, quoniã nõ ab honoratis uiris, & elegãtibus,
uerum ab inutilibus, & pessimis interficior.
Iamq; præcipitandus eiusmodi dixit rur
sus fabulam. Vir quidam suam deamans filiam,
rus misit uxorem, solam autem fi-
liam receptam uiolauit. illa autem pater ait
scelesta facis, optarem tamen à multis ui-
ris dedecore hoc affici, quàm à te, q genuisti. hoc
nunc & in uos o iniqui Delphi dico, quod
eligerẽ in Scyllã, & Charybdim potiꝰ incidere, ac
in Africæ syrteis, quàm per uos iniuste, atq; in-
digne mori. execror igitur uestram patri-
am, & deos testor, me præter omnem iustitiã in-
terire, qui me ulciscentur exauditum.
Præcipitẽ igitur ipsum dederunt de rupe, & mor

θανεν. οὐ πολλῷ δ' ὕστερον λοιμῷ συσχεθέντες, χρησμὸν ἔλαβον ἐξιλάσκεσθαι τὸν αἰσώπου θάνατον. ᾧ καὶ ὡς συνειδότες ἑαυτοῖς ἀδίκως φονευθέντι, καὶ στήλην ἀνέστησαν. οἱ δ' ἐν τῇ ἑλλάδι πρωτεύοντες, καὶ ὅσοι τῶν σοφωτέρων, καὶ αὐτοὶ τὰ εἰς αἴσωπον πεπραγμένα μαθόντες, εἴς τε δελφοὺς παρεγένοντο. καὶ σὺν ἐκείνοις σκεψάμενοι, τιμωροὶ καὶ αὐτοὶ τοῦ αἰσώπου θανάτου γεγόνασιν.

*

*ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΑΙΣΩ
ΠΟΥ ΒΙΟΥ ΥΠΟ ΜΑ
ΞΙΜΟΥ ΤΟΥ
ΠΛΑΝΟΥ/
ΔΟΥ
ΣΥΓΓΡΑΦΕΝΤΟΣ.*

*

tu⁹ est.nõ multo post aũt pestilẽtia laborãtes,ora/culũ acceperunt expiandã esse Aesopi mortẽ. cui ꝙ & cõscij sibi essent iniuste eũ ĩterfecisse,etiã cippũ erexerũt.sed primates græciæ,ac doctissimi q/ꝙ cum & ipsi, quæ in Aesopum facta fu/issent, intellexissent, & in Delphos profecti sunt, & cum illis habita inquisitione,ultores & ipsi Aesopi mortis fuerunt.

*

*FINIS AESO-
PI VITAE A MA/
XIMO
PLANV-
DE
CONSCRIPTAE.*

*

ΑΙΣΩΠΟΥ ΜΥΘΟΙ.

ΑΕΤΟΣ, ΚΑΙ ΑΛΩΠΗΞ.

Ετὸς καὶ ἀλώπηξ φιλιωθέντες, πλησίον ἀλλήλων οἰκεῖν ἔγνωσαν, βεβαίωσιν φιλίας ποιούμενοι τὴν συνήθειαν. ὁ μὲν οὖν ἐφ' ὑψηλοῦ δένδρου τὴν καλιὰν ἐπήξατο, ἡ δ' ἀλώπηξ, ἐν τοῖς ἔγγιστα θάμνοις ἐτεκνοποιήσατο. ἐπὶ νομὴν οὖν ποτε τῆς ἀλώπεκος προελθούσης, ὁ ἀετὸς τροφῆς ἀπορῶν, καταπτὰς ἐπὶ τῶν θάμνων, καὶ τὰ τέκνα ταύτης ἀναρπάσας, ἅμα τοῖς αὐτοῦ νεοττοῖς ἐθοινήσατο. ἡ δ' ἀλώπηξ ἐπανελθοῦσα, καὶ τὸ πραχθὲν μαθοῦσα, οὐ τοσοῦτον ἐπὶ τῷ τῶν τέκνων ἠνιάθη θανάτῳ, ὅσον ἐπὶ τῷ τῆς ἀμύνης ἀπόρῳ. χερσαία γὰρ οὖσα, πτηνὸν διώκειν οὐχ οἵα τε ἦν. διὸ καὶ πόρρωθεν στᾶσα, τοῦθ' ὃ καὶ τοῖς ἀδυνάτοις ἐστὶν εὔπορον, τῷ ἐχθρῷ κατηρᾶτο. οὐ πολλῷ δ' ὕστερον, αἶγά τινων ἐπ' ἀγροῦ θυόντων, καταπτὰς ὁ ἀετὸς, μέρος τι τῶν θυμάτων σὺν ἐμπύροις ἄνθραξιν ἥρπασε, κἀπὶ τὴν νεοττιὰν ἤγαγεν. ἀνέμου δὲ, σφοδροῦ πνεύσαντος τηνικαῦτα, καὶ φλογὸς ἀναδοθείσης, οἱ ἀετιδεῖς ἄπτηνες ἔτι τυγχάνοντες, ὀπτηθέντες εἰς γῆν κατέπεσον. ἡ δ' ἀλώπηξ ἐπιδραμοῦσα, ἐν ὄψει τοῦ ἀετοῦ πάντας κατέφαγεν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος

AESOPI FABVLAE.

AQVILA ET VVLPES.

Quila & uulpes inita amicitia prope habitare decreuerunt cõfirmationẽ amicitiæ faciendo cõſuetudinẽ. Aqla ſup alta arbore nidum affixit, uulpes uero i pximis arbuſtis filios peperit. ad pabulũ igit aliquando uulpe profecta, aquila cibi indigens, deuolans in arbuſta, & filios huius raptos unà cum ſuis pullis deuorauit. Vulpes uero reuerſa, & re cognita non tam filiorum triſtata eſt morte, quàm uindictæ inopia. quia enim terreſtris eſſet, uolucrem perſequi haud poterat. quare procul ſtans, quod etiam impotentibus eſt facile, inimicæ maledicebat. non multo autẽ poſt caprã quibuſdã in agro ſacrificãtibus euolãs aqla partem uictimæ cum ignitis carbonibus rapuit, & in nidũ tulit. uento autẽ uehemẽti tunc flante, & flamma excitata, aquilæ pulli inuolucres adhuc cũ eſſent, aſſati in terrã deciduut, uulpes uero accurrens in cõſpectu aquilæ omnes deuorauit.

Affabulatio.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ φιλίαν παρασπονδοῦντες, κἂν τὴν ἐκ τῶν ἠδικημένων φύγωσι τιμωρίαν δι' ἀσθένειαν, ἀλλὰ τήν γε θείαν δίκην οὐ διακρούσονται.

Αετὸς, καὶ κάνθαρος.

Λαγωὸς ὑπ' ἀετοῦ διωκόμενος, πρὸς κοίτην κανθάρου κατέφυγε, δεόμενος ὑπ' αὐτοῦ σωθῆναι. ὁ δὲ κάνθαρος ἠξίου τὸν ἀετὸν μὴ ἀνελεῖν τὸν ἱκέτην ὁρκίζων αὐτὸν κατὰ τοῦ μεγίστου διὸς, ἦ μὴν μὴ καταφρονῆσαι τῆς μικρότητος αὐτοῦ. ὁ δὲ, μετ' ὀργῆς τῇ πτέρυγι ῥαπίσας τὸν κάνθαρον, τὸν λαγωὸν ἁρπάσας κατέφαγεν. ὁ δὲ κάνθαρος τῷ τε ἀετῷ συναπέπτη, ὡς τὴν καλιὰν τούτου καταμαθεῖν. καὶ δὴ προσελθὼν, τὰ ᾠὰ τούτου κατακυλίσας διέφθειρε. τοῦ δὲ δεινὸν ποιησαμένου, εἴτις τοῦτο τολμήσειε, κἀπὶ μετεωροτέρου τόπου τὸ δεύτερον νεοττοποιησαμένου, κἀκεῖ πάλιν ὁ κάνθαρος τὰ ἴσα τοῦτον διέθηκεν. ὁ δ' ἀετὸς ἀμηχανήσας τοῖς ὅλοις, ἀναβὰς ἐπὶ τὸν δία, τούτου γὰρ ἱερὸς εἶναι λέγεται, τοῖς αὐτοῦ γόνασι τὴν τρίτην γονὴν τῶν ᾠῶν ἔθηκε, τῷ θεῷ ταῦτα παραθέμενος, καὶ ἱκετεύσας φυλάττειν. ὁ κάνθαρος δὲ κόπρου σφαῖραν ποιήσας, καὶ ἀναβὰς, ἐπὶ τοῦ κόλπου τοῦ διὸς ταύτην καθῆκεν. ὁ δὲ Ζεὺς ἀναστὰς, ἐφ' ᾧ τὴν ὄνθον ἀποτινάξασθαι, καὶ τὰ ᾠὰ διέρριψεν ἐκλαθόμενος. ἃ καὶ συνετρίβη πεσόντα. μαθὼν δὲ πρὸς τοῦ κανθάρου, ὅτι ταῦτ' ἔδρασε τὸν ἀετὸν ἀμυνόμενος, οὐ γὰρ μὴ τὸν κάνθαρον ἐκεῖνος μόνον ἠδίκησεν, ἀλλὰ καὶ εἰς τὸν δία αὐτὸν ἠσέβησε, πρὸς τὸν ἀετὸν εἶπεν ἐλθόντα, κάνθαρον εἶναι τὸν λυποῦντα, καὶ δὴ καὶ δικαίως λυπεῖν. μὴ βουλόμενος οὖν τὸ γένος τὸ τῶν ἀετῶν σπανισθῆναι, συνεβούλευε

Fabula significat eos,qui amicitiam uiolarit,licet ab affectis iniuria fugiant ultionē ob impotentiā, diuinum tamen supplicium non depulsuros.

Aquila & Scarabeus.

LEpus aquila insectante in lustrum scarabei profūgit,rogans ut ab eo seruaretur. Scarabeꝰ aūt rogabat aqlā,ne occideret supplicē, obtestans ipsam ꝑ maximū Iouē,ne scilicet contēneret paruitatem suam.illa uero irata ala percussit scarabeum, & leporem arreptū deuorauit.at scarabeus & cum aquila uolauit,ut nidum eius disceret, & iam profectus oua ipsius deuoluta dirupit. illa indigne ferente,ꝙ qs hoc ausus fuisset, & in sublimiore loco secundo nido constructo,& illic rursus scarabeus eisdem eam affecit.Aquila autē cōsilij inops penitus, ascendit ad Iouem, (huius em̄ sacra esse dicitur,) in eius genibus tertiū partū ouorum posuit,deo ipsa commendans, ac supplicans ut custodiret.Scarabeus aūt ex fimo pilula facta, & ascendit,& in sinum Iouis eam demisit,sed Iupiter cum surrexisset,ut fimum excuteret,& oua proiecit oblitus,quæ & contriuit deiecta.cognito à scarabeo,quod hoc fecisset ut aquilam ulcisceret̃,nam nō modo scarabeū illa iniuria affecit, sed & in Iouem ipsum impia fuit, reuersæ aqlæ ait Iupiter, scarabeū esse q mœsticiæ causa fuerit,& certe iure fuisse. nolens igitur genus aquilarum rarescere, consuluit

τῷ κανθάρῳ διαλλαγὰς πρὸς τὸν ἀετὸν θέσθαι. τοῦ δὲ, μὴ πειθομένου, ἐκεῖνος εἰς καιρὸν ἕτερον τὸν τῶν ἀετῶν μετέθηκε τοκετὸν, ἡνίκα ἂν μὴ φαίνωνται κάνθαροι.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, μηδενὸς καταφρονεῖν, λογιζομένους, ὡς οὐδείς ἐστιν, ὃς προπηλακισθεὶς, οὐκ ἂν δυνηθείη ἑαυτῷ ἐπαμῦναι.

Αηδὼν, καὶ ἱέραξ.

Αηδὼν ἐπὶ δένδρου καθεζομένη, κατὰ τὸ εἰωθὸς ᾖδεν. ἱέραξ δὲ θεασάμενος καὶ τροφῆς ἀπορῶν, συνείληφεν ἐπιπτάς. ἡ δ' ἀναιρεῖσθαι μέλλουσα, ἐδεῖτο τοῦ ἱέρακος μὴ βρωθῆναι. μὴ δὲ γὰρ ἱκανὴν εἶναι ἱέρακος γαστέρα πληροῦν. δεῖν δὲ αὐτὸν τροφῆς προσδεόμενον, ἐπὶ τὰ μείζω τῶν ὀρνέων τρέπεσθαι. καὶ ὁ ἱέραξ ὑπολαβὼν εἶπεν, ἀλλ' ἔγωγε ἄφρων ἂν εἴην, εἰ τὴν ἐν χερσὶν ἑτοίμην τροφὴν ἀφεὶς, τὰ μὴ φαινόμενά πω διώκοιμι.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι καὶ τῶν ἀνθρώπων οὕτως ἀλόγιστοί εἰσιν, οἱ δι' ἐλπίδα πλειόνων ἀδήλων, τὰ ἐν χερσὶ προϊέμενοι.

Αλώπηξ, καὶ τράγος.

Αλώπηξ καὶ τράγος διψῶντες, εἰς φρέαρ κατέβησαν. μετὰ δὲ τὸ πιεῖν, τοῦ τράγου σκεπτομένου τὴν ἄνοδον, ἡ ἀλώπηξ ἔφη, θάρσει. χρήσιμόν τι καὶ εἰς τὴν ἀμφοτέρων σωτηρίαν ἐπινενόηκα. εἰ γὰρ ὄρθιος σταθεὶς, τοὺς ἐμπροσθίους τῶν ποδῶν τῷ τοίχῳ προσερείσεις, καὶ τὰ κέρατα ὁμοίως εἰς τοὔμπροσθεν κλινεῖς, ἀναδραμοῦσα διὰ τῶν σῶν αὐτὴ νώτων

ſcarabeo, ut aquilæ conciliaretur, ſed eo non parente, Iupiter in aliud tempus aquilarum tranſmutauit partum, cū ſcarabei non appareant. Affabulatio.

Fabula ſignificat nullū eſſe contemnendū, cōſyderando non eſſe quenq; qui laceſſitus ſe ulciſci non queat.

Philomela, & Accipiter.

PHilomela ſuper arbore ſedens de more canebat, Accipiter autem uidens, ac cibi indigens uolando corripuit. quæ cū occidēda foret, orabat accipitrem, ne deuoraretur. neq; enim ſatis eſſe ad accipitris uētrē iplendū, ſed oportere ipm cibo egentem ad maiores aues conuerti. at accipiter ſuſcipiens ait, ſed ego certe demēs eſſem, ſi q in manib⁹ parat⁹ eſt, cibo dimiſſo, quæ non uidentur, perſequar.

Affabulatio.

Fabula ſignificat, pleroſq; hoīes eodē mō eſſe inconſultos, qui ſpe maiorū incertorū, q̄ in manibus habentur, amittant.

Vulpes, & Hircus.

VVlpes & Hirc⁹ ſitiētes in puteū deſcēderūt, ſed poſtq; biberunt, Hirco indagante aſcenſum, uulpes ait; confide, utile quid in utriuſq; etiam ſalutem excogitaui. ſi enim rectus ſteteris, & anteriores pedes parieti firmaueris, & cornua pariter in anteriorē partem inclinaueris, cū percurrerim ipſa p tuos humeros

& cornua

καὶ κρατῶν, καὶ ἔξω τοῦ φρέατος ἐκεῖθεν πηδήσασα, καὶ σὲ μετὰ τοῦτ' ἀνασπάσω ἐντεῦθεν. τοῦ δὲ τράγου πρὸς τοῦτο ἑτοίμως ὑπηρετησαμένου, ἐκείνη τοῦ φρέατος οὕτως ἐκπηδήσασα, ἐσκίρτα περὶ τὸ στόμιον ἡδομένη. ὁ δὲ τράγος αὐτὴν ἐμέμφετο, ὡς παραβαίνουσαν τὰς συνθήκας. ἡ δ' ἀλλ' εἰ τοσαύτας εἶπε φρένας ἐκέκτησο, ὁπόσας ἐν τῷ πώγωνι τρίχας, οὐ πρότερον ἂν κατέβης, πρὶν ἢ τὴν ἄνοδον σκέψασθαι.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι οὕτω καὶ τὸν φρόνιμον ἄνδρα δεῖ πρότερον τὰ τέλη σκοποῦντα τῶν πραγμάτων, εἶθ' οὕτως αὐτοῖς ἐγχειρεῖν.

Αλώπηξ, καὶ λέων.

Αλώπηξ μήπω θεασαμένη λέοντα, ἐπειδὴ κατά τινα τύχην αὐτῷ συνήντησε, τὸ μὲν πρῶτον οὕτως ἐφοβήθη, ὡς μικροῦ καὶ ἀποθανεῖν. ἔπειτα, τοδεύτερον θεασαμένη, ἐφοβήθη μὲν, οὐ μὴν ὡς τὸ πρότερον. ἐκ τρίτου δὲ τοῦτον θεασαμένη, οὕτως αὐτοῦ καταθάρησεν, ὡς καὶ προσελθοῦσα, διαλεχθῆναι.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἡ συνήθεια, καὶ τὰ φοβερὰ τῶν πραγμάτων εὐπρόσιτα ποιεῖ.

Αἴλουρος, καὶ ἀλεκτρυών.

Αἴλουρος συλλαβὼν ἀλεκτρυόνα, μετ' εὐλόγου τοῦτον αἰτίας ἠβουλήθη καταφαγεῖν. καὶ δὴ κατηγόρει αὐτοῦ, λέγων ὡς ὀχληρὸς εἴη τοῖς ἀνθρώποις, νύκτωρ κεκραγὼς, καὶ μὴ συγχωρῶν ὕπνου τυγχάνειν. τοῦ δ' ἀπολογουμένου, ἐπὶ τῇ ἐκείνων ὠφελείᾳ τοῦτο ποιεῖν, ὡς ἐπὶ τὰ συνήθη τῶν ἔργων ἐγείρεσθαι.

πάλιν

& cornua,& extra puteum illinc exiluerim, & te poſtea extraham hinc. ab hirco aũt ad hoc prompte officio præſtito, illa cũ ex puteo ſic exiluiſſet, exultabat circum os læta, hircus autem ipſam accuſabat, quod tranſgreſſa fuerit cõuentiones. illa aũt, ſed ſi tot inquit mentes poſſideres, quot in barba pilos, non ante deſcendiſſes, quàm aſcenſum conſyderaſſes.

Affabulatio.

Fabula ſignificat, ſic prudentem uirum oportere prius fines conſyderare rerum, deinde ſic ipſas aggredi.

5. Vulpes & Leo.

VVlpes cum nunquam uidiſſet Leonem, cũ ei caſu quodam occurriſſet, primum ſic timuit, ut fermè moreretur. Deinde cum ſecundo uidiſſet, timuit certe, nõ tamẽ ut prius. tertio autem cum ipſum uidiſſet, ſic cõtra eum auſa eſt, ut & accederet, & colloqueretur.

Affabulatio.

Fabula ſignificat conuerſatione terribilia quoq; acceſſu facilia fieri.

6. Feles & Gallus.

FEles comprehenſo Gallo, cum rationabili ipſum cauſa uolebat deuorare. cæterum accuſabat ipſum, dicendo moleſtũ eſſe hominibus nocte clamantem, neq; permittentẽ ſomno frui. eo uero reſpondente ad illorum utilitatem id ſe facere, ut ad conſueta opera excitarentur,

rurſus

πάλιν ὁ αἴλουρος αἰτίαν ἐπέφερεν, ὡς ἀσεβὴς εἴη περὶ τὴν φύσιν, μητρὶ καὶ ἀδελφαῖς συμμιγνύμενος. τοῦ δὲ, καὶ τοῦτο πρὸς ὠφέλειαν τῶν δεσποτῶν πράττειν φήσαντος, πολλῶν αὐτοῖς ἐντεῦθεν ᾠῶν τικτομένων, ὁ αἴλουρος εἰπὼν, ἀλλ᾽ εἰ σύ γε πολλῶν εὐπορεῖς εὐπροσώπων ἀπολογιῶν, ἔγωγε μέντοι ἄτροφος οὐ μενῶ, τοῦτον κατεθοινήσατο.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἡ πονηρὰ φύσις πλημμελεῖν αἱρουμένη, εἰ μὴ μετ᾽ εὐλόγου δυνηθείη προσχήματος, ἀπαρακαλύπτως γεμὴν πονηρεύεται.

Αλώπεκες.

Αλώπηξ ἐν παγίδι ληφθεῖσα, καὶ ἀποκοπείσης τῆς οὐρᾶς διαδρᾶσα, ἀβίωτον ὑπ᾽ αἰσχύνης ἡγεῖτο τὸν βίον. ἔγνω οὖν καὶ τὰς ἄλλας ἀλώπεκας τοῦτ᾽ αὐτὸ νουθετῆσαι, ὡς ἂν τῷ κοινῷ πάθει τὸ ἴδιον συγκαλύψειεν αἶσχος. καὶ δὴ πάσας ἀθροίσασα, παρῄνει τὰς οὐρὰς ἀποκόπτειν, ὡς οὐκ ἀπρεπὲς μόνον τοῦτο τὸ μέλος ὂν, ἀλλὰ καὶ περιττὸν βάρος προσηρτημένον. ὑπολαβοῦσα δέ τις αὐτῶν εἶπεν, ὦ αὕτη, ἀλλ᾽ εἰ οὐ σοὶ τοῦτο προσέφερεν, οὐκ ἂν ἡμῖν αὐτὸ συνεβούλευες.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ πονηροὶ τῶν ἀνθρώπων, οὐ δι᾽ εὔνοιαν τὰς πρὸς τοὺς πέλας ποιοῦνται συμβουλίας, διὰ δὲ τὸ αὐτοῖς συμφέρον.

Αλώπηξ, καὶ βάτος.

Αλώπηξ φραγμὸν ἀναβαίνουσα, ἐπειδὴ ὀλισθήσασα, καταπίπτειν ἔμελλεν, ἐπελάβετο πρὸς βοήθειαν βάτου.

rurſus feles cauſam afferebat, quod impius eſſet erga naturam cum matre, ac ſororibus coeundo. eo autem & hoc ad utilitatem dominorum facere dicente, cum multa ipſis hinc oua pariantur, feles præfatus, ſed ſi tu multis abundas euidentibus reſponſionibus, ego tamen ieiunus non perſtabo, ipſum deuorauit.

Affabulatio.

Fabula ſignificat prauam naturam peccare uolentem, ſi non uerisimili cum prætextu facere id poſſit, aperte tamen malignari.

7. Vulpes.

VVlpes laqueo capta, cum abſciſſa cauda euaſiſſet, non uiuendam præ pudore exiſtimabat uitam. decreuit itaq; & alijs uulpibus hoc idem perſuadere, ut communi malo ſuum cœlaret dedecus. & iam omnibus collectis ſuadet caudas abſcindere, quod non indecens ſolum hoc membrum ſit, ſed & ſupuacuum onus appenſum. reſpondens autem ex ipſis quædam ait, heus tu, niſi tibi hoc conduceret, nobis non conſuleres.

Affabulatio.

Fabula ſignificat prauos homines non beneuolentia in propinquos conſulere, ſed ſuo commodo.

8. Vulpes, & Rubus.

VVlpes ſepe conſcenſa, cum lapſa caſura foret, apprendit in adiutorium

rubum

βάτου. καὶ δὴ τοὺς πόδας ἐπὶ τοῖς ἐκείνης κέντροις αἱμάξασα, καὶ ἀλγήσασα, πρὸς αὐτὴν εἶπεν. οἴμοι. καταφυγοῦσαν με γοῦν ἐπὶ σὲ ὡς ἐπὶ βοηθὸν, σὺ χεῖρον διέθηκας. ἀλλ' ἐσφάλης ὦ αὕτη φησὶν ἡ βάτος, ἐμοῦ βουληθεῖσα ἐπιλαβέσθαι, ἥ τις πάντων ἐπιλαμβάνεσθαι εἴωθα.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οὕτω καὶ τῶν ἀνθρώπων μάταιοι, ὅσοι βοηθοῖς προστρέχουσιν, οἷς τὸ ἀδικεῖν μᾶλλον ἔμφυτον.

Ἀλώπηξ, καὶ κροκόδειλος.

Ἀλώπηξ, καὶ κροκόδειλος ἠμφισβήτουν περὶ εὐγενείας. πολλὰ δὲ τοῦ κροκοδείλου ὑπερήφανα περὶ τῶν προγόνων διεξιόντος λαμπρότητος, ὡς γεγυμνασιαρχηκότων, ἡ ἀλώπηξ ὑπολαβοῦσα, ὦ τᾶν, εἶπεν, ἀλλὰ κἂν μὴ σὺ λέγῃς, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ δέρματος γε φαίνῃ, ὡς ἐκ παλαιῶν ἐτῶν εἶ γεγυμνασμένος.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι τῶν ψευδομένων ἀνδρῶν, ἔλεγχος τὰ πράγματα γίνεται.

Ἀλεκτρυόνες, καὶ πέρδιξ.

Ἀλεκτρυόνας τις ἔχων ἐπὶ τῆς οἰκίας, πριάμενος καὶ πέρδικα, σὺν ἐκείνοις ἀφῆκε νέμεσθαι. τῶν δὲ, τυπτόντων αὐτὸν καὶ ἀπελαυνόντων, ἐκεῖνος ἠθύμει σφόδρα, νομίζων, ὡς ἀλλόφυλος ταῦτα πάσχειν ὑπὸ τῶν ἀλεκτρυόνων. ὡς δὲ μετὰ μικρὸν κἀκείνους ἑώρακε μαχομένους καὶ ἀλλήλους κόπτοντας, τῆς λύπης ἀπολυθεὶς, εἶπεν. ἀλλ' ἔγωγε ἀπὸ τοῦ νῦν οὐ λυπήσομαι, ὁρῶν καὶ αὐτοὺς μαχομένους ἀλλήλοις.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος

rubũ. Quare cum pedibus suis illius aculeis lacer-
ratis doleret, ad eam dixit, hei mihi,
confugi enim ad te tanq̃ ad auxiliatorẽ, sed tu pe-
ius me tractasti. sed errasti, heus tu inquit rubus,
quæ me apprendere uoluisti, quæ omnes appren-
dere soleo. Affabulatio.
Fabula significat, sic homines quoq; esse stul-
tos, qui ad eos auxilij gratia accurrũt, quib⁹ magis
iniuria afficere natura insitum est.

9. Vulpes, & Crocodilus.

VVlpes & Crocodilus cõtendebant de no-
bilitate. cũ multa autẽ Crocodilus superba
de progenitorum narrasset splendore, quód
exercitationũ prĩcipes fuerit, Vulpes suscipiẽs o
amicissime ait, sed si ipse nihil dicas, tamẽ ex cute
uideris antiquis temporibus esse exercitatus.

Affabulatio.

Fabula significat mendaces uiros
res ipsas arguere.

10. Galli, & Perdix.

GAllos quidam habens domi, emptam
& perdicem cum illis pasci dimisit, qui
cum ipsam uerberarent, ac expellerent, illa trista-
batur ualde, existimans ut alienigenã hæc se pati
à gallis. Cum uero paulo post & illos ui-
deret pugnare, & se ipsos cædere, mœrore
soluta, ait, sed ego posthac non tri-
stabor, uidens & ipsos pugnare inter se.

Affabulatio.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ φρόνιμοι, ῥαδίως φέρουσι τὰς παρὰ τῶν ἀλλοτρίων ὕβρεις, ὅταν αὐτοὺς ἴδωσι μὴ ὑπὸ τῶν οἰκείων ἀπεχομένους.

ιε'. Αλώπηξ.

Αλώπηξ εἰς οἰκίαν ἐλθοῦσα ὑποκριτοῦ, καὶ ἕκαστα τῶν αὐτοῦ σκευῶν διερευνωμένη, εὗρε καὶ κεφαλὴν μορμολυκίου εὐφυῶς κατεσκευασμένην. ἣν καὶ ἀναλαβοῦσα ταῖς χερσὶν ἔφη· ὢ οἵα κεφαλὴ, καὶ ἐγκέφαλον οὐκ ἔχει.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος πρὸς ἄνδρας μεγαλοπρεπεῖς μὲν τῷ σώματι, κατὰ δὲ ψυχὴν ἀλογίστους.

Ανθρακεὺς, καὶ κναφεύς.

Ανθρακεὺς ἐπί τινος οἰκῶν οἰκίας, ἠξίου καὶ κναφέα παραγενόμενον αὐτῷ συνοικῆσαι. ὁ δὲ κναφεὺς ὑπολαβὼν ἔφη, ἀλλ' οὐκ ἂν τοῦτο δυναίμην ἔγω γε πρᾶξαι. δέδια γὰρ, μή πως ἃ περ ἐγὼ λευκαίνω, αὐτὸς ἀσβόλης πληροῖς.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι πᾶν τὸ ἀνόμοιον ἀκοινώνητον.

ιζ'. Αλιεῖς.

Αλιεῖς εἷλκον σαγήνην. βαρείας δὲ, αὐτῆς οὔσης, ἔχαιρον καὶ ἐσκίρτων, πολλὴν εἶναι τὴν ἄγραν νομίζοντες. ὡς δ' ἐπὶ τῆς ἠϊόνος ταύτην ἑλκύσαντες, τῶν μὲν ἰχθύων εὗρον ὀλίγους, λίθον δ', ἐν αὐτῇ παμμεγέθη, ἀθυμεῖν ἤρξαντο καὶ ἀλύειν, οὐ τοσοῦτον ἐπὶ τῇ τῶν ἰχθύων ὀλιγότητι, ὅσον, ὅτι καὶ τἀναντία προυπειλήφασιν. εἷς δέ τις ἐν αὐτοῖς πρεσβύτερος εἶπε· μὴ ἀχθώμεθα, ὦ ἑταῖροι. τῇ γὰρ ἡδονῇ ὡς ἔοικεν, ἀδελφή

ἐστιν

Fabula ſignificat prudentes facile ferre ab alienis iniurias, cùm ipſos uideant neq́ꝫ a ſuis abſtinere.

11. Vulpes.

VVlpes in domũ mimi profecta & ſingula ipſius uaſa perſcrutata, inuenit & caput laruæ ingenioſe fabricatum, quo & accepto manibus, ait, o quale caput, & cerebrum non habet.

Affabulatio.

Fabula in uiros magnificos quidem corpore, ſed animo inconſultos.

12. Carbonarius, & fullo.

CArbonari⁹ in q̃dã habitãs domo, rogabat ut & fullo accederet, & ſecum cohabitaret; ſed fullo reſpondendo ait; ſed non hoc poſſem ego facere. timeo enim ne quæ ego dealbo, tu fuligine repleas.

Affabulatio.

Fabula ſignificat omne diſſimile eſſe inſociabile.

13. Piſcatores.

PIſcatores trahebãt uerriculũ, qđ cũ graue foret, gaudebãt, & exultabãt, multũ ineſſe p̃dæ exiſtimantes. ſed cùm in litus ipſum traxiſſent, piſcesq́ꝫ paucos quidẽ, ſed lapidem in eo permagnũ inueniſſent, triſtari & mœrere cœperũt nõ tã piſciũ paucitate, q̃ꝫ quòd & cõtraria antea aĩo præſumpſerãt. qdã aũt inter eos natu grãdior dixit; ne triſtemur o ſocij; nam uoluptati ut uidetur, ſoror

ἐστὶν ἡ λύπη. καὶ ἡμᾶς οὖν ἔδει τοσαῦτα προηδυνθέντας, πάντως τι καὶ λυπηθῆναι.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι οὐ δεῖ λυπεῖσθαι ἐπὶ ταῖς ἀποτυχίαις.

Κομπαστής.

Ανήρ τις ἀποδημήσας, εἶτα δὲ πάλιν πρὸς τὴν ἑαυτοῦ γῆν ἐπανελθὼν, ἄλλα τε πολλὰ ἐν διαφόροις ἠνδραγαθηκέναι χώραις ἐκόμπαζε, καὶ δὴ κἀν τῇ ῥόδῳ πεπηδηκέναι πήδημα, οἷον οὐδεὶς τῶν ἐπ' αὐτοῦ δυνατὸς ἂν εἴη πηδῆσαι. πρὸς τοῦτο δὲ καὶ μάρτυρας τοὺς ἐκεῖ παρόντας ἔλεγεν ἔχειν. τῶν δὲ παρόντων τὶς ὑπολαβὼν, ἔφη· ὦ οὗτος, εἰ ἀληθὲς τοῦτ' ἐστὶν, οὐδὲν δεῖ σοι μαρτύρων· ἰδοὺ ῥόδος, ἰδοὺ καὶ τὸ πήδημα.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἐὰν μὴ πρόχειρος ἡ τοῦ πράγματος ἀπόδειξις ᾖ, πᾶς λόγος περιττός ἐστιν.

Αδύνατα ἐπαγγελλόμενος.

Ανὴρ πένης νοσῶν, καὶ κακῶς διακείμενος, ἐπειδὴ πρὸς τῶν ἰατρῶν ἀπεγνώσθη, τῶν θεῶν ἐδεῖτο, ὡς εἰ τὴν ὑγίειαν αὐτῷ πάλιν ἐπανελθεῖν ποιήσειαν, ἑκατὸν βόας αὐτοῖς προσοίσειν ὑπισχνούμενος εἰς θυσίαν. τῆς δὲ γυναικὸς αὐτοῦ πυνθομένης, καὶ ποῦ σοι ταῦτα ἦν, ὑγιάνῃς; ἐκεῖνος ἔφη, οἴει γὰρ ἀναστῆναί με ἐντεῦθεν, ἵν' οἱ θεοὶ ταῦτά με ἀπαιτήσωσιν.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι πολλοὶ ῥαδίως καταπαγγέλλονται, ἅπερ τελέσαι ἔργῳ οὐ προσδοκῶσιν.

Κακοπράγμων.

Ανὴρ κακοπράγμων εἰς τὸν ἐν δελφοῖς ἧκεν ἀπόλλωνα,

eſt triſtitia;& nos igit̃ oportebat tantũ ante læta/
tos,omnino aliqua in re etiam triſtari.

Affabulatio.

Fabula ſignificat non oportere triſtari fruſtra/
ta ſpe.

14. Iactator.

VIr quidam peregrinatus, deinde in
ſuam patriam reuerſus, aliáq; multa in di/
uerſis uiriliter geſſiſſe locis iactabat, atq; etiam
Rhodi ſaltaſſe ſaltum, quem nullus eius lo/
ci potuerit ſaltare, ad hoc & te/
ſtes,q ibi ĩterfuerũt,dicebat habere.qdã aũt ex ĳs
qui aderant,ſuſcipiens ait,heus tu, ſi uerũ hoc eſt,
non eſt tibi opus teſtibus.En Rhodus, en ſal/
tus.

Affabulatio.

Fabula ſignificat, niſi prompta rei
demõſtratio ſit,oẽm ſermonẽ uanũ eſſe & ſupua
cuum.

Impoſſibilia promittens.

VIr pauper ægrotans,& male affectus,
cum à medicis deſperatus eſſet,deos
rogabat,pollicens ſi ſanitatem ſibi rurſus reſtitu/
iſſent, centum boues ipſis oblaturum eſſe in
ſacrificium.uxore autem eius audiente,& ubi
tibi hæc,ſi conualueris? ille ait,putas enim ſurgere
me hinc, ut dei hæc à me repetant?

Affabulatio.

Fabula ſignificat,multos facile polliceri,
quæ re comprobare non ſperent.

16. Malignus.

VIr malign⁹ ad eũ, q̃ i Delphis eſt,iuit Apol/

λωνα, πειρᾶσαι τοῦτον βουλόμενος, καὶ δὴ λαβὼν στρουθίον ἐν τῇ χειρὶ, καὶ τοῦτο τῷ ἐσθῆτι σκεπάσας, ἔστη τε τῷ τρίποδος ἔγγιστα, καὶ ἤρετο τὸν θεὸν λέγων· ἄπολλον, ὃ μετὰ χεῖρας φέρω, πότερον, ἔμπνουν ἐστὶν, ἢ ἄπνουν; βουλόμενος ὡς, εἰ μὲν ἄπνουν εἴποι, ζῶν ἀναδεῖξαι τὸ στρουθίον. εἰ δ᾽ ἔμπνουν, εὐθὺς ἀποπνίξας, νεκρὸν ἐκεῖνο προενεγκεῖν. ὁ δέ γε θεὸς τὴν κακότεχνον αὐτοῦ γνοὺς ἐπίνοιαν, εἶπεν· ὁπότερον, ὦ οὗτος, βούλει ποιῆσαι, ποίησον· παρὰ σοὶ κεῖται γὰρ τοῦτο πρᾶξαι, ἤτοι ζῆν, ὃ κατέχεις, ἢ νεκρὸν ὑποδεῖξαι.

Ἐπιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι τὸ θεῖον ἀπαραλόγιστον καὶ ἀλάθητον.

Ἁλιεῖς.

Ἁλιεῖς ἐξελθόντες εἰς ἄγραν, ἐπειδὴ πολὺν χρόνον ταλαιπωρήσαντες, οὐδὲν εἷλον, σφόδρα τε ἠθύμουν, καὶ ἀναχωρῆσαι παρεσκευάζοντο. εὐθὺς δὲ θύννος, ὑπό τινων μεγίστων διωκόμενος ἰχθύων, εἰς τὸ πλοῖον αὐτῶν εἰσήλατο· οἱ δὲ τοῦτον λαβόντες, μεθ᾽ ἡδονῆς ἀνεχώρησαν.

Ἐπιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι πολλάκις, ἃ μὴ τέχνη παρέχει, ταῦτα τύχη ἐδωρήσατο.

Φέναξ.

Ἀνὴρ πένης νοσῶν, ηὔξατο τοῖς θεοῖς εἰ διασωθείη, βοῦς ἑκατὸν εἰς θυσίαν προσοίσειν. οἱ δὲ θεοὶ πειρᾶσαι τοῦτον βουλόμενοι, τοῦ πάθους ἀπήλλαξαν. ὁ δ᾽ ἀναστὰς, ἐπειδὴ βοῶν ἠπόρει, στεατίνους βοῦς ἑκατὸν πλάσας ἐπὶ τοῦ βωμοῦ θεὶς ὡλοκαύτωσεν. οἱ δὲ θεοὶ βουλόμενοι

pollinem tentaturus ipſum. Atq; ideo, cõprehẽſo paſſerculo manu, & eo ueſte contecto, ſtetitq; proximè tripodem, ac rogauit Deũ dicendo: o Apollo, quod manibus fero, utrum, uiuum ne eſt, an mortuum? nam ſi mortuum diceret, uiuũ oñſurus erat paſſerculũ, ſin uiuũ, ſtatī ſuffocatum mortuum illum efferre. Sed deus, maligna ipſius cognita mente, ait, utrum uis heus tu facere facito, penes te enĩ eſt iſtud facere, ſiue uiuũ q̃d cõtines, ſiue mortuum oſtendere.

Affabulatio.

Fabula ſignificat, numẽ neq; decipi poſſe, neq; qc q̃ latere.

Piſcatores.

PIſcatores, egreſſi ad uenationẽ, cũ multo tempore defatigati, nihil cepiſſent, & admodum triſtabantur, & diſcedere apparabant. ſed ſtatim Thunnus, maximo quodam inſectante piſce, in nauigium ipſorum inſiluit, quo capto, læti abiere.

Affabulatio.

Fabula ſignificat, ſæpe, quæ ars non præbuit, ea donaſſe fortunam.

Deceptor.

VIr pauper ægrotãs, orabat deos, ſi euaderet, boues centũ in ſacrificiũ oblaturũ. ſed dei tẽtaturi à morbo liberarunt. at ille ſurgẽs, qm̃ bob⁹ carebat, ex adipe boues cẽtũ à ſe formatos, in ara poſitos ſacrificauit. Sed dei

βουλόμενοι αὐτὸν ἀμείψασθαι, ὄναρ ἐπιστάντες αὐτῷ εἶπον. ἄπελθε εἰς τὸν αἰγιαλὸν εἰς τόνδε τὸν τόπον. ἐκεῖ γὰρ ἀττικὰς χιλίας εὑρήσεις. ἐκεῖνος δὲ δυσπυισθεὶς, σὺν ἡδονῇ καὶ σπουδῇ πρὸς τὸν ὑποδειχθέντα τόπον ἀφίκετο, τὸ χρυσίον διερευνῶν. ἐκεῖ δὲ δὴ πειραταῖς περιτυχὼν, ὑπ' αὐτῶν συνελήφθη. ἁλοὺς δὲ ἤδη, ἀφεθῆναι τῶν πειρατῶν ἐδεῖτο, χίλια χρυσίου τάλαντα δώσειν αὐτοῖς ὑπισχνούμενος. ὡς δ' οὐκ ἐπιστεύετο, ἀπαχθεὶς ὑπ' αὐτῶν ἀπεμπολήθη χιλίων δραχμῶν.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι τοῖς ψεύδεσι τῶν ἀνθρώπων ἐχθραίνει τὸ θεῖον.

Βάτραχοι.

Βάτραχοι δύο ἐν λίμνῃ ἐνέμοντο. θέρους δὲ ξηρανθείσης τῆς λίμνης, ἐκείνην καταλιπόντες, ἐπεζήτουν ἑτέραν. καὶ δὴ βαθεῖ περιέτυχον φρέατι. ὅπερ ἰδὼν ἅτερος, θατέρῳ φησί. συγκατέλθωμεν ὦ οὗτος εἰς τόδε τὸ φρέαρ. ὁ δὲ, ὑπολαβὼν εἶπεν. ἂν οὖν καὶ τὸ ἐνθάδε ὕδωρ ξηρανθῇ, πῶς ἀναβησόμεθα;

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι οὐ δεῖ ἀπερισκέπτως προσιέναι τοῖς πράγμασιν.

Γέρων, καὶ θάνατος.

Γέρων ποτὲ ξύλα τεμὼν ἐξ ὄρους, κἀπὶ τῶν ὤμων ἀράμενος, ἐπειδὴ πολλὴν ὁδὸν ἐπηχθισμένος ἐβάδισεν, ἀπειρηκὼς, ἀπέθετό τε τὰ ξύλα, καὶ τὸν θάνατον ἐλθεῖν ἐπεκαλεῖτο. τοῦ δὲ θανάτου εὐθὺς ἐπιστάντος, καὶ τὴν αἰτίαν πυνθανομένου δι' ἣν αὐτὸν καλοίη, ὁ γέρων ἔφη, ἵνα τὸν φόρτον τοῦτον ἄρας ἐπιθῇς

ipſum ulturi, in ſomnĳs adfuerunt ei, dicentes, abi ad litus ad eum locũ, illic enim Atticas mille drachmas iuenies. ille aũt excitatꝰ, lætꝰ & alacer ad demonſtratum locum perrexit aurum diſquirens. ſed illic in piratas incidit, & ab ipſis cõprehẽſus eſt. captꝰ ergo, ut dimitteret̃ piratas orabat, mille auri talenta daturum ipſis promittens. ſed cum non crederetur, abactus ab ipſis diuenditus eſt mille drachmis.

Affabulatio.

Fabula ſignificat mendacĳs hominum inimicum eſſe deum.

Ranæ.

RAnæ duæ in palude paſcebant̃. æſtate aũt ſiccata palude, illa derelicta, quærebant aliã. ceterũ profundũ inuenerũt puteũ, quo uiſo, altera alteri inquit, deſcendamus heus tu in hunc puteum. illa reſpondendo ait, ſi igitur & hic aqua aruerit, quomodo aſcendemus?

Affabulatio.

Fabula declarat non oportere inconſyderate res aggredi.

Senex, & Mors.

SEnex q̃ndã inciſis i mõte lignis, ac ĩ humeros eleuatis, ubi multam uiam oneratus iuit, defeſſus & depoſuit ligna, & mortem ut ueniret inuocabat. at morte illico adſtante & cauſam rogante, qua ſe uocaſſet, ſenex ait, ut onus hoc ſullatum im

δῆς μοι.

ΕΠΙΜΥΘΙΟΝ.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι πᾶς ἄνθρωπος φιλόζωος ὤν, κἂν μυρίοις κινδύνοις περιπεσὼν δοκῇ θανάτου ἐπιθυμεῖν, ὅμως τὸ ζῆν πολὺ πρὸ τοῦ θανάτου αἱρεῖται.

Γραῦς, καὶ ἰατρός.

Γυνὴ γραῦς ἀλγοῦσα τοὺς ὀφθαλμοὺς, εἰσκαλεῖταί τινα τῶν ἰατρῶν ἐπὶ μισθῷ, συμφωνήσασα, ὡς εἰ μὲν θεραπεύσειεν αὐτὴν, τὸν ὁμολογηθέντα μισθὸν αὐτῷ δώσειν. εἰ δὲ μὴ, μηδὲν δώσειν. ἐνεχείρησε μὲν οὖν ὁ ἰατρὸς τῇ θεραπείᾳ. καθ' ἡμέραν δὲ φοιτῶν ὡς τὴν πρεσβύτιν, καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτῆς χρίων, ἐκείνης μηδαμῶς ἀναβλέπειν ἐχούσης τὴν ὥραν ἐκείνην ὑπὸ τοῦ χρίσματος, αὐτὸς ἕν τι τῶν τῆς οἰκίας σκευῶν ὑφαιρούμενος, ὁσημέραι ἀπῄει. ἡ μὲν οὖν γραῦς, τὴν ἑαυτῆς περιουσίαν ἑώρα καθ' ἑκάστην ἐλαττουμένην ἐπὶ τοσοῦτον, ὡς καὶ τέλος παντάπασιν αὐτῇ θεραπευθείσῃ μηδὲν ὑπολειφθῆναι. τοῦ δ' ἰατροῦ τοὺς συμφωνηθέντας μισθοὺς αὐτὴν ἀπαιτοῦντος ὡς καθαρῶς βλέπουσαν ἤδη, καὶ τοὺς μάρτυρας παραγαγόντος, μᾶλλον μὲν οὖν εἶπεν ἐκείνη τανῦν οὐδότιοῦν βλέπω. ἡνίκα μὲν γὰρ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐνόσουν, πολλὰ τῶν ἐμῶν κατὰ τὴν ἐμαυτῆς ἔβλεπον οἰκίαν. νῦν δ' ὅτε με σὺ βλέπειν φὴς, οὐδότιοῦν ἐκείνων ὁρῶ.

ΕΠΙΜΥΘΙΟΝ.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ πονηροὶ τῶν ἀνθρώπων δι' ὧν πράττουσι, λανθάνουσι καθ' ἑαυτῶν τὸν ἔλεγχον ἐπισπώμενοι.

Γεωργὸς, καὶ παῖδες αὐτοῦ.

Γεωργὸς

poneres mihi. Affabulatio.

Fabula significat oēm hoīem uitæ studiosū eē,& licet īfinitis pīculis īmersus, uideat̄ mortē appetere tamen uiuere multo magis,q̄ mori eligere.

Anus,& Medicus.

MVlier anus dolens oculos, conduxit medicū quēdā mercede,cōuētiōe facta si se curaret,pactam mercedē ei daturā,sin aūt minīe,nihil daturā. aggressus est igitur medicus curam.Quotidie uero accedens ad uetulam, & oculos ei ungens, cum illa nequaquā uidere posset ea hora ob unctionem,ipse uas aliquod ex domo auferens, quotidie discedebat. Anus igit̄ suā supellectilē uidebat singulis diebus minui, adeo ut tandem omnino liberatæ nihil relinqueretur. At medico pactam mercedem ab ea efflagitante quasi pure iam uidente, & testes adducente,magis certe ait illa nunc nihil uideo.nam cum oculis laborabam, multa mea in mea uidebam domo, nunc autē cū me tu uidere inquis, nihil omnino ex illis uideo.

Affabulatio.

Fabula significat, prauos homines ex ijs quæ agant,ignaros cōtra se ipsos argumentum afferre.

Agricola,& filij ipsius.

Agricola

Γεωργός τις μέλλων καταλύειν τὸν βίον, καὶ βουλόμενος τοὺς ἑαυτοῦ παῖδας πεῖραν λαβεῖν τῆς γεωργίας, προσκαλεσάμενος αὐτοὺς, ἔφη· παῖδες ἐμοὶ, ἐγὼ μὲν ἤδη τὸν βίον ὑπέξειμι. ὑμεῖς δ᾽ ἅπερ ἐν τῇ ἀμπέλῳ μοι κέκρυπται ζητήσαντες εὑρήσετε πάντα. οἱ μὲν οὖν οἰηθέντες θησαυρὸν ἐκεῖ που κατορωρύχθαι, πᾶσαν τὴν τῆς ἀμπέλου γῆν μετὰ τὴν ἀποβίωσιν τοῦ πατρὸς κατέσκαψαν. καὶ θησαυρῷ μὲν οὐ περιέτυχον. ἡ δὲ ἄμπελος καλῶς σκαφεῖσα, πολλαπλασίονα τὸν καρπὸν ἀνέδωκεν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ὁ κάματος, θησαυρός ἐστι τοῖς ἀνθρώποις.

Δεσπότης, καὶ κύνες.

Ἀνήρ τις ὑπὸ χειμῶνος ἐν τῷ αὐτοῦ προαστείῳ ἀπολειφθεὶς, πρῶτα μὲν, τὰ πρόβατα κατέφαγεν, εἶτα τὰς αἶγας. τοῦ δὲ χειμῶνος ἐπικρατοῦντος, καὶ τοὺς ἐργάτας βοῦς σφάξας, ἐθοινήσατο. οἱ δὲ κύνες ταῦτα ἰδόντες, διελέχθησαν πρὸς ἀλλήλους, φεύγωμεν ἀλλ᾽ ἡμεῖς γε ἐντεῦθεν. εἰ γὰρ τῶν ἐργατῶν βοῶν ὁ δεσπότης ἡμῶν οὐκ ἐφείσατο, πῶς ἡμῶν φείσεται;

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι τούτους μάλιστα φεύγειν καὶ φυλάττεσθαι χρὴ, οἵ τινες οὐδὲ τῶν οἰκείων ἀπέχονται.

Γυνὴ, καὶ ὄρνις.

Γυνὴ χήρα τις ὄρνιν εἶχεν, καθ᾽ ἑκάστην ἡμέραν ᾠὸν αὐτῇ τίκτουσαν. νομίσασα δὲ ὡς εἰ πλείους τῇ ὄρνιθι κριθὰς παραβάλλοι, δὶς τέξεται τῆς ἡμέρας, τοῦτο πεποίηκεν. ἡ δ᾽ ὄρνις πιμελὴς γενομένη, οὐδ᾽ ἅπαξ τῆς ἡμέρας τεκεῖν ἠδύνατο.

Ἐπιμύθιον.

AGricola quidam uita excessurus, ac uolens suos filios periculum facere de agricultura, uocatis ipsis, ait, filij mei, ego iam è uita discedo, uos autem si quæ in uinea à me occultata sunt, quæsieritis, īuenietis omnia. illi igitur rati thesaurum illic defossum esse, omnem uineæ terram post interitum patris defoderunt, ac thesaurum non inuenerunt, sed uinea pulchre fossa multiplicem fructum reddidit.

Affabulatio.

Fabula significat laborem thesaurum esse hominibus.

Herus, & Canes.

VIr quidam à tempestate in suo suburbio deprehensus, primum oues comedit, hinc capras. tempestate autem inualescente, & oparios boues iugulatos comedit. canes uero his uisis, dixerunt inter se, sed fugiamus nos hinc. si enim operariorum boū her⁹ noster nō abstinet, quo mō nostrū abstinebit?

Affabulatio.

Fabula significat, eos maxime fugere, & cauere oportere, qui neq; suorum abstinent.

Mulier, & Gallina.

MVlier q̄dā uidua gallinā hēbat singul' dieb⁹ ouum sibi parientem, rata uero si plus gallinæ ordei proijceret, bis parituram die, hoc fecit. sed gallina pinguefacta ne semel quidem die parere potuit.

Affabulatio.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ διὰ πλεονεξίαν τῶν πλειόνων ἐπιθυμοῦντες, καὶ τὰ παρόντα ἀποβάλλουσι.

Κυνόδηκτος.

Δηχθείς τις ὑπὸ κυνὸς, τὸν ἰασόμενον περιῄει ζητῶν. ἐντυχὼν δέ τις αὐτῷ, καὶ γνοὺς ὃ ζητεῖ, ὦ οὗτος εἶπεν, εἰ σώζεσθαι βούλει λαβὼν ἄρτον, καὶ τούτῳ τὸ αἷμα τῆς πληγῆς ἐκμάξας, τῷ δακόντι κυνὶ φαγεῖν ἐπίδος. κἀκεῖνος γελάσας ἔφη. ἀλλ' εἰ τοῦτο ποιήσω, δεῖ με ὑπὸ πάντων τῶν ἐν τῇ πόλει κυνῶν δηχθῆναι.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι καὶ τῶν ἀνθρώπων οἱ πονηροὶ εὐεργετούμενοι, μᾶλλον ἀδικεῖν παροξύνονται.

Νεανίσκοι, καὶ μάγειρος.

Δύο νεανίσκοι μαγείρῳ παρεκάθηντο. καὶ δὴ τοῦ μαγείρου περί τι τῶν οἰκείων ἔργων ἀσχολουμένου, ἅτερος τούτων μέρος τι τῶν κρεῶν ὑφελόμενος, εἰς τὸν θατέρου καθῆκε κόλπον. ἐπιστραφέντος δὲ τοῦ μαγείρου, καὶ τὸ κρέας ἐπιζητοῦντος, ὁ μὲν εἰληφὼς ὤμνυε μὴ ἔχειν. ὁ δὲ ἔχων, μὴ εἰληφέναι. ὁ δὲ μάγειρος αἰσθόμενος τὴν κακουργίαν αὐτῶν, εἶπεν. ἀλλὰ κἂν ἐμὲ λάθητε, τὸν γ' ἐπίορκον μένον θεὸν οὔκουν λήσεσθε.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι κἂν ἀνθρώπους ἐπιορκοῦντες λάθωμεν, ἀλλὰ τόν γε θεὸν οὐ λήσομεν.

Εχθροί.

Δύο

Affabulatio.

Fabula ſignificat, eos,qui ob auaritiam plu/rium ſunt appetentes, & quæ adſunt, amit/tere.

25. Morſus à cane.

MOrſus à cane quidam medicaturum circu/ibat quærẽs,cũ aũt occurriſſet qdã ei,& co gnoſceret,qđ q̃rebat,heus tu ait, ſi ſanari uis, acci pe panẽ,atq; eo ſanguinẽ uulneris ſicca,& ei q mo mordit cani ad edendum præbe. & is ridẽdo ait, ſed ſi hoc fecero, oportebit me ab om̃ibus qui in urbe ſunt canibus morderi.

Affabulatio.

Fabula ſignificat prauos etiã hom̃ies beneficio af fectos,magis ad inferendam iniuriam exacui.

26. Adoleſcentuli.

DVo adoleſcentuli apud cocũ aſſidebant, & coco in aliquo domeſtico opere occupato, alter horum,partem quandam carnium ſubre/ptam in alterius demiſit ſinum.conuer ſo autem coco,& carnem quærente, qui abſtulerat,iurabat nõ habere,q ãt hẽbat,nõ abſtu liſſe. cocus uero cognita malitia ipſorum,ait,ſed & ſi me latueritis, peie/ratum deum non latebitis.

Affabulatio.

Fabula ſignificat,quod licet hom̃ies peierantes la teamus, deum tamen non latebimus.

27. Inimici.

Duo

Δύο τινὲς ἀλλήλοις ἐχθραίνοντες, ἐπὶ τῆς αὐτῆς νεὼς ἔπλεον. ὧν ἅτερος μὲν ἐπὶ τῆς πρύμνης, ἅτερος δὲ ἐπὶ τῆς πρώρας ἐκάθητο. χειμῶνος δὲ ἐπιγενομένου, καὶ τῆς νεὼς μελλούσης ἤδη καταποντίζεσθαι, ὁ ἐπὶ τῆς πρύμνης τὸν κυβερνήτην ἤρετο, πότερον τῶν μερῶν τοῦ πλοίου πρότερον μέλλει καταβαπτίζεσθαι. τοῦ δὲ τὴν πρώραν εἰπόντος, ἀλλ᾽ ἔμοι γε οὐκ ἔστι λυπηρὸν εἴπεν ὁ θάνατος, εἴ γε ὁρᾶν μέλλω πρὸ ἐμοῦ τὸν ἐχθρὸν ἀποθνήσκοντα. Ἐπιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι πολλοὶ τῶν ἀνθρώπων οὐδὲν τῆς ἑαυτῶν βλάβης φροντίζουσιν, εἰ τοὺς ἐχθροὺς μόνον ἴδωσι πρὸ αὐτῶν κακουμένους.

Αἴλουρος, καὶ μύες.

Ἐν οἰκίᾳ τινὶ πολλῶν μυῶν ὄντων αἴλουρος τοῦτο γνοὺς ἧκεν ἐνταῦθα. καὶ καθέκαστον αὐτῶν συλλαμβάνων κατήσθιεν. οἱ δὲ, καθ᾽ ἑκάστην ἑαυτοὺς ἀναλισκομένους ὁρῶντες, ἔφασαν πρὸς ἀλλήλους, μηκέτι κάτω κατέλθωμεν, ἵνα μὴ παντάπασιν ἀπολώμεθα. τοῦ γὰρ αἰλούρου μὴ δυναμένου δεῦρο διικνεῖσθαι, ἡμεῖς σωθησόμεθα. ὁ δὲ αἴλουρος μηκέτι τῶν μυῶν κατιόντων, ἔγνω δι᾽ ἐπινοίας αὐτοὺς σοφιζόμενος ἐκκαλέσασθαι. καὶ δὴ ἀπό πασσάλου τινὸς ἑαυτὸν ἀναβὰς ἀπῃώρησε, καὶ προσεποιεῖτο νεκρὸν εἶναι. τῶν δὲ μυῶν τις παρακύψας καὶ ἰδὼν αὐτὸν, ἔφη. ὦ οὗτος, κἂν θύλαξ γένῃ, οὐ προσελεύσομαί σοι.

Ἐπιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ. ὅτι τῶν ἀνθρώπων οἱ φρόνιμοι, ὅταν τῆς ἐνίων μοχθηρίας πειραθῶσιν, οὐκέτι αὐτῶν διαπατῶνται ταῖς ὑποκρίσεσιν.

Ἀλώπηξ,

DVo quidam inter se inimici, in eadem naui nauigabant, quorum alter in puppi, alter in prora sedebat. tempestate autem superueniente, & naue iam submergenda, qui erat in puppi, gubernatorem rogabat, utrā pars nauigij prius obruenda esset. cumq; ille prora dixisset, sed mihi non erit graue, ait, mors, si uisurus sum ante me inimicum morientem. Affabulatio.

Fabula significat, multos homines nihil suum nocumētum curare, si modo inimicos suos uideant ante se malo affectos.

Felis, & Mures.

IN domo quadā cū multi essēt mures, felis hoc cognito iuit eò, ac eorum singulos captos deuorabat. at illi quotidie cum se absumi uiderent, dixerunt inter se, ne posthac infra descendamus, ne penitus pereamus. nam si felis non potest huc uenire, nos salui erimus. sed felis nō amplius muribus descendentibus, decreuit per astutiam eos fallens euocare. cæterū conscenso pessulo quodā, de eo se suspēdit, & mortuū simulabat. ex murib⁹ aūt quidā acclinatus, uisoq; eo inquit, heus tu, & si sacculus fieres, non te adibo.

Affabulatio.

Fabula significat prudentes homines, cum aliquorū prauitatē expti fuerit, nō ampli⁹ eorū falli simulationibus.

Ἀλώπηξ, καὶ πίθηκος.

ΕΝ συνόδῳ ποτὲ τῶν ἀλόγων ζώων ὀρχησάμενος πίθηκος, καὶ εὐδοκιμήσας, βασιλεὺς ὑπ' αὐτῶν ἐχειροτονήθη. ἀλώπηξ δ' αὐτῷ φθονήσασα, ὡς ἔν τινι παγίδι κρέας ἐθεάσατο, τὸν πίθηκον λαβοῦσα, ἐνταῦθα ἤγαγεν, ὡς εὕροι μὲν αὐτὴ λέγουσα θησαυρὸν τοῦτον, μὴ μέντοι καὶ χρήσασθαι αὐτῷ. τῷ βασιλεῖ γὰρ τοῦτον ὁ νόμος δίδωσι. καὶ προὔτρεπε τὸν αὐτὸν ἅτε δὴ βασιλέα, τὸν θησαυρὸν ἀνελέσθαι. ὁ δ' ἀπερισκέπτως προσελθὼν, καὶ συλληφθεὶς ὑπὸ τῆς παγίδος, ὡς ἐξαπατήσασαν ἐμέμφετο τὴν ἀλώπεκα. ἡ δὲ πρὸς αὐτὸν, ὦ πίθηκε, τοιαύτην σὺ μωρίαν ἔχων, τῶν ἀλόγων βασιλεύσεις;

Ἐπιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ πράξεσί τισιν ἀπερισκέπτως ἐπιχειροῦντες, δυστυχήμασι περιπίπτουσι.

Θύννος, καὶ δελφίν.

ΘΥννος διωκόμενος ὑπὸ δελφῖνος, καὶ πολλῷ τῷ ῥοίζῳ φερόμενος, ἐπειδὴ καταλαμβάνεσθαι ἔμελλεν, ἔλαθεν ὑπὸ σφοδρᾶς ῥύμης ἐκπεσὼν εἴς τινα νῆσον. ὑπὸ δὲ τῆς ὁμοίας ῥύμης καὶ ὁ δελφὶν αὐτῷ συνεξώκειλεν. ὁ δὲ θύννος ἐπιστραφεὶς, καὶ λειποψυχοῦντα τὸν δελφῖνα ἑωρακὼς, εἶπεν· οὐκέτι μοι ὁ θάνατος λυπηρὸς, ὁρῶντι τὸν αἴτιον γεγονότα μοι τούτου, σὺν ἐμοὶ ἀποθνήσκοντα.

Ἐπιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι ῥᾳδίως τὰς συμφορὰς οἱ ἄνθρωποι φέρουσι, τοὺς τούτων αἰτίους δυστυχοῦντας ὁρῶντες.

Vulpes, & Simius.

IN concilio quondã irrationaliũ anialiũ saltauit Simius, & approbatus, rex ab ipsis electus est. Vulpes autem ei inuidens, ut in casse quodam carnem uidit, Simium secum illuc duxit, quod inuenisset ipsa thesaurum illum dicens, non tamen & uti eo, quippe quem lex regi tribueret, atq; hortata est ipsum ut regem, thesaurum accipere. at ille inconsyderate profectus, & captus à casse, quod decepisset, accusabat uulpem. illa autem ei, o Simie talem tu habẽs dementiam, brutis dominaberis?

Affabulatio.

Fabula significat, eos q actiones aliquas incõsulte aggrediuntur, in infortunia incidere.

Thunnus, & Delphin.

THunnus Delphino persequente, magno impetu ferebatur. cum capiendus foret, inscius ob uehementem impetum decidit in insulam quandam. ab eodẽ uero impetu & Delphin cum eo eiectus est. Thunnus aũt cõuersus, cum agentem animam Delphinum uidisset, ait, nõ amplius mihi mors molesta ẽ, cũ eũ uideã, q mihi causa fuit ipsius, unà mecum perire.

Affabulatio.

Fabula significat facile miserias ferre homines, si eos, qui illarum autores fuerunt, infeliciter agere uideant.

Ιατρὸς, καὶ νοσῶν.

Ιατρὸς νοσοῦντα ἐθεράπευε. τοῦ δὲ νοσοῦντος ἀποθανόντος, ἐκεῖνος πρὸς τοὺς ἐκκομίζοντας ἔλεγεν. οὗτος ὁ ἄνθρωπος εἰ οἴνου ἀπείχετο, καὶ κλυστῆρσιν ἐχρῆτο, οὐκ ἂν ἐτεθνήκει. τῶν δὲ παρόντων ὑπολαβὼν τις ἔφη. βέλτιστε, οὐκ ἔδει σε ταῦτα νῦν λέγειν, ὅτε μηδὲν ὄφελός ἐστιν. ἀλλὰ τότε παραινεῖν, ὅτε τούτοις χρῆσθαι ἠδύνατο. Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι δεῖ τοὺς φίλους, ἐν καιρῷ ἀνάγκης τὰς βοηθείας παρέχειν.

Ιξευτὴς, καὶ ἔχις.

Ιξευτὴς ἰξὸν ἀναλαβὼν καὶ καλάμους, πρὸς ἄγραν ἐξῆλθεν. ἰδὼν δὲ κίχλαν ἐφ' ὑψηλοῦ δένδρου καθεζομένην, καὶ τοὺς καλάμους ἀλλήλοις ἐπὶ μῆκος συνάψας ἄνω πρὸς αὐτὴν, συλλαβεῖν βουλόμενος ἐφεώρα. καὶ δὴ λαθὼν, ἔχιν κοιμωμένην ὑπὸ πόδας ἐπάτησε. τῆς δ' ὀργισθείσης καὶ δακούσης αὐτὸν, ἐκεῖνος ἤδη λειποψυχῶν ἔλεγε. δύστηνος ἐγώ. ἕτερον γὰρ θηρεῦσαι βουλόμενος, αὐτὸς ὑφ' ἑτέρου ἠγρεύθην εἰς θάνατον.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ τοῖς πέλας ἐπιβουλεύοντες, λανθάνουσι πολλάκις ὑφ' ἑτέρων τοῦτ' αὐτὸ πάσχοντες.

Κάστωρ.

Ο Κάστωρ, ζῶόν ἐστι τετράπουν, ἐν λίμναις τὰ πολλὰ διαιτώμενον. οὗ τὰ αἰδοῖά φασιν ἰατροῖς χρήσιμα εἶναι. οὗτος οὖν ἐπειδὰν ὑπ' ἀνθρώπων διωκόμενος καταλαμβάνηται, γινώσκων οὗ χάριν διώκεται, ἀποτεμὼν τὰ ἑαυτοῦ αἰδοῖα ῥίπτει πρὸς τοὺς διώκοντας, καὶ οὕτω σωτηρίας τυγχάνει.

Επιμύθιον.

Medicus,& ægrotans.

MEdicus ægrotũ curabat, ægroto autẽ mor/tuo,ille efferentibus dicebat, homo hic si uini abstinuisset, & clysteribus usus fuisset,nõ interijsset.qdã aũt ex ijs q aderãt re spõdẽdo ait,optie,nõ optebat te hæc nũc dicere, cum nulla utilitas est,sed tunc admonere,cum his uti poterat.

Affabulatio.

Fabula significat oportere amicos tẽpore necessi/tatis præbere auxilia.

Auceps,& Vipera.

AVceps uisco accepto,& arũdinib⁹, aucupa/tũ egressus ẽ. uiso aũt turdo sup alta arbore sedente,& arundinibus inter se in lõgitudinẽ con iunctis,sursum eum cõprehensurus,suspiciebat. cæterũ ignarus uiperã dormientem conculcauit. hæc uero irata momordit ipsum.ille iam a/gens animam dicebat,me miserũ,aliũ enim capta turus, ipse ab alio captus sum ad mortem.

Affabulatio.

Fabula significat eos, qui proximis insidiantur, ignaros sæpe ab alijs id ipsum pati.

De Fibro.

FIber animal est quadrupes, in stagnis ple/rũq; degẽs, cui⁹ pudẽda dicũt usui esse medi/cis .hic igitur cum ab hominibus persequen/tibus iam capiendus sit,cognito cuius gratia pe/tatur, abscissa sua pudenda proijcit persequentibus, & sic salutem consequitur.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οὕτω καὶ τῶν ἀνθρώπων οἱ φρόνιμοι, ὑπὲρ τῆς ἑαυτῶν σωτηρίας, οὐδένα λόγον τῶν χρημάτων ποιοῦνται.

Κύων, καὶ μάγειρος.

Κύων εἰσπηδήσας εἰς μαγειρεῖον, καὶ τοῦ μαγείρου ἀσχολουμένου, καρδίαν ἁρπάσας ἔφυγεν. ὁ δὲ μάγειρος ἐπιστραφείς, ὡς εἶδεν αὐτὸν φεύγοντα, εἶπεν. ὦ οὗτος, ἴσθι ὡς ὅπου περ ἂν ᾖς, φυλάξομαί σε. οὐ γὰρ ἀπ᾽ ἐμοῦ καρδίαν εἴληφας, ἀλλ᾽ ἐμοὶ καρδίαν ἔδωκας.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πολλάκις τὰ παθήματα τοῖς ἀνθρώποις, μαθήματα γίνονται.

Κύων, καὶ λύκος.

Κύων πρὸ ἐπαύλεώς τινος ἐκάθευδε. λύκου δ᾽ ἐπιδραμόντος, καὶ βρῶμα μέλλοντος θήσειν αὐτόν, ἐδεῖτο μὴ νῦν αὐτὸν καταθῦσαι. νῦν μὲν γάρ φησι λεπτός εἰμι καὶ ἰσχνός. ἂν δὲ μικρὸν ἀναμείνῃς, μέλλουσιν οἱ ἐμοὶ δεσπόται ποιήσειν γάμους. κἀγὼ τηνικαῦτα πολλὰ φαγών, πιμελέστερος ἔσομαι. καὶ σοὶ ἡδύτερον βρῶμα γενήσομαι. ὁ μὲν οὖν λύκος πεισθείς, ἀπῆλθε. μεθ᾽ ἡμέρας δ᾽ ἐπανελθών, εὗρεν ἄνω ἐπὶ τοῦ δώματος τὸν κύνα καθεύδοντα. καὶ στὰς κάτωθεν, πρὸς ἑαυτὸν ἐκάλει, ὑπομιμνήσκων αὐτὸν τῶν συνθηκῶν. καὶ ὁ κύων, ἀλλ᾽ ὦ λύκε εἴ ποτε τοῦδε πρὸ τῆς ἐπαύλεως με ἴδοις καθεύδοντα, μηκέτι γάμους ἀναμείνῃς.

Ἐπιμύθιον.

Affabulatio.

Fabula ſignificat homines pru/dentes pro ſua ſalute nullum agere reſpe/ctum pecuniarum.

Canis, & Cocus.

CAnis irrumpens in culinam,& Coco occupato,corde arrepto fugit.at cocus conuerſus ut uidit ipſum fugientem,a/it,heus tu ſcito ubi ubi tu fueris,me te obſeruatu/rum.non enim mihi cor abſtuliſti, ſed dediſti potius.

Affabulatio.

Fabula ſignificat,ſæpe mala hominibus documenta eſſe.

Canis,& Lupus.

CAnis añ ſtabulũ quoddã dormiebat,cũ lupꝰ irrupiſſet, & deuoratu/rus eum eſſet,rogabat, ne tunc ſe mactaret. nunc em̃ inqt tenuis ſum,& macilẽtus, ſi aũt parumper expectaueris,mei domini facturi ſunt nu/ptias,& ego tunc multa depaſtus, pingui/or ero,& tibi ſuauior cibus fiam.
Lupus igitur perſuaſus,abiuit. poſt aliquot di/es reuerſus, inuenit ſuperius ſuꝑ domicilio canẽ dormientem,& ſtans inferius ad ſe uocabat, admonens eum fœderis. & Canis, o lupe,ſi poſthac ante ſtabulum me uideris dor/mientem, non amplius expectes nuptias.

Affabulatio.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ φρόνιμοι τῶν ἀνθρώπων ὅταν περί τι κινδυνεύσαντες σωθῶσι, διὰ βίου τοῦτο φυλάττονται.

Κύων, καὶ ἀλεκτρυών.

Κύων καὶ ἀλεκτρυὼν ἑταιρείαν ποιησάμενοι, ὥδευον. ἑσπέρας δὲ καταλαβούσης, ὁ μὲν ἀλεκτρυὼν ἐπὶ δένδρου ἐκάθευδεν ἀναβάς. ὁ δὲ κύων, πρὸς τῇ ῥίζῃ τοῦ δένδρου κοίλωμα ἔχοντος. τοῦ δὲ ἀλεκτρυόνος κατὰ τὸ εἰωθὸς νύκτωρ φωνήσαντος, ἀλώπηξ ἀκούσασα πρὸς αὐτὸν ἔδραμε. καὶ στᾶσα κάτωθεν πρὸς ἑαυτὴν κατελθεῖν ἠξίου. ἐπιθυμεῖν γὰρ ἀγαθὴν οὕτω φωνὴν ζῶον ἔχον ἀσπάσασθαι. τοῦ δὲ, εἰπόντος τὸν θυρωρὸν πρότερον διυπνίσαι ὑπὸ τὴν ῥίζαν καθεύδοντα, ὡς ἐκείνου ἀνοίξαντος κατελθεῖν, κἀκείνης ζητούσης αὐτὸν φωνῆσαι, ὁ κύων αἴφνης πηδήσας, αὐτὴν διεσπάραξεν.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ φρόνιμοι τῶν ἀνθρώπων τοὺς ἐχθροὺς, ἐπελθόντας, πρὸς ἰσχυροτέρους πέμπουσι παραλογιζόμενοι.

Λέων, καὶ βάτραχος.

Λέων ἀκούσας ποτὲ βατράχου μέγα βοῶντος, ἐπεστράφη πρὸς τὴν φωνὴν, οἰόμενος μέγα τι ζῶον εἶναι. προσμείνας δὲ μικρὸν, ὡς εἶδεν αὐτὸν προελθόντα τῆς λίμνης, προσελθὼν αὐτὸν κατεπάτησεν.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, μὴ δεῖν πρὸ τῆς ὄψεως δι' ἀκοῆς μόνης ταράττεσθαι.

Λέων, καὶ ὄνος, ἀλώπηξ.

Λέων, καὶ ὄνος, καὶ ἀλώπηξ, κοινωνίαν ποιησάμενοι,

Fabula ſignificat prudentes homines, cum aliqua in re periclitati, ſalui facti fuerint, cauere ab ea quandiu uixerint.

Canis, & Gallus.

CAnis, & gallus inita ſocietate iter faciebant, ueſpera autē ſuperueniente Gallus conſcenſa arbore, dormiebat, at canis ad radicem arboris excauatæ. cum Gallus, ut aſſolet, noctu cantaſſet, uulpes, ut audiuit, accurrit, & ſtans inferius, ut ad ſe deſcenderet, rogabat, ꝗ cuperet cōmēdabile adeo cātu aial complecti. cum autē is dixiſſet, ut ianitorē prius excitaret ad radicem dormientē, ut cū ille aperuiſſet, deſcenderet. & illa quærēte, ut ipm uocaret, canis ſtatim proſiliens eam dilacerauit.

Affabulatio.

Fabula ſignificat, prudentes homines inimicos inſultantes, ad fortiores aſtu mittere.

Leo, & Rana.

LEo audita aliqn̄ Rana ualde clamante, uertit ſe ad uocem, ratus magnum aliquod animal eſſe, parū̄per aūt expectādo, ut uidit ſtagno egreſſam, accedens propius proculcauit.

Affabulatio.

Fabula ſignificat non oportere ante ꝙ uideas, uoce ſola perturbari.

Leo, & Aſinus, & Vulpes.

LEo, & Aſinus, & Vulpes, inita ſocieta

σάμενοι, ἐξῆλθον πρὸς ἄγραν. πολλῆς οὖν θήρας συλ-
ληφθείσης, προσέταξεν ὁ λέων τῷ ὄνῳ διελεῖν αὐ-
τοῖς. ὁ δὲ, τρεῖς μοίρας ποιησάμενος ἐκ τῶν ἴ-
σων, ἐκλέξασθαι τούτους προὐτρέπετο. καὶ ὁ λέων
θυμωθεὶς, τὸν ὄνον κατέφαγεν. εἶτα τῇ ἀλώπεκι
μερίζειν ἐκέλευσεν. ἡ δ᾽ εἰς μίαν μερίδα πάντα συ-
ρεύσασα, ἑαυτῇ βραχύ τι κατέλιπεν. καὶ ὁ λέων
πρὸς αὐτὴν, τίς σε ὦ βελτίστη διαιρεῖν οὕτως ἐδίδα-
ξεν. ἡ δ᾽ εἶπεν, ἡ τοῦ ὄνου συμφορά.

ΕΠΙΜΥΘΙΟΝ.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι σωφρονισμοὶ γίνονται τοῖς ἀν-
θρώποις, τὰ τῶν πέλας δυστυχήματα.

Λέων, καὶ ἄρκτος.

ΛΕων, καὶ ἄρκτος ὁμοῦ βουνεύρῳ περιτυχόν-
τες, περὶ τούτου ἐμάχοντο. δεινῶς οὖν ὑπ᾽ ἀλ-
λήλων διατεθέντες, ὡς ἐκ τῆς πολλῆς μάχης καὶ σκο-
τοδινιάσαι, ἀπαυδήσαντες ἔκειντο. ἀλώπηξ δὲ κύκλῳ
περιιοῦσα, πεπτωκότας αὐτοὺς ἰδοῦσα, καὶ τὸ βού-
νευρον ἐν τῷ μέσῳ κείμενον, τοῦτο διὰ μέσου ἀμ-
φοῖν διαδραμοῦσα, καὶ ἁρπάσασα, φεύγουσα ᾤχε-
το. οἱ δὲ, βλέποντες μὲν αὐτὴν, μὴ δυνάμενοι δὲ
ἀναστῆναι, δείλαιοι ἡμεῖς εἶπον ὅτι δι᾽ ἀλώπεκα ἐμο-
χθοῦμεν.

ΕΠΙΜΥΘΙΟΝ.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἄλλων κοπιώντων, ἄλλοι κερδαί-
νουσιν.

Μάντις.

ΜΑντις ἐπ᾽ ἀγορᾶς καθήμενος, διελέγετο. ἐπιστάν-
τος δέ τινος αἴφνης καὶ ἀπαγγείλαντος, ὡς αἱ τῆς
οἰκίας αὐτοῦ θυρίδες ἀναπεπταμέναι τε πᾶσαι εἶεν, καὶ
πάντα τὰ ἔνδον ἀφῃρημένα, ἀνεπήδησέ τε στενάξας.
καὶ

ſe egreſſi ſunt ad uenandũ. multa igit̃ præda ca/
pta, iuſſit Leo Aſino, ut diuideret ſi/
bi. At ille tribus partibus factis æqua/
liter, ut eligerent, eos hortabatur. & Leo
iratus, Aſinum deuorauit. Inde Vulpi,
ut diuideret, iuſſit. illa uero in unã partẽ oĩbus cõ
geſtis, ſibi minimum quiddam reliquit. tum Leo
ipſi, quis te o optima diuidere ſic docuit?
ea inquit, Aſini calamitas.

Affabulatio.

Fabula ſignificat, caſtigamenta ho minibus eſſe aliorum infortunia.

Leo, & Vrſus.

LEo & Vrſus ſimul magnum nacti hinnu lum, de eo pugnabant. grauiter igitur à ſe ip ſis affecti, ut ex multa pugna etiam uer/ tigine corriperent̃, defatigati iacebãt. Vulpes aũt circũcirca eundo, ubi proſtratos eos uidit, & hin/ nulum in medio iacentem, hunc per u/ troſq; percurrendo, rapuit, fugienſq; abi/ uit. at illi uidebant quidẽ ipſam, ſed quia nõ pote/ rant ſurgere, nos miſeros dicebãt, quia uulpi labo rauimus.

Affabulatio.

Fabula ſignificat, alijs laborantibus, alios lu crari.

Vates.

VAtes in foro ſedens diſſerebat, cũ aũt ſupue niſſet quidam derepẽte, & nunciaſſet, quod domus ipſius & feneſtræ apertæ omnes eſſent, & quæ intus, ablata omnia, exiluit ſuſpirando,

& currendo

καὶ δρομαῖος ᾔει, τρέχοντα δέ τις αὐτὸν θεασάμενος, ὦ οὗτος εἶπεν, ὁ τἀλλότρια πράγματα προειδέναι ἐπαγγελλόμενος, τὰ σαυτοῦ οὐ προεμαντεύου.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος, πρὸς τοὺς τὸν μὲν ἑαυτῶν βίον φαύλως διοικοῦντας, τῶν δὲ μηδὲν αὐτοῖς προσηκόντων προνοεῖσθαι πειρωμένους.

Μύρμηξ, καὶ περιστερά.

Μύρμηξ διψήσας, κατελθὼν εἰς πηγὴν, παρασυρεὶς ὑπὸ τοῦ ῥεύματος ἀπεπνίγετο. περιστερὰ δὲ τοῦτο θεασαμένη, κλῶνα δένδρου περιελοῦσα, εἰς τὴν πηγὴν ἔρριψεν. ἐφ᾽ οὗ καὶ καθίσας ὁ μύρμηξ διεσώθη. ἰξευτὴς δέ τις μετὰ τοῦτο τοὺς καλάμους συνθεὶς, ἐπὶ τὸ τὴν περιστερὰν συλλαβεῖν ᾔει. τοῦτο δ᾽ ὁ μύρμηξ ἑωρακὼς, τὸν τοῦ ἰξευτοῦ πόδα ἔδακεν. ὁ δὲ, ἀλγήσας, τούς τε καλάμους ἔρριψε, καὶ τὴν περιστερὰν αὐτίκα φυγεῖν ἐποίησεν.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι δεῖ τοῖς εὐεργέταις χάριν ἀποδιδόναι.

Νυκτερὶς, καὶ βάτος, καὶ αἴθυια.

Νυκτερὶς, καὶ βάτος, καὶ αἴθυια ἑταιρείαν ποιησάμεναι, ἐμπορικὸν διέγνωσαν βίον ζῆν. ἡ μὲν οὖν νυκτερὶς ἀργύριον δανεισαμένη, καθῆκεν εἰς τὸ μέσον. ἡ δὲ βάτος, ἐσθῆτα μεθ᾽ ἑαυτῆς ἔλαβεν. ἡ δὲ αἴθυια τρίτη, χαλκόν. καὶ ἀπέπλευσαν. χειμῶνος δὲ σφοδροῦ γενομένου, καὶ τῆς νεὼς περιτραπείσης, πάντα ἀπολέσαντες αὐτοὶ ἐπὶ τὴν γῆν διεσώθησαν. ἐξ ἐκείνου τοίνυν ἡ μὲν αἴθυια τοῖς αἰγιαλοῖς ἀεὶ παρεδρεύει, μή που τὸν χαλκὸν ἐκβάλλῃ ἡ θάλαττα. ἡ δὲ

νυκτερὶς

& currendo ibat. at cum quidam ui/
disset ipm currentẽ, heus tu inqt, q alienas res pſci
re profiteris, tuas ipsius non præuaticinabare.

Affabulatio.

Fabula in eos, qui cum suam uitam praue gu
bernant, quæ nihil ad se attinent, præ/
scire conantur.

Formica, & Columba.

FOrmica sitiens descendit in fontem, ac tra/
cta à fluxu, suffocabatur. Columba
uero hoc uiso, ramum arboris acceptum in
fontem proiecit, super quo sedendo formica, e/
uasit. auceps autẽ quidam post hoc calamis cõpo
sitis ad colũbã cõprehẽdẽdũ ibat. hoc aũt uiso, for
mica aucupis pedem momordit, qui do/
lens & calamos proiecit, & columba
fugeret, autor fuit.

Affabulatio.

Fabula significat, oportere bñfactoribus gratiã re
ferre.

Vespertilio, & Rubus, & Mergus.

VEspertilio, & rubus, & mergus inita societa/
te mercatoriã decreuerunt uitam agere. I/
taq; Vespertilio argentum mutuata proiecit in
medium, rubus uestem secum accepit,
Mergus tertius, æs. & nauigauerunt. tempe/
state autem uehementi oborta, & naui euersa,
omnibus perditis, ipsi in terram euaserunt.
ex illo igitur mergus litoribus semper assi/
det, num quopiam æs eijciat mare.

Vespertilio

νυκτερὶς τοὺς δανειστὰς φοβουμένη, διὰ μὲν ἡμέρας οὐ φαίνεται, νύκτωρ δ' ἐπὶ νομὴν ἔξεισιν. ὁ δὲ βάτος, διὰ τῶν παριόντων ἐσθῆτος ἐπιλαμβάνεται, εἴ που τὴν οἰκείαν ἐπιγνοίη ζητοῦσα.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι περὶ ἃ σπουδάζομεν, τούτοις ἐσύστερον περιπίπτομεν.

Νοσῶν, καὶ ἰατρός.

Νοσῶν τις καὶ ὑπὸ τοῦ ἰατροῦ ἐρωτώμενος ὅπως διετέθη, πλέον εἶπε τοῦ δέοντος ἱδρωκέναι. ὁ δὲ, ἀγαθὸν ἔφη τοῦτ' εἶναι. ἐκ δευτέρου δὲ παρ' αὐτοῦ πάλιν ἐρωτηθεὶς ὅπως ἔχε, φρίκῃ συσχεθεὶς εἶπε σφοδρῶς διατετινάχθαι. ὁ δὲ, καὶ τοῦτ' ἀγαθὸν ἔφησεν εἶναι. ἐκ δὲ τρίτου αὖθις ὅπως διεγένετο, εἶπεν ὑδέρῳ περιπεπτωκέναι. ὁ δὲ, καὶ τοῦτο πάλιν ἀγαθὸν εἶπεν εἶναι. εἶτα τῶν οἰκείων τινὸς αὐτὸν ἐρωτήσαντος ὅπως ἔχεις, ἐγὼ εἶπεν ὦ οὗτος, ὑπὸ τῶν ἀγαθῶν ἀπόλλυμαι.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι μάλιστα τῶν ἀνθρώπων δυσχεραίνομεν τοὺς πρὸς χάριν ἀεὶ βουλομένους λέγειν.

Ξυλευόμενος, καὶ ἑρμῆς.

Ξυλευόμενός τις παρά τινι ποταμῷ, τὸν οἰκεῖον ἀπέβαλε πέλεκυν. ἀμηχανῶν τοίνυν παρὰ τὴν ὄχθην καθίσας ὠδύρετο. ἑρμῆς δὲ μαθὼν τὴν αἰτίαν, καὶ οἰκτείρας τὸν ἄνθρωπον, καταδὺς εἰς τὸν ποταμὸν χρυσοῦν ἀνήνεγκε πέλεκυν. καὶ εἰ οὗτός ἐστιν ὃν ἀπώλεσεν ἤρετο. τοῦ δὲ, μὴ τοῦτον εἶναι φαμένου, αὖθις καταβὰς ἀργυροῦν ἀνεκόμισε. τοῦ δὲ, μηδὲ τοῦτον εἶναι τὸν οἰκεῖον εἰπόντος, ἐκ τρίτου καταβὰς ἐκεῖνον

Vespertilio uero creditores timens, interdiu non apparet, noctu ad pabulum exit. Rubus prætereuntium uesti inhæret, sicubi suam cognoscat quærendo.

Affabulatio.

Fabula significat, in ea, quibus incumbimus, in posterum recidere.

Aegrotus, & Medicus.

AEgrotus quidã à medico rogat⁹, quomodo ualuisset, plus ait quàm oporteret sudasse. ille autẽ bonũ ait hoc esse. secũdo uero ab ipso iterũ rogat⁹, quõ habuisset, horrore correptũ ait ualde concussum fuisse. ille & hoc bonum esse ait. Tertio rogat⁹ quomõ ualuisset, ait in intercutẽ incidisse. ille & hoc rursus bonum ait esse. inde ex domesticis quodam ipsum rogante, ut habes, ego ait heus tu ex bonis occidor.

Affabulatio.

Fabula significat maxime ex hominib⁹ odio haberi, qui in gratiam semper loqui student.

Lignator, & Mercurius.

LIgnator quidam apud fluuium suam amisit securim, inops igitur consilij iuxta ripã sedẽdo plorabat. Mercuri⁹ aũt ĩtellecta causa & miseratus hominem, urinatus in fluuium, auream sustulit securim. & an hæc esset, quã perdiderat, rogauit. illo non eam esse dicente, iterum urinatus, argenteam sustulit. illo neq; hanc esse suam dicente, tertio urinatus, illam

ipsam

τὸν οἰκεῖον ἀνήνεγκε. ὁ δὲ, τοῦτον ἀληθῶς εἶναι τὸν ἀπολωλότα φαμένου, ἑρμῆς ἀποδεξάμενος αὐτοῦ τὴν δικαιοσύνην, πάσας αὐτῷ ἐδωρήσατο. ὁ δὲ, παραγενόμενος, πάντα τοῖς ἑταίροις τὰ συμβάντα διεξελήλυθεν. ὧν εἷς τις τὰ ἴσα διαπράξασθαι ἐβουλεύσατο. καὶ παρὰ τὸν ποταμὸν ἐλθὼν, καὶ τὴν οἰκείαν ἀξίνην ἐξεπίτηδες ἀφεὶς εἰς τὸ ῥεῦμα, κλαίων ἐκάθητο. ἐπιφανεὶς οὖν ὁ ἑρμῆς κἀκείνῳ, καὶ τὴν αἰτίαν μαθὼν τοῦ θρήνου, καταβὰς ὁμοίως χρυσῆν ἀξίνην ἐξήνεγκεν. καὶ ἤρετο εἰ ταύτην ἀπέβαλε. τοῦ δὲ, σὺν ἡδονῇ, ναὶ ἀληθῶς ἥδ᾽ ἐστὶ φήσαντος, μισήσας ὁ θεὸς τὴν τοσαύτην ἀναίδειαν, οὐ μόνον ἐκείνην κατέσχεν, ἀλλ᾽ οὐδὲ τὴν οἰκείαν ἀπέδωκεν.

ΕΠΙΜΥΘΙΟΝ.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι ὅσον τοῖς δικαίοις τὸ θεῖον συναίρεται, τοσοῦτον τοῖς ἀδίκοις ἐναντιοῦται.

ΟΝΟΣ, ΚΑΙ ΚΗΠΩΡΟΣ.

Ονος ὑπηρετούμενος κηπωρῷ, ἐπειδὴ ὀλίγα μὲν ἤσθιε, πλεῖστα δ᾽ ἐμόχθει, ηὔξατο τῷ διῒ ὥστε τοῦ κηπωροῦ ἀπαλλαγεὶς ἑτέρῳ ἀπεμποληθῆναι δεσπότῃ. τοῦ δὲ διὸς ἐπακούσαντος καὶ κελεύσαντος αὐτὸν κεραμεῖ πραθῆναι, πάλιν ἐδυσφόρει πλέον, ἢ πρότερον ἀχθοφορῶν, καὶ τόν τε πηλὸν, καὶ τὰς κεράμους κομίζων. πάλιν οὖν ἀμεῖψαι τὸν δεσπότην ἱκέτευε. καὶ βυρσοδέψῃ ἀπεμπολεῖται. εἰς χείρονα τοίνυν τῶν προτέρων δεσπότην ἐμπεσὼν, καὶ ὁρῶν τὰ παρ᾽ αὐτοῦ πραττόμενα, μετὰ στεναγμῶν ἔφη. οἴμοι τῷ ταλαιπώρῳ, βέλτιον ἦν μοι παρὰ τοῖς προτέροις δεσπόταις μένειν. οὗτος γὰρ ὡς ὁρῶ, καὶ τὸ δέρμα μου κατεργάσεται.

ipsam sustulit, illo hanc uere esse deper ditam dicente, Mercurius probata ipsius æquitate, omnes ei donauit. ille profectus omnia socijs, quæ acciderant, nar rauit. Quorum unus eadem facere decreuit, & ad fluuium profectus, & suam securim cõsulto demisit in ꝓfluentẽ, & plorãs sedebat. apparuit igitur Mercurius & illi, & causa intellecta ploratus, urinatus similiter aureã securim extulit, & rogauit an hanc amisisset. illo lætabundo, & uere hæc est dicente, perosus deus tan tam impudentiã, nõ solum illam detinuit, sed ne propriam quidem reddidit.

Affabulatio.

Fabula significat, quantum iustis deus auxiliatur, tantum iniustis esse contrarium.

Asinus, & Hortulanus.

ASinus seruiens olitori, quoniam parum comedebat, plurimũ laborabat, precat⁹ ẽ Io uem, ut ab olitore liberatus, alteri uenderetur domino. cum Iupiter exoratus, iussisset ipsum figulo uẽdi, iterũ iniquiore aĩo ꝑferebat, ꝙ̃ prius, onera, & cœnum, & te gulas ferre. Rursus igitur, ut mutaret dominũ rogauit, & coriario uenundatus est. peiorem itaqꝫ prioribus herum nactus, uidens quæ ab eo fierent, suspirando ait, hei mihi misero, melius erat mihi apud priores heros manere. hic enim ut uideo, & pellem meã o

k perabitur.

περγάσεται. Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι τότε μάλιστα τοὺς προτέρους δεσπότας οἰκέται ποθοῦσιν, ὅταν τῶν δευτέρων λάβωσι πεῖραν.

Ὀρνιθοθήρας, καὶ κορυδαλός.

Ὀρνιθοθήρας ὄρνισιν ἵστη παγίδας. κορυδαλὸς δὲ τοῦτον πόρρωθεν ἰδὼν, ἐπυνθάνετο τί ποτ' ἐργάζοιτο. τοῦ δὲ, πόλιν κτίζειν φαμένου, εἶτα δὲ πορρωτέρω ἀποχωρήσαντος καὶ κρυβέντος, ὁ κορυδαλὸς τοῖς τοῦ ἀνδρὸς λόγοις πιστεύσας, προσελθὼν εἰς τὸν βρόχον ἑάλω. τοῦ δὲ ὀρνιθοθήρα ἐπιδραμόντος, ἐκεῖνος εἶπεν. ὦ οὗτος, εἰ τοιαύτην πόλιν κτίζεις, οὐ πολλοὺς εὑρήσεις τοὺς ἐνοικοῦντας.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι τότε μάλιστα οἶκοι καὶ πόλεις ἐρημοῦνται, ὅταν οἱ προεστῶτες χαλεπαίνωσιν.

Ὁδοιπόρος.

Ὁδοιπόρος πολλὴν ἀνύσας ὁδὸν, ηὔξατο, εἰ ἄρα εὑρήσει τί, τὸ ἥμισυ τούτου τῷ ἑρμῇ ἀναθήσειν. περιτυχὼν δὲ πήρα μεστῇ φοινίκων καὶ ἀμυγδάλων, καὶ ταύτην ἀνελόμενος, ἐκείνους μὲν ἔφαγε. τὰ δὲ τῶν φοινίκων ὀστᾶ, καὶ τὰ τῶν ἀμυγδάλων κελύφη ἐπί τινος ἀνέθηκε βωμοῦ, φήσας. ἀπέχεις ὦ ἑρμῆ τὴν εὐχήν. τοῦ γὰρ εὑρεθέντος τὰ ἐκτὸς καὶ ἐντὸς πρὸς σὲ διανένεμημαι.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος, πρὸς ἄνδρα φιλάργυρον, καὶ τοὺς θεοὺς διὰ πλεονεξίαν κατασοφιζόμενον.

Παῖς, καὶ μήτηρ.

Παῖς

perabitur. Affabulatio.

Fabula significat tunc maxime priores domi/nos à famulis expeti, cum de secundis periculum fecerint.

Auceps, & Cassita.

AVceps auib⁹struxerat laqueos,alauda uero hunc procul uidēs rogauit,quid nā oparet̃, eo urbem condere dicente, deinde procul regresso, & abscondito,Galerita uiri uerbis credendo, accessit ad cassem,& capta est. at aucupe accurrente, illa dixit,heus tu,si talem urbem condis,non multos inuenies incolentes.

Affabulatio.

Fabula significat,tūc maxīe domos & urbes desolari, cum præfecti molesti fuerint.

Viator.

VIator multa confecta uia,orauit,siquid inuenerit,dimidiū Mercurio dedicaturū. nactus igitur peram cariotarum, & amygdalarū plenam,atq; ea accepta,eas comedit.sed cariotarū ossa,& amygdalarū cortices sup altari q̄dam imposuit,locutus, habes o Mercuri, uotum. nam rei inuentæ exteriora & interiora tecum partior.

Affabulatio.

Fabula aduersus uirum auarum, qui & deos ob cupiditatem fallit.

Puer,& Mater.

ΠΑῖς ἐκ διδασκαλείου τὴν τοῦ συμμαθητοῦ δέλτον κλέψας, ἤνεγκε τῇ μητρί. τῆς δὲ μὴ ἐπιπληξάσης, μᾶλλον μὲν οὖν ἀποδεξαμένης, προϊὼν τοῖς χρόνοις ἤρξατο καὶ τὰ μείζω κλέπτειν. ἐπ' αὐτοφώρῳ δέ ποτε ληφθεὶς, ἀπήγετο τὴν πρὸς θάνατον. τῆς δὲ μητρὸς ἑπομένης καὶ ὀλοφυρομένης, ἐκεῖνος τῶν δημίων ἐδεῖτο βραχέα τινὰ τῇ μητρὶ διαλεχθῆναι πρὸς τὸ οὖς. τῆς δὲ ταχέως τῷ στόματι τοῦ παιδὸς προσθείσης, ἐκεῖνος τὸ οὖς τοῖς ὀδοῦσι δακὼν ἀφείλετο. τῆς δὲ μητρὸς καὶ τῶν ἄλλων κατηγορούντων, ὡς οὐ μόνον κέκλοφεν, ἀλλ' ἤδη καὶ εἰς τὴν μητέρα ἠσέβηκεν, ἐκεῖνος εἶπεν. αὐτὴ γάρ μοι τῆς ἀπολείας γέγονεν αἴτιος. εἰ γὰρ ὅτε τὴν δέλτον ἐκεκλόφειν ἐπέπληξέ μοι, οὐκ ἂν μέχρι τούτων χωρήσας νῦν ἠγόμην ἐπὶ τὸν θάνατον.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι τῶν μὴ κατ' ἀρχὰς κολαζομένων, ἐπὶ μεῖζον αὐξάνει τὰ κακά.

Ποιμὴν, καὶ θάλασσα.

ΠΟιμὴν ἐν παραθαλασσίῳ τόπῳ ποίμνιον νέμων, ἑωρακὼς γαληνιῶσαν τὴν θάλατταν, ἐπεθύμησε πλεῦσαι πρὸς ἐμπορίαν. ἀπεμπολήσας οὖν τὰ πρόβατα, καὶ φοινίκων βαλάνους πριάμενος, ἀνήχθη. χειμῶνος δὲ σφοδροῦ γενομένου, καὶ τῆς νεὼς κινδυνευούσης βαπτίζεσθαι, πάντα τὸν φόρτον ἐκβαλὼν εἰς τὴν θάλατταν, μόλις κενῇ τῇ νηὶ διεσώθη. μετὰ δ' ἡμέρας οὐκ ὀλίγας παριόντος τινὸς, καὶ τῆς θαλάττης, ἔτυχε γὰρ αὕτη γαληνιῶσα, τὴν ἠρεμίαν θαυμάζοντος ὑπολαβὼν οὗτος εἶπε. φοινίκων αὖθις ὡς

ἔοικεν

PVer ex literario ludo condiſcipuli librum furatus, tulit matri, cum ea uero non corripuiſſet, ſed potius amplexata fuiſſet, prouectus ætate cœpit & maiora furari. in ipſo autem furto aliquãdo deprehenſus, ducebat̃ recta ad mortẽ. at ſequente, & lugente matre, ille carnifices orabat, ut breuia quædam matri narraret in aurem. quæ cum illico ori filij ſe admouiſſet, ille aurẽ dentibus demorſam abſcidit. matre autem & alijs accuſantibus, quia non ſolum furatus ſit, ſed & in matrem impius eſſet, ille ait, hæc enim mihi perditionis fuit cauſa. ſi enim cum librum furatus fui, me corripuiſſet, non ad hæc uſq; procedendo, nuuc ducerer ad mortem.

Affabulatio.

Fabula ſignificat, eorũ quæ nõ in principio puniuntur, in maius augeri mala.

Paſtor, & Mare.

PAſtor in maritimo loco armentum paſcens uiſo tranquillo mari, deſyderauit nauigare ad mercaturam. uenditis igitur ouibus, & palmarum fructibus emptis, ſoluit. tempeſtate uero uehementi facta, & naui in periculo ut ſubmergeretur, omni onere eiecto in mare, uix uacua naui euaſit incolumis. poſt uero dies non paucos tranſeunte quodam, & maris (erat enim id forte tranquillum) quietem admirãte, ſuſcepto ſermone, hic ait, cariotas iterũ, ut

ἔοικεν ἐπιθυμεῖ, καὶ διὰ τοῦτο φαίνεται ἡσυχάζουσα.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι τὰ παθήματα τοῖς ἀνθρώποις, μαθήματα γίνονται.

Ῥοιά, καὶ μηλέα.

Ῥοιὰ καὶ μηλέα περὶ κάλλους ἤριζον. πολλῶν δ' ἀμφισβητήσεων μεταξὺ γενομένων, βάτος ἐκ τοῦ πλησίον ἀκούσασα φραγμοῦ, παυσώμεθα, εἶπεν ὦ φίλαι ποτὲ μαχόμεναι.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἐν ταῖς τῶν ἀμεινόνων στάσεσι, καὶ οἱ μηδενὸς ἄξιοι πειρῶνται εἶναί τι.

Ἀσπάλαξ.

Ὁ Ἀσπάλαξ τυφλὸν ζῶόν ἐστι. φησὶν οὖν ποτε τῇ μητρὶ, συκαμινέαν μὲν τοῦτο ὁρῶ. εἶτα αὖθίς φησι, λιβάνου ὀσμῆς πεπλήρωμαι. κἀκ τρίτου πάλιν, χαλκῆς φησι ψηφῖδος κτύπον ἀκούω. ἡ δὲ μήτηρ ὑπολαβοῦσα εἶπεν. ὦ τέκνον. ὡς ἤδη καταμανθάνω, οὐ μόνον ὄψεως ἐστέρησαι, ἀλλὰ καὶ ἀκοῆς, καὶ ὀσφρήσεως.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἔνιοι τῶν ἀλαζόνων, τὰ ἀδύνατα κατεπαγγέλλονται. καὶ ἐν τοῖς ἐλαχίστοις ἐλέγχονται.

Σφῆκες, καὶ πέρδικες.

Σφῆκες καὶ πέρδικες δίψῃ συνεχόμενοι, πρὸς γεωργὸν ἦλθον παρ' αὐτοῦ αἰτοῦντες πιεῖν, ἐπαγγελλόμενοι ἀντὶ τοῦ ὕδατος ταύτην τὴν χάριν ἀποδώσειν. οἱ μὲν πέρδικες, σκάψειν τὰς ἀμπέλους.

οἱ δὲ

uidetur, desyderat, & propterea uidetur quietum.

Affabulatio.

Fabula significat calamitates hominibus documento esse.

Punica, & Malus.

PVnica & malus de pulchritudine cõtẽdebãt. multis cõtentionib⁹ interim factis, rubus ex proxima sepe audiens, desinamus a/it o amice aliquando pugnare.

Affabulatio.

Fabula significat in præstantiorum seditionibus, uilissimos quoq; conari esse aliquos.

Talpa.

TAlpa cæcũ animal est. dixit igitur aliquando matri, morum mater uideo. deinde rursus a/it, thuris odore plena sum. & tertio iterum, ærei inquit lapilli fragorem audio. Mater uero respondendo ait, o filia ut iam perci/pio, non solum uisu priuata es, sed & auditu, & olfactu.

Affabulatio.

Fabula significat, nõnullos iactabũdos impossibi/lia promittere, & in minimis re/dargui.

Vespæ, & Perdices.

VEspæ & perdices sitibundæ ad a/gricolam iuerunt, ab eo petentes bibere, p/mittentes pro aqua hanc gratiam reddi/turum, perdices fodere uineas,

οἱ δὲ σφῆκες κύκλῳ περιϊόντες, τοῖς κέντροις ἀποσο-βεῖν τοὺς κλέπτας. ὁ δὲ γεωργὸς ἔφη. ἀλλ' ἔμοι γέ εἰ-σι δύο βόες, οἳ μηδὲν ἐπαγγελλόμενοι, πάντα ποιοῦ-σιν. ἄμεινον οὖν ἐστὶν ἐκείνοις δοῦναι, ἤπερ ὑμῖν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος πρὸς ἄνδρας ἐξώλεις, ὠφελεῖν μὲν ἐπαγ-γελλομένους, βλάπτοντας δὲ μεγάλα.

Ταὼς, καὶ κολοιός.

Τῶν ὀρνίθων βουλομένων ποιῆσαι βασιλέα, ταὼς ἑαυτὸν ἠξίου τοῦ κάλλους χειροτονεῖν. αἱρουμένων δὲ τοῦτον πάντων, κολοιὸς ὑπολαβὼν ἔφη. ἀλλ' εἰ σοῦ βασιλεύοντος ἀετὸς ἡμᾶς καταδιώκειν ἐπιχειρήσει, πῶς ἡμῖν ἐπαρκέσεις.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι τοὺς ἄρχοντας οὐ διὰ κάλλος μόνον, ἀλλὰ καὶ ῥώμην καὶ φρόνησιν ἐκλέγεσθαι δεῖ.

Μονιὸς, καὶ ἀλώπηξ.

Μονιὸς ἄγριος ἐπί τινος ἑστὼς δένδρου, τοὺς ὀδόν-τας ἔθηγεν. ἀλώπεκος δ' ἐρομένης τὴν αἰτί-αν, ὅτι μηδεμιᾶς προσκειμένης ἀνάγκης, τί τοὺς ὀδόντας θήγει, ἔφη, οὐκ ἀλόγως τοῦτο ποιῶ. εἰ γάρ με κίν-δυνος περιστάιη, οὔκουν με τηνικαῦτα πρὸς τοὺς ὀδόν-τας ἀκονᾷν ἀσχολεῖσθαι δεήσει, ἀλλὰ μᾶλλον ἑτοίμοις οὖ-σι χρῆσθαι.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι δεῖ πρὸς τὸν κίνδυνον παρα-σκευάζεσθαι.

Κορυδαλός.

Κορυδαλὸς εἰς πάγην ἁλοὺς, θρηνῶν ἔλεγεν. οἴ-μοι τοῦ ταλαιπώρου, καὶ δυστήνου πτηνοῦ. οὐ χρυ-

σὸν

uespæ circumcirca eundo aculeis arce-
re fures, at agricola ait, sed mihi sunt
duo boues, qui nihil promittendo, omnia faci-
unt, melius igitur est illis dare, quàm uobis.

Affabulatio.

Fabula in uiros perniciosos, qui pro-
mittunt quidem iuuare, lædunt autem admodũ.

Pauo, & Monedula.

AVibus creaturis regem, Pauo
orabat ut se ob pulchritudinẽ eligerẽt. eligẽ
tibus aũt eũ oĩb⁹, monedula suscepto sermõe ait,
sed si te regnãte aquila nos ꝑsequi aggressa fuerit,
quomodo nobis opem feres?

Affabulatio.

Fabula significat, pricipes nõ mõ ꝓpter pulchritu
dinẽ, sed & fortitudinẽ & prudẽtiã eligi oportere.

Singularis animal, & Vulpes.

SIngularis agrestis suꝑ quadã sidens arbore dẽ
tes acuebat. uulpe rogante cau-
sam, quare nulla præposita necessitate den
tes acueret, ait, non ab re hoc facio. nam si me pe-
riculũ inuaserit, minime aũt me tunc acuẽdis den
tibus occupatum esse oportebit, sed potius pa-
ratis uti.

Affabulatio.

Fabula significat aduersus periculum præpa-
ratum esse oportere.

Cassita.

CAssita laqueo capta plorans dicebat, hei
mihi miseræ, & infelici uolucri. Non au-

σὸν νοσφισάμενον τινός. οὐκ ἄργυρον. οὐκ ἄλλο τι τῶν τιμίων. κόκκος δὲ σίτου μικρὸς, τὸν θάνατόν μοι προυξένησεν.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος, πρὸς τοὺς διὰ κέρδος εὐτελὲς, μέγαν ὑφισαμένους κίνδυνον.

Νεβρός.

Νεβρός ποτε πρὸς τὴν ἔλαφον εἶπε. πάτερ, σὺ καὶ μείζων καὶ ταχύτερος κυνῶν πέφυκας. καὶ κέρατα πρὸς τούτοις ὑπερφυᾶ φέρεις πρὸς ἄμυναν. τί δήποτ' οὖν οὕτω τούτους φοβῇ; κἀκεῖνος γελῶν εἶπεν. ἀληθῆ μὲν ταῦτα φὴς τέκνον, ἓν δ' οἶδα, ὡς ἐπειδὰν κυνὸς ὑλακὴν ἀκούσω, αὐτίκα πρὸς φυγὴν οὐκ οἶδ' ὅπως ἐκφέρομαι.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι τοὺς φύσει δειλοὺς, οὐδεμία παραίνεσις ῥώννυσιν.

Λαγωοὶ, καὶ βάτραχοι.

Οἱ λαγωοί ποτε συνελθόντες, τὸν ἑαυτῶν πρὸς ἀλλήλους ἀπεκλαίοντο βίον, ὡς ἐπισφαλὴς εἴη καὶ δειλίας πλέως. καὶ γὰρ καὶ ὑπ' ἀνθρώπων, καὶ κυνῶν καὶ ἀετῶν, καὶ ἄλλων πολλῶν ἀναλίσκονται. βέλτιον οὖν εἶναι θανεῖν ἅπαξ, ἢ διὰ βίου τρέμειν. τοῦτο τοίνυν κυρώσαντες, ὥρμησαν κατὰ ταυτὸν εἰς τὴν λίμνην, ὡς εἰς αὐτὴν ἐμπεσούμενοι καὶ ἀποπνιγησόμενοι. τῶν δὲ καθημένων κύκλῳ τῆς λίμνης βατράχων ὡς τὸν τοῦ δρόμου κτύπον ᾔσθοντο, εὐθὺς εἰς ταύτην εἰσπηδησάντων, τῶν λαγωῶν τις ἀγχινούστερος εἶναι δοκῶν τῶν ἄλλων, ἔφη. στῆτε ἑταῖροι. μηδὲν δεινὸν ὑμᾶς αὐτοὺς διαπράξησθε. ἤδη ὡς ὁρᾶτε καὶ ἡμῶν ἕτερα

rum surripui cuiusq̃,nõ argentũ, nõ aliud quicq̃ pciosum.Granũ aũt tritici paruũ,mortis mihi causa fuit.

Affabulatio.

Fabula in eos,qui ob uile lucrum, magnum subeunt periculum.

Hinnulus.

HInnulus aliquando ceruo ait, Pater tu & maior,& celerior canibus,& cornua præterea ingentia gestas ad uindictam, cur nam igitur sic eos times? & ille ridens ait,uera quidem hæc inquis fili.unum uero scio, quod cum canis latratum audiuero, statim ad fugam nescio quomodo efferor.

Affabulatio.

Fabula significat,natura timidos nulla admonitione fortificari.

Lepores,& Ranæ.

LEpores aliquando in unum profecti, suã ipsorũ deplorabãt uitã, q̃ foret picul' obnoxia, & timoris plena,quod & ab hominib⁹, & canib⁹, & aquilis,& alijs multis consumantur. melius itaq; eẽ mori semel,q̃ toto uitæ tpe timere.hoc igitur firmato,impetum fecerunt simul in paludẽ, quasi in eam insulturi,& suffocandi. sed cum ranæ, quæ circum paludem sedebant, cursus strepitu percepto, illico in hanc insiluissent,ex leporibus quidam prudentior esse uisus alijs, ait,sistite o socij,nulla re graui uos ipsos afficite,iam ut uidetis, & nobis alia

sunt

καὶ ζῶα δειλότερα. Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ δυστυχοῦντες, ἐξ ἑτέρων χεῖρονα παθόντων παραμυθοῦνται.

Ονος, καὶ ἵππος.

ΟΝΟΣ ἵππον ἐμακάρισεν, ὡς ἀφθόνως τρεφόμενον καὶ ἐπιμελῶς, αὐτὸς μὴ δ᾽ ἀχύρων ἅλις ἔχων. καὶ ταῦτα, πλεῖστα ταλαιπωρῶν. ἐπεὶ δὲ καιρὸς ἐπέστη πολέμου, καὶ ὁ στρατιώτης ἔνοπλον ἀνέβη τὸν ἵππον πανταχόσε τοῦτον ἐλαύνων, καὶ δὴ καὶ μέσον τῶν πολεμίων εἰσήλασε, καὶ ὁ ἵππος πληγεὶς ἔκειτο, ταῦτα ἑωρακὼς ὁ ὄνος, τὸν ἵππον μεταβαλλόμενος ἐταλάνιζεν. Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι οὐ δεῖ τοὺς ἄρχοντας καὶ πλουσίους ζηλοῦν, ἀλλὰ τὸν κατ᾽ ἐκείνων φθόνον, καὶ τὸν κίνδυνον ἀναλογιζομένους τὴν πενίαν ἀγαπᾷν.

Φιλάργυρος.

ΦΙλάργυρός τις ἅπασαν αὐτοῦ τὴν οὐσίαν ἐξαργυρισάμενος, καὶ χρυσοῦν βῶλον ποιήσας, ἔν τινι τόπῳ κατώρυξε, συγκατορύξας ἐκεῖ καὶ ψυχὴν ἑαυτοῦ καὶ τὸν νοῦν. καὶ καθ᾽ ἡμέραν ἐρχόμενος, αὐτὸν ἔβλεπε. τῶν δ᾽ ἐργατῶν τις αὐτὸν παρατηρήσας, καὶ τὸ γεγονὸς συννοήσας, ἀνορύξας τὸν βῶλον ἀνείλετο. μετὰ δὲ ταῦτα κἀκεῖνος ἐλθὼν, καὶ κενὸν τὸν τόπον ἰδὼν, θρηνεῖν ἤρξατο, καὶ τίλλειν τὰς θρίχας. τοῦτον δέ τις ὀλοφυρόμενον οὕτως ἰδὼν, καὶ τὴν αἰτίαν πυθόμενος, μὴ οὕτως εἶπεν ὦ οὗτος ἀθύμει. οὐδὲ γὰρ ἔχων τὸν χρυσὸν εἶχες. λίθον οὖν ἀντὶ χρυσοῦ λαβὼν θές. καὶ νόμιζέ σοι τὸν χρυσὸν εἶναι. τὴν αὐτὴν γάρ σοι πληρώσει χρείαν. ὡς ὁρῶ γὰρ οὐ δ᾽ ὅτε ὁ χρυσὸς ἦν, ἐν χρήσει

ἦσθα.

ſunt animalia timidiora. Affabulatio.
Fabula ſignificat, miſeros grauioribus aliorum conſolari calamitatibus.

Aſinus,& equus.

ASinus equũ beatũ putabat, ꝙ abũdãter nutriret,& accurate,cũ ipſe neq; palearũ ſatis haberet,præſertimq; defatigatus.cum autem tempus inſtitit belli, & miles armatum aſcendit equũ,huc illuc ipm ĩpellẽdo, cæterũ & in medios hoſtes inſiluit,& equus uulneratus iacebat. his uiſis aſinus equum mutata ſententia miſerum exiſtimabat. Affabulatio.
Fabula ſignificat,non oportere principes,& diuites imitari,ſed in illos inuidia,& periculo conſyderatis,paupertatem amare.

Auarus.

AVarus quidam cum omnia ſua bona uendidiſſet,& auream glebam feciſſet, in loco quodam infodit,unà defoſſo illic & animo ſuo,& mente.atq; quotidie eundo,ipſam uidebat.id ãt ex opis q̃dã obſeruãdo cognouit,& refoſſam glebam abſtulit.
poſt hæc & ille profectus,& uacuum locum uidens,lugere cœpit,& capillos euellere.hũc cũ q̃dam uidiſſet ſic plorantem,& cauſam audiuiſſet,ne ſic ait o tu triſtare. neq; enim habens aurũ,habebas.lapidẽ igit̃ ꝓ auro acceptũ recõde, & puta tibi aurum eſſe,eundem enim tibi uſum præſtabit,nã,ut uideo, neq; cũ aurũ erat,utebare.

ἤδα τοῦ κτήματος. Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι οὐδὲν ἡ κτῆσις, ἐὰν μὴ ἡ χρῆσις προσῇ.

Χῆνες, καὶ γέρανοι.

Χῆνες καὶ γέρανοι ἐπὶ ταυτοῦ λειμῶνος ἐνέμοντο. τῶν δὲ θηρευτῶν ἐπιφανέντων, οἱ μὲν γέρανοι κοῦφοι ὄντες, ταχέως ἀπέπτησαν. οἱ δὲ χῆνες διὰ τὸ βάρος τῶν σωμάτων μείναντες, συνελήφθησαν.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι καὶ ἐν ἁλώσει πόλεως, οἱ μὲν ἀκτήμονες εὐχερῶς φεύγουσιν. οἱ δὲ πλούσιοι δουλεύουσιν ἁλισκόμενοι.

Χελώνη, καὶ ἀετός.

Χελώνη ἀετοῦ ἐδεῖτο ἵπτασθαι ταύτην διδάξαι. τοῦ δὲ, παραινοῦντος πόῤῥω τοῦτο τῆς φύσεως αὐτῆς εἶναι, ἐκείνη μᾶλλον τῇ δεήσει προσέκειτο. λαβὼν οὖν ταύτην τοῖς ὄνυξι, καὶ εἰς ὕψος ἀνενεγκὼν, εἶτ᾽ ἀφῆκεν. ἡ δὲ, κατὰ πετρῶν πεσοῦσα, συνετρίβη.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι πολλοὶ ἐν φιλονεικίαις τῶν φρονιμωτέρων παρακούσαντες, ἑαυτοὺς ἔβλαψαν.

Ψύλλα.

Ψύλλα ποτὲ πηδήσασα, ἐπὶ πόδα ἀνδρὸς ἐκάθισεν. ὁ δὲ, τὸν ἡρακλῆν ἐπὶ συμμαχίαν ἐκάλει. τῆς δὲ, ἐκεῖθεν αὖθις ἀφαλομένης, στενάξας εἶπεν. ὦ ἡράκλεις, εἰ ἐπὶ ψύλλῃ οὐ συνεμάχησας, πῶς ἐπὶ μείζοσι ἀνταγωνισταῖς συνεργήσεις.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, μὴ δεῖν ἐπὶ τῶν ἐλαχίστων τοῦ θείου δεῖσθαι, ἀλλ᾽ ἐπὶ τῶν ἀναγκαίων.

Ελαφος.

bare.

Affabulatio.

Fabula ſignificat, nihil eſſe poſſeſſionẽ, niſi uſus ad fuerit.

Anſeres, & Grues.

ANſeres, & Grues in eodem prato paſcebantur, uenatoribus autem uiſis, grues, ꝙ eſſẽt leues, ſtatī euolauerũt, anſeres uero ob onus corporum cum manſiſſent, capti fuerunt.

Affabulatio.

Fabula ſignificat, & in expugnatione urbis, inopes facile fugere, diuites autem ſeruire captos.

Teſtudo, & Aquila.

TEſtudo orabat aquilã, ut ſe uolare doceret. ea aũt admonẽte procul hoc à natura ipſius eſſe, illa magis precibus inſtabat. accepit igitur ipſam unguibus, & in altum ſuſtulit, inde demiſit. hæc autem in petras cecidit, & contrita eſt.

Affabulatio.

Fabula ſignificat, multos, qa in cõtentiõibꝰ prudẽtioribus non audiuerint, ſe ipſos læſiſſe.

Pulex.

PVlex aliquando ſaltans, uiri pedi inhæſit, hic aũt Herculem in auxiliũ inuocabat. at hic cũ illinc rurſus ſaltaſſet, ſuſpirando ait, o Hercules, ſi cõtra pulicẽ nõ auxiliatꝰ es, quõ cõtra maiores aduerſarios adiuuabis?

Affabulatio.

Fabula ſignificat nõ oportere in minimis Deum rogare, ſed in neceſſarijs.

Cerua.

Ἔλαφος.

Ἔλαφος τὸν ἕτερον πεπηρωμένη τῶν ὀφθαλμῶν, ἐπ᾽ ἠϊόνος ἐνέμετο, τὸν μὲν ὑγιᾶ τῶν ὀφθαλμῶν πρὸς τὴν ξηρὰν διὰ τοὺς κυνηγετοῦντας ἔχουσα, τὸν δὲ λοιπὸν, πρὸς θάλατταν, ὅθεν οὐδὲν ὑπώπτευε. παραπλέοντες δέ τινες, καὶ τούτου στοχασάμενοι, αὐτῆς κατετόξευσαν. ἡ δ᾽ ἑαυτὴν ὠλοφύρετο, ὡς ὑφ᾽ ἧς μὲν ἐδεδοίκει, μηδὲν παθοῦσα, ἣν δ᾽ οὐκ ᾤετο κακὸν ἐπάξειν, ὑπὸ ταύτης προδεδομένη.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πολλάκις ἡμῖν τὰ βλαβερὰ δοκοῦντα ὠφέλιμα γίνεται, τὰ δ᾽ ὠφέλιμα, βλαβερά.

Ἔλαφος, καὶ λέων.

Ἔλαφος κυνηγοὺς φεύγουσα, εἰς ἄντρον εἰσέδυ. λέοντι δ᾽ ἐκεῖ περιτυχοῦσα, ὑπ᾽ αὐτοῦ συνελήφθη. θνήσκουσα δ᾽ ἔλεγεν, οἴμοι ὅτι ἀνθρώπους φεύγουσα, τῷ τῶν θηρίων ἀγριωτάτῳ περιέπεσον.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ. ὅτι πολλοὶ τῶν ἀνθρώπων μικροὺς κινδύνους φεύγοντες, μεγάλων ἐπειράθησαν.

Ἔλαφος, καὶ ἄμπελος.

Ἔλαφος κυνηγοὺς φεύγουσα, ὑπ᾽ ἀμπέλῳ ἐκρύβη. παρελθόντων δ᾽ ὀλίγον ἐκείνων, ἡ ἔλαφος τελέως ἤδη λαθεῖν δόξασα, τῶν τῆς ἀμπέλου φύλλων ἐσθίειν ἤρξατο. τούτων δὲ σειομένων, οἱ κυνηγοὶ ἐπιστραφέντες, καὶ ὅπερ ἦν ἀληθὲς νομίσαντες τῶν ζώων ὑπὸ τοῖς φύλλοις τι κρύπτεσθαι, βέλεσιν ἀνεῖλον τὴν ἔλαφον. ἡ δὲ θνήσκουσα, τοιαῦτ᾽ ἔλεγε. δίκαια πέπονθα. οὐ γὰρ ἔδει τὴν σώσασάν με λυμαίνεσθαι.

Ἐπιμύθιον.

63 Cerua.

CErua altero obcæcata oculo, in littore pascebatur, sanum oculum ad terram propter uenatores habens, alterum uero ad mare, unde nihil suspicabaẽ. præ/ternauigantes autẽ quidã, & hoc cõiectantes, ip/sam sagittarunt. hæc autẽ seipsam lugebat, ꝙ unde timuerat, nihil passa foret. quod nõ putabat malũ illaturum, ab eo proditam.

Affabulatio.

Fabula significat, sæpe quæ nobis noxia ui/dentur, utilia fieri. quæ uero utilia, noxia.

64 Cerua, & Leo.

CErua uenatores fugiẽs ĩ speluncã ingressa ẽ, in leonẽ aũt ibi cũ icidisset, ab eo cõphẽsa ẽ. moriẽs autẽ dicebat, hei mihi quod hoĩes fugiẽs, in ferarum immitissimum incidi.

Affabulatio.

Fabula significat, multos homines dum parua fu/giunt pericula, in magna incurrere.

65 Cerua, & Vitis.

CErua uenatores fugiens, sub uite delituit. cum præterijssent aũt parũper illi, cerua pror/sus iam latere arbitrata, uitis folia pa/sci incepit. illis uero agitatis, uenatores conuer/si, & quod erat uerũ arbitrati, animal aliquod sub folijs occultari, sagittis confecerunt ceruam. hæc aũt moriens talia dicebat, iusta passa sum, nõ enim offendere oportebat, quæ me seruarat.

l Affabu-

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ ἀδικοῦντες τοὺς εὐεργέτας, ὑπὸ θεοῦ κολάζονται.

Ονος, καὶ λέων.

ΟΝῳ ποτὲ ἀλεκτρυὼν συνεβόσκετο. λέοντος δ' ἐπελθόντος τῷ ὄνῳ, ὁ ἀλεκτρυὼν ἐφώνησε. καὶ ὁ μὲν λέων, φασὶ γὰρ τοῦτον τὴν ἀλεκτρυόνος φωνὴν φοβεῖσθαι, ἔφυγεν. ὁ δ' ὄνος νομίσας δι' αὐτὸν πεφυγέναι, ἐπέδραμεν εὐθὺς τῷ λέοντι. ὡς δὲ πόῤῥω τοῦτον ἐδίωξεν, ἔνθα μηκέτι ἡ τοῦ ἀλεκτρυόνος ἐφικνεῖτο φωνή, στραφεὶς ὁ λέων κατεθοινήσατο. ὁ δὲ, θνήσκων ἐβόα. ἄθλιος ἐγὼ καὶ ἀνόητος. πολεμιστῶν δὲ μὴ ὢν γονέων, τίνος χάριν εἰς πόλεμον ἐξωρμήθην.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι πολλοὶ τῶν ἀνθρώπων ταπεινουμένοις ἐπίτηδες τοῖς ἐχθροῖς ἐπιτίθενται. καὶ οὕτως ὑπ' ἐκείνων ἀπόλλυνται.

Κηπωρὸς, καὶ κύων.

ΚΗπωροῦ κύων εἰς φρέαρ κατέπεσεν. ὁ δὲ κηπωρὸς, βουλόμενος αὐτὸν ἐκεῖθεν ἀνενεγκεῖν, κατῆλθε καὶ αὐτὸς εἰς τὸ φρέαρ. οἰηθεὶς δ' ὁ κύων, ὡς κατωτέρω μᾶλλον αὐτὸν παραγέγονε καταδῦσαι, τὸν κηπωρὸν, στραφεὶς, ἔδακεν. ὁ δὲ, μετ' ὀδύνης ἐπανιὼν, δίκαια φησὶ πέπονθα. τί δήποτε γὰρ τὸν αὐτόχειρα σῶσαι ἐσπούδασα;

Επιμύθιον.

Ο μῦθος, πρὸς ἀδίκους, καὶ ἀχαρίστους.

Σῦς, καὶ κύων.

ΣΥς καὶ κύων ἀλλήλοις διελοιδοροῦντο. καὶ ἡ μὲν σῦς, ὤμνυε κατὰ τῆς ἀφροδίτης, ἦ μὴν τοῖς ὀδοῦσιν

ἀναῤῥήξειν

Affabulatio.

Fabula significat, qui iniuria benefactores afficiũt, à Deo puniri.

Asinus, & Leo.

CVm Asino gallus aliqñ pascebat̃. Leone aũt aggresso asinum, gallus exclamauit, & leo (aiunt enim hunc galli uocem timere) fugit. at asinus ratus propter se fugere, aggressus est statim leonem. ut uero procul hunc p̃secutus est, quo nõ amplius galli perueniebat uox, conuersus leo deuorauit. hic uero moriẽs clamabat, me miserũ, & dementẽ. ex pugnacibus eñ nõ natus parentib⁹, cur⁹ grã in aciẽ irrui?

Affabulatio.

Fabula significat, plerosq; homines, inimicos, q̃ se de industria humiliarunt, aggredi, atq; ita ab illis occidi.

Olitor, & Canis.

OLitoris canis in puteum decidit, olitor autẽ, ipsum illinc extracturus, descendit & ipse ĩ puteũ. rat⁹ aũt canis, accessisse, ut se ĩferius magis obrueret, olitorẽ uersus momordit. hic aũt cũ dolore reuersus, iusta, inq̃t, patior. nã cur unq; sui ĩterfectorẽ seruare studui?

Affabulatio.

Fabula in iniustos, & ingratos.

Sus, & Canis.

SVs & canis mutuo conuitiabantur. & sus iurabat per Venerem, proculdubio dentibus

ἀναρρήξειν τὴν κύνα. ἡ δὲ κύων πρὸς ταῦτα εἰρωνικῶς εἶπε. καλῶς κατὰ τῆς ἀφροδίτης ἡμῖν ὀμνύεις. δηλοῖς γὰρ ὑπ' αὐτῆς ὅτι μάλιστα φιλεῖσθαι. ἡ τὸν τῶν σῶν ἀκαθάρτων σαρκῶν γευόμενον, οὐδ' ὅλως εἰς ἱερὸν προσίεται. καὶ ἡ σῦς, διὰ τοῦτο μὲν οὖν μᾶλλον δήλη ὅτι ἡ θεὸς στέργουσά με. τὸν γὰρ κτείναντα, ἢ ἄλλως λυμαινόμενον παντάπασιν ἀποστρέφεται. σὺ μέντοι κακῶς ὄζεις καὶ ζῶσα καὶ τεθνηκυῖα.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ φρόνιμοι τῶν ῥητόρων, τὰ ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν ὀνείδη, εὐμεθόδως εἰς ἔπαινον μετασχηματίζουσιν.

Ὗς, καὶ κύων.

ΥΣ, καὶ κύων περὶ εὐτοκίας ἤριζον. ἔφη δ' ἡ κύων εὔτοκος εἶναι μάλιστα πάντων τῶν πεζῶν. καὶ ἡ ὗς ὑποτυχοῦσα πρὸς ταῦτά φησιν. ἀλλ' ὅταν τοῦτο λέγῃς, ἴσθι ὅτι καὶ τυφλοὺς τοὺς σαυτῆς σκύλακας τίκτεις.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οὐκ ἐν τῷ τάχει τὰ πράγματα, ἀλλ' ἐν τῇ τελειότητι κρίνεται.

Ὄφις, καὶ καρκίνος.

ΟΦις καρκίνῳ συνδιητᾶτο, ἑταιρείαν πρὸς αὐτὸν ποιησάμενος. ὁ μὲν οὖν καρκίνος ἁπλοῦς ὢν τὸν τρόπον, μεταβαλέσθαι κἀκεῖνον παρῄνει τῆς πανουργίας. ὁ δὲ, οὐδοτιοῦν ἑαυτὸν παρεῖχε πειθόμενον. ἐπιτηρήσας δ' ὁ καρκίνος αὐτὸν ὑπνοῦντα, καὶ ὅσον οἷόν τε πιέσας, φονεύει. τοῦ δ' ὄφεως μετὰ θάνατον ἐκταθέντος, ἐκεῖνος εἶπεν. οὕτως ἔδει καὶ πρόσθεν εὐθὺν καὶ ἁπλοῦν εἶναι. οὐδὲ γὰρ ἂν ταύτην τὴν

δίκην

discissurũ canem. canis uero ad hæc dissimulanter dixit, bene per Venerem nobis iuras. significas em̃ ab ipsa uehementer amari, quæ impuras tuas carnes degustantem, nullo pacto in sacellum admittit. & sus propter hoc igitur magis præse fert dea amare me. nam occidentem, aut alio quouis modo lædentem omnino auersat̃. tu tamen male oles & uiua, & mortua.

Affabulatio.

Fabula significat, prudentes oratores, quæ ab inimicis obijciuntur, artificiose in laudem conuertere.

Sus, & Canis.

SVs & Canis de fœcũditate certabãt, dixit aũt canis fœcũda esse maxime pedestriũ omniũ. & sus occurrens ad hæc inquit, sed cum hæc dicis, scito & cæcos tuos te catulos parere.

Affabulatio.

Fabula significat non in celeritate res, sed in ꝑfectione iudicari.

Serpens, & Cancer.

SErpens unà cum cancro uiuebat, inita cum eo societate. Itaq; cancer simplex moribus, ut & ille mutaret admonebat astutiam. hic autem minime obediebat. cũ obseruasset igit̃ cancer ip̃m dormientẽ, & ꝑ uiribus cõpressisset, occidit. at serpente post mortẽ extenso, ille ait, sic oportebat antehac rectum & simplicem esse. neq; enim hanc

δίκην ἔτισας.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ τοῖς φίλοις σὺν δόλῳ προσιόντες, αὐτοὶ μᾶλλον βλάπτονται.

Ποιμὴν, καὶ λύκος.

Ποιμὴν νεογενῆ λύκου σκύμνον εὑρὼν, καὶ ἀνελόμενος, σὺν τοῖς κυσὶν ἔτρεφεν. ἐπεὶ δ' ηὐξήθη, εἴποτε λύκος πρόβατον ἥρπασε, μετὰ τῶν κυνῶν καὶ αὐτὸς ἐδίωκε. τῶν δὲ κυνῶν ἔσθ' ὅτε μὴ δυναμένων καταλαβεῖν τὸν λύκον, καὶ διὰ ταῦτα ὑποστρεφόντων, ἐκεῖνος ἠκολούθει, μέχρις ἂν τοῦτον καταλαβὼν, οἷα δὴ λύκος συμμετάσχῃ τῆς θήρας, εἶτα ὑπέστρεφεν. εἰ δὲ μὴ λύκος ἔξωθεν ἁρπάσειε πρόβατον, αὐτὸς λάθρα θύων, ἅμα τοῖς κυσὶν ἐθοινεῖτο. ἕως ὁ ποιμὴν στοχασάμενος, καὶ συνεὶς τὸ δρώμενον, εἰς δένδρον αὐτὸν ἀναρτήσας ἀπέκτεινεν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι φύσις πονηρὰ, χρηστὸν ἦθος οὐ τρέφει.

Λέων, καὶ λύκος.

Λέων γηράσας, ἐνόσει κατακεκλιμένος ἐν ἄντρῳ. παρῆσαν δ' ἐπισκεψόμενα τὸν βασιλέα πλὴν ἀλώπεκος, τἄλλα τῶν ζώων. ὁ τοίνυν λύκος λαβόμενος εὐκαιρίας, κατηγόρει παρὰ τῷ λέοντι τῆς ἀλώπεκος, ἅτε δὴ παρ' οὐδὲν τιθεμένης τὸν πάντων αὐτῶν κρατοῦντα, καὶ διὰ ταῦτα μηδ' εἰς ἐπίσκεψιν ἀφιγμένης. ἐν τοσούτῳ δὲ παρῆν καὶ ἡ ἀλώπηξ, καὶ τῶν τελευταίων ἠκροάσατο τοῦ λύκου ῥημάτων. ὁ μὲν οὖν λέων κατ' αὐτῆς ἐβρυχᾶτο. ἡ δ' ἀπολογίας καιρὸν αἰτήσασα, καὶ τίς ἔφη τῶν συνελθόντων τοσοῦτον

ὠφέλησεν

pœnam dediſſes.

Affabulatio.

Fabula ſignificat,qui cum dolo amicos adeunt,ipſos offendi potius.

Paſtor,& Lupus.

PAſtor nup̄ natũ lupi catulũ reperit, ac ſuſtulit,unáq; cũ canib⁹ nutriuit.at cũ adoleuiſſet, ſiquando lupus ouem rapuiſſet,cum canibus & ipſe pſequebat̃.cũ canes uero aliqñ nõ poſſent aſſequi lupum,atq; ideo reuerterentur, ille ſequebatur,ut cũ ipſum aſſecutus eſſet,ut lupus particeps foret uenationis.inde redibat. ſin autẽ lupus extra nõ rapuiſſet ouem, ipſe clam occidẽs, unà cũ canib⁹ comedebat, donec paſtor cum coniectaſſet,& intellexiſſet rem,de arbore ipſum ſuſpendit, & occidit.

Affabulatio.

Fabula ſignificat, naturam prauam bonos mores non nutrire

Leo, & Lupus.

LEo cum conſenuiſſet,ægrotabat iacens in antro,acceſſerant autem uiſitatura regem præter uulpem,cætera animalia.lupus igitur capta occaſione accuſabat apud leonem uulpem quaſi nihili facientem ſuum omnium dominum,& propterea neq; ad uiſitationem profectam.interim affuit & uulpes, & ultima audiuit lupi uerba.

Leo igitur contra eam infremuit, ſed defenſionis tẽpore petito,& qs inquit eorũ,q cõuenerũt, tãtũ

ὠφέλησεν, ὅσον ἐγὼ πανταχόσε περινοστήσασα, καὶ θεραπείαν ὑπὲρ σοῦ παρ᾽ ἰατροῦ ζητήσασα, καὶ μαθοῦσα. τοῦ δὲ λέοντος εὐθὺς τὴν θεραπείαν εἰπεῖν κελεύσαντος, ἐκείνη φησὶν, εἰ λύκον ζῶντα ἐκδείρας, τὴν αὐτοῦ δορὰν θερμὴν ἀμφιέσῃ. καὶ τοῦ λύκου κειμένου, ἡ ἀλώπηξ γελῶσα εἶπεν, οὕτως οὐ χρὴ τὸν δεσπότην πρὸς δυσμένειαν κινεῖν, ἀλλὰ πρὸς εὐμένειαν.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι ὁ καθ᾽ ἑκάστου μηχανώμενος, καθ᾽ ἑαυτοῦ τὴν πάγην περιτρέπει.

Γυνή.

Γυνή τις ἄνδρα μέθυσον εἶχε. τοῦ δὲ πάθους αὐτὸν ἀπαλλάξαι θέλουσα, τοιόνδε τι σοφίζεται. κεκαρωμένον γὰρ αὐτὸν ὑπὸ τῆς μέθης παρατηρήσασα, καὶ νεκροῦ δίκην ἀναισθητοῦντα, ἐπ᾽ ὤμων ἄρασα, ἐπὶ τὸ πολυάνδριον ἀπενεγκοῦσα κατέθετο καὶ ἀπῆλθεν. ἡνίκα δ᾽ αὐτὸν ἤδη ἀνανήφειν ἐστοχάσατο, προσελθοῦσα τὴν θύραν ἔκοπτε τοῦ πολυανδρίου. ἐκείνου δὲ φήσαντος τίς ὁ τὴν θύραν κόπτων, ἡ γυνὴ ἀπεκρίνατο, ὁ τοῖς νεκροῖς τὰ σιτία κομίζων, ἐγὼ πάρειμι. κἀκεῖνος, μή μοι φαγεῖν ἀλλὰ πιεῖν ὦ βέλτιστε μᾶλλον προσένεγκε. λυπεῖς γάρ με βρώσεως ἀλλὰ μὴ πόσεως μνημονεύων. ἡ δὲ, τὸ στῆθος πατάξασα, οἴμοι τῇ δυστήνῳ φησίν. οὐ δὲ γὰρ οὐ δὲ σοφισαμένη ὤνησα. σὺ γὰρ ἄνερ οὐ μόνον οὐκ ἐπαιδεύθης, ἀλλὰ καὶ χείρων σαυτοῦ γέγονας, εἰς ἕξιν σοι καταστάντος τοῦ πάθους.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι οὐ δεῖ ταῖς κακαῖς πράξεσιν ἐγχρονίζειν. ἔστι γὰρ ὅτε καὶ μὴ θέλοντι τῷ ἀνθρώπῳ

profuit,quantũ ego,quæ in oẽm partẽ circuiui,& medicamentum pro te à medico quæſiui,& didi/ci:cũ autẽ leo ſtatim ut medicameutũ diceret,im/peraſſet,illa inquit,ſi lupo uiuente excoriato, ipſius calidam pellem indueris.& lupo iacente, uulpes ridens ait,ſic non oportet dominum ad maleuolentiam mouere,ſed ad beneuolentiam.

Affabulatio.

Fabula ſignificat, eum qui quotidie machinatur, in ſeipſum laqueum uertere.

Mulier.

MVlier q̃dã uirũ ebriũ hẽbat. ip̃m aũt à mor bo liberatura,tale quid commenta eſt. ag/grauatũ enim ipſum ab ebrietate cũ obſeruaſſet, & mortui inſtar inſenſatũ, in humeros eleuatũ, in ſepulchretum allatum depoſuit, & abiuit. cũ uero ipſum iam ſobriũ eſſe cõiectata eſt, profe cta ianuam pulſauit ſepulchreti,ille autẽ cum dice ret,quis eſt,qui pulſat ianuam:uxor reſpondit, mortuis cibaria ferens ego adſum. & ille, non mihi comeſſe, ſed bibere o optime potius af/fer,triſtificas enim me,cum cibi, non potus me/miniſti.hæc autẽ pectus plangẽdo,hei mihi miſe/ræ inquit,nam neq; aſtu profui.tu enim uir nõ ſolũ nõ emẽdatus es, ſed peior quoq; te ip ſo euaſiſti. in habitum tibi deductus eſt morbus.

Affabulatio.

Fabula ſignificat nõ oportere in malis actibus im morari. nam & nolentem quandoq; hominem

τὸ ἔθος ἐπιτίθεται.

Κύκνος.

Ἀνὴρ εὔπορος, χῆνά τε ἅμα καὶ κύκνον ἔτρεφεν. οὐκ ἐπὶ τοῖς αὐτοῖς μέντοι. τὸν μὲν γὰρ, ᾠδῆς, τὸν δὲ, τραπέζης ἕνεκεν. ἐπεὶ δὲ ἔδει τὸν χῆνα παθεῖν ἐφ' οἷς ἐτρέφετο, νὺξ μὲν ἦν. καὶ διαγινώσκειν ὁ καιρὸς οὐκ ἀφῆκεν ἑκάτερον. ὁ δὲ κύκνος ἀντὶ τοῦ χηνὸς ἀπαχθεὶς, ᾄδει τι μέλος θανάτου προοίμιον. καὶ τῇ μὲν ᾠδῇ μηνύει τὴν φύσιν. τὴν δὲ τελευτὴν, διαφεύγει τῷ μέλει.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πολλάκις ἡ μουσικὴ, τελευτῆς ἀναβολὴν ἀπεργάζεται.

Αἰθίοψ.

Αἰθίοπά τις ὠνήσατο, τοιοῦτον αὐτῷ τὸ χρῶμα εἶναι δοκῶν, ἀμελείᾳ τοῦ πρότερον ἔχοντος. καὶ παραλαβὼν οἴκαδε, πάντα μὲν αὐτῷ προσῆγε τὰ ῥύματα, πᾶσι δὲ λουτροῖς ἐπειρᾶτο καθαίρειν. καὶ τὸ μὲν χρῶμα μεταβαλεῖν οὐκ εἶχε. νοσεῖν δὲ τὸ πονεῖν παρεσκεύασεν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι μένουσιν αἱ φύσεις, ὡς προῆλθον τὴν ἀρχήν.

Χελιδὼν, καὶ κορώνη.

Χελιδὼν, καὶ κορώνη περὶ κάλλους ἐφιλονείκουν. ὑποτυχοῦσα δὲ ἡ κορώνη πρὸς αὐτὴν εἶπεν, ἀλλὰ τὸ μὲν σὸν κάλλος τὴν ἐαρινὴν ὥραν ἀνθεῖ. τὸ δ' ἐμὸν σῶμα, καὶ χειμῶνι παρατείνεται.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος

consuetudo inuadit.

Cycnus.

VIr diues anseremq; simul & cycnum nutri/ebat,non ad eadem tamen.sed alterum cantus,alterũ mẽsæ gratia.cũ aũt oporteret anserẽ pati ea,quorũ causa nutriebãt,nox erat, ac discer/nere tempus non permisit utrũq;.cycnus aũt pro ansere abductus,cantat cantũ quẽdã,mortis exor dium,& cantu significat naturam,mortem uero effugit suauitate canendi.

Affabulatio.

Fabula significat,sæpe Musicen differre mortem.

Aethiops.

AEthiopem quidam emit, talem ei colorem inesse ratus negligẽtia eius,qui pri⁹ habuit. ac assumpto in domum, omnes ei adhibuit abstersiones.omnibus lauacris tentauit munda/re,& colorẽ quidẽ trãsmutare nõ potuit,sed mor/bum dolor parauit.

Affabulatio.

Fabula significat, manere naturas, ut à prin/cipio prouenerunt.

Hirundo,& Cornix.

HIrũdo & cornix de pulchritudie cõtẽdebãt Respondens autem cornix ei dixit, sed tua pulchritudo uerno tempore floret, meum uero corpus etiam hyeme durat.

Affabulatio.

Fabula

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἡ παράτασις τοῦ σώματος, εὐπρεπείας κρείττων ἐστί.

Βούταλις.

Βούταλις ἀπό τινος θυρίδος ἐκρέματο. νυκτερὶς δὲ προσελθοῦσα, ἐπυνθάνετο τὴν αἰτίαν, δι' ἣν ἡμέρας μὲν ἡσυχάζει, νύκτωρ δὲ ᾄδει. τῆς δὲ, μὴ μάτην τοῦτο ποιεῖν λεγούσης, ἡμέρας γάρ ποτε ᾄδουσα συνελήφθη, καὶ διὰ τοῦτο ἀπ' ἐκείνου ἐσωφρονίσθη, ἡ νυκτερὶς εἶπεν. ἀλλ' οὐ νῦν σε φυλάττεσθαι δεῖ, ὅτε μηδὲν ὄφελος. ἀλλὰ πρὶν, ἢ συλληφθῆναι.

Ἐπιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἐπὶ τοῖς ἀτυχήμασιν ἀνόνητος ἡ μετάνοια.

Κοχλίαι.

Γεωργοῦ παῖς ὤπτα κοχλίας. ἀκούσας δὲ αὐτῶν τριζόντων, ἔφη. ὦ κάκιστα ζῶα, τῶν οἰκιῶν ὑμῶν ἐμπιπραμένων, αὐτοὶ ᾄδετε;

Ἐπιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι πᾶν τὸ παρὰ καιρὸν δρώμενον ἐπονείδιστον.

Γυνὴ, καὶ θεράπαιναι.

Γυνὴ χήρα φιλεργὸς, θεραπανίδας ἔχουσα, ταύτας εἰώθει νυκτὸς ἐγείρειν ἐπὶ τὰ ἔργα, πρὸς τὰς τῶν ἀλεκτρυόνων ᾠδάς. αἱ δὲ, συνεχῶς τῷ πόνῳ ταλαιπωρούμεναι, ἔγνωσαν δεῖν τὸν ἐπὶ τῆς οἰκίας ἀποκτεῖναι ἀλεκτρυόνα, ὡς ἐκείνου νύκτωρ διανιστάντος τὴν δέσποιναν. συνέβη δ' αὐταῖς τοῦτο διαπραξαμέναις, χαλεπωτέροις περιπεσεῖν τοῖς δεινοῖς. ἡ γὰρ δέσποτις ἀγνοοῦσα τὴν τῶν ἀλεκτρυόνων ὥραν ἐννυχώτερον

ταύτας

Fabula ſignificat durationem corporis, decore meliorem eſſe.

Butalis.

BVtalis à feneſtra quadã pẽdebat, ueſpertilio autem profecta rogauit cauſam, quare die ſilet, nocte canit. cum autem id ea non incaſſum hoc facere dixiſſet, nam die canendo olim capta fuerat, & ꝓpterea ex illo prudẽs euaſit, ueſpertilio ait, ſed non nunc te cauere oportet, cũ nulla utilitas, ſed ante quàm capereris.

Affabulatio.

Fabula ſignificat, in infortunijs inutilem eſſe pœnitentiam.

Cocleæ.

RVſti filiꝰ aſſabat cocleas. cũ aũt audiret eas ſtridẽtes, ait o peſſimæ aĩantes domibꝰ ũris incenſis uos canitis?

Affabulatio.

Fabula ſignificat omne intempeſtiue factum, uituperabile.

Mulier, & Ancillæ.

MVlier uidua operoſa ancillas habens, has ſolebat noctu excitare ad opera ad gallorũ cantus. hæ uero aſſidue defatigatæ labore uiſum eſt oportere domeſticum occidere gallum, tanquam illum qui noctu excitaret heram. euenit autem ipſis hoc facto, ut in grauiora inciderent mala. nam hera ignorans gallorum horam, temporius

eas exci

ταύτας ἀνίσῃ. Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι πολλοῖς ἀνθρώποις, τὰ βουλεύματα, κακῶν αἴτια γίνεται.

γυνὴ μάγος.

Γυνὴ μάγος θείων μηνιμάτων ἀποτροπιασμοὺς ἐπαγγελλομένη, πολλὰ διετέλει ποιοῦσα, καὶ κέρδος ἐντεῦθεν ἔχουσα. γραψάμενοι δέ τινες αὐτὴν ἀσεβείας, εἷλον. καὶ καταδικασθεῖσαν, ἀπῆγον εἰς θάνατον. ἰδὼν δέ τις ἀπαγομένην αὐτὴν ἔφη. ἡ τὰς τῶν θεῶν ὀργὰς ἀποτρέπειν ἐπαγγελλομένη, πῶς οὐδὲ ἀνθρώπων βουλὴν μεταπεῖσαι ἠδυνήθης;

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι πολλοὶ μεγάλα ἐπαγγέλλονται, μὴ δὲ μικρὰ ποιῆσαι δυνάμενοι.

γαλῆ.

Γαλῆ εἰς ἐργαστήριον εἰσελθοῦσα χαλκέως, τὴν ἐκεῖ κειμένην περιέλειχε ῥίνην. ξυομένης δὲ τῆς γλώττης, αἷμα πολὺ ἐφέρετο. ἡ δὲ, ἥδετο, νομίζουσά τι τοῦ σιδήρου ἀφαιρεῖν, ἄχρις οὗ παντελῶς πᾶσαν τὴν γλῶσσαν ἀνήλωσεν.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος, πρὸς τοὺς ἐν φιλονεικίαις ἑαυτοὺς βλάπτοντας.

γεωργός.

Γεωργός τις σκάπτων, χρυσίῳ περιέτυχε. καθ᾽ ἑκάστην οὖν, τὴν γῆν ὡς ὑπ᾽ αὐτῆς εὐεργετηθεὶς ἔστεφε. τῷ δὲ, ἡ τύχη ἐπιστᾶσα, φησίν. ὦ οὗτος, τί τῇ γῇ τὰ ἐμὰ δῶρα προσανατίθης, ἅπερ ἐγώ σοι δέδωκα, πλουτίσαι σε βουλομένη; εἰ γὰρ ὁ καιρὸς μεταβάλοι,

καὶ

eas excitabat.

Affabulatio.

Fabula significat plerisq; hominibus consilia esse malorum causas.

Mulier uenefica.

MVlier uenefica diuinarũ irarũ ꝓpulsiones promittens, multa facere perseuerabat, & lucrum inde facere. quidam igitur accusauerũt eam impietatis, & cõuicerũt, & damnatã ducebãt ad mortem. uidens autẽ quidam eam duci, ait, tu quæ deorũ iras auertere promittebas, quomõ neq; hominum consilium mutare potuisti?

Affabulatio.

Fabula significat multos magna promittentes, ne parua quidem facere posse.

Mustela.

MVstela in officinam ingressa ferrarij, ibi iacentẽ circũlambebat limã. rasa igit̃ lingua, sanguis multus ferebat̃. hæc aut lætabat̃, rata ex ferro aliquid auferre, donec penitus totam linguam absumpsit.

Affabulatio,

Fabula in eos, qui in contentionibus se ipsos offendunt.

Agricola.

AGricola quidã fodiendo aurũ reperit. quotidie igit̃ terrã ut ab ea bñficio affect⁹ coronabat. huic aũt Fortũa adstãs inqt, heus tu, cur terræ mea munera attribuis, quæ ego tibi dedi ditatura te? nam si tempus immutetur,

& in alias

καὶ πρὸς ἑτέρας χεῖρας τοῦτό σοι τὸ χρυσίον ἔλθοι, οἶδ᾽ ὅτι τηνικαῦτά με τὴν τύχην μέμψῃ.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι χρὴ τὸν εὐεργέτην ἐπιγινώσκειν, καὶ τούτῳ χάριτας ἀποδιδόναι.

Ὁδοιπόροι.

Δύο τινὲς κατὰ ταυτὸν ὡδοιπόρουν. καὶ θατέρου πέλεκυν εὑρόντος, ἅτερος ὁ μὴ εὑρὼν παρῄνει αὐτὸν μὴ λέγειν εὕρηκα, ἀλλ᾽ εὑρήκαμεν. μετὰ μικρὸν δὲ ἐπελθόντων αὐτοῖς τῶν τὸν πέλεκυν ἀποβεβληκότων, ὁ ἔχων αὐτὸν διωκόμενος, πρὸς τὸν μὴ εὑρόντα συνοδοιπόρον ἔλεγεν, ἀπολώλαμεν. ὁ δ᾽ εἶπεν, ἀπόλωλα λέγε, οὐκ ἀπολώλαμεν. καὶ γὰρ καὶ ὅτε τὸν πέλεκυν εὗρες, εὕρηκα, ἔλεγες, οὐχ εὑρήκαμεν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ μὴ μεταλαμβάνοντες τῶν εὐτυχημάτων, οὐδ᾽ ἐν ταῖς συμφοραῖς βέβαιοί εἰσι φίλοι.

Βάτραχοι.

Δύο βάτραχοι ἀλλήλοις ἐγειτνίων. ἐνέμοντο δὲ, ὁ μὲν εἷς ἐν βαθείᾳ καὶ πόρρω τῆς ὁδοῦ λίμνῃ. ὁ δὲ, ἐν ὁδῷ, μικρὸν ὕδωρ ἔχων. καὶ δὴ τοῦ ἐν τῇ λίμνῃ θατέρῳ παραινοῦντος πρὸς αὐτὸν μεταβῆναι, ὡς ἂν ἀσφαλεστέρας διαίτης μεταλάβῃ, ἐκεῖνος οὐκ ἐπείθετο, λέγων δυσαποσπάστως ἔχειν τῆς τοῦ τόπου συνηθείας. ἕως οὗ συνέβη ἅμαξαν παρελθοῦσαν αὐτὸν συνθλάσαι.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι καὶ τῶν ἀνθρώπων οἱ τοῖς φαύλοις ἐπιχειροῦντες, φθάνουσιν ἀπολλύμενοι πρὶν ἐπὶ τὸ βέλτιον τρέπεσθαι.

& in alias manus hoc tuum aurum eat, scio te tunc me Fortunam accusaturum.

Affabulatio.

Fabula significat, oportere benefactorē cognoscere, atq; huic gratiam referre.

Viatores.

DVo quidā unà itinerabantur, & cum alter securi repisset, alter, q nō īuenit, admonebat ipm, ne diceret īueni, sed īuenim⁹. sed paulo post cum aggrederētur ipsos, qui securim perdiderāt, habēs ipsam, psequētib⁹ illis, ad eū, qui unà itinerabatur, dicebat, perijmus. hic autem ait, perij dic, non perijmus. etenim & tunc, cum securim inuenisti, inueni dixisti, non inuenimus.

Affabulatio.

Fabula significat, qui non fuerunt participes felicitatū, neq; in calamitatibus firmos esse amicos.

Ranæ.

DVæ ranæ uicinæ sibi erant. pascebantur aūt altera in profundo, & procul à uia stagno, altera in uia parum aquæ habens. uerū, cū quæ in stagno, alteram admoneret, ut ad se migraret, ut tutiore cibo frueretur, illa non paruit, dicens firmissima teneri huiusce loci cōsuetudine, quousq; obtigit currū prætereūtē ipsam confringere.

Affabulatio.

Fabula significat, homines quoq; praua aggredientes citius mori, quàm mutentur in melius.

 Apiarius.

Μελιττουργός.

Εἰς μελιττουργεῖον τις εἰσελθὼν, τοῦ κεκτημένου ἀπόντος, τὸ κηρίον ἀφείλετο. ὁ δὲ, ἐπανελθὼν, ἐπειδὴ τὰς κυψέλας εἶδεν ἐρήμους, εἱστήκει τὸ κατ' αὐτὰς διερευνώμενος. αἱ δὲ μέλισσαι ἀπὸ τῆς νομῆς ἐπανήκουσαι, ὡς κατέλαβον αὐτὸν, τοῖς κέντροις ἔπαιον, καὶ τὰ χείριστα διετίθουν. ὁ δὲ, πρὸς αὐτὰς, κάκιστα ζῶα, τὸν μὲν κλέψαντα ὑμῶν τὰ κηρία ἀθῷον ἀφήκατε, ἐμὲ δὲ τὸν ἐπιμελούμενον ὑμῶν πλήττετε;

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι οὕτω τῶν ἀνθρώπων τινὲς, δι' ἄγνοιαν τοὺς ἐχθροὺς μὴ φυλαττόμενοι, τοὺς φίλους ὡς ἐπιβούλους ἀπωθοῦνται.

Αλκυών.

Αλκυὼν ὄρνις ἐστὶ φιλέρημος, ἀεὶ τῇ θαλάττῃ διαιτωμένη. ταύτην λέγεται τὰς τῶν ἀνθρώπων θήρας φυλαττομένην, ἐν σκοπέλοις παραθαλαττίοις νεοττοποιεῖσθαι. καὶ δή ποτε τίκτειν μέλλουσα, ἐνεοττοποιήσατο. ἐξελθούσης δέ ποτε αὐτῆς εἰς νομὴν, συνέβη τὴν θάλασσαν ὑπὸ λάβρου κυματωθεῖσαν πνεύματος, ὑπεραρθῆναι τῆς καλιᾶς, καὶ ταύτην ἐπικλύσασαν, τοὺς νεοττοὺς διαφθεῖραι. ἡ δὲ, ἐπανελθοῦσα καὶ γνοῦσα τὸ πραχθὲν, εἶπε. δειλαία ἔγωγε, ἥτις τὴν γῆν ὡς ἐπίβουλον φυλαττομένη, ἐπὶ ταύτην κατέφυγον, ἥ μοι πολλῷ γέγονεν ἀπιστοτέρα.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι καὶ τῶν ἀνθρώπων ἔνιοι τοὺς ἐχθροὺς φυλαττόμενοι, λανθάνουσι πολλῷ χαλεπωτέροις τῶν ἐχθρῶν φίλοις ἐμπίπτοντες.

Apiarius.

IN mellarium ingressus quidam domino absente fauum abstulit. hic autem reuersus, ut alueolos uidit inanes, stando quod in his erat, perscrutabatur. Apes autem è pastu redeuntes, ut deprehenderunt ipsum, aculeis percutiebāt, pessiméq; tractabant. hic autem ad eas, o pessimæ animātes, furatū uestros fauos illæsum dimisistis, me uero satagentem uestri percutitis.

Affabulatio.

Fabula significat, sic hominum quosdam ob ignorantiam inimicos non cauere, amicos autem ut insidiatores repellere.

Alcedo,

ALcedo auis est solitaria, semper in mari uitam degens. hanc dicitur, hominum uenationes cauentem, in scopulis maritimis nidificare. cæterum aliquando paritura, pullos fecit. egressa autem ea ad pabulum, euenit mare à uehementi concitatum uento, eleuari supra nidum. atq; hoc submerso, pullos perdere. hæc uero reuersa, re cognita, ait, me miseram, quæ terram ut insidiatricem cauens, ad hoc confûgi, quod mihi longe est infidius.

Affabulatio.

Fabula significat homines etiam quosdam ab inimicis cauendo, ignaros in multo grauiores inimicis amicos incidere.

Αλιεύς.

Αλιεὺς ἔν τινι ποταμῷ ἡλίευεν. διατείνας δὲ τὰ δίκτυα, καὶ τὸ ῥεῦμα περιλαβὼν ἑκατέρωθεν, καλωδίῳ προσδήσας λίθον, τὸ ὕδωρ ἔτυπτεν. ὅπως οἱ ἰχθύες φεύγοντες, ἀπαραφυλάκτως τοῖς βρόχοις ἐμπέσωσι. τῶν δὲ περὶ τὸν τόπον οἰκούντων τὶς θεασάμενος τοῦτο ποιοῦντα, ἐμέμφετο ὡς τὸν ποταμὸν θολοῦντα καὶ διειδὲς ὕδωρ μὴ συγχωροῦντα πίνειν. καὶ ὃς, ἀπεκρίνατο. ἀλλ' εἰ μὴ οὕτως ὁ ποταμὸς ταράττεται, ἐμὲ δεήσει λιμώττοντα ἀποθανεῖν.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι καὶ τῶν πόλεων οἱ δημαγωγοὶ, τότε μάλιστα, ἐργάζονται, ὅταν τὰς πατρίδας εἰς στάσιν περιάγωσιν.

Πίθηκος, καὶ δελφίς.

Εθους ὄντος τοῖς πλέουσι μελιταῖα κυνίδια καὶ πιθήκους ἐπάγεσθαι πρὸς παραμυθίαν τοῦ πλοῦ, πλέων τίς, εἶχε σὺν ἑαυτῷ καὶ πίθηκον. γενομένων δ' αὐτῶν κατὰ τὸ σούνιον τὸ τῆς ἀττικῆς ἀκρωτήριον, χειμῶνα σφοδρὸν συνέβη γενέσθαι. τῆς δὲ νεὼς περιτραπείσης, καὶ πάντων διακολυμβώντων, ἐνήχετο καὶ ὁ πίθηκος. δελφὶς δέ τις αὐτὸν θεασάμενος, καὶ ἄνθρωπον εἶναι ὑπολαβὼν, ἀπελθὼν ἀνεῖχε διακομίζων ἐπὶ τὴν χέρσον. ὡς δὲ κατὰ τὸν πειραιᾶ ἐγένετο τὸ τῶν ἀθηναίων ἐπίνειον, ἐπυνθάνετο τοῦ πιθήκου, εἰ τὸ γένος ἐστὶν ἀθηναῖος. τοῦ δὲ, εἰπόντος καὶ λαμπρῶν ἐνταῦθα τετυχηκέναι γονέων, ἐπανήρετο εἰ καὶ τὸν πειραιᾶ ἐπίσταται. ὑπολαβὼν δὲ ὁ πίθηκος περὶ ἀνθρώπου αὐτὸν λέγειν, ἔφη, καὶ μάλα φίλον εἶναι αὐτῷ καὶ

συνήθη

Piſcator.

PIſcator in fluuio quodã piſcabatũ. extenſis aũt retibus, & fluxu comprehenſo utrinque, funi alligato lapide, aquam uerberabat, ut piſces fugientes incaute in retia inciderẽt. cũ quidã uero ex ijs, qui circa locũ habitabant, id facere uideret, increpabat, quod fluuium turbaret, & claram aquam non ſineret bibere. & is reſpondit, ſed niſi ſic fluuius perturbetur, me oportebit eſurientem mori.

Affabulatio.

Fabula ſignificat, ciuitatum etiam rectores tunc maxime operari, cum patrias in ſeditionem induxerint.

Simius, & Delphis.

MOris cũ eẽt nauigãtibus melitẽſes catulos & ſimios adducere in ſolamen nauigationis. quidam habebat ſecum & ſimium. cum autem perueniſſent ad Suniũ Atticæ promontoriũ, tempeſtatem uehementẽ fieri contigit. naui aũt euerſa, & omnibus natantibus, natabat & ſimius. Delphis quis ipſum conſpicatus, & hominem eſſe ratus, digreſſus leuabat ad terram perferens. ut uero in Piræo fuit Athenienſium nauali, rogauit ſimium, an genere eſſet Atheniẽſis. cũ aũt hic diceret & claris hic eſſe parentibus, rogauit, an & Piræum ſciret. ratus autem ſimius de homine eum dicere, ait, & ualde amicum eſſe ei, &

συνήθη. καὶ ὁ δελφὶς ἐπὶ τοσούτῳ ψεύδει ἀγανακτήσας, βαπτίζων αὐτὸν ἀπέκτεινεν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος πρὸς ἄνδρας, οἱ τὴν ἀλήθειαν οὐκ εἰδότες, ἀπατᾶν νομίζουσιν.

Μυῖαι.

Ἐν τινι ταμείῳ μέλιτος ἐκχυθέντος, μυῖαι προσπτᾶσαι κατήσθιον. ἐμπαγέντων δὲ τῶν ποδῶν αὐτῶν, ἀναπτῆναι οὐκ εἶχον. ἀποπνιγόμεναι δ᾽ ἔλεγον, ἄθλιαι ἡμεῖς, ὅτι διὰ βραχεῖαν βρῶσιν ἀπολλύμεθα.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πολλοῖς ἡ λιχνεία, πολλῶν κακῶν αἰτία γίνεται.

Ἑρμῆς, καὶ ἀγαλματοποιός.

Ἑρμῆς γνῶναι βουλόμενος ἐν τίνι τιμῇ παρ᾽ ἀνθρώποις ἐστὶν, ἧκεν εἰς ἀγαλματοποιοῦ, ἑαυτὸν εἰκάσας ἀνθρώπῳ. καὶ θεασάμενος ἄγαλμα τοῦ Διὸς, ἠρώτα πόσου τίς αὐτὸ πρίασθαι δύναται. τοῦ δὲ, εἰπόντος δραχμῆς, γελάσας, πόσου τὸ τῆς Ἥρας ἔφη. εἰπόντος δὲ πλείονος, ἰδὼν καὶ τὸ ἑαυτοῦ ἄγαλμα, καὶ νομίσας ὡς ἐπειδὴ ἄγγελός ἐστι θεῶν καὶ κερδῷος, πολὺν αὐτοῦ παρὰ τοῖς ἀνθρώποις εἶναι τὸν λόγον, ἤρετο περὶ αὐτοῦ. ὁ δ᾽ ἀγαλματοποιὸς ἔφη, ἐὰν τούτους ὠνήσῃ, καὶ τοῦτον προσθήκην σοι δίδωμι.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος πρὸς ἄνδρα κενόδοξον, οὐδεμιᾷ παρὰ ἄλλοις ὄντα τιμῇ.

Ἑρμῆς, καὶ Τειρεσίας.

Ἑρμῆς βουλόμενος τὴν Τειρεσίου μαντικὴν εἰ ἀληθής

ἐστι

familiarem. & Delphis tanto mendacio indignatus submergens ipsum occidit.

Affabulatio.

Fabula in uiros, qui ueritatem ignorantes, existimant se decipere.

Muscæ.

IN cella quadam melle effuso, muscæ aduolantes comedebāt. implicitis aūt earū pedib⁹ euolare nō poterāt. cū uero suffocarent̄, dicebāt, Miseræ nos, quia ob modicum cibum perimus.

Affabulatio.

Fabula significat, multis gulam multorum malorum esse causam.

Mercurius, & Statuarius.

MErcurius scire uolens quanti apud homines esset, iuit in Statuarij, transformatus in hominem, & uisa statua Iouis, rogabat, quāti q̃s ipsā emere posset. hic aūt cū dixisset, drachma, risit. & quanti Iunonis ait, cum dixisset, pluris. uisa & sua ipsius statua, ac opinatus cum nuncius sit deorum, & lucrosus, maximā de se apud homīes haberi rationē, rogauit de se. statuarius uero ait, si hasce emeris, & hanc additamentum do.

Affabulatio.

Fabula in uirum gloriosum, qui nullius apud alios est precij.

Mercurius, & Tiresias.

MErcurius uolens Tiresiæ uaticiniū an uerū

ἐστι γνῶναι, κλέψας τὰς αὐτοῦ βοῦς τῆς ἀγροικίας, ἧκεν ὡς αὐτὸν εἰς ἄστυ ὁμοιωθεὶς ἀνθρώπῳ. καὶ παρ' αὐτῷ κατήχθη. τῆς δὲ τῶν βοῶν ἀπωλείας ἀγγελθείσης τῷ τειρεσίᾳ, ἐκεῖνος παραλαβὼν τὸν ἑρμῆν ἐξῆλθεν, οἰωνόν τινα περὶ τοῦ κλέπτου σκεψόμενος. καὶ τούτῳ παρῄνει φράζειν αὐτῷ, ὅν τινα ἂν τῶν ὀρνίθων θεάσηται. ὁ δ' ἑρμῆς τὸ μὲν πρῶτον θεασάμενος ἀετὸν ἐξ ἀριστερῶν ἐπὶ τὰ δεξιὰ διιπτάμενον, ἔφρασε. τοῦ δὲ, φήσαντος μὴ πρὸς αὐτοὺς εἶναι τοῦτον, ἐκ δευτέρου κορώνην εἶδεν ἐπί τινος δένδρου καθημένην, καὶ ποτὲ μὲν ἄνω βλέπουσαν, ποτὲ δὲ πρὸς τὴν γῆν κατακύπτουσαν καὶ τῷ μάντει φράζει. καὶ ὃς, ὑποτυχὼν εἶπεν. ἀλλ' αὕτη γε ἡ κορώνη διόμνυται τόν τε οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν, ὡς ἐὰν σὺ θέλῃς, τὰς ἐμὰς ἀπολήψομαι βοῦς.

Ἐπιμύθιον.

Τούτῳ τῷ λόγῳ χρήσαιτ' ἄν τις, πρὸς ἄνδρα κλέπτην.

Κύνες.

Ἔχων τις δύο κύνας, τὸν μὲν ἕτερον θηρεύειν ἐδίδαξε, τὸν δὲ λοιπὸν οἰκοφυλακεῖν. καὶ δὴ εἴ ποτε ὁ θηρευτικὸς ἤγρευέ τι, καὶ ὁ οἰκουρὸς συμμετεῖχεν αὐτῷ τῆς θοίνης. ἀγανακτοῦντος δὲ τοῦ θηρευτικοῦ κἀκεῖνον ὀνειδίζοντος, εἴγε αὐτὸς μὲν καθ' ἑκάστην μοχθεῖ, ἐκεῖνος δὲ μηδὲν πονῶν τοῖς αὐτοῦ τρέφεται πόνοις, ὑπολαβὼν αὐτὸς εἶπε. μὴ ἐμέ, ἀλλὰ τὸν δεσπότην μέμφου ὃς οὐ πονεῖν με ἐδίδαξεν ἀλλὰ πόνους ἀλλοτρίους ἐσθίειν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι καὶ τῶν νέων οἱ μηδὲν ἐπιστάμενοι.

esset, cognoscere, furatus ipsius boues, ex rure uenit ad ipm in urbẽ, similis factus homini, & ad ipsum diuertit. boum autem amissione renunciata Tiresiæ, ille assumpto Mercurio exiuit, augurium aliquod de fure consyderaturus, & huic iubet dicere sibi, quam nam auim uiderit. Mercurius autem primum uidisse aquilam à sinistris ad dextra uolantem dixit, hic non ad se id esse cum dixisset, secundo cornicẽ sup arbore quadã sedentẽ uidit, & modo superius aspicientem, modo ad terram declinatam, & uati refert. & is re cognita ait, sed hæc cornix iurat & cœlum, & terram, si tu uelis, meas me recepturum boues.

Affabulatio.

Hoc sermone uti qspiã poterit aduersus uirũ furacem.

Canes.

HAbens quidã duos canes, alterũ uenari docuit, alterum domũ seruare. Cæterũ siquando uenatic⁹ capet aliqd, & domitu⁹ particeps unà cum eo erat cœnæ. ægre ferente autẽ uenatico, & illi obijciente, quod ipse quotidie laboraret, ille nihil faciens suis nutriretur laboribus, respondens ipse ait, non me, sed herũ rephẽde, q nõ laborare me docuit, sed labores alienos comesse.

Affabulatio.

Fabula significat adolescentes, qui nihil sci-

 unt, haud

μένοι, οὐ μεμπτοί εἰσιν, ὅταν αὐτοὺς οἱ γονεῖς οὕτως ἀγάγωσιν.

Ανὴρ, καὶ γυνή.

Ε Χων τίς γυναῖκα, πρὸς τοὺς κατ' οἶκον ἅπαντας ἀπεχθῶς ἔχουσαν, ἠβουλήθη γνῶναι εἰ καὶ πρὸς τοὺς πατρώους οἰκέτας οὕτω διάκειται. διὸ δὴ καὶ μετ' εὐλόγου προφάσεως πρὸς τὸν αὐτῆς αὐτὴν ἀποστέλλει πατέρα. μετὰ δ' ὀλίγας ἡμέρας ἐπανελθούσης αὐτῆς, ἐπυνθάνετο πῶς πρὸς τοὺς ἐκεῖ διεγένετο. τῆς δὲ φαμένης ὡς οἱ βουκόλοι καὶ οἱ ποιμένες με ὑπεβλέποντο, πρὸς αὐτὴν ἔφη. ἀλλ' ὦ γύναι, εἰ τούτοις ἀπεχθάνῃ, οἱ ὄρθρου μὲν τὰς ποίμνας ἐξελαύνουσιν, ὀψὲ δὲ εἰσίασι, τί χρὴ προσδοκᾷν περὶ τούτων, οἷς πᾶσαν συνδιέτριβες τὴν ἡμέραν.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι οὕτω πολλάκις ἐκ τῶν μικρῶν τὰ μεγάλα, κἀκ τῶν προδήλων τὰ ἄδηλα γνωρίζεται.

Εριφος, καὶ λύκος.

Ε Ριφος ὑστερήσασα τῆς ποίμνης, ὑπὸ λύκου κατεδιώκετο. ἐπιστραφεῖσα δὲ πρὸς αὐτὸν εἶπεν. ὦ λύκε, ἐπεὶ πέπεισμαι ὅτι σὸν βρῶμα γενήσομαι, ἵνα μὴ ἀηδῶς ἀποθάνω, αὔλησον πρῶτον ὅπως ὀρχήσωμαι. τοῦ δὲ λύκου αὐλοῦντος, καὶ τῆς ἐρίφου ὀρχουμένης, οἱ κύνες ἀκούσαντες τὸν λύκον ἐδίωκον. ὁ δὲ ἀποστραφεὶς τῇ ἐρίφῳ φησί. δικαίως ταῦτά μοι γίνεται. ἔδει γάρ με μάγειρον ὄντα, αὐλητὴν μὴ μιμεῖσθαι.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ τῶν μὲν πρὸς ἃ πεφύκασιν ἀμελοῦντες,

unt, haud esse reprehendendos, cũ eos parentes sic educauerint.

93 Maritus, & Vxor.

HAbens quidã uxorẽ, quæ domesticis omnibus inimica erat, uoluit scire an etiam erga paternos domesticos ita afficeret, quapropter cũ rationabili prætextu ad suum ipsam misit patrem. paucis uero post diebus ea reuersa, rogauit quõ aduersus illos habuisset. hæc uero cũ dixisset, bubulci & pastores me suspectabant, ad eam ait, sed o uxor, si eos odisti, qui mane greges agunt, sero autem redeũt, quid sperare oportet in ijs, quibus cũ tota conuersaris die?

Affabulatio.

Fabula significat, sic sæpe ex paruis magna, & ex manifestis incerta cognosci.

94 Hedus, & Lupus.

HEdus derelictus à grege, persequente lupo, conuersus ad eũ dixit, o lupe, quoniã credo me tuum cibum futurum, ne iniucunde moriar, cane tibia primum, ut saltem. lupo autem canente tibia, atq; hedo saltante, canes cũ audiuissent, lupũ ꝑsecuti sunt. hic cõuersus hedo inqt, merito hæc mihi fiunt, optebat em̃ me cocus cum sim, tibicinem non agere.

Affabulatio.

Fabula significat, qui ea, quibus natura apti sunt,

negligũt

ἀμελοῦντες, τὰ δὲ ἑτέρων ἐπιτηδεύειν πειρώμενοι, δυστυχίαις περιπίπτουσιν.

Καρκίνος, καὶ ἀλώπηξ.

Καρκίνος ἀπὸ τῆς θαλάσσης ἀναβὰς, ἐπί τινος ἐνέμετο τόπου. ἀλώπηξ δὲ λιμώττουσα ὡς ἐθεάσατο, προσελθοῦσα ἀνέλαβεν αὐτόν. ὁ δὲ μέλλων καταβιβρώσκεσθαι, ἔφη. ἀλλ' ἔγωγε δίκαια πέπονθα, ὅς θαλάττιος ὢν, χερσαῖος ἠβουλήθην γενέσθαι.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι καὶ τῶν ἀνθρώπων οἱ τὰ οἰκεῖα καταλιπόντες ἐπιτηδεύματα, καὶ τοῖς μηδὲν προσήκουσιν ἐπιχειροῦντες, εἰκότως δυστυχοῦσιν.

Κιθαρῳδός.

Κιθαρῳδὸς ἀφυὴς ἐν οἴκῳ κεκονιαμένῳ συνήθως ᾄδων, καὶ ἀντηχούσης αὐτῷ τῆς φωνῆς, ᾠήθη σφόδρα εὔφωνος εἶναι. καὶ δὴ ἐπαρθεὶς ἐπὶ τούτῳ, ἔγνω δεῖν καὶ θεάτρῳ ἑαυτὸν ἐπιδοῦναι. ἀφικόμενος δὲ ἐπιδείξασθαι, καὶ κακῶς ᾄδων πάνυ, λίθοις αὐτὸν διώσαντες ἀπήλασαν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οὕτω καὶ τῶν ῥητόρων ἔνιοι ἐν ταῖς σχολαῖς δοκοῦντες εἶναί τινες, ὅταν ἐπὶ τὰς πολιτείας ἀφίκωνται, οὐδενὸς ἄξιοί εἰσιν.

Κλέπται.

Κλέπται εἴς τινα εἰσελθόντες οἰκίαν, οὐδὲν εὗρον, ὅτι μὴ ἀλεκτρυόνα. καὶ τοῦτον λαβόντες ἀπήεσαν. ὁ δὲ μέλλων ὑπ' αὐτῶν θύεσθαι, ἐδεῖτο ὡς ἂν αὐτὸν ἀπολύσωσι. λέγων, χρήσιμος εἶναι τοῖς ἀνθρώποις, νυκτὸς αὐτοὺς ἐπὶ τὰ ἔργα ἐγείρων. οἱ δὲ ἔφασαν,

negligũt, q̃ uero aliorũ sunt, exercere conãt, in infortunia incidere.

Cancer, & Vulpes.

CAncer è mari cũ ascendisset, in loco quodam pascebatur. Vulpes exuriens ut uidit, accessit, ac eum rapuit. ille deuorandus ait, sed ego condigna patior, qui marinus cum sim, terrestris esse uolui.

esuriens

Affabulatio.

Fabula significat homines, etiam qui proprijs derelictis exercitijs, ea quæ nihil conueniunt, aggrediuntur, merito infortunatos esse.

Citharœdus.

CItharœd⁹ rudis ĩ domo calce ĩcrustata familiariter, ut solebat, canẽs, & cõtra resonãte ĩ se uoce existimabat ualde canor⁹ esse. uerũ elat⁹ sup hoc, cogitauit & in theatro sese cõmittere optere. ꝓfect⁹ uero ad se oñdẽdũ, cũ male admodũ caneret, lapidibus ipsum explosum abegerunt.

Affabulatio.

Fabula significat, sic ex rhetoribus quosdã, qui in scholis putant esse aliqui, cum ad respub. se conferunt, nullius precij esse.

Fures.

FVres in domũ q̃ndã ingressi, nihil inuenerũt nisi gallum, atq; hoc capto, abierunt. hic ab eis occidendus rogabat, ut se dimitterent, dicens, utilem esse hominibus noctu eos ad opera excitãdo. hi uero dixerunt, sed

σαν; ἀλλὰ διὰ τοῦτό σε μᾶλλον θύομεν. ἐκείνους γὰρ ἐγείρων, κλέπτειν ἡμᾶς οὐκ ἐᾷς.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ταῦτα μάλιστα τοῖς πονηροῖς ἐναντιοῦται, ἃ τοῖς χρηστοῖς ἐστιν εὐεργετήματα.

Κορώνη, καὶ κόραξ.

Κορώνη φθονήσασα κόρακι, ἐπὶ τῷ δι' οἰωνῶν τοῖς ἀνθρώποις μαντεύεσθαι, καὶ διὰ τοῦτο μαρτυρουμένῳ ὡς προλέγοντι τὸ μέλλον, θεασαμένη τινὰς ὁδοιπόρους παριόντας, ἧκεν ἐπί τι δένδρον. καὶ στᾶσα, μεγάλως ἔκραξεν. τῶν δὲ πρὸς τὴν φωνὴν ἐπιστραφέντων, καὶ καταπλαγέντων, ὑποτυχών τις ἔφη. ἀπίωμεν ὦ οὗτοι. κορώνη γάρ ἐστι, ἥτις κέκραγε. καὶ οἰωνισμὸν οὐκ ἔχει.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οὕτω καὶ τῶν ἀνθρώπων. οἱ τοῖς κρείττοσιν ἁμιλλώμενοι, πρὸς τῷ τῶν ἴσων μὴ ἐφικέσθαι καὶ γέλωτα ὀφλισκάνουσι.

Κορώνη, καὶ κύων.

Κορώνη ἀθηνᾷ θύουσα, κύνα ἐπὶ ἑστίασιν ἐκάλει. ὁ δὲ, πρὸς αὐτὴν ἔφη, τί μάτην τὰς θυσίας ἀναλίσκεις. ἡ γὰρ θεὸς οὕτω σε μισεῖ, ὡς καὶ τῶν συνήθων σοι οἰωνῶν τὴν πίστιν περιελεῖν. καὶ ἡ κορώνη πρὸς αὐτὸν, διὰ τοῦτο μᾶλλον αὐτῇ θύω, ἵνα διαλλαγῇ μοι.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πολλοὶ διὰ κέρδος τοὺς ἐχθροὺς εὐεργετεῖν οὐκ ὀκνοῦσιν.

Κόραξ, καὶ ὄφις.

Κόραξ τροφῆς ἀπορῶν, ὡς κατεῖδεν ἔν τινι εὐηλίῳ τόπῳ

ὄφιν

rũt,sed ꝓpter hoc te tãto magis occidimꝰ,illos em̃ excitando,furari nos non sinis.

Affabulatio.

Fabula significat, ea maxime prauis esse aduersa,quæ bonis sunt beneficio.

95 Cornix, & Coruus.

CORnix coruo inuidens, quod is per auguria hominibus uaticinaretur, ob idq; crederetur uti futura ꝓdicẽs,cõspicata uiatores quosdã prætereuntes,iuit super arborẽ quandam,stansq; ualde crocitauit. illis uero ad uocem conuersis, & admiratis, re cognita, quidam inquit, abeamus heus uos,cornix em̃ est quæ crocitauit, & augurium non habet.

Affabulatio.

Fabula significat,eodem modo & homines præstãtioribꝰ certãtes,præter q̃ ꝙ nõ ad æqua perueniunt, risum quoq; debere.

96 Cornix, & Canis.

CORnix Mineruæ sacrificans,canẽ ĩuitauit ad epulas,ille uero ad eã dixit,q̃d frustra sacrificia absumis: dea enim adeo te odit, ut ex peculiaribꝰ quoq; tibi augurijs fidẽ subtulerit.cui cornix, ob id magis ei sacrifico,ut reconcilietur mihi.

Affabulatio.

Fabula significat,plerosq; ob lucrũ nõ uereri inimicos beneficijs prosequi.

97 Coruus,& Serpens.

COruꝰ cibi ĩdigẽs,ut serpẽtẽ ĩ aprico q̃dã loco dormientem

ὄφιν κοιμώμενον, τοῦτον καταπτὰς ἥρπασε. τοῦ δὲ, ἐπιστραφέντος καὶ δακόντος αὐτὸν, ἀποθνήσκειν μέλλων εἴρηκε. δείλαιος ἔγωγε, ὃς τοιοῦτον εὗρον ἕρμαιον, ἐξ οὗ καὶ ἀπόλλυμαι.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος πρὸς ἄνδρα, διὰ θησαυρῶν εὕρεσιν ἐπὶ σωτηρίας κινδυνεύσαντα.

κολοιὸς, καὶ περιστεραί.

Κολοιὸς ἔν τινι περιστερεῶνι περιστερὰς ἰδὼν καλῶς τρεφομένας, λευκάνας ἑαυτὸν ἦλθεν, ὡς καὶ αὐτὸς τῆς αὐτῆς διαίτης μεταληψόμενος. αἱ δὲ, μέχρι μὲν ἡσύχαζεν, οἰόμεναι περιστερὰν αὐτὸν εἶναι, προσίεντο. ἐπεὶ δέ ποτε ἐκλαθόμενος ἐφθέγξατο, τηνικαῦτα τὴν αὐτοῦ γνοῦσαι φύσιν, ἐξήλασαν παίουσαι. καὶ ὃς, ἀποτυχὼν τῆς ἐνταῦθα τροφῆς, ἐπανῆκε πρὸς τοὺς κολοιοὺς πάλιν. κἀκεῖνοι διὰ τὸ χρῶμα αὐτὸν οὐκ ἐπιγνόντες, τῆς μετ᾽ αὐτῶν διαίτης ἀπεῖρξαν. ὥς τε δυοῖν ἐπιθυμήσαντα, μηδετέρας τυχεῖν.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι δεῖ καὶ ἡμᾶς τοῖς ἑαυτῶν ἀρκεῖσθαι, λογιζομένους, ὅτι ἡ πλεονεξία πρὸς τῷ μηδὲν ὠφελεῖν, ἀφαιρεῖται καὶ τὰ προσόντα πολλάκις.

κολοιός.

Κολοιόν τις συλλαβὼν καὶ δήσας αὐτοῦ τὸν πόδα λίνῳ, τῷ ἑαυτοῦ παρέδωκε παιδί. ὁ δὲ, μὴ ὑπομείνας τὴν μετ᾽ ἀνθρώπων δίαιταν, ὡς πρὸς ὀλίγον ἀδείας ἔτυχε, φυγὼν ἧκεν εἰς τὴν ἑαυτοῦ καλιάν. περιειληθέντος δὲ τοῦ δεσμοῦ τοῖς κλάδοις, ἀποπτῆναι μὴ δυνάμενος, ἐπειδὴ ἀποθνήσκειν ἔμελλε, πρὸς

ἑαυτὸν

dormientem uidit, hunc deuolando rapuit. hic cũ se uertisset, atq; momordisset ipm, coru⁹ moriturus dixit, me miserum, qui tale reperi lucrum, quo etiam pereo.

Affabulatio.

Fabula in uirũ, q ob thesaurorũ inuentionẽ de salute periclitatur.

Monedula, & Columbæ.

MOnedula in colũbario q̊dã colũbis uisis bñ nutritis dealbauit sese, iuitq;, ut & ipsa eodem cibo impertiretur. hæ uero, donec tacebat, ratæ eam esse columbam, admiserunt. sed cũ aliquando oblita uocẽ emisisset, tũc eius cognita natura, expulerunt percutiendo, eáq; priuata eo cibo rediјt ad monedulas rursũ. & illæ ob colorẽ, cũ ipsã nõ nossent, à suo cibo abegerunt, ut duorum appetens, neutro potiretur.

Affabulatio.

Fabula significat, oportere & nos nostris contentos esse, cõsyderantes auariciã, p̃terq; quod nihil iuuat, auferre sæpe & quæ adsunt bona.

Monedula.

MOnedulam cum quis cepisset, & pedẽ alligasset filo, suo tradidit filio. hæc non ferendo uictum inter homines, ubi parum per libertatem nacta est, fugit, in suumq; nidum se contulit. circũuoluto uero ramis uinculo, euolare haud ualens, cum moritura esset, se

ἔφη. δείλαιος ἔγωγε, ὃς τὴν παρ' ἀνθρώποις μὴ ὑπομείνας δουλείαν, ἔλαθον ἐμαυτὸν καὶ ζωῆς στερήσας.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι τινὲς ἔσθ' ὅτε μετρίων κινδύνων ἑαυτοὺς βουλόμενοι ῥύσασθαι, εἰς μείζους περιπίπτουσιν.

Ἑρμῆς.

Ζεὺς Ἑρμῆν προσέταξε πᾶσι τοῖς τεχνίταις ψεύδους φάρμακον ἐγχέειν. ὁ δὲ, τοῦτο τρίψας, καὶ μέτρον ποιήσας, ἴσον ἑκάστῳ ἐνέχεεν. ἐπεὶ δὲ μόνου τοῦ σκυτέως ὑπολειφθέντος, πολὺ κατελέλειπτο φάρμακον, ὅλην λαβὼν τὴν θυείαν ἐνέχεεν αὐτῷ. κἀκ τούτου συνέβη τοὺς τεχνίτας ἅπαντας ψεύδεσθαι, μάλιστα δὲ πάντων τοὺς σκυτέας.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος, πρὸς ψευδολόγους τεχνίτας.

Ζεύς.

Ζεὺς πλάσας τοὺς ἀνθρώπους, τὰς μὲν ἄλλας διαθέσεις αὐτοῖς ἐνέθηκε. μόνην δ' ἐνθεῖναι τὴν αἰσχύνην ἐπελάθετο. διὸ καὶ μὴ ἔχων πόθεν ἂν αὐτὴν εἰσαγάγῃ, διὰ τοῦ ὄχλου αὐτὴν εἰσελθεῖν ἐκέλευσεν. ἡ δὲ, τὸ μὲν πρῶτον ἀντέλεγεν ἀναξιοπαθοῦσα. ἐπεὶ δὲ σφόδρα αὐτῇ ἐνέκειτο, ἔφη. ἀλλ' ἔγωγε ἐπὶ ταύταις εἰσέρχομαι ταῖς ὁμολογίαις, ὡς ἂν ἔρως μὴ εἰσέλθῃ. ἂν δ' εἰσέλθῃ, αὐτὴ ἐξελεύσομαι παραυτίκα. ἀπὸ δὴ τούτου συνέβη πάντας τοὺς πόρνους ἀναισχύντους εἶναι.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι τοὺς ὑπ' ἔρωτος κατεχομένους, ἀναισχύντους εἶναι συμβαίνει.

tum loquebat, me miserā. quæ apud hoies nō ferendo seruitutem, incaute mea me uita priuaui.

Affabulatio.

Fabula significat, nōnūq̄ q̊sdā, dū se à mediocrib⁹ student periculis liberare, in maiora incidere.

Mercurius.

IVpiter Mercurio iussit, ut artificib⁹ oībus mendacij medicamentum misceret. hic eo trito, & ad mēsurā facto, æq̄biliter singulis miscet. cū uero solo relicto sutore, multum superesset medicamenti, totum acceptū mortariū ei miscuit. atq; hinc contigit artifices omneis mentiri, maxime uero omnium sutores.

Affabulatio.

Fabula in mendaces artifices.

Iupiter.

IVpiter formatis hominibus, omneis illis affectus indidit, solum indere pudorē oblit⁹ est. quapropter nō habēs, unde nā ipsum introduceret, per turbam ingredi eum iussit. hic uero primū cōtradicebat, quod indigna ferret. uehementius uero eo instante, ait, Sed ego sanè his ingredior pactis, si amor non ingrediatur. sin ingrediatur, ipse exibo quamprimum. ex hoc sanè euenit, omnia scorta inuerecunda esse.

Affabulatio.

Fabula significat, captos amore inuerecundos esse.

Ζεύς.

Ζεὺς γάμους τελῶν, πάντα τὰ ζῶα εἱστία. μόνης δὲ τῆς χελώνης ὑστερησάσης, διαπορῶν τὴν αἰτίαν τῆς ὑστερήσεως, ἐπυνθάνετο αὐτῆς, τίνος χάριν αὐτὴ ἐπὶ τὸ δεῖπνον οὐ παρεγένετο. τῆς δὲ εἰπούσης, οἶκος φίλος, οἶκος ἄριστος, ἀγανακτήσας κατ᾽ αὐτῆς, κατεδίκασε τὸν οἶκον βαστάζουσαν περιφέρειν.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ πολλοὶ τῶν ἀνθρώπων αἱροῦνται μᾶλλον λιτῶς παρ᾽ ἑαυτοῖς ζῆν, ἢ παρ᾽ ἄλλοις πολυτελῶς.

Λύκος, καὶ πρόβατον.

Λύκος ὑπὸ κυνῶν δηχθεὶς, καὶ κακῶς πάσχων, ἐβέβλητο. τροφῆς δὲ ἀπορῶν, θεασάμενος πρόβατον, ἐδεῖτο ποτὸν ἐκ τοῦ παραῤῥέοντος αὐτῷ ποταμοῦ κομίσαι. εἰ γὰρ σύ μοί φησι δώσεις ποτὸν, ἐγὼ τροφὴν ἐμαυτῷ εὑρήσω. τὸ δὲ, ὑποτυχὸν, ἔφη. ἀλλ᾽ ἐὰν ἐγὼ ποτὸν ἐπιδῶ σοι, σὺ καὶ τροφῇ μοι χρήσῃ.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος, πρὸς ἄνδρα κακοῦργον, δι᾽ ὑποκρίσεως ἐνεδρεύοντα.

Λαγωοί.

Λαγωοί ποτε πολεμοῦντες ἀετοῖς, παρεκάλουν εἰς συμμαχίαν ἀλώπεκας. αἱ δὲ, ἔφασαν. ἐβοηθήσαμεν ἂν ὑμῖν, εἰ μὴ ᾔδειμεν τίνες ἐστὲ, καὶ τίσι πολεμεῖτε.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ τοῖς κρείττοσι φιλονεικοῦντες, τῆς ἑαυτῶν σωτηρίας καταφρονοῦσι.

Μύρμηξ.

Μύρμηξ

Iupiter.

IVpiter nuptias celebrās,oīa aīalia accipiebat,ſola uero teſtudine tarde profecta,admirans cauſam tarditatis, rogauit eam quamobrem ipſa ad cœnam nō acceſſerat. cū hæc dixiſſet, domus cara,domus optima, iratus ipſi, damnauit ut domum baiulans circunferret.

Affabulatio.

Fabula ſignificat,pleroſq; homines eligere,parce potius apud ſe uiuere, quàm apud alios laute.

Lupus, & Ouis.

LVpus à canibus morſus,& male affectus, abiectus iacebat. cibi uero indigens, uiſa oue,rogabat ut potū ex præterfluēte flumine ſibi afferret.ſi enim tu mihi inquit,dederis potum, ego cibum mihi ipſi inueniam. illa re cognita, ait, ſed ſi ego potum do tibi, tu & cibo me utêris.

Affabulatio.

Fabula in uirum maleficum per ſimulationem inſidiantem.

Lepores.

LEpores olim belligerātes cū aquilis,īuocarūt in auxilium uulpes. hæ autem dixerunt, uobis auxiliaremur,niſi ſciremus qui uos eſtis, & cū quibus bellamini.

Affabulatio.

Fabula ſignificat, eos qui cū præſtantiorib⁹ certāt, ſuam ſalutem contemnere.

Formica.

Μύρμηξ ὁ νῦν, τὸ παλαιὸν ἄνθρωπος ἦν. καὶ τῇ γεωργίᾳ διηνεκῶς προσέχων, οὐ τοῖς ἰδίοις ἠρκεῖτο πόνοις. ἀλλὰ καὶ τοὺς τῶν γειτόνων καρποὺς ὑφῃρεῖτο. ὁ δὲ Ζεὺς ἀγανακτήσας ἐπὶ τῇ τούτου πλεονεξίᾳ, μετεμόρφωσεν αὐτὸν εἰς τοῦτο τὸ ζῷον, ὃ μύρμηξ καλεῖται. ὁ δὲ τὴν μορφὴν ἀλλάξας, τὴν διάθεσιν οὐ μετέβαλε. μέχρι γὰρ τοῦ νῦν τὰς ἀρούρας περιιὼν, τοὺς τῶν ἑτέρων πόνους συλλέγει, καὶ ἑαυτῷ ἀποθησαυρίζει.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ φύσει πονηροὶ κἂν τὰ μάλιστα τὸ εἶδος μεταβληθῶσι, τὸν τρόπον οὐ μεταβάλλονται.

Νυκτερὶς, καὶ γαλῆ.

Νυκτερὶς ἐπὶ γῆς πεσοῦσα, ὑπὸ γαλῆς συνελήφθη. καὶ μέλλουσα ἀναιρεῖσθαι, περὶ σωτηρίας ἐδεῖτο. τῆς δὲ, φαμένης μὴ δύνασθαι αὐτὴν ἀπολῦσαι, φύσει γὰρ πᾶσι τοῖς πτηνοῖς πολεμεῖν, αὐτὴ ἔλεγεν οὐκ ὄρνις ἀλλὰ μῦς εἶναι, καὶ οὕτως ἀφείθη. ὕστερον δὲ πάλιν πεσοῦσα, καὶ ὑφ᾽ ἑτέρας συλληφθεῖσα γαλῆς, μὴ βρωθῆναι ἐδεῖτο. τῆς δὲ, εἰπούσης ἅπασιν ἐχθραίνειν μυσὶν, αὐτὴ μὴ μῦς, ἀλλὰ νυκτερὶς ἔλεγεν εἶναι. καὶ πάλιν ἀπελύθη. καὶ οὕτω συνέβη δὶς αὐτὴν ἀλλαξαμένην τὸ ὄνομα, σωτηρίας τυχεῖν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι δεῖ καὶ ἡμᾶς μὴ τοῖς αὐτοῖς ἀεὶ ἐπιμένειν. λογιζομένους, ὡς οἱ τοῖς καιροῖς συμμετασχηματιζόμενοι, πολλάκις τοὺς κινδύνους ἐκφεύγουσιν.

Ὁδοιπόροι.

QVæ nunc formica,homo olim fuit. hic agriculturæ aſſidue incũbẽs, nõ erat ꝓpriȷs laboribus cõtẽtus, ſed & uicinorũ fructus ſurripiebat. Iupiter autẽ indignatus huius auaritia,tranſmutauit eum in hoc animal, quæ formica appellatur. uerũ cũ mutaſſet formã, nõ & affectum mutauit. nam uſq; nunc arua circumeundo,aliorum labores ſurripit,& ſibi recondit.

Affabulatio.

Fabula ſignificat,natura prauos, & ſi maxime ſpeciem tranſmutarint, mores non mutare.

Veſpertilio,& Muſtela.

VEſpertilio ĩ terrã cũ cecidiſſet,à muſtela capta eſt. & cũ occidenda foret,ꝓ ſalute rogabat.hac uero dicente,non poſſe ipſam dimittere, quod natura uolucribus oĩbus inimica foret, ait, nõ auẽ,ſed murẽ eſſe, & ſic dimiſſa eſt. poſtremo autem cũ iterum cecidiſſet,& ab alia capta muſtela,ne uoraretur orabat. hac autẽ dicente, cunctis inimicã eſſe murib⁹,hæc nõ mus,ſed ueſꝑtilio eſſe dicebat. & rurſus dimiſſa eſt. atq; ita euenit bis mutato nomine,ſalutem conſecutam fuiſſe.

optimo no[…] modo e[…] cogitato.

Affabulatio.

Fabula ſignificat, neq; nos in ȷȷſdem ſemꝑ eſſe oportere,cõſyderãtes eos, qui ad tẽpus mutantur, plerunq; pericula ef fugere.

Viatores.

Ὁδοιπόροι κατά τινα αἰγιαλὸν ὁδεύοντες, ἦλθον ἐπί τινα σκοπιάν. κἀκεῖθεν θεασάμενοι φρύγανα πόῤῥωθεν ἐπιπλέοντα ναῦν εἶναι μεγάλην ᾠήθησαν. διὸ δὴ προσέμενον ὡς μελλούσης αὐτῆς προσορμίζεσθαι. ἐπεὶ δὲ ὑπὸ ἀνέμου φερόμενα τὰ φρύγανα ἐγγυτέρω ἐγένετο, οὐκέτι ναῦν, ἀλλὰ πλοῖον ἐδόκουν βλέπειν. ἐξενεχθέντα δ' αὐτὰ φρύγανα ὄντα ἰδόντες, πρὸς ἀλλήλους ἔφασαν, ὡς ἄρα μάτην ἡμεῖς τὸ μηδὲν ὂν προσεδεχόμεθα.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι τῶν ἀνθρώπων ἔνιοι ἐξ ἀπροόπτου δοκοῦντες φοβεροὶ εἶναι, ὅταν εἰς πεῖραν ἔλθωσιν, οὐδενὸς εὑρίσκονται ἄξιοι.

Ὄνος ἄγριος.

Ὄνος ἄγριος ὄνον ἰδὼν ἥμερον ἔν τινι εὐηλίῳ τόπῳ, προσελθὼν αὐτὸν ἐμακάριζεν, ἐπί τε τῇ εὐεξίᾳ τοῦ σώματος, καὶ τῇ τῆς τροφῆς ἀπολαύσει. ὕστερον δὲ ἰδὼν αὐτὸν ἀχθοφοροῦντα, καὶ τὸν ὀνηλάτην ὄπισθεν ἑπόμενον, καὶ ῥοπάλοις αὐτὸν παίοντα, ἔφη. ἀλλ' ἔγωγε οὐκέτι σε εὐδαιμονίζω. ὁρῶ γὰρ, ὡς οὐκ ἄνευ κακῶν μεγάλων τὴν εὐδαιμονίαν ἔχεις.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οὐκ ἔστι ζηλωτὰ τὰ μετὰ κινδύνων καὶ ταλαιπωριῶν κέρδη.

Ὄνοι.

Ὄνοι ποτὲ ἐπὶ τῷ συνεχῶς ἀχθοφορεῖν καὶ ταλαιπωρεῖν, πρέσβεις ἔπεμψαν πρὸς τὸν Δία, λύσιν τῶν πόνων αἰτούμενοι. ὁ δ' αὐτοῖς ἐπιδεῖξαι βουλόμενος ὅτι τοῦτο ἀδύνατόν ἐστιν, ἔφη, τότε αὐτοὺς

ἀπαλλαγήσεσθαι

VIatores secũdũ litus quoddã iter faciẽtes, iuerunt in speculã quandam, & illic cõspicati sarmenta procul natantia nauim esse magnam existimarũt, quãobrẽ expectarũt, tanq̃ appulsura ea esset. cum uero à uento lata sarmenta propi⁹ forẽt, nõ nauim ampli⁹, sed scaphã u idere uidebant̃. aduectis aũt illis, cũ sarmẽta eẽ uidissẽt, inter se dixerunt, ut nos igitur frustra, quod nihil est, expectabamus.

Affabulatio.

Fabula significat, nõnullos hoĩes, qui ex improuiso terribiles esse uidentur, cum periculum feceris, nullius esse precij, inueniri.

Asinus syluestris.

ASinus syluestris asino uiso domestico in loco q̃dã aprico, ꝓfect⁹ad ip̃m, beatũ dicebat & corporis habitudine, & cibi perceptione. Deinde uero cũ uidisset eum ferentẽ onera, & agasonem retro sequẽtẽ, & baculis ipsum percutientẽ, ait, ast ego nõ ãpli⁹ beatũ te existimabo. uideo em̃ non sine magnis malis habere te felicitatem.

Affabulatio.

Fabula significat, nõ esse æmulanda lucra, in quib⁹ insunt pericula, & miseriæ.

Asini.

ASini oli ꝓpterea ꝙ assidue onera ferrẽt, & fatigarentur, legatos miserunt ad Iouem, solutionẽ laborũ petẽtes. hic aũt ostẽdere ipsis uolens, id non posse fieri, ait, tunc eos

ἀπαλλαγήσεσθαι τῆς κακοπαθείας, ὅταν οὐροῦντες ποιήσωσι ποταμόν. κἀκεῖνοι αὐτὸν ἀληθεύειν ὑπολαβόντες, ἀπ' ἐκείνου καὶ μέχρι τοῦ νῦν ἔνθα οὖρον ἑτέρων ἴδωσιν ὄνων, ἐνταῦθα καὶ αὐτοὶ περιστάμενοι οὐροῦσιν.

ΕΠΙΜΥΘΙΟΝ.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἑκάστῳ τὸ πεπρωμένον ἀθεράπευτόν ἐστιν.

ΟΝΟΣ, ΚΑΙ ΑΛΩΠΗΞ.

Ὄνος ἐνδυσάμενος λεοντῆν, περιῄει τἄλλα τῶν ζώων ἐκφοβῶν. καὶ δὴ θεασάμενος ἀλώπεκα, ἐπειρᾶτο καὶ ταύτην δεδίττεσθαι. ἡ δὲ, ἐτύγχανε γὰρ αὐτοῦ φθεγξαμένου προακηκουῖα, πρὸς αὐτὸν ἔφη. ἀλλ' εὖ ἴσθι, ὡς καὶ ἐγὼ ἄν σε ἐφοβήθην, εἰ μὴ ὀγκωμένου ἤκουσα.

ΕΠΙΜΥΘΙΟΝ.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἔνιοι τῶν ἀπαιδεύτων, τοῖς ἔξω δοκοῦντές τινες εἶναι, ὑπὸ τῆς ἰδίας γλωσσαλγίας ἐλέγχονται.

ΟΝΟΣ. ΚΑΙ ΒΑΤΡΑΧΟΙ.

Ὄνος ξύλα βαστάζων, διέβαινέ τινα λίμνην. ὀλισθήσας δὲ, ὡς κατέπεσεν, ἐξαναστῆναι μὴ δυνάμενος, ὠδύρετό τε καὶ ἔστενεν. οἱ δὲ ἐν τῇ λίμνῃ βάτραχοι τῶν στεναγμῶν τούτου ἀκούσαντες, ὦ οὗτος ἔφασαν, καὶ τί ἂν ἐποίησας, εἰ τοσοῦτον ἐνταῦθα χρόνον διέτριβες ὅσον ἡμεῖς, ὅτε πρὸς ὀλίγον πεσὼν, οὕτως ὀδύρῃ.

ΕΠΙΜΥΘΙΟΝ.

Τούτῳ τῷ λόγῳ χρήσαιτ' ἄν τις πρὸς ἄνδρα ῥᾴθυμον ἐπὶ ἐλαχίστοις πόνοις δυσφοροῦντα, αὐτὸς τοὺς πλείους ῥᾳδίως ὑφιστάμενος.

liberatum iri laboribus,cũ mingendo fluuiũ fe/
cerint. ac illi eum uerum dicere existiman/
tes,ex illo & nunc usq;, ubi aliorum urinam
uiderint asinorũ,illic & ipsi circunstando mingũt.

Affabulatio.

Fabula significat, unicuiq; quod fatale est,incu/
rabile esse.

Asinus,& Vulpes.

ASinus indutus pelle leonis,uagabat̃ reliqua
bruta perterrendo.cæterum uisa uul
pe,tentauit & hanc perterrefacere. hæc autẽ (ca/
su enim ipsius uocem audiuerat) ad
ipsum ait.sed bñ scias, quod & ego timuissem, ni/
si rudentem audiuissem.

Affabulatio.

Fabula significat,nõnullos indoctos,q ijs, q extra
sunt,aliqui esse uidentur, ex sua linguacitate
redargui.

Asinus & ranæ.

ASinus ligna ferens ptrãsibat paludẽ q̃ndã.la
psus autem,ut decidit,nec surgere pos
set,lamentabatur,ac suspirabat. Ra/
næ aũt q̃ erãt i palude auditis suspirijs,heus tu dixe
runt,& qd faceres,si tãto hic tẽpore,quãto nos fuis
ses,cũ quia ad breue tempus cecidisti, sic lamẽte/
ris.

Affabulatio.

Hoc sermone uti quispiam poterit in uirum se/
gnẽ,q ob minimos quosq; labores tristat̃, cũ ipse
maioribus facile resistat.

Asinus

Ονος, καὶ κόραξ.

Ονος ἡλκωμένος τὸν νῶτον, ἔν τινι λειμῶνι ἐνέμετο. κόρακος δὲ ἐπικαθίσαντος αὐτῷ, καὶ τὸ ἕλκος ξαίνοντος, ὁ ὄνος ὠγκᾶτο καὶ ἥλατο. τοῦ δὲ ὀνηλάτου πόῤῥωθεν ἱσταμένου καὶ γελῶντος, λύκος παριὼν αὐτὸν εἶδε καὶ ἔφη. ἄθλιοι ἡμεῖς, οἳ κἂν μόνον ὀφθῶμεν αὐτῷ διωκόμεθα, τούτῳ δὲ καὶ προσεγγελῶσιν.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ κακοῦργοι τῶν ἀνθρώπων, καὶ μόνον φανέντες δῆλοί εἰσιν.

Ονος, καὶ ἀλώπηξ.

Ονος, καὶ ἀλώπηξ κοινωνίαν συνθέμενοι πρὸς ἀλλήλους, ἐξῆλθον εἰς ἄγραν. λέοντος δ᾽ αὐτοῖς περιτυχόντος, ἡ ἀλώπηξ τὸν ἐπηρτημένον ὁρῶσα κίνδυνον προσελθοῦσα τῷ λέοντι, παραδώσειν αὐτῷ τὸν ὄνον ὑπέχετο, ἐὰν αὐτῇ τὸ ἀκίνδυνον ἐπαγγέλληται. τοῦ δὲ ἀπολύσειν αὐτὴν φήσαντος, ἐκείνη παραγαγοῦσα τὸν ὄνον, εἴς τινα πάγιν ἐμπεσεῖν παρεσκεύασε. καὶ ὁ λέων ὁρῶν ἐκεῖνον φεύγειν μὴ δυνάμενον, πρώτην τὴν ἀλώπεκα συνέχεν, εἶθ᾽ οὕτως ἐπὶ τὸν ὄνον ἐτράπη.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ τοῖς κοινωνοῖς ἐπιβουλεύοντες, λανθάνουσι πολλάκις καὶ αὐτοὺς προσαπολοῦντες.

Ορνις, καὶ χελιδών.

Ορνις ὄφεως ᾠὰ εὑροῦσα, ἐπιμελῶς ἐκθερμάνασα ἐξεκόλαψε. χελιδὼν δὲ θεασαμένη αὐτὴν, ἔφη. ὦ ματαία, τί ταῦτα τρέφεις, ἅπερ αὐξηθέντα, ἀπὸ σοῦ πρώτης τοῦ ἀδικεῖν ἄρξεται.

Επιμύθιον.

Asinus, & Coruus.

ASinus ulcerato dorso in prato quodã pasce batur. coruo autem insidendo sibi, & ulcus percutiendo, asinus rudebat, ac saltabat. sed agasone procul stante, ac ridente, lupus præteriẽs, ipm̃ uidit, & dixit, miseri nos, quos si tã tum uiderit, persequitur, huic autem & ar/ rident. Affabulatio.

Fabula significat maleficos homines, si tantum appareant, dignosci.

Asinus, & Vulpes.

ASinus & Vulpes inita inter se societate, exi uerunt ad uenationẽ. Leo uero cũ occurris set ipsis, uulpes imminens periculum uidens, pro/ fecta ad leonem, tradituram ei asinum pollicita est, si sibi impunitatẽ promiserit. qui cum dimissurum eam dixisset, illa addu/ cto asino, in casses quosdam ut incideret, fecit. sed leo uidens illum fugere minime posse, pri/ mam uulpẽ cõprehendit. deinde sic ad asinũ uer/ sus est. Affabulatio.

Fabula significat eos, qui socijs insidiantur, sæpe & se ipsos nescios perdere.

Gallina, & Hirundo.

GAllina serpẽtis ouis inuentis diligẽter calefa cta excudit, hirundo aũt cum eam uidisset, ait, o demẽs, quid hæc nutris? quæ cũ excreuerint à te prima iniuriam auspicabuntur.

Affabulatio,

Fabula

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἀτιθάσσευτός ἐστιν ἡ πονηρία, κἂν τὰ μέγιστα εὐεργετῆται.

Κάμηλος.

Ὅτε πρῶτον κάμηλος ὤφθη, οἱ ἄνθρωποι φοβηθέντες, καὶ τὸ μέγεθος καταπλαγέντες, ἔφυγον. ὡς δὲ χρόνου προϊόντος, συνεῖδον αὐτῆς τὸ πρᾶον, ἐθάρρησαν μέχρι τοῦ προσελθεῖν. αἰσθόμενοι δὲ κατὰ μικρὸν τὸ ζῶον ὡς χολὴν οὐκ ἔχει, εἰς τοσοῦτον καταφρονήσεως ἦλθον, ὥς τε καὶ χαλινοὺς αὐτῇ περιθέντες, παισὶν ἐλαύνειν δεδώκασιν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι τὰ φοβερὰ τῶν πραγμάτων, ἡ συνήθεια εὐκαταφρόνητα ποιεῖ.

Ὄφις.

Ὄφις ὑπὸ πολλῶν ἀνθρώπων πατούμενος, τῷ Διῒ ἐνετύγχανεν. ὁ δὲ Ζεὺς πρὸς αὐτὸν εἶπεν. ἀλλ' εἰ τὸν πρότερον πατήσαντα ἔπληξας, οὐκ ἂν ὁ δεύτερος ἐπεχείρησε τοῦτο ποιῆσαι.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ τοῖς πρότερον ἐπιβαίνουσιν ἀνθιστάμενοι, τοῖς ἄλλοις φοβεροὶ γίνονται.

Περιστερά.

Περιστερὰ δίψῃ συνεχομένη, ὡς ἐθεάσατο ἔν τινι τόπῳ κρατῆρα ὕδατος γεγραμμένον, ἐνόμισεν ἀληθινὸν εἶναι. διὸ καὶ πολλῷ τῷ ῥοίζῳ ἐνεχθεῖσα, ἔλαθεν ἑαυτὴν τῷ πίνακι ἐμπεσοῦσα, ὡς καὶ τῶν πτερῶν αὐτῆς περικλασθέντων καταπεσεῖν ἐπὶ γῆν, καὶ ὑπό τινος τῶν παρατυχόντων ἁλῶναι.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος

Fabula ſignificat, implacabilẽ eſſe prauitatẽ, licet afficiatur maximis beneficijs.

Camelus.

CVm primũ uiſa eſt Camelus, homines pterriti, & magnitudinem admirati, fugiebãt. ubi uero ꝓcedẽte tpe cognouerũt ipſius mãſuetudinẽ, cõfiſi ſũt eo uſq;, ut ad eã accederẽt, at intellecto paulo poſt belluæ nõ ineſſe bilem, eò contemptus iere, ut & frena ei imponerent, & pueris agendam traderent.

Affabulatio.

Fabula ſignificat terribiles res conſuetudine contemptiles fieri.

Serpens.

SErpens à multis hominibus peſſundatus Iouem poſtulauit. Iupiter autem ad eũ dixit, ſed ſi qui prior conculcauit, pupugiſſes, nequaquã id facere ſecundus aggreſſus fuiſſet.

Affabulatio.

Fabula ſignificat, eos, qui prius inuadentibus reſiſtunt, alijs formidoloſos fieri.

Columba.

COlumba ſiti correpta, ut uidit quodam in loco poculum aquæ depictum, uerum rata atq; multo elata ĩpetu inſcia in tabulã offẽdit, ut & pennis ipſius perfractis in terram decideret, atq; a quodam occurrentium caperetur.

Affabulatio.

Fabula ſignificat nõ nullos hoĩes ob uehemẽtes, alacritateſ

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἔνιοι τῶν ἀνθρώπων διὰ σφοδρᾶς προθυμίας, ἀπερισκέπτως πράγμασιν ἐγχειροῦντες, ἐμβάλλουσιν ἑαυτοὺς εἰς ὄλεθρον.

Περιστερὰ, καὶ κορώνη.

ΠΕριστερὰ ἔν τινι περιστερεῶνι τρεφομένη, ἐπὶ πολυτεκνίᾳ ἐφρυάττετο. κορώνη δ' αὐτῆς ἀκούσασα ἔφη. ἀλλ' ὦ αὕτη, πέπαυσο ἐπὶ τούτῳ σεμνυνομένη. ὅσῳ γὰρ ἂν πλείονα τίκτῃς, τοσούτῳ καὶ πλείους λύπας συνάγεις. Ἐπιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι καὶ τῶν οἰκετῶν δυστυχέστατοί εἰσιν, ὅσοι ἐν τῇ δουλείᾳ πολλὰ τέκνα ποιοῦσιν.

Πλούσιος.

ΠΛούσιος δύο θυγατέρας ἔχων, τῆς μιᾶς ἀποθανούσης, θρηνούσας ἐμισθώσατο. τῆς δ' ἑτέρας παιδὸς λεγούσης, ὡς ἄθλιαι ἡμεῖς, αἵγε αὐταὶ ὧν ἐστὶ τὸ πένθος θρηνεῖν οὐκ ἴσμεν, αἱ δὲ μὴ προσήκουσαι οὕτω σφοδρῶς κόπτονται, ἡ μήτηρ ἔφη. μὴ θαύμαζε τέκνον, εἰ αὗται οὕτω θρηνοῦσιν. ἐπὶ γὰρ ἀργυρίῳ τοῦτο ποιοῦσιν. Ἐπιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἔνιοι τῶν ἀνθρώπων διὰ φιλαργυρίαν οὐκ ὀκνοῦσιν ἀλλοτρίας συμφορὰς ἐργολαβεῖν.

Ποιμήν.

ΠΟιμὴν ἐλάσας εἴς τινα δρυμῶνα τὰ πρόβατα, ὑποστρώσας ὑπὸ δρυῒ τὸ ἱμάτιον, καὶ ἀναβὰς τὸν καρπὸν κατέσειε. τὰ δὲ πρόβατα ἐσθίοντα τοὺς βαλάνους, ἔλαθον καὶ τὰ ἱμάτια συγκαταφαγόντα. ὁ δὲ ποιμὴν καταβὰς, ὡς εἶδε τὸ γεγονὸς, ὦ κάκιστα ἔφη ζῶα. ὑμεῖς τοῖς λοιποῖς ἔρια εἰς ἐσθῆτας παρέχετε, ἐμοῦ δὲ τρέφοντος ὑμᾶς, καὶ τὸ ἱμάτιον ἀφείλεσθε.

Ἐπιμύθιον.

alacritates inconſulto res aggredienteis, inijcere ſeſe in perniciem.

Columba, & Cornix.

COlumba in columbario quodam nutrita fœcunditate ſupbiebat. Cornix uero ea audita, ait, ſed heus tu deſine hac re gloriari, nam quo plures paris, eo plus mœroris accumulas.

Affabulatio.

Fabula ſignificat, ex famulis quoq; eos eſſe infeliciſſimos, q in ſeruitute multos filios faciũt.

Diues.

DIues duas habens filias, altera mortua, præficas conduxit. cum uero altera filia dixiſſet, ut nos miſeræ, ipſæ, ad quas pertinet luctus, lamentari neſcimus, hæ uero nõ neceſſariæ ſic uehementer plangunt. mater ait, ne mirare filia, ſi hæ ita lamentantur. nam numorum gratia id agunt.

Affabulatio.

Fabula ſignificat nonnullos homines ob auaritiã non uereri alienis calamitatib⁹ quæſtũ facere.

Paſtor.

PAſtor actis in quercetum quoddam ouibus, ſtrata ſub quercu ueſte, aſcendit, & fructũ decutiebat. oues uero inter edẽdũ glandes, neſciæ & ueſtes unà deuorarunt. at cum paſtor deſcẽdiſſet, ut qđ erat actũ, uidit, ò peſſima ait aĩalia, uos cæteris uellera ac ueſtes pbetis, à mẽ uero, qui uos nutrio, & ueſtem ſurripitis.

o Affabulatio.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι καὶ πολλοὶ τῶν ἀνθρώπων διὰ ἄνοιαν, τοὺς μηδὲν προσήκοντας εὐεργετοῦντες, κατὰ τῶν οἰκείων φαῦλα ἐργάζονται.

Αλιεὺς, καὶ σμαρίς.

Αλιεὺς τὸ δίκτυον χαλάσας ἐν τῇ θαλάττῃ, ἀνήνεγκε σμαρίδα. σμικρὰ δὲ οὖσα, ἱκέτευεν αὐτὸν νῦν μὲν μὴ λαβεῖν αὐτὴν, ἀλλ᾽ ἐᾶσαι διὰ τὸ σμικρὰν τυγχάνειν. ἀλλ᾽ ὅταν αὐξηθῶ καὶ μεγάλη φησὶ γένωμαι, συλλαβεῖν με δυνήσῃ, ἐπεὶ καὶ εἰς μείζονά σοι ὠφέλειαν ἔσομαι. καὶ ὁ ἁλιεὺς εἶπεν. ἀλλ᾽ ἔγωγε ἄνους ἂν εἴην, εἰ τὸ ἐν χερσὶ παρεὶς κέρδος κἂν σμικρὸν ᾖ, τὸ προσδοκώμενον κἂν μέγα ὑπάρχῃ ἐλπίζειν.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἀλόγιστος ἂν εἴη, ὁ διὰ ἐλπίδα μείζονος, τὰ ἐν χερσὶν ἀφεὶς σμικρὰ ὄντα.

Ιππος, καὶ ὄνος.

Ανθρωπός τις εἶχεν ἵππον καὶ ὄνον. ὁδευόντων δὲ ἐν τῇ ὁδῷ, εἶπεν ὁ ὄνος τῷ ἵππῳ. ἆρον ἐκ τοῦ ἐμοῦ βάρους, εἰ θέλεις εἶναι με σῶν. ὁ δὲ οὐκ ἐπείθη. ὁ δὲ ὄνος πεσὼν ἐκ τοῦ κόπου ἐτελεύτησεν. τοῦ δὲ δεσπότου πάντα ἐπιθέντος αὐτῷ καὶ αὐτὴν τὴν ὄνου δορὰν, θρηνῶν ὁ ἵππος ἐβόα. οἴμοι τῷ παναθλίῳ, τί μοι συνέβη τῷ ταλαιπώρῳ. μὴ θελήσας γὰρ μικρὸν βάρος λαβεῖν, ἰδοὺ ἅπαντα βαστάζω, καὶ τὸ δέρμα.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι τοῖς μικροῖς οἱ μεγάλοι συγκοινωνοῦντες, ἀμφότεροι σωθήσονται ἐν βίῳ.

Ανθρωπος, καὶ σάτυρος.

ἄνθρωπός

Affabulatio.

Fabula significat, plerosq; homines ob/dementiā eos, qui nihil attinēt, bñficio afficere, in domesticos mala operari.

Piscator, & Cerrus.

PIscator demisso reti in mare re/tulit Cerrũ, qui paruus cũ esset, supplicabat ipsum ne tunc se caperet, sed dimitteret, quod par/uus foret. at cum creuero, & magnus in/quit euasero, me capere poteris, quoniā & maio/ri tibi ero utilitati. tum piscator ait, sed ego demēs fuerī, si q̊d ī manibꝰ ē, dimisso lucro, licet sit paruum, expectando magnum spe/rem.

Affabulatio.

Fabula significat, incōsyderatum esse, qui spe ma/ioris rei, quæ inter manꝰ est, amittat, q̄a p̄ua fuerit.

Equus, & Asinus.

HOmo q̄dā hēbat equũ, & asinũ. cũ āt iter fa/cerēt in uia ait asinus equo. tolle a me oneris partē, si uis me esse saluũ. illo nō p̄suaso, asinus cecidit, atq; è labore mortuus est. ab he/ro autem omnibus impositis ei, & ipsa asini pelle, cōq̄rēs equꝰ clamabat. heu mihi miserrimo, quid mihi obtigit afflicto? quia enim pa/rum oneris nolui accipe, ecce omnia gesto, & pel/lem.

Affabulatio.

Fabula significat, si magni cum paruis iun/gantur, utrosq; seruari in uita.

Homo, & Satyrus.

Ἄνθρωπός τις πρὸς σάτυρον φιλίαν ποιησάμενος, συνεσθίων ἦν αὐτῷ. χειμῶνος δὲ καὶ ψύχους γενομένου, ὁ ἄνθρωπος τὰς χεῖρας αὐτοῦ προσφέρων τῷ στόματι ἀπέπνει. τοῦ δὲ σατύρου ἐπερωτήσαντος, δι' ἣν αἰτίαν τοῦτο πράττει, ἔφη. τὰς χεῖρας μου θερμαίνω ἐκ τοῦ κρύους. μετὰ μικρὸν δὲ ἐδέσματος θερμοῦ προσενεχθέντος, ὁ ἄνθρωπος προσφέρων τῷ στόματι ἐφύσα αὐτό. πυνθανομένου δὲ πάλιν δι' ἣν αἰτίαν τοῦτο πράττει, ἔφη. τὸ ἔδεσμα καταψύχω. ὑπολαβὼν δὲ ὁ σάτυρος, ἀλλ' ἔγωγε ἔφη ἀπὸ τοῦ νῦν ἀποτάσσομαί σου τῆς φιλίας, ὅτι ἐκ τοῦ αὐτοῦ στόματος τὸ θερμὸν καὶ τὸ ψυχρὸν ἐξάγεις.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι δεῖ φεύγειν ἡμᾶς τὰς φιλίας, ὧν ἀμφίβολός ἐστιν ἡ διάθεσις.

Ἀλώπηξ, καὶ δρυοτόμος.

Ἀλώπηξ κυνηγοὺς φεύγουσα, καὶ ἐν ἐρημίᾳ πολὺν δρόμον ἀνύουσα, ἄνδρα δρυοτόμον εὑρίσκει ἐν ταύτῃ. ὃν καθικέτευε τοῦ κρύψαι αὐτήν. τοῦ δὲ ὑποδείξαντος αὐτῇ τὴν ἑαυτοῦ καλύβην, εἰσελθοῦσα ἐκρύπτετο εἰς τὰς γωνίας. τῶν δὲ κυνηγετῶν ἐλθόντων καὶ ἐρωτώντων τὸν ἄνδρα, οὗτος τῇ μὲν φωνῇ ἠρνεῖτο μηδὲν εἰδέναι. τῇ δὲ χειρὶ αὐτοῦ τὸν τόπον ὑπεδείκνυ. οἱ δὲ μὴ προσχόντες, ἀπῆλθον παραχρῆμα. ὡς οὖν εἶδεν αὐτοὺς ἡ ἀλώπηξ παρελθόντας, ἐξῆλθεν οὐ προσφωνοῦσα. μεμφομένου δὲ αὐτὴν ἐκείνου, ὡς σωθεῖσαν μὲν δι' αὐτοῦ, χάριτας δὲ αὐτῷ οὐχ ὁμολογοῦσαν, ἡ ἀλώπηξ ἐπιστραφεῖσα ἔφη. ὦ οὗτος, ἀλλ' ἔγωγε ἤδειν ἄν σοι χάριτας, εἰ τοῖς λόγοις ὅμοια καὶ τὰ ἔργα τῆς χειρός, καὶ τοὺς τρόπους εἶχες.

HOmo quidam cum ſatyro inita ſocietate unà cũ eo comedebat. hyẽs uero, & frig⁹ cũ foret, homo manus ſuas admotas ori afflabat. rogante autem ſatyro, quam ob cauſam hoc faceret, ait, manus meas calfacio propter frigus. Sed paulo poſt edulio calido allato, homo admotum ori inſufflabat ipſum. conſulente rurſus, qua re id faceret, ait, ferculum frigefacio. ſuſcepto ſermone ſatyrus ſed ego ait, ex nunc renuntio tuam amicitiam. quia ex eodem ore & calidum emittis, & frigidum.

Affabulatio.

Fabula ſignificat, fugere nos amicitias oportere, q̃rum anceps eſt affectio.

Vulpes & lignator.

VVlpes uenatores fugiens, & in deſerto multa decurſa uia, uirum lignatorem in eo inuenit, cui ſupplicabat, ut ſe abſconderet, a quo ei oſtenſo ſuo tugurio, ingreſſa delituit in angulis. at uenatorib⁹ ꝑfectis, & uirũ rogãtib⁹, hic uoce quidem negabat ſcire quicꝙ, ſed manu ibi locũ oſtẽdebat. hi uero cũ id nõ egiſſẽt, ſtatim abiere. ut igitur uidit eos uulpes prætериjſſe, exiuit nihil allocuta. eo ipſam accuſante, quod ſeruata à ſe, gratias ſibi non ageret, uulpes conuerſa ait, heus tu. ego uero egiſſem tibi gratias, ſi uerbis ſimiles & manuum geſtus, & mores

εἶχες.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος, πρὸς τοὺς χρηστὰ μὲν ἐπαγγελλομένους τοῖς λόγοις, ἐναντία δὲ ποιοῦντας τοῖς ἔργοις.

Ανθρωπος, καταθραύσας ἄγαλμα.

Ανθρωπός τις ξύλινον ἔχων θεὸν, καθικέτευε τοῦ ἀγαθοποιῆσαι αὐτόν. ὡς οὖν ταῦτα ἔπραττεν, καὶ οὐδὲν ἧττον ἐν πενίᾳ διῆγε, θυμωθεὶς, ἄρας αὐτὸν τῶν σκελῶν, ἔρριψεν εἰς τὸ ἔδαφος. προσκρουσάσης οὖν τῆς κεφαλῆς καὶ αὐτίκα κλασθείσης, χρυσὸς ἐξέρρευσεν ὅτι πλεῖστος. ὃν περ δὴ συνάγων ὁ ἄνθρωπος ἐβόα. στρεβλὸς ὑπάρχεις ὥς γε οἶμαι καὶ ἀγνώμων. τιμῶντά σε γὰρ ἥκιστά με ὠφέλησας. τυπτήσαντα δέ σε, πολλοῖς καλοῖς ἀμείβῃ.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι οὐκ ὠφελήσῃ τιμῶν πονηρὸν ἄνθρωπον. τύπτων δὲ αὐτὸν μᾶλλον ὠφελήσῃ.

Ανθρωπος, καὶ κύων.

Ανθρωπός τις ἡτοίμαζε δεῖπνον, ἑστιάσων τινὰ τῶν φίλων αὐτῷ καὶ οἰκείων. ὁ δὲ κύων αὐτοῦ ἄλλον κύνα ἐκάλει λέγων, ὦ φίλε, δεῦρο συνδειπνήσον μοι. ὁ δὲ, προσελθὼν, χαίρων ἵστατο βλέπων τὸ μέγαν δεῖπνον, βοῶν ἐν τῇ καρδίᾳ, βαβαί. πόση μοι χαρὰ ἄρτι ἐξαπιναίως ἐφάνη. τραφήσομαί τε γὰρ καὶ εἰς κόρον δειπνήσω, ὥς τέ με αὔριον μηδαμῆ γε πεινᾶσαι. ταῦτα καθ' ἑαυτὸν λέγοντος τοῦ κυνὸς, καὶ ἅμα σείοντος τὴν κέρκον, ὡς δὴ εἰς τὸν φίλον θαῤῥοῦντος, ὁ μάγειρος ὡς εἶδε τοῦτον ὧδε κἀκεῖσε τὴν κέρκον περιστρέφοντα, καταχὼν τὰ σκέλη αὐτοῦ, ἔρριψε παραχρῆμα ἔξωθεν τῶν θυρίδων. ὁ δὲ κατιὼν, ἀπήει

μεγάλως

habuisses. Affabulatio.

Fabula in eos, qui uerbis quidem utilia ꝓmittunt, sed contraria rebus faciunt.

Homo perfractor statuæ.

HOmo qdã ligneũ cũ haberet deũ, supplicabat, ut sibi benefaceret. cũ igit̃ hæc faceret, & nihilo min⁹ in pauptate degeret, irat⁹ eleuatũ ipsum cruribus, proiecit in pauimentũ. illiso igitur capite, ac statim diffracto, auri quãplurimũ effluxit, quod iam ille dũ colligeret, exclamabat, peruersus es ut puto, & ingratus. colenti enim mihi nequaquã ꝓfuisti, uerberãti autem te, multa donasti bona.

Affabulatio.

Fabula significat, nõ profuturũ te tibi, honorãdo prauũ hoiem, sed uerberãdo ipm, ꝓfuturũ magis.

Homo, & Canis.

HOmo qdã pabat cœnã acceptur⁹ amicũ qndam suum, & familiarem, canis item ipsius alium inuitando canẽ dicebat, o amice ueni cœna unà mecũ. is cũ accessisset, læt⁹ astabat magnã spectans cœnã secũ loquens, papæ, quanta mihi læticia nuper derepẽte oblata est. nã & nutriar, & ad satietatem cœnabo, ita ut nullo modo cras esuriam. hæc secum dum diceret canis, simulq; moueret caudam, ut qui iam amico fideret, cocus ut uidit ipsum huc, & illuc caudam circumagentẽ, arreptis ipsius cruribus eiecit statim de fenestris. at is cum decidisset, ibat

μεγάλως κράζων. τῶν τις δὲ κωνῶν, τῶν καθ' ὁδὸν αὐτῷ συναντώντων, ἐπηρώτα, πῶς ἐδείπνησας φίλος. ὁ δὲ πρὸς αὐτὸν ὑπολαβὼν ἔφη. ἐκ γὰρ πολλῆς πόσεως μεθυσθεὶς ὑπὲρ κόρον, οὐδὲ τὴν ὁδὸν αὐτὴν ὅθεν ἐξῆλθον οἶδα.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι οὐ δεῖ θαῤῥεῖν τοῖς δι' ἀλλοτρίων εὖ ποιεῖν ἐπαγγελλομένοις.

Αλιεύς.

Αλιεὺς ἁλιευτικῆς ἄπειρος, λαβὼν αὐλοὺς καὶ δίκτυα, παρεγένετο εἰς τὴν θάλασσαν. καὶ στὰς ἐπί τινος πέτρας, τὸ μὲν πρῶτον ηὔλει, νομίζων πρὸς τὴν ἡδυφωνίαν τοὺς ἰχθύας ἐφάλλεσθαι. ὡς δ' ἐπὶ πολὺ διατεινόμενος ἤνυεν οὐδὲν, ἀποθέμενος τοὺς αὐλοὺς, ἀναλαμβάνει τὸ ἀμφίβληστρον. καὶ βαλὼν κατὰ τοῦ ὕδατος, πολλοὺς ἰχθύας ἤγρευσεν. ἐκβαλὼν δὲ αὐτοὺς ἀπὸ τοῦ δικτύου, ὡς εἶδε πηδῶντας, ἔφη. ὦ κάκιστα ζῶα, ὅτε ηὔλουν, οὐκ ὠρχεῖσθε. ὅτε δὲ πέπαυμαι, τοῦτο ποιεῖτε.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος, πρὸς τοὺς παρὰ λόγον καὶ παρὰ καιρὸν τι πράττοντας.

Βουκόλος.

Βουκόλος ἀγέλην ταύρων βόσκων, ἀπώλεσε μόσχον. περιελθὼν δὲ πᾶσαν τὴν ἔρημον διέτριβεν ἐρευνῶν. ὡς δ' οὐδὲν εὑρεῖν ἠδυνήθη, ηὔξατο τῷ διΐ, ἂν τὸν λαβόντα μόσχον κλέπτην ὑποδείξῃ, ἔριφον εἰς θυσίαν προσάξειν. καὶ δὴ ἐρχόμενος εἴς τινα δρυμῶνα, εὑρίσκει λέοντα κατεσθίοντα τὸν μόσχον. ἔμφοβος

uehementer exclamando.ſed canis quidam cũ il/li ĩ uia occurriſſet,pcũtabat̃,ut belle cœnat⁹es amice?is ſuſcipiens ei dixit.multo po/tu inebriat⁹ ſupra ſatietatẽ,ne ipſam qdẽ uiã, qua egreſſus ſum,noui.

Affabulatio.

Fabula ſignificat,nõ oportere cõfidere ĳs, q ex alienis bene facere pollicentur.

Piſcator.

PIſcator piſcandi rudis acceptis tibĳs,ac retibus perrexit ad mare,& ſtans ſup petra q̃dã,primũ qdẽ ſonabat tibĳs,exiſtimãs ad uocis ſuauitatem piſces aſſilire. ut uero mul/tum contendens,nihil profecit,depoſitis tibi/is,aſſumit rete,ac iacto in aquam,multum piſcium cepit, quibus euacuato reti,ut ſalientes uidit,ait,o peſ/ſimi animãteſ,cũ ſonarẽ tibia,nõ ſaltabatiſ,cũ uero ceſſaui,id agitis.

Affabulatio.

Fabula in eos,qui præter rationẽ, & inopportune aliquid agunt.

Bubulcus.

BVbulcus armentũ taurorũ paſcẽs, amiſit ui/tulũ,luſtrãdo oẽm ſolitudinẽ idagãdo morã traxit.ubi inuenire nihil potuit,precatus eſt Iouẽ ſi furem,qui uitulum cepit, oſtenderit, hedum in ſacrificiũ oblaturum.cæterum proficiſcẽs in quercetũ quoddã,iuenit à leone deuorari uitulũ.trepi/

βος γενόμενος, καὶ μέγα δειλιάσας, ἐπάρας τὰς χεῖρας αὐτοῦ εἰς τὸν οὐρανὸν, εἶπεν. ὦ δέσποτα Ζεῦ, ἐπηγγειλάμην σοι ἔριφον δώσειν, ἐὰν τὸν κλέπτην εὕρω, νῦν ταῦρόν σοι θύσειν ὑπισχνοῦμαι, ἐὰν τούτου τὰς χεῖρας ἐκφύγω.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος πρὸς ἄνδρας δυστυχεῖς, οἵτινες ἀποροῦντες μὲν, εὔχονται εὑρεῖν. εὑρόντες δὲ, ζητοῦσιν ἀποφυγεῖν.

Κόραξ.

Κόραξ νοσῶν ἔφη τῇ μητρὶ, μῆτερ εὔχου τοῖς θεοῖς καὶ μὴ θρήνει. ἡ δ' ὑπολαβοῦσα ἔφη. τίς σε ὦ τέκνον τῶν θεῶν ἐλεήσει. τίνος γὰρ κρέας ὑπὸ σοῦ γε οὐκ ἐκλάπη.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ πολλοὺς ἔχθρους ἐν βίῳ ἔχοντες, οὐδένα φίλον ἐν ἀνάγκῃ εὑρήσουσιν.

Ἀετός.

Ὑπεράνωθεν πέτρας ἀετὸς ἐκαθέζετο, λαγωὸν θηρεῦσαι ζητῶν. τοῦτον δέ τις ἔβαλε τοξεύσας. καὶ τὸ μὲν βέλος, ἐντὸς αὐτοῦ εἰσῆλθεν. ἡ δὲ γλυφὴ σὺν τοῖς πτεροῖς πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν εἱστήκει. ὁ δὲ ἰδὼν ἔφη. καὶ τοῦτο μοι ἑτέρα λύπη, τὸ τοῖς ἰδίοις πτεροῖς ἐναποθνήσκειν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι δεινόν ἐστιν, ὅταν τις ἐκ τῶν ἰδίων κινδυνεύσῃ.

Τέττιξ, καὶ μύρμηκες.

Χειμῶνος ὥρᾳ τῶν σίτων βραχέντων, οἱ μύρμηκες ἔψυχον. τέττιξ δὲ λιμώττων, ᾔτει αὐτοὺς

τροφὴν

Hus igitur, & perterrefactus, eleuatis manibus suis in cœlum, ait, o domine Iupiter, promiserã tibi hedũ me daturũ esse, si furẽ inuenirẽ, nunc tantũ tibi recipio sacrificaturũ, si huius manus effugero.

Affabulatio.

Fabula in homines infortunatos, qui dum carent, ut inueniãt, precant, cũ inuenerint, quærũt effugere.

Coruus.

COruus ægrotans ait matri, mater p̃care deũ, nec lamẽtare. ea uero suscipiẽs ait, qs de⁹ o fili miserebitur tui? cuius enim tu carnes non es furatus?

Affabulatio.

Fabula significat, qui in uita multos inimicos habent, amicũ in necessitate inuenturos neminem.

Aquila.

SVper petra aquila sedebat, leporem captura, hanc autem quidã percussit sagitta, quæ intra ipsam ingressa est. sed crena cum pennis ante oculos stabat, quã cũ uidisset, & hoc mihi altera mœstitia, q̃ ꝓpriis pennis intercam.

γλυφὶς, kerblin, oder, krinlin.

Affabulatio.

Fabula significat, durum esse, cum quis a suis periculum patiatur.

Cicada, & Formicæ.

HYemis tẽpore cũ triticũ efferueret, formicæ refrigerabãt, cicada ãt esuriẽs petebat ab eis cibum

τροφήν. οἱ δὲ μύρμηκες εἶπον αὐτῷ, διατί τὸ θέρος οὐ συνῆγες τροφήν. ὁ δὲ εἶπεν, οὐκ ἐσχόλαζον, ἀλλ᾽ ᾖδον μουσικῶς. οἱ δὲ, γελάσαντες εἶπον. ἀλλ᾽ εἰ θέρους ὥραις ηὔλεις, χειμῶνος ὄρχου.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οὐ δεῖ τινα ἀμελεῖν ἐν παντὶ πράγματι, ἵνα μὴ λυπηθῇ καὶ κινδυνεύσῃ.

Σκώληξ, καὶ ἀλώπηξ.

Ὁ τῷ πηλῷ κρυπτόμενος σκώληξ εἰς γῆν ἐξελθὼν, ἔλεγε πᾶσι τοῖς ζώοις. ἰατρός εἰμι φαρμάκων ἐπιστήμων, οἷός ἐστιν ὁ τῶν θεῶν ἰατρὸς παίων. καὶ πῶς εἶπεν ἀλώπηξ ἄλλους ἰώμενος, σαυτὸν χωλὸν ὄντα οὐκ ἰάσω;

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἐὰν μὴ πρόχειρος ἡ πεῖρα, πᾶς λόγος ἀργὸς ὑπάρχει.

Ὄρνις χρυσοτόκος.

Ὄρνιθά τις εἶχεν ὠὰ χρυσᾶ τίκτουσαν. καὶ νομίσας ἔνδον αὐτῆς ὄγκον χρυσίου εἶναι, κτείνας εὕρηκεν ὁμοίαν τῶν λοιπῶν ὀρνίθων. ὁ δὲ ἀθρόον πλοῦτον ἐλπίσας εὑρήσειν, καὶ τοῦ μικροῦ ἐστέρηται ἐκείνου.

ὄγκος ὁ ... tumor, magnitudo, moles, cuspis

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι δεῖ τοῖς παροῦσιν ἀρκεῖσθαι, καὶ τὴν ἀπληστίαν φεύγειν.

Λέων, καὶ ἀλώπηξ.

Λέων γηράσας, καὶ μὴ δυνάμενος διαρκέσαι αὐτῷ εἰς τροφὴν, ἔγνω δι᾽ ἐπινοίας τί πρᾶξαι. καὶ δὴ παραγενόμενος ἐν σπηλαίῳ τινὶ καὶ κατακλιθεὶς, προσεποιεῖτο νοσεῖν. παραγενόμενα οὖν τὰ

ζῶα

cibum, formicæ uero dixerũt ei, cur æstate non colligebas alimẽtũ? hæc ait, nõ erã ociosa, sed canebã musice. tũ hæ ridendo dixerũt, si æstiuo tẽpore modulabaris, nunc salta.

Affabulatio.

Fabula significat, non oportere quenq̃ aliq̃ in re esse negligentẽ, ne mœreat, ac periclitetur.

Vermis & uulpes.

QVi sub cœno cælabat̃ uermis sup terrã egressus dicebat oib⁹ aialib⁹, medic⁹ sum medicaminum doctus, qualis est Pæon deorũ medicus. & quomodo ait uulpes alios curãs, te ipsum claudum non curas?

Affabulatio.

Fabula significat, nisi præsto experiẽtia fuerit, om̃e uerbum inane esse. Hic rodus, hic saltus.

Gallina auripera.

GAllinam quis habens oua aurea parientẽ, ratus ĩtra ipsã auri massã inesse, occisã alijs gallinis similẽ reperit. hic multũ sperãs inuenire diuitiarum, & exiguis illis priuatus est.

Affabulatio.

Fabula significat, oportere cõtentũ esse p̃ntib⁹, & fugere inexplebilitatem.

Leo, & uulpes.

LEo senio confectus, cum suppeditare sibi cibũ non posset, decreuit astu id facere. itaq; profectus in antrum quoddam, & deiectus simulabat ægrotare. Adueniẽtes igitur

animantes

ζῶα ἐπισκέψεως χάριν, συλλαμβάνων κατήσθιεν αὐτά. πολλῶν οὖν ζώων ἀναλωθέντων, ἀλώπηξ τὸ τέχνασμα τοῦτο γνοῦσα, παρεγένετο πρὸς αὐτόν. καὶ στᾶσα ἔξωθεν τοῦ σπηλαίου, ἐπυνθάνετο πῶς ἔχει. τοῦ δὲ εἰπόντος κακῶς, καὶ τὴν αἰτίαν πυνθανομένου δι' ἣν οὐκ εἰσέρχεται, ἡ ἀλώπηξ ἔφη, ὅτι ὁρῶ ἴχνη πολλῶν εἰσιόντων, ὀλίγων δὲ ἐξιόντων.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ φρόνιμοι τῶν ἀνθρώπων, ἐκ τεκμηρίων προορώμενοι τοὺς κινδύνους ἐκφεύγουσιν.

Λύκος, καὶ γραῦς.

Λύκος λιμώττων, περιῄει ζητῶν τροφήν. γενόμενος δὲ κατά τινα τόπον, ἤκουσε παιδίου κλαίοντος καὶ γραὸς λεγούσης αὐτῷ, παῦσαι τοῦ κλαίειν. εἰ δὲ μὴ, τῇ ὥρᾳ ταύτῃ ἐπιδώσωσε τῷ λύκῳ. οἰόμενος δὴ ὁ λύκος ὅτι ἀληθεύει ἡ γραῦς, ἵστατο πολλὴν ἐκδεχόμενος ὥραν. ὡς δ' ἑσπέρα κατέλαβεν, ἀκούει πάλιν τῆς γραὸς κολακευούσης τὸ παιδίον καὶ λεγούσης αὐτῷ, ἐὰν ἔλθῃ ὁ λύκος δεῦρο, φονεύσομεν ὦ τέκνον αὐτόν. ταῦτα ἀκούσας ὁ λύκος, ἐπορεύετο λέγων, ἐν ταύτῃ τῇ ἐπαύλει, ἄλλα μὲν λέγουσιν, ἄλλα δὲ πράττουσιν.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος πρὸς ἀνθρώπους, οἵτινες τὰ ἔργα τοῖς λόγοις οὐκ ἔχουσιν ὅμοια.

Εριφος, καὶ λύκος.

Εριφος ἐπί τινος δώματος ἑστὼς, ἐπειδὴ λύκον παριόντα εἶδεν, ἐλοιδόρει καὶ ἔσκωπτεν αὐτόν. ὁ δὲ λύκος ἔφη, ὦ οὗτος οὐ σύ με λοιδορεῖς, ἀλλ' ὁ τόπος.

Επιμύθιον.

animãtes uisitatiõis gratia, cõprehẽsas deuorabat, multis igitur absumptis animãtibus uulpes ea arte cognita, accessit ad ipsum, & stans extra speluncam rogitabat quõ se haberet. cum autem is dixisset, male, causamq; rogaret, quã ob rẽ nõ ingredereť, uulpes ait, qa me uestigia terrẽt oĩa ad itrorsum spectãtia, nulla retrorsum.

Affabulatio.

Fabula signficat, prudentes homines coniecturis præuisa pericula euitare.

Lupus, & Vetula.

LVpus esuriens circuibat quærẽdo cibũ, pfectus autẽ ad locum quendam, audiuit lugentem puerulũ, eiq; dicentẽ anũ, desine plorare, sin minus, hac hora tradam te lupo. ratus igiť lup⁹ serio loq aniculã, expectabat ad multam horam, sed cum aduenisset uespera, audit rursus anum blandientem puerulo, ac dicentem, si uenerit lupus huc, interficiemus eum fili. his auditis, lupus eundo dicebat, in hoc tugurio aliud dicunt, aliud faciunt.

Affabulatio.

Fabula in homines, quorum facta uerbis non respondent.

Hedus, & Lupus.

HEdus sup domo quadã cũ staret, uiso lupo prætereũte, conuitiabať, & mordebat ipm, sed lupus ait, heus tu, nõ tu mihi, sed locus conuitiatur.

Affabulatio.

Fabula

ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πολλάκις καὶ ὁ τόπος καὶ ὁ καιρὸς δίδωσι τὸ θράσος κατὰ τῶν ἀμεινόνων.

Ημίονος.

Ημίονος ἐκ κριθῆς παχυνθεὶς, ἀνεσκίρτησε βοῶν καὶ λέγων, πατήρ μου ἐστὶν ἵππος ὁ ταχυδρόμος. κἀγὼ αὐτῷ ὅλος ἀφωμοιώθην. καί ποτε ἀνάγκης ἐπελθούσης τρέχειν, ἐπειδὴ τοῦ δρόμου ἐπαύσατο, τοῦ πατρὸς ὄνου εὐθὺς ὑπεμνήσθην.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι κἂν ὁ χρόνος εἰς δόξαν φέρῃ τινὰ, τῆς ἑαυτοῦ γεμὴν τύχης μὴ ἐπιλανθανέσθω. ἀβέβαιος γάρ ἐστιν ὁ βίος οὗτος.

Οφις, καὶ γεωργός.

Οφις ἐν γεωργοῦ προθύροις φωλεύων, ἀνεῖλεν αὐτοῦ τὸ νήπιον παιδίον. πένθος δὲ τοῖς γονεῦσιν ἐγένετο μέγα. ὁ δὲ πατὴρ ὑπὸ τῆς λύπης πέλεκυν λαβὼν, ἔμελλεν τὸν ὄφιν ἐξελθόντα φονεύσειν. ὡς δὲ ἔκυψε μικρὸν, σπεύσας ὁ γεωργὸς τοῦ πατάξαι αὐτὸν, ἠστόχησε, μόνον κρούσας τὴν τῆς τρώγλης ὀπήν. ἀπελθόντος δὲ τοῦ ὄφεως, ὁ γεωργὸς νομίσας τὸν ὄφιν μηκέτι μνησικακεῖν, λαβὼν ἄρτον καὶ ἅλας ἔθηκεν ἐν τῇ τρώγλῃ. ὁ δὲ ὄφις λεπτὸν συρίξας, εἶπεν. οὐκ ἔσται ἡμῖν ἀπάρτι πίστις ἢ φιλία, ἕως ἂν ἐγὼ τὴν πέτραν ὁρῶ, σὺ δὲ τὸν τύμβον τοῦ σοῦ τέκνου.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι οὐδεὶς μίσους, ἢ ἀμύνης ἐπιλανθάνεται, ἐφ' ὅσον βλέπει μνημόσυνον, δι' οὗ ἐλυπήθη.

Σαλπιγκτής.

Σαλπιγκτὴς στρατὸν ἐπισυνάγων, καὶ κρατηθεὶς ὑπὸ

Fabula significat, plerũq; & locum & tem/
pus præbere audaciam aduersus præstantiores.

Mulus.

MVlus ordeo piguefact⁹, lasciuiebat clamãs, ac dicens, pater meus est equus cur/
sor, & ego ei totus sum similis. atq; aliqñ cũ neces/
se foret ei currere, ut a cursu cessa/
uit, patris asini statim recordatus est.

Affabulatio.

Fabula significat, & si tẽpus ad gloriã pmoueat ali
quẽ, non suæ tamẽ ipsius fortunæ obliuiscat̃. insta
bilis enim est uita hæc.

Serpens, & Agricola.

SErpẽs in agricolæ uestibulis delitescẽs, sustulit eius infantẽ puerulũ. luctus autem paren/
tib⁹ fuit magn⁹. At pater præ mœrore accepta se/
curi egressum serpentem occisurus erat.
ut uero declinauit parũper, festinãdo agricola, ut
ipm pcuteret, errauit tantũ pcusso foraminis orifi
cio. digresso autem serpente, agricola ratus ser/
pentem nõ amplius iniuriæ meminisse, acce/
pit panẽ, & salẽ, apposuitq; i foramie. sed serpẽs te
nui sibilo ait, nõ erit nobis a mõ fides, amicitiá ue,
q̃diu ego lapidem uideo, tu tui filij tumulum.

Affabulatio.

Fabula significat, nullum odij, aut uindictæ obli/
uisci quãdiu uidet monimentũ, quo tristatus est.

Tubicen.

TVbicen exercitum congregãs, ac superatus

ὑπὸ τῶν πολεμίων, ἐβόα μὴ κτείνετέ με ὦ ἄνδρες εἰκῇ καὶ μάτην. οὐδένα γὰρ ὑμῶν ἀπέκτεινα. πλὴν γὰρ τοῦ χαλκοῦ τούτου οὐδὲν ἄλλο κτῶμαι. οἱ δὲ πρὸς αὐτὸν εἴφασαν, διὰ τοῦτο γὰρ μᾶλλον τεθνήξῃ, ὅτι σὺ μὴ δυνάμενος πολεμεῖν, τοὺς πάντας πρὸς μάχην ἐγείρεις.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι πλέον πταίουσιν οἱ τοὺς κακοὺς καὶ βαρεῖς δυνάστας ἐπεγείροντες, εἰς τὸ κακοποιεῖν.

Κάλαμος, καὶ ἐλαία.

Διὰ καρτερίαν καὶ ἰσχὺν καὶ ἡσυχίαν κάλαμος καὶ ἐλαία ἤριζον. τοῦ δὲ καλάμου ὀνειδιζομένου ὑπὸ τῆς ἐλαίας, ὡς ἀδυνάτου καὶ ῥαδίως ὑποκλινομένου πᾶσι τοῖς ἀνέμοις, ὁ κάλαμος σιωπῶν οὐκ ἐφθέγξατο. καὶ μικρὸν ὑπομείνας, ἐπειδὴ ἄνεμος ἔπνευσεν ἰσχυρὸς, ὁ μὲν κάλαμος ὑποσεισθεὶς καὶ ὑποκλινθεὶς τοῖς ἀνέμοις ῥαδίως, διεσώθη. ἡ δ᾽ ἐλαία ἐπειδὴ ἀντέτεινε τοῖς ἀνέμοις, κατεκλάσθη τῇ βίᾳ.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ τῷ καιρῷ καὶ τοῖς κρείττοσιν αὐτῶν μὴ ἀνθιστάμενοι, κρείττους εἰσὶ τῶν πρὸς μείζονας φιλονεικούντων.

Λύκος, καὶ γέρανος.

Λύκου λαιμῷ ὀστέον ἐπεπήγει. ὁ δὲ γεράνῳ μισθὸν παρέξειν εἶπεν, εἰ τὴν κεφαλὴν αὐτῆς ἐπιβαλοῦσα, τὸ ὀστοῦν ἐκ τοῦ λαιμοῦ αὐτοῦ ἐκβάλοι. ἡ δὲ τοῦτ᾽ ἐκβαλοῦσα, δολιχόδειρος οὖσα, τὸν μισθὸν ἐπεζήτει. ὅς τις γελάσας, καὶ τοὺς ὀδόντας θήξας, ἀρκεῖ σοι μισθὸς ἔφη τοῦτο καὶ μόνον, ὅτι ἐκ λύκου στόματος καὶ ὀδόντων δήξεις κάραν σώαν μηδὲν παθοῦσαν.

Επιμύθιον.

ab hostibus clamabat, ne me temere, & frustra uiri occidite. nõ em̃ uestrũ quẽq; occidi. nã præter æs hoc possideo aliud nihil. & hi ad ipm dixere, ob id magis morieris, qui cum nequeas ipse pugnare, omneis ad pugnam excitas.

Affabulatio.

Fabula significat plus peccare, qui malos, ac graueis principes concitant ad male agendũ.

Arundo, & Oliua.

DE tolerantia, & uiribus, & quiete, arundo, & oliua cõtẽdebãt, cũ arũdini oliua cõuitiũ faceret utpote imbecillæ, ac facile cedenti uentis omnibus, arundo tacendo nihil locuta est, ac parũper præstolata, ubi acer afflauit uentus, arundo succussa, & declinata uentis facile euasit, oliua autem cum uentis restitisset, ui diffracta est.

Affabulatio.

Fabula significat eos, qui tempori, ac præstantioribus non resistunt, meliores esse ijs, qui cũ potẽtioribus contendunt.

Lupus, & Grus.

LVpus gutturi osse infixo mercedem grui præbiturum dixit, si capite iniecto, os ex gutture sibi extraxerit. hæc autem eo extracto qppe q̃ ꝓcero esset collo, mercedẽ efflagitabat, q subridẽdo, dẽtesq; exacuẽdo, sufficiat tibi ait illa sola merces, quod ex ore lupi, & dentibus saluum caput, & illesum exemeris.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος πρὸς ἄνδρας, οἵ τινες ἀπὸ κινδύνων διασωθέντες, τοῖς εὐεργέταις τοιαύτας ἀπονέμουσι χάριτας.

Ἀλέκτορες.

Ἀλεκτόρων δύο μαχομένων περὶ θηλειῶν ὀρνίθων, ὁ εἷς τὸν ἕτερον κατετροπώσατο. καὶ ὁ μὲν ἡττηθεὶς εἰς τόπον κατάσκιον ἀπιὼν ἐκρύβη. ὁ δὲ νικήσας, εἰς ὕψος ἀρθεὶς, καὶ ἐφ᾽ ὑψηλοῦ τοίχου στὰς, μεγαλοφώνως ἐβόησε. καὶ παρ᾽ εὐθὺς ἀετὸς καταπτὰς, ἥρπασεν αὐτόν. ὁ δ᾽ ἐν σκότῳ κεκρυμμένος ἀδεῶς ἔκτοτε ταῖς θηλείαις ἐπέβαινε.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι κύριος ὑπερηφάνοις ἀντιτάσσεται, ταπεινοῖς δὲ δίδωσι χάριν.

Γέρων, καὶ θάνατος.

Γέρων ποτὲ ξύλα κόψας, καὶ ταῦτα φέρων, πολλὴν ὁδὸν ἐβάδιζε. καὶ διὰ τὸν πολὺν κόπον ἀποθέμενος ἐν τόπῳ τινὶ τὸν φόρτον, τὸν θάνατον ἐπεκαλεῖτο. τοῦ δὲ θανάτου παριόντος, καὶ πυνθανομένου τὴν αἰτίαν δι᾽ ἣν αὐτὸν ἐκάλει, δειλιάσας ὁ γέρων, ἔφη. ἵνα μου τὸν φόρτον ἄρῃς.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πᾶς ἄνθρωπος φιλοζωεῖ, εἰ καὶ δυστυχεῖ, καὶ πτωχὸς ἔνι.

Βάτραχοι.

Βάτραχοι δύο, ξηρανθείσης τῆς λίμνης, ἐν ᾗ κατῴκουν, περιῄεσαν ζητοῦντες ποῦ καταμεῖναι. καὶ ἐλθόντες εἰς φρέαρ βαθὺ, καὶ κύψαντες κάτω, καὶ ἰδόντες τὸ ὕδωρ, ὁ μὲν εἷς συνεβούλευεν, ἵνα πηδήσωσι παρευθὺς κάτω. ὁ δ᾽ ἕτερος εἶπεν, εἰ δὲ καὶ τοῦτο ξηρανθῇ, πῶς δυνησόμεθα ἀναβῆναι;

Ἐπιμύθιον.

Affabulatio.

Fabula in uiros q a piculo seruati, bñ de se meritis eam gratiam referunt,

Galli.

DVob⁹ gallis pugnãtib⁹ de gallinis fœminis, alter alterum in fugam uertit. ac uictus in locum obscurũ profectus, delituit. sed q uicit, in altum eleuatus, stansq; super alto pariete magna uoce clamauit, & statim aduolãs aquila eũ rapuit. at qui in tenebris delitescebat, ex illo intrepide gallinas conscendit. Affabulatio.

Fabula significat, dominũ superbis opponi, dare autem humilibus gratiam.

Senex, & Mors.

SEnex olim incisa à se ligna cum ferret, multam ibat uiam, ac ob multum laborem deposito in loco quodam onere, mortem inuocabat, sed mors cum adesset, causamq; peteret, propter quã se uocaret, perterrefactus senex ait, ut meũ onus attollas. Affabulatio.

Fabula significat, oẽm hominẽ esse uitæ studiosũ, licet infortunatus sit & mendicus.

Ranæ.

DVæ Ranæ siccata palude, ubi habitabant, circuibant quærendo, ubi manerẽt, ac pfectæ in pfundũ puteũ, & acclinatæ deorsum uisa aqua, altera consulebat, ut saltarent continuò deorsum, altera uerò ait, si & hic aruerit, quomodo poterimus ascendere?

 Affabulatio.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ἄνευ συμβουλῆς μὴ ποιεῖν τι.

Αρνὸς, καὶ λύκος.

Αρνὸς ἐφ' ὑψηλοῦ τόπου ἱστάμενος, λύκον κάτωθεν παριόντα τὴν ὁδὸν ἔσκωπτε, καὶ θηρίον κακὸν ἀπεκάλει καὶ ὠμοβόρον. ὁ δὲ λύκος στραφεὶς εἶπε πρὸς αὐτόν. οὐ σύ με λοιδορεῖς, ἀλλ' ὁ πύργος ἐν ᾧ ἵστασαι.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος, πρὸς τοὺς ὑπομένοντας ὕβριν ἀπὸ ἀναξίων ἀνθρώπων, διὰ φόβον ὑψηλοτέρων.

Κώνωψ, καὶ λέων.

Κώνωψ πρὸς λέοντα ἐλθὼν εἶπε· οὐ δὲ φοβοῦμαί σε οὐ δὲ δυνατώτερός μου εἶ. εἰ δὲ μὴ, τί σοί ἐστιν ἡ δύναμις; ὅτι ξύεις τοῖς ὄνυξι καὶ δάκνεις τοῖς ὀδοῦσι; τοῦτο καὶ γυνὴ τῷ ἀνδρὶ μαχομένη ποιεῖ. ἐγὼ δὲ λίαν ὑπάρχω σοῦ ἰσχυρότερος. εἰ δὲ θέλεις, ἔλθωμεν καὶ εἰς πόλεμον. καὶ σαλπίσας ὁ κώνωψ, ἐνεπήγετο δάκνων τὰ περὶ τὰς ῥίνας αὐτοῦ ἄτριχα πρόσωπα. ὁ δὲ λέων τοῖς ἰδίοις ὄνυξι κατέλυεν ἑαυτὸν, ἕως οὗ ἠγανάκτησεν. ὁ δὲ κώνωψ, νικήσας τὸν λέοντα, καὶ σαλπίσας, καὶ ἐπινίκιον ᾄσας, ἔπτατο. ἀράχνης δὲ δεσμῷ ἐμπλακεὶς, ἐσθιόμενος ἀπωδύρετο, ὅτι μεγίστοις πολεμῶν, ὑπὸ εὐτελοῦς ζώου τοῦ ἀράχνης ἀπώλετο.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος, πρὸς τοὺς καταβάλλοντας μέγα, καὶ ὑπὸ μικρῶν καταβαλλομένους.

ΤΕΛΟΣ ΤΩΝ ΑΙΣΩΠΟΥ ΜΥΘΩΝ.

Affabulatio.

Fabula significat, ne quid inconsulto fiat.

Agnus, & Lupus.

AGnus in alto cúm staret loco, Lupum infe-riùs prætereuntẽ uiam, mordebat, & feram malã, & crudiuorã appellabat. sed lupꝰ cõuersus ait ad ipsum, non tu contumeliaris mihi, sed ubi stas, turris.

Affabulatio.

Fabula ad eos, qui ferunt iniurias ab indignis hominibus metu sublimiorum.

De Culice, & Leone.

CVlex ad leonem accedens, ait, neq; timeo te, neq; fortior me es. sin minus, quod tibi est robur? ꝙ laceras unguibus, & mordes dentibus? hoc & fœmina cum uiro pugnãs facit. ego uero longè sum te fortior. si uero uis, ueniamus ad pugnam, & cũ tuba cecinisset culex, inhæsit mordens circa nares ipsius leueis genas. leo aũt ꝓprijs unguibus dilaniauit se ipm, donec indignatus est. culex autem uicto leone cũ sonuisset tuba, & epiniciũ cecinisset, euolauit. araneæ uero uicto ĩplicitꝰ cũ deuoraret, lamẽtabat ꝙ cũ maximis pugnãs, a uili animali aranea occideretur.

Affabulatio.

Fabula in eos qui prosternunt magnos, & a paruis prosternuntur.

FINIS AESOPI FABVLARVM.

ΓΑΒΡΙΟΥ ΕΛΛΗΝΟΣ ΤΕΤΡΑΣΤΙΧΑ.

Περὶ ἀνθρώπου, καὶ λιθίνου λέοντος.

Ἀνδρὸς ποσὶν πατεῖτο πέτρινος λέων.
καί τις λέων, τί φησι τὴν ἰσχὺν βλέπεις;
ἀλλ' εἰ λέοντες εἶπεν ᾔδησαν γλύφειν,
πολλοὺς ἂν εἶδες ὄντας ἀνθρώπους λίθους.

Ἐπιμύθιον, ὅτι ἐπ' ἀρετῇ, οὐ δεῖ σεμνύνεσθαι.

Περὶ λέοντος κοιμωμένου, καὶ μυός.

Λέοντος ὑπνώττοντος, αὐχένος μέσον
διέδραμεν μῦς, ὃς δ' ἀνέστη συντόμως.
γελᾷ δ' ἀλώπηξ, καὶ λέων ἀπεκρίθη,
οὐ μὲν πτοοῦμαι, τὴν ὁδὸν δ' ἀναξέπω.

Ἐπιμύθιον, ὅτι οὐ δεῖ καὶ μικρὰν περιφρόνησιν ἀποστρέφεσθαι.

Περὶ λέοντος καὶ κάπρου, καὶ γυπῶν.

Λέων μάχην ἔστησε πρὸς ποτὲ κάπρῳ.
γῦπες δ' ἄνωθεν ἐσκόπευον τὴν ἔριν,
βρῶσιν τὸν ἡττηθέντα ποιῆσαι τάχα.
φίλους δ' ὁρῶντες ἡσύχουν τῶν ἐλπίδων.

Ἐπιμύθιον, ὅτι οὐ δεῖ ἀλλοτρίοις κακοῖς ἐπιχαίρειν.

Περὶ δορκάδος καὶ λέοντος θυμωθέντος.

Λέοντα δορκὰς ὡς ἴδεν μεμηνότα,
ὦ μοῖρα θηρῶν εἶπεν ἀθλιωτάτη.
εἰ σωφρονῶν γε, δυσκάθεκτος εἶ λέων,
πῶς νῦν μανεὶς οὐ μετὰ δακρύων δράσεις;

Ἐπιμύθιον, ὅτι ἐξουσίαν ἔχοντα οὐ δεῖ θυμοῦσθαι.

Περὶ λέοντος, ὄνου, ἀλώπεκος.

Λέων

GABRII GRAECI TETRASTICHA.

De Homine,& Leone lapideo.

VIri pedibus calcabatur lapideus Leo.
Et quis Leo,quid robur inquit intueris?
At si Leones ait sciuissent scalpere,
Multos uidisses esse homines lapides.

Affabulatio. Quod nõ oporteat inflari uirtute.

De Leone dormiente,& mure.

Leone dormiente,per mediam ceruicem
Percurrit mus.is autem surrexit ilico.
Ridet Vulpes.ac Leo respondit,
Non timeo, sed interrumpo iter.

Affabulatio. Quod non oporteat ne paruum quidem contemptum negligere.

De Leone,& Apro,& Vulturibus.

Leo pugnam parauit aduersus aprum.
Vultures uero deinsuper speculabãtur litem,
Vt deuorarent statim,qui uinceretur.
Sed amicis ijsdem uisis,frustrati sunt spe.

Affabulatio.Q đ nõ oporteat alienis malis lætari.

De Caprea,& Leone furente.

Leonem caprea ut uidit furentem,
O fatum ferarum ait miserrimum.
Si compos mentis intolerabilis es leo,
Quõ nũc furens nõ plena facies lachrymarũ?

Affab.ꝙ nõ opteat,eũ q ptãtẽ habet,excãdescere.

De Leone,Asino,Vulpe.

Λέων, ὄνος, κερδώ, τε πρὸς θήραν ἴον.
ὄνου δὲ ταύτην εἰς τρίτον δεδασμένου,
λέων κατεσπάραξε, κερδὼ δὲ πλέον
ἔνειμεν αὐτῷ, σωφρονισθεῖσ' δὴ ὄνου.

Ἐπιμύθιον, ὅτι δεῖ ἐξ ὧν πάσχουσιν ἕτεροι, παιδεύεσθαι.

Περὶ ὄνου βαστάζοντος εἴδωλον.

Ὥμοις ὄνος παρῆγεν ἀργυροῦν βρέτας.
ὅπερ συναντῶν, πᾶς τις αὖ ἐπροσκύνει.
τύφῳ δ' ἐπαρθείς, μὴ θέλων μένειν ὄνος,
ἤκουσεν οὐ θεὸς σύ, τὸν θεὸν δ' ἄγεις.

Ἐπιμύθιον, ὅτι τοὺς ἐν ἀξιώμασι τιμωμένους δεῖ γινώσκειν, ὅτι ἄνθρωποί εἰσιν.

Περὶ παιδὸς ἐσθίοντος σπλάγχνα.

Βοὸς φαγὼν παῖς εἰς ἑορτὴν ἔγκατα,
οἴμοι κέκληγ' ὡς σπλάγχνα μῆτερ ἐκχέω.
ἡ δ' αὖ γελῶσα μὴ φοβοῦ τέκνον ἔφη.
τῶν σῶν γὰρ οὐδέν, ἀλλ' ἐμεῖς ἀλλοτρίων.

Ἐπιμύθιον, ὅτι δεῖ τἀλλότρια ἀντιστρέφειν, καὶ μὴ γογγύζειν.

Περὶ ἀλώπεκος καὶ βάτου.

Φραγμοὺς ἀλώπηξ ὡς ὑπερβαίνειν θέλειν,
ὀλισθάνουσα, καὶ βάτου δεδραγμένη,
ἔξεσο πέλμα, λοιδορεῖ δὲ τὴν βάτον.
μέμφου σεαυτήν, μή με τοῦ κεῖνος φάρ.

Ἐπιμύθιον πρὸς τοὺς τὰ ἑαυτῶν κακὰ σιωπῶντας, τὰ δὲ τῶν ἑτέρων κατηγοροῦντας.

Περὶ κώνωπος, καὶ ταύρου.

Κώνωψ καθῆστο πρὸς κέρας ταύρου πάλαι,
ὃν τοῦ κέλευεν εἴ περ ἐκπτῆναι θέλει,

L eo. Aſinus. Vulpes ad prædam iere.
In treis parteis eam cum aſinus diuiſiſſet,
A leone dilaceratus eſt. at uulpes plus
Ei tribuit edocta ab aſino.
Affabul. Q d' ex ĳs, q̃ alĳ patiunt̃, doceri opteat.
De Aſino geſtante ſimulacrum.
H umeris aſinus geſtabat ſimulacrum argenteũ,
Quod unuſquiſq; occurrens adorabat.
Superbia uero elatus, nolens manere aſinus,
Audiuit, non es tu deus, ſed fers deum.
Affabulatio. Quod oporteat eos, q in dignita/
tibus conſtituti ſunt, cognoſcere ſe eſſe hoies.
De puero comedente inteſtina.
B ouis puer feſto die cum comediſſet uiſcera,
Hei mihi clamabat, q̄ inteſtina effundo mater,
Hæc ridendo ait, ne timeas fili.
Non em̃ ex tuis quicq̃, ſed uomis ex alienis.
Affabulatio. Quod oporteat aliena reſtituere,
& non murmurare.
De Vulpe, & Rubo.
S epem Vulpes tranſilire ut uoluit,
Lapſa, ac rubo innixa
Percuſſa planta, conuitia dicebat Rubo.
Increpa te ipſam, non me ille ait.
Affabulatio. Aduerſus eos qui ſua tacẽt uitia, &
aliena reprehendunt.
De Culice, & Tauro.
C ulex olim in cornu tauri ſedebat,
Quem dicere iuſſit, an ſe uolare uelit,
Audiuit,

ἤκουσε δ᾽ ὡς πρὸ οὐκ ἔγνω καθημένον,
οὕτω δὲ μὴ πλήσαντος αἴσθησιν λάβῃ.

Ἐπιμύθιον πρὸς τοὺς λογιζομένους ἑαυτοὺς εἶναι
ἢ σοφοὺς, ἢ δυνατοὺς, ἢ φρονίμους, μὴ ὄντας δέ.

περὶ ἐλάφου, καὶ ἀμπέλου

Ἔλαφον διήλαυνον οἱ κυνηγέται,
ἥτις δασείαις ἀμπέλοις ἀπεκρύβη.
τὰ φύλλα βιβρώσκουσα δὴ τῶν ἀμπέλων.
κυνηγετοῦσιν ἐνδίκως ἐθηράθη.

Ἐπιμύθιον πρὸς τοὺς κακοποιοῦντας τοὺς αὑτῶν
εὐεργέτας.

περὶ ὄφεως, καὶ γεωργοῦ.

Ὄφιν θέλων τὶς ἀντ᾽ ὀλέθρου παιδίου,
πλήττειν, πέτραν τ᾽ ἔχιζε, καὶ φιλεῖν θέλειν.
ὄφις δέ φησι, πῶς γένοιντο συμβάσεις,
ἕως σὺ τύμβον, τὸν δ᾽ ἐγὼ πέτρον βλέπω;

Ἐπιμύθιον, ὅτι αἱ μεγάλαι ἔχθραι, ἀδιάλλακτοί εἰσιν.

περὶ παιδὸς, καὶ σκορπίου.

Ὡς ἀκρίδας θήρευε παῖς τις, σκορπίῳ
προύτεινε χεῖρας. ὃς δὲ, μὴ ψαύσῃς ἔφη.
ὡς εἴγε μου ψαύσειας, ἐκ κόλπων στένων,
καὶ τὰς ἀληθεῖς ἐκκενώσεις ἀκρίδας.

Ἐπιμύθιον, ὅτι δεῖ κακοῖς ἀνθρώποις, μὴ συμμίγνυσθαι.

περὶ συὸς, καὶ μυός.

Σῦς εἷλκέ τις μῦν ἔργον ὄντ᾽ ἀσιτίας.
οὓς χαλκέες βλέποντες, ἔστησαν γέλων.
ὁ μῦς δ᾽ ἔτι ζῶν, εἶπε μεσὸς δακρύων,
ὡς οὐ δὲ σὺν δύνασθε κἂν τρέφειν ἕνα.

Ἐπιμύθιον πρὸς τοὺς τὰ ἑαυτῶν παραπτώματα
παραβλέποντας

Audiuit, queādmodū non nouerat sedentem,
Ita neq; euolantem sentiret.
Affabulatio. Aduersus eos, qui uolūt esse docti, potentés ue, aut prudentes, nec sunt.

De Cerua, & uite.

Ceruam persequebantur uenatores,
Quæ densis in uitibus delituit.
Sed folia uitium cum comederet,
Venatoribus iure præda fuit.
Affabulatio. Aduersus eos, qui malefaciunt benefactoribus suis.

De Serpente, & Agricola.

Serpentem quis pro filij interitu
Percussurus, petrāq; scidit, & amarē uolebat.
Sed ait serpens. quomodo fient cōuentiones?
Quādiu tu tumbā, hunc ego lapidem uideo?
Affabulatio. Magnas iimicitias, eē irrecōciliabiles

De Puero, & Scorpio.

Cum locustas cepisset puer quidam, scorpioni
Porrigebat manus. is autem, ne attigeris ait.
Nam si me tetigeris, suspirando ex sinu
Veras quoq; locustas abijcies. Affabulatio.
Cum malis hominibus cōuersari non oportere.

De Sue, & Mure.

Sus quidam murē trahebat ad sedandam esuriē
Quos uidentes fabri ferrarij, riserunt.
Mus uero adhuc uiuēs ait lachrymarū plenus,
Ne unum quidem potestis pascere suem.
Affabulatio. Aduersus eos, qui suos casus negligunt.

παραβλέποντας, τὰ δὲ τῶν ἑτέρων γελῶντας.

περὶ ὄνου, καὶ λεοντῆς.

Φέρων λέοντος δέρμα τοῖς ὤμοις ὄνος,
ηὔχει λέων εἶναί τις, αἰπόλους βλέπων.
ἐπεὶ δὲ γυμνὸς τῆς λεοντῆς εὑρέθη,
τοῦτον μύλων ἔμνησε τῆς ἀταξίας.

Ἐπιμύθιον. ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι αἱ παρ᾽ ἀξίαν τιμαί, τάχιστα λύονται.

περὶ τράγου, καὶ ἀμπέλου.

Τράγῳ προσεῖπεν ἄμπελος, βλάπτεις σύ με
κείρων τὰ φύλλα, μὴ γὰρ οὐκ ἔστι χλόη;
ὅσον γὰρ ἂν βλάψειας, εὑρήσω τάχα.
πρὸς θυσίαν σὴν, εἰς θεοὺς οἶνον βλύσαι.

Ἐπιμύθιον. ὅτι πολλάκις θέλων τὶς ἀδικεῖν τινα, ὠφελεῖ αὐτόν.

περὶ ἀνδρὸς, καὶ γαλῆς γυναικός.

Ἀνὴρ γαλῆν γυναῖκα πρὸς δόμους ἄγε.
παρῆν δὲ κύπρις εἰς ἑορτὴν τοῦ γάμου.
νύμφη δὲ μῦν βλέψασα, συντόνῳ τάχει
δίωκε τοῦτον, μὴ τραπεῖσα τὴν φύσιν.

Ἐπιμύθιον. ὅτι τὸ ἐκ φύσεως ὂν, οὐ μεταστρέπεται.

περὶ δορκάδος τὴν τῶν ποδῶν λεπτότητα μεμφομένης.

Πηγαῖς ὁρῶσα δορκὰς αὐτῆς τοιδέαν,
λεπτοὺς πόδας μωμεῖτο, χαῖρε δ᾽ εἰς κέρα.
λέων δ᾽ ἐπεὶ δίωκε, τούτους ἠγάπα.
κέρα καθυβρίζουσα, θήρας ὡς πάγην.

Ἐπιμύθιον. ὅτι πολλάκις τὶς ὠφελεῖται, ἐξ ὧν δοκεῖ βλάπτεσθαι.

περὶ ἀλώπεκος, καὶ σαφυλῆς.

Κερδῶ

negligunt,alienos uero derident.

De Asino,& pelle leonis.

Leonis pellem humeris ferens asinus,
Iactabat esse leo quispiam,uidendo caprarios.
Sed ubi sine leonis inuentus est pelle,
Pistrinū eum memorē turbationis reddidit.

Affabulatio. Fabula significat,immeritos honores quamprimum solui.

De Hirco & Vite.

Hircum uitis adlocuta est.offendis tu me
Tondendo folia.num nam non est herba?
Quam uis enim nocueris,Inueniam statim
Ad mactationē tui erga deos,uinū ut scaturiat.

Affabulatio. Quod plerūq; uolens quis aliquē iniuria afficere,iuuet eum.

De Viro,& fele uxore.

Vir felem uxorem in domum duxit,
Adfuit Venus in nuptiarum solennitate.
Sponsa uero uiso mure,contenta celeritate
Eum persecuta est,non mutata natura.

Affabulatio. Q d' id,qd' a natura ē,nō trāsmutet.

De Caprea reprehēdente pedū tenuitatē.

In fontibus suam imaginē uidens caprea,
Tenueis carpebat pedes,sed gaudebat cornib⁹.
Cum uero leo psecutus est ipsam, eos amabat
Cornua reprehendens ut prædæ laqueum.

Affabulatio,Quod plerūq; quis iuuatur ex qbus uidetur lædi.

De Vulpe,& Vua.

Vulpes

Κερδὼ βότρυν βλέπουσα μακρᾶς ἀμπέλου
πρὸς ὕψος ἦρτο. καὶ κάμνουσα πολλάκις
ἑλεῖν ἄπειπε. πρὸς δ' ἑαυτὴν ταῦτ' ἔφη,
μὴ κάμνε, ῥᾶγες ὀμφακίζουσιν μάλα.

Ἐπιμύθιον πρὸς τοὺς ποιοῦντας τὴν ἀνάγκην φιλοτιμίαν.

Περὶ κόρακος, καὶ ἀλώπεκος.

Τυρὸν κόραξ, ἔδακνε, κερδὼ δ' ἠπάτα.
εἰ γλῶσσαν εἶχες, ζηνὸς εἶς ὄρνις μέγας.
εὐθὺς δ' ὁ τοῦτον ῥῖψεν, ἣ δ' αὐτὸν φάγεν.
ἔχεις κόραξ ἅπαντα, νοῦν κτῆσαι μόνον.

Ἐπιμύθιον πρὸς τοὺς ἐπὶ κολακείαις χαίροντας.

Περὶ βατράχων, καὶ ἡλίου.

Γάμοις ἔχαιρον βάτραχοι τοῦ ἡλίου,
καί τις πρὸς αὐτοὺς εἶπεν, ὦ δειλὸν γένος.
εἰ γὰρ μόνας ξέμοιμαν αὐγὰς ἡλίου,
τίς εἴγε πυκνώσειε τοῦτον βαστάσει;

Ἐπιμύθιον πρὸς τοὺς ἐπὶ ἰδίᾳ βλάβῃ δι' ἀγνωσίας χαίροντας.

Περὶ ὄρνιθος ὠὸν χρυσοῦν τικτούσης καὶ φιλαργύρου.

Ἔτικτε χρυσοῦν ὠὸν ὄρνις εἰσάπαξ,
καί τις πλανηθεὶς χρυσεραστὴς τὴν φρένα,
ἔκτεινε ταύτην χρυσὸν ὡς λαβεῖν θέλων.
ἐλπὶς δὲ μεῖζον δῶρον ὤλεκε τύχης.

Ἐπιμύθιον, πρὸς τοὺς ἐλπίδι κέρδους εἰς ζημίαν ἐκ μικροψυχίας ἐμπίπτοντας.

Περὶ ἀστεροσκόπου, καὶ ὁδοιπόρου.

Ἄστροις περισκοπῶν τις ἀστεροσκόπος,
πίπτει λεληθὼς πρὸς φρέαρ, τυχὼν δέ τις
ὁδοιπόρος, στένοντι ταῦτ' ἔφη λέγων,

νοῦν

Vulpes racemum proceræ uidens uitis,
In altum eleuabatur, cumq; diu laborasset,
Vt capet, defatigata est, sed secũ hæc locuta est.
Ne labora. Acini uuæ exacerbescunt admodũ.
Affabul. Ad eos q de necessitate uolũtatẽ faciũt.

De Coruo & Vulpe.

Caseum coru⁹ mordebat, sed uulpes decipiebat,
Si linguam haberes, esses magna Iouis auis.
Continuo uero is eum abiecit. ea aũt comedit.
Habes corue omnia. mentem solam cõpara.
Affabulatio. Aduersus eos, q adulatõib⁹ delectãt.

De Ranis, & Sole.

O b nuptias solis lætabantur ranæ,
Quædamq; ad eas ait, o miserum genus.
Nam si solos radios solis timemus,
Si genuerit filios, quis eum feret?
Affabulatio. Aduersus eos, qui suo damno præ ignorantia gaudent.

De Gallina aureum ouũ pariente, & auaro.

O uum aureum Gallina semel peperit.
Quidamq; auarus deceptus animo,
Eam occidit aurum accepturus.
Sed spes perdidit maius fortunæ donum.
Affabulatio. In eos qui spe lucri, in damnum ex pusillanimitate incidunt.

De stellarum speculatore, & uiatore.

S tellis intentus quidam stellarum speculator
Cadit ĩprudẽter in puteũ, sed qdã supueniens
V iator suspiranti hæc inquit dicendo,

νοῦν θεὶς ἄνω, βέλτιστε τὴν γῆν οὐ βλέπεις.

Ἐπιμύθιον, ὅτι πολλοὶ τὰ ἐνεστῶτα μὴ γινώσκοντες, τὰ μέλλοντα καυχῶνται γινώσκειν.

Περὶ ἵππου, καὶ κάπρου.

Ἤριζεν ἵππος ἀγριωτάτῳ κάπρῳ.
ὁρμὴν δὲ θηρὸς ἵππος οὐ σθένων ὅλως,
ἑαυτὸν ἐκδέδωκεν, εὑρὼν σύμμαχον
ἔμπειρον ἄνδρα πρὸς σφαγὴν τοῦ θηρίου.

Ἐπιμύθιον, ὅτι δι' ἔχθραν τινὲς, καὶ εἰς δουλείαν ἑαυτοὺς ἐμβάλλουσιν.

Περὶ ἀνδρὸς μιξοθρίκος, καὶ δυεῖν ἑταίραιν.

Ἐρωμένας δύ' εἶχεν ἀνὴρ μιξόθριξ.
χρόνῳ δ' ἐνισοχῆσαι πάντῃ καὶ τρόπῳ,
ἡ μὲν μελαίνας, ἡ δὲ λευκὰς ἔκφερον.
ἐξ ὧν ψιλωθεὶς, πᾶσιν ὡράθη γέλως.

Ἐπιμύθιον, πρὸς τοὺς εἰς δύο ἐναντία πράγματα ἑαυτοὺς ἐμβάλλοντας.

Περὶ ἀετοῦ τε, καὶ κολοιοῦ.

Ἀρνὸν καταπτὰς ἀετὸς καθαρπάσας.
ἰδὼν κολοιὸς, ἐν κριῷ πράττει τάδε.
ὃν εἷλε ποιμὴν, παῖς δ' ἐφώνει τοῦτό τι
ἐμοὶ κολοιὸς, ἀετὸς δ' αὐτῷ πέλει.

Ἐπιμύθιον, ὅτι οὐ δεῖ μιμεῖσθαι τοὺς κρείττονας.

Περὶ κολοιοῦ τε, καὶ ἄλλων ὀρνέων.

Ἀλλοτρίοις πτεροῖσιν ἠμφιεσμένος
ηὔχει κολοιὸς ὀρνέων ὑπερφέρειν.
πρῶτον δὲ δῶρον ἡ χελιδὼν ἥρπακε.
μεθ' ἣν ἅπαντες. εἶτα γυμνὸς εὑρέθη.

Ἐπιμύθιον, ὅτι τὸ ἐξ ἐράνου κάλλος διαλύεται.

Περὶ

Animũ applicãdo sursũ o optĩe terrã nõ uides,

Affabulatio. Quod pleriq́;, cum præsentia nesciant, futura cognoscere gloriantur.

De Equo, & Apro.

Pugnabat Equus cum ferocissimo Apro.
Impetũ uero feræ equ⁹ cũ penit⁹ nõ sustineret,
Sese dedidit, inuento socio
Viro iugulandæ feræ perito.

Affabulatio. Quod non nulli ob inimicitias in seruitutem sese dedunt.

De uiro misticapillo, & duabus amicis.

Amicas duas habebat uir misticapillus.
Aetate autẽ & moribus omnino dissimileis
Altera nigros capillos, albos altera euellebant.
Quapropter depilatus, omnibus ridiculo fuit.

Affabulatio. Aduersus eos, qui in duas res contrarias sese iniiciunt.

De Aquila & Cornicula.

Agnum deuolans Aquila cum rapuisset,
Idq́; uidisset monedula, in ariete facit eadem.
Quã pastor cepit. filius autẽ clamabat tale qd,
Mihi monedula, aquila autem sibi est.

Affabulatio. Qđ nõ oporteat imitari p̃stãtiores.

De Cornicula & cæteris auibus.

Alienis pennis induta
Gloriabatur cornicula præstare auibus.
Primum donum hirundo rapuit.
Post eam, omnes. hinc nuda inuenta est.

Affabul. Q; ex collatione pulchritudo dissoluat̃.

Περὶ ἀετοῦ τε, καὶ οἴσου.

Βέλει δὲ στήθος ἀετὸς τρώθη πάλαι.
ἀλγῶν δὲ λοιπὸν ἦστο πολλὰ δακρύων.
βλέπων δ᾽ οἴσὸν εἶπεν ἐπτερωμένον.
βαβαὶ, πτερόν με τὸν πτερωτὸν ὀλλύει.

Επιμύθιον, πρὸς τοὺς ἐκ τῶν ἰδίων κακῶς πάσχοντας.

Περὶ θηρῶν, καὶ ὀρνέων μάχης, καὶ στρουθοῦ.

Πᾶσι πεφύκει θηρσὶ, καὶ πτηνοῖς μάχη.
ἦλω λίβυσσα στρουθὸς, ἣ τούς δ᾽ ἐπλάνα.
εἶναι μὲν ὄρνις, ἐκ μέρους δὲ θηρίον.
πτηνοῖς κάραν δεικνῦσα, τοῖς θηρσὶ πόδας.

Επιμύθιον, πρὸς τοὺς δυσὶ κυρίοις δουλεύοντας, καὶ πλανῶντας ἀμφοτέρους.

Περὶ χελιδόνος, καὶ κριτηρίου.

Πῆξε χελιδὼν, νοσσιὰν κριτηρίου
ὕπερθεν, ἥσπερ τὴν γονὴν βλάπτει δράκων.
ἡ δ᾽ αὐτὴ ἔφησεν, ὦ πολυστόνου τύχης,
ὅπου γὰρ ἐκδίκησις ἐβλάβην μόνη.

Επιμύθ. πρὸς τοὺς παθόντας κακὸν, ἀπὸ καλῶν ἀνθρώπων.

Περὶ τριῶν βοῶν ὁμοφρόνων, εἶτα ἀσυμφώνων. καὶ λέοντος.

Ομόφρονες νέμοντο τρεῖς ὁμοῦ βόες.
οὓς οὐ δὲ θὴρ ἔβλαπτε πολλάκις λέων.
ἔχθρας δὲ μίσει, καὶ μάχης διασχίσας,
ἕκαστον ἐκβέβρωκε γυμνὸν ὡς ἕνα.

Επιμύθιον, πρὸς τούς σχιζομένους ἐκ τῶν ἰδίων, καὶ διὰ τοῦτο κακῶς πάσχοντας.

Περὶ γεωργοῦ, καὶ γεράνου.

Ἔθνει γεράνων πῆξέ τις σπορεὺς πάγην.
μεθ᾽ ὧν πελαργὸν εἷλεν, ὃς θρηνεῖ μέγα,

ἔφη

De Aquila,& Sagitta.

Sagitta pectus Aquila uulnerata est olim.
Dolens autē postea sedebat admodū plorans.
Videns autem sagittam pennatam ait,
Papæ,penna me pennatam occidit.
Affabulatio,In eos,qui à suis mala patiuntur.

De pugna ferarum,ac uolucrū,& strutione.

Omnes inter se feræ,& uolucres concertabant.
Capta est strutio libyca,quæ hasce decipiebat.
Esse quidam auis,ex parte uero fera,
Volucribus caput,feris pedes ostendens.
Affabulatio,Aduersus eos, qui duobus seruiendo dominis,utrosq; decipiunt.

De Hirundine & prætorio.

Hirundo fixit nidulum in prætorio,
Cuius prolem lædit serpens.
Hæc autē dixit,o ingemiscendam fortunam.
Vbi enim ultio est,sola offensa sum.
Affabulatio,Ad eos,qui malū à bonis patiuntur.

De trib⁹bob⁹ cōcordib⁹,inde discordib⁹,& leone.

Concordes pascebantur tres simul boues,
Quos ne fera quidem lædebat Leo.
Cū uero inimicitiarū odio, & pugna dissēsissēt
Singulos deuorauit nudos ut unum.
Affabulatio,Aduersus eos,qui à suis dissident, & propterea mala patiuntur.

De Agricola,& Ciconia.

Gruibus tetendit Agricola quidam laqueum,
Cū qb⁹ ciconiā cepit,quæ uehemēter lugebat.

ἔφη δ' ἀγροῖκεὺς ὡς φίλος μὲν εἶ σύ μοι.
ἀλλ' ἡ πάγη λαβοῦσα, σὺν κακοῖς ἔχει.

Ἐπιμύθιον, πρὸς φίλον τινός, εὐνοῦμενον τοῖς ἐχθροῖς τοῦ φίλου αὐτοῦ.

Περὶ κυνὸς καὶ εἰδώλου αὐτοῦ ἐν τῷ ὕδατι.

Φέρων ποταμοῦ πλησίον κύων κρέας,
κύψας ἑαυτόν, ἄλλον εἰς ὕδωρ βλέπει.
χανὼν δὲ λοιπὸν τοῦ κάτω λαβεῖν κρέας,
ἀπεστερεῖτο καὶ τοῦ, οὗπερ ἐκράτει.

Ἐπιμύθιον, ὅτι ὁ πλεονεκτῶν μᾶλλον ζημιοῦται.

Περὶ ὄνου καὶ ἁλός, καὶ σπόγγων.

Περῶν ποταμόν, φόρτον ἦγ' ἁλὸς ὄνος,
ἐμῷ τε καὶ πέπτωκε κουφισθεὶς βάρος.
σπόγγων δ' ἔπειτα πλῆθος οὕτως ὡς φέρειν,
πεσὼν ἑκοντὶ, δυστυχῶς ἀπεπνίγη.

Ἐπιμύθιον, ὅτι πολλάκις προσδοκία κέρδους, εἰς ζημίαν καταντᾷ.

Περὶ καμήλου, καὶ Διός.

Κυρτὴ θεὸν κάμηλος ἐζήτει κέρα.
ἣν ἐξεμυκτήρισε διὰ ἀβουλίας.
ζημοῖ γὰρ αὐτὴν λοιπόν, ὦτα, καὶ κάραν,
ὡς ἄν γε παντάπασιν αἰσχίστη πέλῃ.

Ἐπιμύθιον, ὅτι δεῖ παρὰ τοῦ θεοῦ, αἰτεῖν τὰ προσήκοντα.

Περὶ λύκου, καὶ ἀρνός.

Λύκος πρὸς ἄρνα φησίν, οὐ πρόσθεν σύ μοι
ὕδωρ τάραττες; ἄρτι γαστρὸς ἐξέφυν.
καὶ πῶς ὕδωρ τάραττον ἀγνοῶ, ποτέ.
θοίνη γένῃ μοι κἂν θέμις, κἂν μὴ θέμις.

Ἐπιμύθιον πρὸς τοὺς ἀδεῶς, φανερῶς ἀδικοῦντας.

Περὶ

Dixit autē agricola, ut amica quidē tu mihi es,
Sed laqueus, qui cepit, te cum malis tenet.
Affabulatio, In amicum cuiusdam coniunctum cum inimicis amici ipsius.

De Cane, & imagine ipsius in aqua.

Canis secundum flumen carnes ferens,
Cum se acclinasset, alium in aqua uidet.
Hiscens autē ut inferiores alias carnes caperet,
Priuatus & ijs est, quarum dominus erat.
Affabulatio, Qđ cupidus magis damno afficit.

De Asino & sale, & spongijs.

Transeundo fluuiū onus salis portabat asinus.
In quo etiam cecidit leuatus onere.
Dehinc cum itidem multū spongiarū ferret,
Cecidit sponte, & infeliciter suffocatus est.
Affabulatio, Quod plerūq; expectatio lucri in damnum incurrit.

De Camelo, & Ioue.

Curua Camelus à deo petebat cornua
Quam derisit malo consilio.
Minuit enim ei de cætero aures, & caput,
Vt ab omni parte foret turpissima.
Affabul. Qđ oporteat à deo conueniētia petere.

De Lupo, & Agno.

Lupus Agno inquit, nonne dudum tu mihi
Aquā pturbasti? nuper ex uentre natus sum.
Et quomodo aquā pturbarim nescio quando.
Cœna fies mihi & iure, & iniuria.
Affabul. Aduersus eos, q itrepide palā iniurij sūt.

περὶ δειλοῦ κυνηγοῦ, καὶ ποιμένος.

Δειλὸς κυνηγὸς πρός τιν' εἶπε ποιμένα,
εἴπου λέοντος ἴχνος εἶδες, μοὶ φράσον.
σὺ τοῦτον εἰπεῖν ἐθέλεις, δείξω, πέλας
ἴχνος. κυνηγὸς εἶπεν, οὐ ζητῶ πλέον.

Ἐπιμύθιον, πρὸς ἀνθρώπους θρασεῖς πρὸς λόγους, καὶ πρὸς ἔργα δειλούς.

περὶ ἱππότου, καὶ ἀγροίκου.

Ἤιτει λαβεῖν ἀγροῖκον λαγὼν ἱππότης.
λαβὼν δὲ χερσὶ τοῦτον, ἠρώτα πόσου;
καὶ πῶλον ἐξήλαυνεν, ἀγροῖκος δ' ἔφη.
μὴ σπεῦδε, σοὶ δώρημα τοῦτο προσφέρω.

Ἐπιμύθιον, πρὸς τοὺς ἐξ ἀνάγκης, παραιτουμένους τὰ ἴδια.

περὶ λύκου, καὶ ὄνου.

Ὁ δοῦσιν ἧλον εἷλεν ἐξ ὄνου λύκος.
αἰτῶν δὲ μισθὸν πλήττεται λὰξ τὴν γένυν.
λύκος δέ φησι πῶς μάγειρος ὢν πάλαι,
ἰατρικῆς μετῆλθον ἔργ' ἀναξίως;

Ἐπιμύθιον, πρὸς τοὺς τὴν ἰδίαν τέχνην καταλιμπάνοντας, καὶ ἑτέραν μετερχομένους ἐπὶ βλάβῃ.

περὶ λύκου, καὶ γεράνου.

Εἰς λαιμὸν ὀστοῦν ἐμπεπήγη τοῦ λύκου.
μισθῷ δ' ἑλὼν γέρανος, ᾔτει τὴν χάριν,
σῶον τράχηλον ἐκ λύκου λαιμοῦ φέρων,
μὴ δ' ἄλλο μηδὲν μισθὸν, ἢ τοῦτο σκόπει.

Ἐπιμύθιον, πρὸς τοὺς ἐπικίνδυνον πρᾶξιν ἐγχειρήσαντας, καὶ μετὰ τὸ σώθημα ζητοῦντας μισθόν.

περὶ ταύρου, καὶ τράγου.

Ἤλαυνε ταῦρον ἐξ ἑῆς κοίτης τράγος,

ὃν

De Venatore timido,& paſtore.

Timidus uenator paſtori cuidam ait,
Sicubi Leonis ueſtigium noſti,dic mihi.
Tu hoc ait uis,oſtendam,propè
Veſtigium. Venator ait.nõ quæro amplius.

Affabulatio, Aduerſus homines audaces uerbis, & factis timidos.

De Equite & agricola.

Petebat leporem ab agricola, ut acciperet miles,
Accepto eo manibus,rogabat,quanti?
Et equum admiſit, Agricola autem ait,
Ne feſtina.tibi donum hoc offero.

Affab. Aduerſus eos,q̃ neceſſario recuſãt res ſuas.

De Lupo,& Aſino.

Ex Aſino clauum dentibus extraxit Lupus,
Petens mercedem,percutitur calcibus genam.
Lupus autem inquit,quõ cocus cũ eſſem olim
Medicinæ opera indigne exercui?

Affabulatio, In eos qui propriam artem derelinquunt,& aliam aggrediuntur incomode,

De Lupo,& Grue.

In lupi gutture os infixum erat.
Mercede aũt cũ extraxiſſet grus, petebat ꝑtiũ.
Saluum collum ex lupi gutture ferens,
Nullam aliã mercedẽ,q̃ꝫ hoc conſydera.

Affabulatio,In eos, q̃ ꝑiculoſum negociũ aggrediunt̃,& poſt cõuentionẽ quærũt mercedem.

De Tauro,& Hirco.

Expellebat taurum ex ſuo cubili hircus,

ὃν θὴρ λέων δίωκεν, εἶπε δὲ στένων,
εἴ τις με μὴ λέοντος ἐπτόει φόβος,
ἔγνως ὅσον ταύρου τε καὶ τράγου σθένος.

Ἐπιμύθιον, πρὸς τοὺς καταδεχομένους ὑβρίζεσθαι ὑπὸ μικρῶν, διὰ φόβον ἑτέρων μειζόνων.

Περὶ μύρμηκος, καὶ τέττιγος.

Ἤτει τροφὴν μύρμηκα τέττιξ ἐν κρύει.
μύρμηξ δ' ἔφησε, τί θέρους ὄντος ἔδρας;
ᾧς ἐν θέρει εἴρηκεν ἦδον ὀξέως.
χειμῶνος ὄρχου φησί, μὴ τροφῆς ἔρα.

Ἐπιμύθιον, πρὸς τοὺς μὴ θέλοντας ἐν νεότητι κοπιᾶν, καὶ διὰ τοῦτο ἐν τῷ γήρᾳ πτωχεύοντας.

Περὶ ὄφεως, καὶ γεωργοῦ.

Ἔθαλπέ τις γεωργὸς ἐν κόλποις ὄφιν,
ὥρᾳ κρύους. ἐπεὶ δὲ θέρμης ἤσθετο,
ἔπληξε τὸν θάλψαντα, κἄκτεινε τάχος.
οὕτω κακοὶ ποιοῦσι τοὺς εὐεργέτας.

Περὶ χελιδόνος, καὶ ἀηδόνος.

Ἀγροῦ χελιδὼν μακρὰν ἐξεπωτήθη,
εὗρε δ' ἐρήμοις ἐγκαθημένην ὕλαις
ἀηδόν' ὀξύφωνον. ἡ δ' ἀπεθρήνει
τὸν Ἴτυν, ἄωρον ἐκπεσόντα τῆς ὥρης.
χαῖρ' ἡ μὲν χελιδὼν φησὶ φιλτάτη ζώοις,
πρῶτον βλέπω σε σήμερον μετὰ Θρᾴκην.
ἀλλ' ἐλθὲ ἐς ἀγρὸν, καὶ πρὸς οἶκον ἀνθρώπων.
σύσκηνος ἡμῖν, καὶ φίλη κατοικήσεις,
ὅπου γεωργοῖς, κοὐχὶ θηρίοις ᾄσεις.
τὴν δ' αὖτ' ἀηδὼν ὀξύφωνος ἠμείφθη,
ἔα με πέτραις ἐμμένειν ἀοικήτοις.

οἶκος

Quem fera leo insectabatur, ait autẽ suspirans
Nisi me leonis timor perterreret,
Scires quanta tauri & hirci uis sit.

Affabulatio, Ad eos, qui affici iniuria ferunt à par uis metu maiorum.

De Formica, & Cicada.

Petebat à formica cicada cibum.
Sed formica ait, quid æstate faciebas?
Quod acute æstate caneret dixit,
Hyeme salta inquit, ne ama cibum.

Affabulatio, Aduersus eos, q in iuuentute nolunt laborare, & ꝓpterea in senectute mendicant.

De Serpente & Agricola.

Agricola quidam in sinu fouit serpentem
Frigoribus, ubi autem calorem sensit,
Percussit eum qui fouit, atq; occidit statim.
Sic mali tractant benefactores.

De Hirundine, & Philomena.

Procul ab agro hirundo euolauit,
Reperit autem in desertis sidentem syluis
Acute canentem Lusciniam. ea uero lugebat
Itym immaturum excessisse è uita;
Et Hirundo inquit, carissima salua sis,
Primum hodie te post Thraciam uideo.
Sed ueni rus & in domum hominum,
Contubernalis nobis, & cara habitabis,
Vbi agricolis, & non feris cantabis.
Cui Luscinia canora respondit,
Sine me in petris manere desertis.

οἶκος δέ μοι πᾶς, ἤτε μίξις ἀνθρώπων
μνήμην παλαιῶν συμφορῶν ἀναφλέξει.

Επιμύθιον, ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι κρεῖττον ἐν ἐρήμοις ζῆν ἀλύπως, ἢ συνοικεῖν ἐν πόλεσι τοῖς κακοῖς.

ΤΩΝ ΓΑΒΡΙ
ΟΥ
ΜΥΘΩΝ
ΤΕ
Λ
ΟΣ.

Nam domus omnis, & consuetudo hominũ
Memoriã antiquarũ calamitatũ reaccendet.
Affabulatio, Fabula significat, p̃stare sine dolore uiuere ĩ desertis, q̃ cũ malis habitare ĩ ciuitatib⁹.

GABRI
AE
FABVLARVM
FI
N
IS.

Ἐκ τῶν ἀφθονίου σοφιστοῦ προγυμνασμάτων.

Ὁ μῦθος ποιητῶν μὲν προῆλθε, γεγένηται δὲ καὶ ῥητόρων κοινὸς ἐκ παραινέσεως. ἔστι δὲ μῦθος λόγος ψευδὴς εἰκονίζων ἀλήθειαν. καλεῖται δὲ συβαριτικός, καὶ κίλιξ, καὶ κύπριος πρὸς τοὺς εὑρόντας μεταθεὶς τὰ ὀνόματα. νικᾷ δὲ μᾶλλον αἰσώπειος λέγεσθαι, διὰ τὸν αἴσωπον ἄριστα πάντων συγγράψαι τοὺς μύθους. τοῦ δὲ μύθου τὸ μέν ἐστι λογικόν, τὸ δὲ ἠθικόν. τὸ δὲ, μικτόν. καὶ λογικὸν μὲν, ἐν ᾧ τι ποιῶν ἄνθρωπος πέπλασαι. ἠθικὸν δὲ τὸ τῶν ἀλόγων ἦθος ἀπομιμούμενον. μικτὸν δὲ τὸ ἐξ ἀμφοτέρων ἀλόγου, καὶ λογικοῦ. τὴν δὲ παραίνεσιν δι᾽ ἣν ὁ μῦθος τέτακται, προτάττων μὲν, ὀνομάσεις προμύθιον, ἐπιμύθιον δὲ τελευταῖον ἐπενεγκών.

Μῦθος ὁ τῶν μυρμήκων, καὶ τῶν τεττίγων προτρέπων τοὺς νέους εἰς πόνους.

Θέρους ἦν ἀκμή. καὶ οἱ μὲν τέττιγες, μουσικὴν ἀνεβάλλοντο σύντονον, τοῖς μύρμηξι δὲ πονεῖν ἐπῄει, καὶ συλλέγειν καρποὺς, ἐξ ὧν ἔμελλον τοῦ χειμῶνος τραφήσεσθαι. χειμῶνος δὲ ἐπιγεγονότος, μύρμηκες μὲν οἷς ἐπόνουν ἐτρέφοντο, τοῖς δὲ ἡ τέρψις ἐτελεύτα πρὸς ἔνδειαν. οὕτω νεότης πονεῖν οὐκ ἐθέλουσα, παρὰ τὸ γῆρας κακοπραγεῖ.

Ex Aphthonij sophistæ exercitamentis.

FAbula profecta quidẽ est a poetis, sed & rhetoribus cõmunis facta est admonendi gratia. Est autem fabula sermo fictus imagine quadam representans ueritatẽ. Atq; alia Sybaritica, alia Cilix, alia Cypria dicit̃, accepto ab inuẽtorib⁹ nomie Veũ qm̃ Aesopus egregie p̃ter cæteros cõscripsit fabulas, euicit ut potius Aesopia diceret̃. Ea uero est triplex Rationalis. Moralis. Mista. Rationalis, in qua aliqd ab hoie geri cõfingit̃. Moralis, q̃ eorũ imitat̃ mores, q̃ sunt ratiõis exptia. Mista uero, q̃ rõnale, irrõnaleq; cõplectit̃. Eã autẽ admonitionẽ, cui⁹ causa fabulã cõstitueris, Antefabulationẽ præpositã, postpositã uero Affabulationẽ dices.

Fabula, qua formicarũ, & cicadarũ exemplo hortantur iuuenes ad laborem.

CIcadæ olim æstate assiduis cãtib⁹ ĩdulgebãt. formicæ uero hyemis memores, laboribus, fructibúsq; colligẽdis operã dabãt. Verũ cũ hyẽs aduenisset, formicæ ijs, q̃ collegerãt, pascebãt̃. Cicadas aũt delectatio illa, & canẽdi uoluptas, eò indigentiæ, miseriæq; perduxit, ut esurirent omnes, & fame conficerentur. sic iuuentus laborũ fugitans, male habet in senectute.

Ex Philostrati

ΕΚ ΤΩΝ ΦΙΛΟΣΤΡΑΤΟΥ ΕΙΚΟΝΩΝ.

ΜΥΘΟΙ.

Φοιτῶσιν οἱ μῦθοι παρὰ τὸν Αἴσωπον, ἀγαπῶντες αὐτὸν, ὅτι αὐτῶν ἐπιμελεῖται. ἐμέλησε μὲν γὰρ καὶ Ὁμήρῳ μύθου, καὶ Ἡσιόδῳ. ἔτι δὲ καὶ Ἀρχιλόχῳ πρὸς Λυκάμβην. ἀλλ᾽ Αἰσώπῳ πάντα τὰ τῶν ἀνθρώπων ἐκμεμύθωται. καὶ λόγου τοῖς θηρίοις μεταδέδωκε, λόγου ἕνεκα. πλεονεξίαν τε γὰρ ἐπικόπτει, καὶ ὕβριν ἐλαύνει, καὶ ἀπάτην. καὶ ταῦτα λέων τὶς αὐτῷ ὑποκρίνεται, καὶ ἀλώπηξ, καὶ ἵππος νὴ Δία, καὶ οὐδὲ ἡ χελώνη ἄφωνος. ὑφ᾽ ὧν τὰ παιδία μαθηταὶ γίνονται τῶν τοῦ βίου πραγμάτων. εὐδοκιμοῦντες οὖν οἱ μῦθοι διὰ τὸν Αἴσωπον, φοιτῶσιν ἐπὶ τὰς θύρας τοῦ σοφοῦ, ταινίας αὐτὸν ἀναδήσοντες, καὶ στεφανώσοντες αὐτὸν θαλλοῦ στεφάνῳ. ὁ δὲ, οἶμαι τινὰ ὑφαίνει μῦθον. τὸ γὰρ μειδίαμα τοῦ προσώπου, καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ, κατὰ τῆς γῆς ἑστῶτες, τοῦτο δηλοῦσιν. οἶδεν ὁ ζωγράφος, ὅτι αἱ τῶν μύθων φροντίδες, ἀνειμένης τῆς ψυχῆς δέονται. φιλοσοφεῖ δὲ ἡ γραφὴ καὶ τὰ τῶν μύθων σώματα. θηρία γὰρ συμβάλλουσα ἀνθρώποις, περιίστησι χορὸν τῷ Αἰσώπῳ, ἀπὸ τῆς ἐκείνου σκηνῆς συμπλάσασα. κορυφαία δὲ τοῦ χοροῦ ἡ ἀλώπηξ γέγραπται. χρῆται γὰρ αὐτῇ ὁ Αἴσωπος διακόνῳ τῶν πλείστων ὑποθέσεων, ὡς περ ἡ κωμῳδία τῷ Δάῳ.

Fabulæ.

FAbulæ se ad Aesopũ, suam in eũ beneuolen/tia conferunt, quod satagat sui. fabula quippe & Homero, & Hesiodo, nec non & Archi/locho in Lycamben curæ fuit. sed ab Aesopo humana oĩa ad fabellas redacta sũt sermone bru/tis nõ temere imptito. nam & cupiditatem tollit & libidinẽ ĩsectat̃, & fraudẽ. Atq; hæc ei leo q̃spiã agit, & Vulpes, & per Iouem equus. nec testudo muta. ex quibus pueri di/scunt, quæ in uita gerantur. haben/tur igit̃ in pretio fabulæ ꝓpter Aesopũ. Accedũt ad ianuã docti huius, uittis eũ deuincturæ, co/ronáq; oleagina coronaturæ. hic ut puto fabulam aliquam texit. risus enim faciei, & oculi in terram defixi id præ se ferunt. pictorem fabularum curas remis/siore anĩo indigere nõ latuit. Philosophat̃ aũt & fabularũ corpora. Bruta enim cum ho/minib⁹ cõferens, cœtũ circa Aesopũ statuit ex illi⁹ scena confictum. Chori dux uulpes depicta est. Vtitur enim ea Aesopus mini/stra argumentorum plurium, ceu Dauo Comœdia.

Ex Hermogenis exercitamentis Prisciano interprete.

FAbula eſt oratio ficta ueriſimili diſpoſitione imaginē exhibens ueritatis. Ideo autē hanc primam tradere pueris ſolent oratores, quia animos eorū adhuc molles ad meliores facile uias rite inſtituūt. Vſi ſunt ea tamen uetuſtiſſimi quoq; autores, ut Heſiodus, Archilochus, Horatius. Heſiodus quidem luſciniæ, Archilochus autē uulpis, Horatius muris. Nominantur autem ab inuentoribus fabularū, aliæ Aeſopiæ, aliæ Cypriæ, aliæ Lybicæ, aliæ Sybariticæ, omnes aūt cōmuniter Æſopiæ dicuntur, quoniam in conuentibus frequēter ſolebat Aeſopus fabulis uti. Mēdacem quidē eſſe uolunt fabulam, ſed ad uitam utilem, necnon & ueriſimilem. Eſt autem ueriſimilis, ſi res, quæ ſubiectis accidūt perſonis apte reddantur, utputa de pulchritudine aliquis certat, pauo ſupponat̄ hic. oportet alicui aſtutiā tribuere, uulpecula eſt ſubijcienda. imitatores aliquos hominū uolumus oſtēdere, hic ſimijs eſt locus. Oportet igit̄ modo breuiter, modo latius eas diſſerere. quomodo autem hoc fiet? ſi nunc narratione ſimplici proferantur, nunc etiā ſermo inductis fingatur perſonis. exempli cauſa. Simiæ conuenerunt, & conſilium habuerunt de urbe condenda, & quia placuit illis, paratæ erant incipere ædificationem, ſed uetus Simia prohibuit ab incepto, eas docens, quod facile capiantur,

piantur,si intra muros concludantur. sic breuiter dices,si uelis producere, sic. *Simiæ* conuenerunt, & consiliabantur de urbe condenda,quarum una in medium ueniens concionata est, quia oportet ipsas quoq; ciuitatem habere. Videtis enim aiebat,ꝙ ciuitatem habēdo felices homines sint.domos etiam habent singuli & in concionem uniuersi,& in theatrū ascendentes delectant animos spectationibus,& auditionibus uarijs.Et sic profeRes orationem in orando dicens,ꝙ & plebiscitum scriptum est,& finges etiam orationem ueteris simiæ.Expositio autem fabularum uult circuitionibus carere,& iucundior esse.*Sed* oratio,qua utilitas fabulæ retegitur,quā ἐπιμύθιον uocant, quod nos affabulationem possumus dicere, à quibusdā prima,à plerisq; rationabilius postrema ponitur. *Sciendum* uero,ꝙ etiam oratores inter exempla solent fabulis uti.

Ex Auli

Ex Auli Gelij libro secundo, Capite undetrigesimo.

Apologus Aesopi Phrygis, memoratu non inutilis.

AEsopus ille è Phrygia fabulator haud immerito sapiens existimatus est, cum quæ utilia monitu, suasuq; erant, non seuere, non imperiose præcepit, & censuit, ut philosophis mos est, sed festiuos, delectabilesq; apologos commẽtus, res salubriter, ac prospicienter, animaduersas in mentes animosq; hominũ cũ audiendi quadam illecebra induit. uelut hæc eius fabula de auiculæ nidulo lepide, atq; iucunde præmonet, spem, fiduciamq; rerum, quas efficere quis possit, haud unq̃ in alio, sed in semetipso habendam. Auicula inquit est parua, nomen est Cassita. habitat, nidulaturq; in segetibus, id fermè temporis, ut appetat messis, pullis iam iam plumantibus. Ea Cassita in semẽtes forte cõcesserat tempestiuiores. propterea frumẽtis flauescẽtibus, pulli etiam tunc inuolucres erãt. Cum igitur ipsa iret cibum pullis quæsitum, monet eos, ut si quid ibi nouæ rei fieret, diceretur ue, animaduerterent, idq; sibi, ubi redisset, renunciarent. Dominus postea segetum illarum filiũ adulescentem uocat. Et uides ne inquit hæc ematuruisse? & manus iam postulare? Idcirco die crastino, ubi primum diluculabit, fac amicos adeas, & roges

roges,ueniant,operamq; mutuam dent, & messem hanc nobis adiuuent. hæc ille ubi dixit, discessit. atq; ubi redit cassita, pulli trepiduli circumstrepere, orareq; matrem, ut statim iam properet, atq; alium in locũ sese asportet. nam dñs inquiũt, misit q amicos rogaret, uti luce oriẽte ueniãt, & metãt. Mater iubet eos à metu ociosos esse. Si enim dominus inquit messem ad amicos reijcit, crastino seges non metetur, neq; necesse est, hodie uti uos auferam. Die igitur postero mater in pabulũ uolat, dominus quos rogauerat, opperitur. sol feruit, & fit nihil, & amici nulli erãt. Tum ille rursum ad filium, amici isti inquit magnam in partem cessatores sunt. Quin potius imus, & cognatos, affinesq; nostros oramus, ut adsint cras tempori ad metendum? Itidem hoc pulli pauefacti matri nunciant. Mater hortatur, ut tum quoq; sine metu, ac sine cura sint. cognatos, affinesq; nullos fermè tam obsequibileis esse ait, ut ad laborem capescẽdum nihil cuntentur, & statim dicto obediant. uos modo inquit aduertite, si modo quid denuo dicetur. Alia luce orta auis in pastum profecta est. cognati, & affines operam, quam dare rogati sunt, supersederunt. Ad postremum igitur dominus filio, ualeãt inquit amici cum propinquis. Afferes prima luce falces duas, unam egomet mihi, & tu capies alteram, & frumentum nosmetipsi manibus nostris cras metemus. Id ubi ex pullis dixisse dominum mater audiuit, tẽpus inquit est cedendi, & abeundi. fiet

di. fiet nunc dubio procul, quod futurum dixit. In ipſo enim iam uertitur, cuia eſt res, non in alio, unde petitur. Atq; ita caſſita nidum migrauit. & ſeges a domino demeſſa eſt. Hæc quidē eſt Aeſopi fabula de amicorum, & propinquorū leui plerunq;, & inani fiducia. Sed quid aliud ſanctiores libri philoſophorum monent, q̃ ut in nobis tantū ipſis nitamur? Alia autem omnia quæ extra nos, extráq; noſtrum animum ſunt, neq; pro noſtris, neq; pro nobis ducamus? Hunc Aeſopi apologum Q. Ennius in ſatyris ſcite admodum, & uenuſte uerſibus quadratis compoſuit, quorū duo poſtremi iſti ſunt, quos habere cordi, & memoriæ operæpretium eſſe hercle puto.

Hoc erit tibi argumentū ſemp in promptu ſitū,
Neqd expectes amicos, qd' tu poſſis p te agere.

APOLOGI AESOPICI DE CASSITA FINIS.

BASILEAE APVD
IO. FROBENIVM,
MENSE IANVA
RIO.
AN,
M D XVIII,

HOMERI BATRACHO-MYO-MACHIA,

Hoc est, Ranarum & murium pugna.
Græce & Latine.

APVD INCLY-TAM GER-MANIAE BASILEAM.

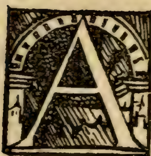
IO. FROBENIVS, GRAECARVM LITERARVM CANDIDATIS S. D.

DEdimus modò uobis Aesopi Phrygis, & Gabriæ fabellas græcas, in Enchiridij forma, cū latina interpretatione, uidelicet ut habeatis aliquid stilo soluto conscriptū, in quo græcæ studiosi linguæ exerceamini. Nam ab ijs auspicandum est, qui prosa oratione sunt usi, quos λογογράφους illi uocant, quód simplicē ac cōmunem plerunq; linguam ἀττικιζόμενοι sequuntur. Poetæ uerò post attingendi, nam ex omnibus linguis sua fere temperare solent, Et sic res habet, ut illis intellectis ij facile capiantur, non autē si hos cognoscas, illos propterea perceperis. Nunc HOMERI βατραχομυομαχίαν exhibemus, ut a principe poetarum exorsi, poeticas figuras, & his peculiarē uocabulorū usum paulatim discatis, ac quando non est ubiq; multū præceptorum qui doceant, in commune quidem omnibus ubilibet studiosis consulturi, latinam interpretationem e regione curauimus opponendam. Quid nunc prætexent isti, qui rogati cur nō græcè discant, perpetuò doctorum penuriam causantur, cū in huius tēporis tam mire fertili bonorū utriusq; linguæ codicum propagatione, cuilibet in grecis αὐτοδίδακτον esse liceat, et græcam eruditionē, citra tradentis operā, ex mutis modo magistris, hoc est libris, proprio Marte cōparare. Quāquam speramus, CHRISTO bene studijs uolente, breui GERMANIAM uniuersam præceptoribus abundaturam, Accepimus enī, Louanij, inferioris Germaniæ frequēs oppidū est, ex legato Hieronymi Buslidij, collegiū institui, in quo tres linguæ, Hebraica, Græca, & Latina, publicè & gratis a doctissimis professoribus liberali stipendio conductis, doceantur. CHRISTVS Opt. Max. faxit, ut id bellè procedat. Tum au-

sir

sim ego barbariei, iam altè nimis omnia studia fermè DCCCCC annos occupanti, laqueũ, ut prouerbio dicitur, mandare, quæ non, ut olim sensim irrepsit, ita nũc leuiter, sed raptĩ, & λάξ καὶ κουρίξ, sit eliminãda. Porro quod ad nos attinet, nos bonis literis non deerimus, quando pro uirili parte, nostrã, si qua est, industriã hic adiuuãt illustria ueræ eruditiõis lumina, Des. ERASMVS ROT. Ludouic⁹ Berus, V. Fabritius Capito, Amorbachij Bruno & Basilius, & Beatus Rhenanus. atq; horũ assectatores, C. Fonteius Vesennus, Hieronymus Artolphus, Ludouicus Carinus, Albertus Burerius, Ioannes Atrocianus, Stephanus Ferrarius, Io. Doringus. Dabimus autẽ lubẽter deinceps maiora, si modò cognouerimus nostro uos sumptui, qui certè maximus est, redimendis libris aliqua saltẽ ex parte responsuros. Nam si lucrũ pecuniariũ noster scopus esset, & nõ potius publica studiosorũ utilitas, in primis non q̃ castigatè & emunctè, & q̃ non unũquodlibet, sed q̃ multum imprimeretur, consyderandum nobis foret. Eram propemodum oblitus lectores admonere βατραχομυομαχίαν, ab ijs qui inter doctos acerrimo sunt iudicio, non ab Homero credi profectam, sed a quopiam qui illũ æmulatus, hoc poemation luserit, & ut libello plus accederet gratiæ, Homerico nomini inscripserit. Tametsi huius, quisquis fuerit, diuinũ ingeniũ ex hoc poematio satis abunde eluxit, ut hinc nõ multo minus qualis fuerit appareat, nempe eximius, q̃ ex Iliade Homerus, quòd nugas seriò tractare, & feliciter, multo maximi ingenij sit argumentũ. Quidam ad Tigreten Carem referunt. nã memini nobis a Beat. Rhenano demonstratũ exẽplar uetustũ, in quo titulus erat, ΤΙΓΡΗΤΟΣ ΤΟΥ ΚΑΡΟΣ. Bene Valete. Apud inclytã Germaniæ Basileã, postridie Cal. Ianuarias. An. M.D.XVIII.

ΟΜΗΡΟΥ ΒΑΤΡΑΧΟΜΥΟΜΑΧΙΑ.

ρχόμενος πρῶτον μουσῶν χορὸν ἐξ ἑλικῶνος
ἐλθεῖν εἰς ἐμὸν ἦτορ ἐπεύχομαι εἵνεκ' ἀοιδῆς,
ἣν νέον ἐν δέλτοισιν ἐμοῖς ἐπὶ γούνασι θῆκα
δῆριν ἀπειρεσίην πολεμόκλονον ἔργον ἄρηος
εὐχόμενος μερόπεσσιν ἐς οὔατα πᾶσι βαλέσθαι,
πῶς μύες ἐν βατράχοισιν ἀριστεύσαντες ἔβησαν,
γηγενέων ἀνδρῶν μιμούμενοι ἔργα γιγάντων,
ὡς λόγος ἐν θνητοῖσιν ἔην. τοίην δ' ἔχεν ἀρχήν.
Μῦς ποτὲ διψαλέος γαλέης κίνδυνον ἀλύξας,
πλησίον ἐν λίμνῃ ἁπαλὸν προσέθηκε γένειον
ὕδατι τερπόμενος μελιηδεῖ. τὸν δὲ κατεῖδε
λιμνόχαρις πολύφημος, ἔπος δ' ἐφθέγξατο τοῖον·
Ξεῖνε, τίς εἶ; πόθεν ἦλθες ἐπ' ἠόνας; τίς δέ σ' ὁ φύσας;
πάντα δ' ἀλήθευσον, μὴ ψευδόμενόν σε νοήσω.
εἰ γάρ σε γνοίην φίλον ἄξιον, ἐς δόμον ἄξω.
δῶρα δέ τοι δώσω ξεινήϊα πολλὰ καὶ ἐσθλά.
εἰμὶ δ' ἐγὼ βασιλεὺς φυσίγναθος, ὃς κατὰ λίμνην
τιμῶμαι, βατράχων ἡγούμενος ἤματα πάντα,
καί με πατὴρ πηλεὺς ποτε γείνατο ὑδρομεδούσῃ

μιχθεὶς

HOMERI RANARVM ET MVRIVM PVGNA.

INcipiẽs primũ Muſarũ cœtũ ex Helicone
Venire in meũ cor ſupplico gratia cantus,
Quẽ nuper in libellis meis ſuper genua poſui
Litem immenſam tumultuoſum opus Martis,
Supplicãs hominibus in aures omnibus mittere,
Quomodo mures, in ranas principantes iuerunt
Terrigenum uirorum imitati opera gigantum.
Sic ſermo ĩter mortaleſ erat. tale ãt habuit pricipiũ.
Mus aliquando ſitibũdus felis periculũ euitãs,
Propinquũ in lacum teneram adpoſuit barbam,
Aqua delectatus dulci. hunc autem uidit
Lymnocharis obſtrepera, uerbũ ãt loquuta ẽ tale
O hoſpes quis es? unde uenisti ad litus? quis ãt qui te produxit?
Oĩa aũt uere dic, ne mẽdacẽ te intellexero.
Si enim te nouerim amicũ dignũ, ad domũ ducã.
Dona autẽ tibi dabo hoſpitalitia multa & bona.
Sum autẽ ego rex Phyſignathus, qui per lacum
Color, ranarum dux dies omnes,
Et me pater Peleus olim genuit, Hydromeduſæ

Λυμνοχαριςτοῦ-τέςι ὁ τῇ λύμνῃ χαίρων, hoc eſt, palude gaudẽs.

Φυσίγναθος ἀπὸ τοῦ φυσᾶν τοῖς γνάθοις, hoc eſt, ab eo quod inflet ſe maxillis

Ὑδρομεδούσῃ τοῦτ' ἐςι τῇ βασιλίσσῃ τοῦ ὕδατος, hoc eſt, reginæ aquarũ.

μιχθεὶς ἐν φιλότητι παρ' ὄχθας Ἠριδανοῖο.
καί σε δ' ὁρῶ καλόν τε καὶ ἄλκιμον ἔξοχον ἄλλων
σκηπτοῦχον βασιλῆα καὶ ἐν πολέμοισι μαχητὴν
ἔμμεναι. ἀλλ' ἄγε θᾶσσον ἑὴν γενεὴν ἀγόρευε.
τὸν δ' αὖ ψιχάρπαξ ἠμείβετο φώνησέν τε.
τίπτε γένος τοὐμὸν ζητεῖς φίλε, δῆλον ἅπασιν,
ἀνθρώποις τε, θεοῖς τε, καὶ οὐρανίοις πετεηνοῖς;
ψιχάρπαξ μὲν ἐγὼ κικλήσκομαι, εἰμὶ δὲ κοῦρος
τρωξάρταο πατρὸς μεγαλήτορος, ἡ δέ νυ μήτηρ
λειχομύλη θυγάτηρ πτερνοτρώκτου βασιλῆος.
γείνατο δ' ἐν καλύβῃ με καὶ ἐξεθρέψατο βρωτοῖς,
σύκοις, καὶ καρύοις, καὶ ἐδέσμασι παντοδαποῖσι.
πῶς δὲ φίλον ποιῇ με, τὸν εἰς φύσιν οὐδὲν ὁμοῖον;
σοὶ μὲν γὰρ βίος ἐστὶν ἐν ὕδασιν. αὐτὰρ ἔμοιγε
ὅσσα παρ' ἀνθρώποις τρώγειν ἔθος. οὐ δέ με λήθει
ἄρτος τρισκοπάνιστος ἀπ' εὐκύκλου κανέοιο.
οὐ δὲ πλακοῦς τανύπεπλος ἔχων πολλὴν σισαμίδα,
οὐ τόμος ἐκ πτέρνης, οὐχ ἥπατα λευκοχίτωνα,
οὐ δὲ τυρὸς νεόπηκτος ἀπὸ γλυκεροῖο γάλακτος.
οὐ χρηστὸν μελίτωμα, τό, καὶ μάκαρες ποθέουσιν,
οὐ δ' ὅσα πρὸς θοίνην μερόπων τεύχουσι μάγειροι,
κοσμοῦντες χύτρας ἀρτύμασι παντοδαποῖσιν.
οὐδέποτ' ἐκ πολέμοιο κακὴν ἀπέφυγον ἀϋτὴν,

ἀλλ' εὐθὺς

Mixtus in amicitia apud ripam Eridani,
Et te qdẽ uideo pulchrũq; & fortẽ egregiũ aliorũ
Sceptriferum regem, & in bellis pugnacem
Eſſe. ſed age citius tuam generationẽ concionare.
Huic autem rurſus Pſicharpax, dixitq;.
Quid nã gen⁹ meũ ꝗris o amice, manifeſtũ oĩb⁹
Hominibuſq; deiſq; & cæleſtibus uolatilibus?
Pſicharpax quidẽ ego uocor. ſum aũt filius
Troxartæ patris magnanimi. at mater
Lichomyle filia Pternotroctæ regis.
Genuit autẽ in lignario me, & enutriuit cibarijs,
Ficubus & nucibus, & edulijs omnigenis.
Quõ aũt amicũ facies me in naturã nihil ſimilẽ?
Tibi quidẽ em̃ uita eſt in aquis, ſed mihi certe
Quæcũq; ap d' hoĩes cõedere cõſuetudo. neq; me
Panis ter piſtus à bene rotunda ciſta, (latet
Neq; placenta extenſa habens multã ſiſamida,
Nõ ſectio ex perna, nõ iecora albã ueſtẽ habẽtia,
Neq; caſeus nuper preſſus à ſuaui lacte,
Nõ bonum dulceariũ, quod & diui deſyderant,
Neq; quæcunq; ad conuiuia hominũ faciũt coci,
Ornantes ollas condimentis uarijs.
Nunquam ex bello malum effugi clamorem,

Ψιχάρπαξ, hoc eſt, micarũ raptor.
Τρωξάρταο, τουτέστι τρώγοντος τὸν ἄρτον, hoc eſt, uorãtis panẽ.
Λειχομύλη, ἀπὸ τοῦ λείχειν τοὺς μύλους, hoc eſt, a lãbendis molis.
Πτερνοτρώκτου, τουτέστι τρώγοντος τὰ ἐκ πτέρνης, hoc eſt, pnas ſeu coxas arrodẽtis.
Siſamida, gen⁹ eſt leguminis.

ἀλλ' εὐθὺς μετὰ μῶλον ἰὼν, προμάχοισιν ἐμίχθην.
οὐ δέδι' ἄνθρωπον καί περ μέγα σῶμα φοροῦντα.
ἀλλ' ἐπὶ λέκτρον ἰὼν ἄκρον δάκτυλον καταδάκνω,
καὶ πτέρνης λαβόμην, καὶ οὐ πόνος ἵκανεν ἄνδρα.
νήδυμος οὐκ ἀπέφυγεν ὕπνος δάκνοντος ἐμεῖο.
ἀλλὰ δύω μάλα πάντα τὰ δείδια πᾶσαν ἐπ' αἶαν,
κίρκον καὶ γαλέην, οἵ μοι μέγα πένθος ἄγουσιν,
καὶ παγίδα στονόεσσαν, ὅπου δολόεις πέλε πότμος.
πλεῖστον δὴ γαλέην περιδείδια, ἥτις ἀρίστη,
ἣ καὶ τρωγλοδύοντα κατὰ τρώγλην ἐρεείνει.
οὐ τρώγω ῥαφάνας, οὐ κράμβας, οὐ κολοκύντας.
οὐ πύτλοις χλωροῖς ἐπιβόσκομαι, οὐδὲ σελίνοις.
ταῦτα γὰρ ὑμῶν ἐστιν ἐδέσματα τῶν κατὰ λίμνην.
πρὸς τάδε μειδήσας Φυσίγναθος ἀντίον ηὔδα.
Ξεῖνε, λίαν αὐχεῖς ἐπὶ γαστέρι. ἔστι καὶ ἡμῖν
πολλὰ μάλ' ἐν λίμνῃ καὶ ἐπὶ χθονὶ, θαύματ' ἰδέσθαι.
ἀμφίβιον γὰρ ἔδωκε νομὴν βατράχοισι Κρονίων.
σκιρτῆσαι κατὰ γῆν καὶ ἐφ' ὕδασι σῶμα καλύψαι.
εἰ δ' ἐθέλεις καὶ ταῦτα δαήμεναι, εὐχερές ἐστι.
αἴρω σ' ἐν νώτοισι. κράτει δέ με μή ποτ' ὄληαι,
ὅππως γηθόσυνος τὸν ἐμὸν δόμον εἰσαφίκηαι.
Ὡς ἄρ' ἔφη, καὶ νῶτ' ἐδίδου, ὁ δ' ἔβαινε τάχιστα
χεῖρας ἔχων ἁπαλοῖο κατ' αὐχένος ἅλματι κούφῳ.
καὶ

Sed ſtatim ad pugnã iens ꝓpugnãtibus mixtꝰ ſũ.
Non timui hominẽ, & ꝗuis magnũ corpꝰ ferẽtẽ:
Sed ad lectum iens, ſummum digitum mordeo,
Et à pede accepi & non labor occupauit uirum.
Suauis non aufugit ſomnus mordente me.
Sed duo ualde omnia timeo omnẽ per terram,
Accipitrẽ & felẽ, qui mihi magnũ luctũ adferũt
Et decipulã gemituoſam, ubi doloſũ exiſtit fatũ.
Plurimum iam felem ſupertimeo, qui optimus,
Qui & foramen ingredientẽ ꝑ foramen ꝗquirit.
Nõ comedo raphanos, nõ caules, nõ cucurbitas,
Non porris uiridibus paſcor, neq; apijs.
Hæc enim ueſtra ſunt edulia per lacum.
Ad hæc aũt ſubridẽs Phyſignathꝰ cõtra locutꝰ ẽ.
O hoſpes ualde gloriaris ob uẽtrẽ, adſũt & nobis
Multa ualde in lacu & in terra mirabilia uiſu,
Vtriuitã ẽm dedit paſcuã ranis Saturniꝰ Iupiter,
Exultare per terrã, & in aquis corpus cooperire.
Si autẽ uis & hæc ſcire: facile eſt
Portẽ te in humeris. tene aũt me, ne aliqñ pereas.
Sic gauiſus in meam domum uenias.
Sic certe iqt, & terga da. ille ãt aſcẽdebat uelociter
Manus habens tenerum per collum, ſaltu facili.
 Et in primis

Ἡ πρῶτον μὲν ἔχαιρεν, ὅτ' ἔβλεπε γείτονας ὅρμους
νήξει τερπόμενος φυσιγνάθου. ἀλλ' ὅτε δὴ ῥα
κύμασι πορφυρέοις ἐπεκλύζετο πολλὰ δακρύων,
ἄχρηστον μετάνοιαν ἐμέμφετο. τίλλε δὲ χαίτας,
καὶ πόδας ἔσφιγγεν κατὰ γαστέρος. ἐν δέ οἱ ἦτορ
πάλλετ' ἀηθείῃ, καὶ ἐπὶ χθόνα βούλετ' ἰδέσθαι.
δεινὰ δ' ἐπεστονάχιζε, φόβου κρυόεντος ἀνάγκῃ.
οὐρὴν μὲν πρῶτ' ἔπλασ' ἐφ' ὕδασιν ἠύτε κώπην
σύρων, εὐχόμενός τε θεοῖς ἐπὶ γαῖαν ἱκέσθαι,
ὕδασι πορφυρέοισιν ἐκλύζετο. πολλὰ δ' ἐβόα.
καὶ τοῖον φάτο μῦθον. ἀπὸ στόματος δ' ἀγόρευεν.
Οὐχ οὕτω νώτοισιν ἐβάστασε φόρτον ἔρωτος
ταῦρος, ὅτ' εὐρώπην διὰ κύματος ἦγ' ἐπὶ κρήτην,
ὡς ἔμ' ἐπιπλώσας ἐπινώτιον ἦγεν ἐς οἶκον
βάτραχος ὑψώσας ὠχρὸν δέμας ὕδατι λευκῷ.
ὕδρος δ' ἐξαπίνης ἀνεφαίνετο δεινὸν ὅραμα
ἀμφοτέροις. ὀρθὸν δ' ὑπὲρ ὕδατος εἶχε τράχηλον.
τοῦτον ἰδὼν κατέδυ φυσίγναθος οὔ τι νοήσας
οἷον ἑταῖρον ἔμελλεν ἀπολλύμεναι κατὰ λίμνην.
δῦ δὲ βάθος λίμνης, καὶ ἀλεύατο κῆρα μέλαιναν.
κεῖνος δ' ὡς ἀφέθη, πέσεν ὕπτιος εὐθὺς ἐς ὕδωρ.
χεῖρας δ' ἔσφιγγεν καὶ ἀπολλύμενος κατέτριζε.
πολλάκι μὲν κατέδυνεν ἐφ' ὕδατι, πολλάκι δ' αὖτε
λακτίζων

Et ĩ primis qdẽ gaudebat qñ ĩtuebatˀ uicinos por
Natatiõe gaudẽs Physignathi. sed qñ iã utiq̃ (tᵒ
Vndis purpureis submergebatˀ, mltũ lacrymabatˀ
Inutilẽ pœnitẽtiã accusabat. euellebat aũt comas,
Et pedes stringebat per uentrẽ. in illo autem cor
Concutiebatˀ insolẽtia. & in terrã uolebat uidere.
Vehemẽter ãt ĩgemiscebat tĩoris frigidi necessita
Caudã qdẽ ĩ primis extẽdit ĩ aqs, tanq̃ remũ (te.
Trahens. supplicansq̃ deis in terram uenire,
Aquis purpureis submergebatˀ. mltũ ãt clamabat
Et talẽ dixit sermonẽ. ab ore autẽ cõcionabatur.
Non sic humeris portauit onus amoris
Taurus, quãdo Europã p undã duxit in Cretã,
Vt me nauigans superhumeralẽ duxit ad domũ
Rana, eleuans pallidum corpus aqua alba.
Hydrᵒ aũt ex ĩprouiso apparebat horrẽdũ specta
Vtrisq̃, erectum sup aquã habebat collũ. (culũ
Hũc uidẽs ĩgressᵒ ẽ Physignathᵒ, nõ qcq̃ ĩtelligẽs
Qualem socium futurus erat perdere per lacum.
Ingressᵒ ẽ ãt pfũditatẽ lacᵒ, & cuitauit pcã nigrã.
Ille aũt ut relictus est, cecidit supinᵒ stati in aquã.
Manus autẽ stringebat, & moriens stridebat.
Sæpe quidẽ ingrediebatˀ in aquã. sæpe aũt rursus
Calcitrans

λακτίζων ἀνέδυνε. μόρον δ' οὐκ ἦν ὑπαλύξαι.
δευόμεναι δὲ τρίχες πλεῖστον βάρος εἷλκον ἐπ' αὐτῷ.
ὕδασι δ' ὀλλύμενος, τοίους ἐφθέγξατο μύθους.

Οὐ λήσεις γε θεοὺς φυσίγναθε ταῦτα ποιήσας.
ναυηγὸν ῥίψας ἀπὸ σώματος ὡς ἀπὸ πέτρης.
οὐκ ἄν μου κατὰ γαῖαν ἀμείνων ἦσθα κάκιστε.
παγκρατίῳ τε, πάλῃ τε, καὶ εἰς δρόμον. ἀλλὰ πλανήσας
εἰς ὕδωρ μ' ἔρριψας, ἔχει θεὸς ἔκδικον ὄμμα.
ποινὴν σὺ τίσεις μυῶν στρατῷ, οὐδ' ὑπαλύξεις.

Ταῦτ' εἰπὼν, ἀπέπνευσεν ἐν ὕδασι. τὸν δὲ κατεῖδε
λειχοπίναξ ὄχθῃσιν ἐφεζόμενος μαλακῇσι.
δεινὸν δ' ἐξολόλυξε, δραμὼν δ' ἤγγειλε μύεσσιν.
ὡς δ' ἔμαθον τὴν μοῖραν, ἔδυ χόλος αἰνὸς ἅπαντας.
καὶ τότε κηρύκεσσιν ἑοῖς ἐκέλευσαν ὑπ' ὄρθρον.
κηρύσσειν ἀγορὴν δ' ἐς δώματα τρωξάρταο
πατρὸς δυστήνου ψιχάρπαγος, ὃς κατὰ λίμνην
ὕπτιος ἐξήπλωτο νεκρὸν δέμας, οὐδὲ παρ' ὄχθαις
ἦν ἤδη τλήμων, μέσσῳ δ' ἐπενήχετο πόντῳ.
ὡς δ' ἦλθον σπεύδοντες ἅμ' ἠοῖ, πρῶτος ἀνέστη
τρωξάρτης ἐπὶ παιδὶ χολούμενος, εἶπέ τε μῦθον.

ὦ φίλοι. εἰ καὶ μοῦνος ἐγὼ κακὰ πολλὰ πέπονθα
ἐκ βατράχων, ἡ μοῖρα κακὴ πάντεσσι τέτυκται.
εἰμὶ δ' ἐγὼ δύστηνος, ἐπεὶ τρεῖς παῖδας ὄλεσσα.

καὶ

Calcitrans egrediebatũ,mortẽ aũt nõ erat euitare.
Madẽtes aũt pili plurimũ põdus trahebãt ĩ ipſo.
Aquis autẽ periens tales loquutus eſt ſermones.
Nõ latebis utiq; deos Phyſignathe hæc faciẽs,
Naufragum iaciens à corpore ut à petra.
Non certe me per terram melior eras o peſſime,
Pancratióq; luctaq;,& ad curſum,ſed decipiens
In aquam me proieciſti. habet deus iuſtũ oculũ.
Pœnam tu ſolues muriũ exercitui,neq; euitabis.
Hæc locutus expirauit in aquis. hunc aũt uidit
Lichopinax,ripis inſidens mollibus. (ribus.
Vehemẽter aũt ullulauit.currẽs aũt ãnũciauit mu
Vt ãt didicerũt mortẽ, ĩgreſſa ẽ ira pniciosa uniuer
Et tũc pconibus ſuis iuſſerũt ſub diluculũ (ſos,
Proclamare ad concionẽ,in domos Troxartæ
Patris infelicis Pſicharpagis, qui per lacum
Supin⁹ natabat,mortuũ corpus.neq; iuxta ripas
Erat iam miſer. medio autem natabat ponto.
Vt ãt uenerũt feſtinãtes cũ aurora,primũ ſurrexit
Troxartes ob filium iratus, dixitq; ſermonem.
O amici, tametſi ſolus ego mala multa paſſus
Ex ranis,ſors mala omnibus facta eſt.
Sum autẽ ego infelix,poſtq; treis filios perdidi.
Et quidẽ

Λειχοπί/ναξ ἀπὸ τ λείχειν τὰ πινάκια, qd lambat paropſi/des & q̃/dras.

καὶ τὸν μὲν πρῶτόν γε κατέκτανεν ἁρπάξασα
ἐχθίστη γαλέη τρώγλης ἔκτοσθεν ἑλοῦσα.
τὸν δ' ἄλλον πάλιν ἄνδρες ἀπηνέες ἐς μέρον ἦξαν,
καινοτέραις τέχναις ξύλινον δόλον ἐξευρόντες,
ἣν παγίδα καλέουσι μυῶν ὀλέτειραν ἐοῦσαν.
ὁ τρίτος ἦν ἀγαπητὸς ἐμοὶ καὶ μητέρι κεδνῇ.
τοῦτον ἀπέπνιξεν φυσίγναθος ἐς βυθὸν ἄξας.
ἀλλ' ἄγεθ' ὁπλισόμεσθα, καὶ ἐξέλθωμεν ἐπ' αὐτοὺς
σώματα κοσμήσαντες ἐν ἔντεσι δαιδαλέοισι.
Ταῦτ' εἰπὼν, ἀνέπεισε καθοπλίζεσθαι ἅπαντας.
καὶ τοὺς μέν ῥ' ἐκόρυσσεν ἄρης πολέμοιο μεμηλώς.
κνημῖδας μὲν πρῶτα περὶ κνήμῃσιν ἔθηκαν,
ῥήξαντες κυάμους χλωρούς, εὖ τ' ἀσκήσαντες.
οὓς αὐτοὶ διὰ νυκτὸς ἐπιστάντες κατέτρωξαν.
θώρηκας δ' εἶχον καλαμοστεφέων ἀπὸ βυρσῶν.
οὓς γαλέην δείραντες, ἐπισταμένως ἐποίησαν.
ἀσπὶς δ' ἦν λύχνου τὸ μεσόμφαλον. ἡ δέ νυ λόγχη,
εὐμήκεις βελόναι, παγχάλκεον ἔργον ἄρηος.
ἡ δὲ κόρυς, τὸ λέπυρον ἐπὶ κροτάφοισι καρύου.
οὕτω μὲν μύες ἦσαν ἔνοπλοι. ὡς δ' ἐνόησαν
βάτραχοι, ἐξανέδυσαν ἀφ' ὕδατος, εἰς δ' ἕνα χῶρον
ἐλθόντες, βουλὴν ξύναγον πολέμοιο κακοῖο.
σκεπτομένων δ' αὐτῶν πόθεν ἡ στάσις, ἢ τίς ὁ θρύλλος,

Et quidem primum utiq; occidit rapiens,
Inimicissimus felis foramen extra capiens.
Alium aũt rursus uiri crudeles ad mortẽ duxerũt
Vanioribus artibus ligneũ dolum inuenientes,
Quã decipulã uocant muriũ perditricẽ existẽtẽ.
Qui tertius erat dilectus mihi & matri inclytæ,
Hunc suffocauit Physignathus in ꝓfundũ ducẽs.
Sed agedum armemur, & exeamus in ipsas,
Corpora ornantes in armis uarijs.
Hæc loquutus persuasit armari uniuersos.
Hos quidẽ utiq; armauit Mars belli curã habẽs.
Tibiaria arma quidẽ primũ circa tibias posuerũt,
Frangentes fabas uirides, beneq; aptantes,
Quas ipsi per noctem stantes comederunt.
Thoraces aũt habebãt calamis circũdatis à corijs,
Quos felem excoriantes scienter fecerunt.
Clypeus aũt erat lucernæ medi⁹ umbilic⁹, at certe
Lõgæ acus omnino æreũ opus Martis. (lancea
At cassis testa in temporibus nucis.
Sic quidẽ mures erant armati. ut aũt intellexerũt
Ranæ egressæ sunt ab aqua, in unum locum
Venientes consilium congregauerunt belli mali.
Cõsyderãtib⁹ aũt ipsis un̄ seditio, uel qs tumultus,
Præco

κῆρυξ ἐγγύθεν ἦλθε φέρων σκῆπτρον μετὰ χερσί,
τυρογλύφου υἱὸς μεγαλήτορος ἐμβασίχυτρος
ἀγγέλλων πολέμοιο κακὴν φάτιν, εἶπέ τε μῦθον.
Ω βάτραχοι. μύες ὔμμιν ἀπειλήσαντες ἔπεμψαν
εἰπεῖν ὁπλίζεσθαι ἐπὶ πόλεμόν τε μάχην τε.
εἶδον γὰρ καθ' ὕδωρ ψιχάρπαγα ὃν κατέπεφνεν
ὑμέτερος βασιλεὺς φυσίγναθος. ἀλλὰ μάχεσθε
οἵτινες ἐν βατράχοισιν ἀριστῆες γεγάατε.
Ως εἰπὼν ἀπέφηνε. λόγος δ' εἰς οὔατα μυῶν
εἰσελθὼν ἐτάραξε φρένας βατράχων ἀγερώχων.
μεμφομένων δ' αὐτῶν φυσίγναθος εἶπεν ἀναστάς.
Ω φίλοι. οὐκ ἔκτεινον ἐγὼ μῦν οὐδὲ κατεῖδον
ὀλλύμενον. πάντως ἐπνίγη παίζων παρὰ λίμνην.
νήξεις τὰς βατράχων μιμούμενος. οἱ δὲ κάκιστοι
νῦν ἐμὲ μέμφονται τὸν ἀναίτιον. ἀλλ' ἄγε βουλὴν
ζητήσωμεν, ὅπως δολίους μύας ἐξολέσωμεν.
τοὶ γὰρ ἐγὼν ἐρέω ὥς μοι δοκεῖ εἶναι ἄριστα.
σώματα κοσμήσαντες, ἔνοπλοι στῶμεν ἅπαντες,
ἄκροις πὰρ χείλεσιν ὅπου κατάκρημνος ὁ χῶρος.
ἡνίκα δ' ὁρμηθέντες ἐφ' ἡμέας ἐξέλθωσι,
δραξάμενοι κορύθων, ὅς τις σχεδὸν ἀντίον ἔλθοι,
ἐς λίμνην αὐτοὺς σὺν ἔντεσιν εὐθὺ βάλωμεν.
οὕτω γὰρ πνίξαντες ἐν ὕδασι τοὺς ἀκολύμβους,

στήσομεν

Præco prope uenit, ferens ſceptrũ in manibus
Tyroglyphi filius magnanimi Embaſichytros,
Nuncians belli malã famam, dixitq́ʒ ſermonem.
O ranæ, mures uobis minitantes miſerunt
Dicere armari ad bellumq́ʒ pugnamq́ʒ.
Viderunt eñ per aquã Pſicharpaga, quẽ occidit
Veſter rex Phyſignathus. ſed pugnate
Quæcunqʒ inter ranas egregiæ geniti eſtis.
Sic locutus diſparuit. ſermo aũt in aures muriũ
Ingrediens, cõturbauit mentes ranarũ ſuperbarũ.
Accuſantibꝰ aũt ipſis Phyſignathus dixit ſurgẽs.
O amici, non occidi ego murem, neqʒ uidi
Pereuntẽ. omnino ſuffocatus eſt ludẽs iuxta lacũ,
Natatus ranarum imitatus. at peſſimi
Nunc me accuſant inculpabilẽ. ſed age conſilium
Inquiramus, ut doloſos mures deperdamus.
Etenim ego dico, ut mihi apparent eſſe optima,
Corpora ornantes armati ſtemus uniuerſi
Summas iuxta ripas, ubi præceps locus.
Quando autẽ impetum faciẽtes in nos, uenerint
Accipiẽtes à galeis quicũqʒ ꝓpè obuius uenerit,
In lacum ipſos cum armis ſtatim deijciamus.
Sic enim ſuffocantes in aquis experteis natandi,

τυρογλύφου, hoc eſt, excauatoris caſeorũ. Εμβασίχυτρος, quod ſoleat in oĩlas irrẽpere.

στήσομεν εὐθύμως τὸ μυοκτόνον ὧδε τρόπαιον.
Ὣς ἄρα φωνήσας, ὅπλοις ἐνέδυσεν ἅπαντας.
φύλλοις μὲν μαλαχῶν κνήμας ἑὰς ἀμφεκάλυψαν.
θώρηκας δ' εἶχον χλοερῶν πλατέων ἀπὸ τεύτλων.
φύλλα δὲ τῶν κραμβῶν εἰς ἀσπίδας εὖ ἤσκησαν.
ἔγχος δ' ὀξύσχοινος ἑκάστῳ μακρὸς ἀρήρει.
καὶ κόρυθες κοχλιῶν λεπτῶν κράατ' ἀμφεκάλυπτον.
φραξάμενοι δ' ἔστησαν ἐπ' ὄχθαις ὑψηλῇσι,
σείοντες λόγχας, θυμοῦ δ' ἔπλητο ἕκαστος.
Ζεὺς δὲ θεοὺς καλέσας εἰς οὐρανὸν ἀστερόεντα,
καὶ πολέμου πληθὺν δείξας κρατερούς τε μαχητὰς
πολλοὺς καὶ μεγάλους, ἠδ' ἔγχεα μακρὰ φέροντας,
οἷος κενταύρων στρατὸς ἔρχεται ἠδὲ γιγάντων,
ἡδὺ γελῶν ἐρέεινε. τίνες βατράχοισιν ἀρωγοί,
ἢ μυσὶν ἀθανάτων; καὶ ἀθηναίην προσέειπεν.
Ὦ θύγατερ. μυσὶν ἦ ῥ' ἐπαλεξήσουσα πορεύσῃ;
καὶ γὰρ σοῦ κατὰ νηὸν ἀεὶ σκιρτῶσιν ἅπαντες,
κνίσῃ τερπόμενοι, καὶ ἐδέσμασιν ἐκ θυσιάων.
Ὣς ἄρ' ἔφη κρονίδης, τὸν δὲ προσέειπεν ἀθήνη.
ὦ πάτερ. οὐκ ἄν πώποτ' ἐγὼ μυσὶ τειρομένοισιν
ἐλθοίμην ἐπ' ἀρωγὸς, ἐπεὶ κακὰ πολλά μ' ἔοργαν.
στέμματα βλάπτοντες, καὶ λύχνους εἵνεκ' ἐλαίου.
τοῦτο δέ μου λίην ἔδακε φρένας, οἷον ἔρεξαν.

Cõstituemus statim muriũ occisorũ hic tropheũ.
Sic certe loquutus, armis induit uniuersos.
Folijs q̃dẽ maluarũ tibias suas circũcooperierunt.
Thoraces autẽ habuerũt uiridibus latis à corijs.
Folia autẽ caulium in clypeos bene aptauerunt.
Lãcea aũt acutus iũcus unicuiq; lõgus aptat⁹ erat.
Et galeæ cocleis subtilib⁹ capita circũcooperiebãt.
Circũdantes autem steterunt in ripis altis
Cõquassantes lanceas, aio aũt plen⁹ erat unusq̃sq;.
Iuppiter autem deos uocans in cælũ astriferum,
Et belli multitudinẽ oñdẽs, potẽtesq; pugnatores
Multos & magnos, & lanceas longas ferentes,
Qualis Centaurorũ exercitus procedit & gigãtũ.
Suauiter ridens interrogabat, q ranis auxiliatores
Vel murib⁹, immortaliũ? & Palladẽ allocutus est.
O filia. muribus nunquid auxiliatura ibis?
Etẽm tuũ p templũ semp exultãt uniuersi mures,
Odore delectati & cibarijs ex sacrificijs.
Sic certe dixit Saturni⁹. hũc aũt allocuta ẽ Pallas.
O pater, nõ certe unq; ego muribus cõsumptis
Venirẽ auxiliatrix, qm̃ mala multa mihi fecerũt,
Coronas destruentes & lucernas causa olei.
Hoc aũt meas ualde momordit mẽtes q̃le fecerẽt.

πέπλον μου κατέτρωξαν ὃν ἐξύφηνα καμοῦσα
ἐκ ῥοδάνης λεπτῆς, καὶ στήμονα λεπτὸν ἔνησα.
τρώγλας τ᾽ ἐμποίησαν, ὁ δ᾽ ἠπητής μοι ἐπέστη,
καὶ πράσσει με τόκους, τούτου χάριν ἐξώργισμαι.
χρησαμένη γὰρ ὕφηνα, καὶ οὐκ ἔχω ἀνταποδοῦναι.
ἀλλ᾽ οὐδ᾽ ὡς βατράχοισιν ἀρηγέμεν οὐκ ἐθελήσω.
εἰσὶ γὰρ οὐδ᾽ αὐτοὶ φρένας ἔμπεδοι. ἀλλά με πρώην
ἐκ πολέμου ἀνιοῦσαν, ἐπεὶ λίην ἐκοπώθην
ὕπνου δευομένην οὐκ εἴασαν θορυβοῦντες
οὐδ᾽ ὀλίγον καταμῦσαι. ἐγὼ δ᾽ ἄϋπνος κατεκείμην
τὴν κεφαλὴν ἀλγοῦσα, ἕως ἐβόησεν ἀλέκτωρ.
ἀλλ᾽ ἄγε παυσώμεσθα θεοὶ τούτοισιν ἀρήγειν,
μήκε τις ὑμμείων τρωθῇ βέλει ὀξυόεντι.
εἰσὶ γὰρ ἀγχέμαχοι, καὶ εἰ θεὸς ἀντίος ἔλθοι:
πάντες δ᾽ οὐρανόθεν τερπώμεθα δῆριν ὁρῶντες.
Ὡς ἄρ᾽ ἔφη. τῇ δ᾽ αὖτε πεπείθοντο θεοὶ ἄλλοι
πάντες. ὁμῶς δὲ ἀολλέες ἤλυθον εἰς ἕνα χῶρον.
κὰδ δ᾽ ἦλθον κήρυκε τέρας πολέμοιο φέροντε.
καὶ τότε κώνωπες μεγάλας σάλπιγγας ἔχοντες,
δεινὸν ἐσάλπιζον πολέμου κτύπον. οὐρανόθεν δὲ
Ζεὺς κρονίδης βρόντησε τέρας πολέμοιο κακοῖο.
Πρῶτος δ᾽ ὑψιβόας λειχήνορα οὔτασε δουρὶ
ἑσταότ᾽ ἐν προμάχοις κατὰ γαστέρα εἰς μέσον ἧπαρ,
κὰδ δ᾽

Peplum meũ corroſerunt, quod texui laborans
Ex trama ſubtili, & ſtamen ſubtile neui,
Foraminácꝫ fecerunt. at ſutor mihi inſtitit,
Exigit à me uſuras. huius gratia irata ſum.
Mutuata em̃ ſubtextũ, & non habeo reſtituere.
Sed necꝫ ſic ranis auxiliari non uelim.
Sunt em̃ necꝫ ipſæ mentibus firmæ. ſed me primũ
Ex bello redeuntẽ, poſtcꝫ ualde defatigata fui,
Somno indigentẽ non permiſerũt tumultuantes
Necꝫ parũ oculos deflectere. ego ãt ĩſõnis iacebã
Caput dolens, donec clamauit gallus gallinaceus.
Sed age ceſſemus dei ijs auxiliari.
Ne uticꝫ aliquis ueſtrum uulneretur telo acuto.
Sũt eĩ cominuspugnãtes etiã ſi de⁹ cõtra ueniret.
Omnes autẽ de cælo delectemur litem uidentes.
Vt certe dixit, huic autem poſt paruerunt dei alij.
Omnes ſimul autẽ collecti uenerunt in unũ locũ.
At uenerũt præcones duo, ſignũ belli ferẽtes.
Et tunc culices magnas tubas habentes,
Vehemẽter tuba clãgebãt belli ſtrepitũ. cælit⁹ aũt
Iuppiter Saturnius intonuit ſignum belli mali.
Prim⁹ aũt alteclamãs Lichenorẽ uulnerauit lãcea
Stantẽ inter ꝓpugnatores ꝑ uẽtrẽ in mediũ epar,

Exẽplar antiquũ πρώην habet, non πρῶτον, id ẽ, paulo ante.

Λειχήνορ, a lambẽda cauda.

κὰδ δ' ἔπεσεν πρηνὴς ἁπαλὰς δ' ἐκόνισεν ἐθείρας.
Τρωγλοδύτης δὲ μετ' αὐτὸν ἀκόντισε Πηλείωνα.
πῆξεν δ' ἐν στέρνῳ στιβαρὸν δόρυ, τὸν δὲ πεσόντα
εἷλε μέλας θάνατος, ψυχὴ δ' ἐκ σώματος ἔπτη.
Σευτλαῖος δ' ἄρ' ἔπεφνε βαλὼν κέαρ Ἐμβασίχυτρον.
Ἀρτοφάγος δὲ Πολύφωνον κατὰ γαστέρα τύψεν.
ἤριπε δὲ πρηνής. ψυχὴ δὲ μελέων ἐξέπτη.
Λιμνόχαρις δ' ὡς εἶδεν ἀπολλύμενον Πολύφωνον
Τρωγλοδύτην πέτρῳ μυλοειδεῖ τρῶσεν ἐπιφθὰς,
αὐχένα πὰρ μέσσον. τὸν δέ σκότος ὄσσ' ἐκάλυψεν.
Λειχήνωρ δ' αὐτοῖο τιτύσκετο δουρὶ φαεινῷ,
καὶ βάλεν, οὐδ' ἀφάμαρτε καθ' ἧπαρ. ὡς δ' ἐνόησε
Κραμβοφάγος ὄχθαισι βαθείαις ἔμπεσε φεύγων.
ἀλλ' οὐδ' ὣς ἀπέληγεν ἐν ὕδασιν. ἤλασε δ' αὐτόν.
κάππεσε δ' οὐκ ἀνένευσεν, ἐβάπτετο δ' αἵματι λίμνη
πορφυρέῳ. αὐτὸς δὲ παρ' ἠιόν' ἐξετανύσθη.
χορδῆσι λιπαρῆσί τε πορνύμενος λαγόνεσσιν.
Λιμνήσιος δ' ὄχθαισι Τυρόγλυφον ἐξενάριξε.
Πτερνογλύφον δὲ ἰδὼν Καλαμίνθιος, εἰς φόβον ἦλθεν
ἥλατο δ' ἐς λίμνην φεύγων, τὴν ἀσπίδα ῥίψας.
Ὑδρόχαρις δέ τε πέφνε Πτερνοφάγον βασιλῆα,
χερμαδίῳ πλήξας κατὰ βρέγματος. ἐγκέφαλος δὲ
ἐκ ῥινῶν ἔσταξε, παλάσσετο δ' αἵματι γαῖα.

Λειχοπίναξ

Cōcidit aūt pron⁹.teneras āt pulueruletas ferit co
Troglodytes āt post ipm iaculat⁹ ē Pileona (mas
Infixit aūt in pectore solidā lāceā. hūc aūt cadētē
Cepit nigra mors. aīa aūt ex corpore euolauit.
Seutlæ⁹ āt utiq; occidit pcutiēs cor Embasichytrū
Artophagus autē Polyphonū p uentrē pcussit.
Cecidit aūt supinus,anima aūt mēbris euolauit.
Lymnocharis aūt ut uidit pereantē Polyphonū,
Troglodyten petra molari uulnerauit anticipās
Collū iuxta mediū.huic āt caligo ocl'os coopuit.
Lichenor autē ipsius concuciebat̄ lancea lucida.
Et percussit,neq; aberrauit p epar.ut aūt intellexit
Crambophagus, ripis profundis incidit fugiens.
Sed neq; sic cessauit in aquis,impulit autē ipsum.
Cōcidit aūt,nō respirauit.tingebat̄ āt sanguīe lac⁹
Purpureo.ipse autem iuxta littus extensus est,
Venis pinguibus incitatus intestinis.
Lymnisius autē in ripis Tyroglyphum spoliauit.
Pternoglyphū āt uidēs Calaminthi⁹ in timorē ue
Saltauit aūt in lacū fugiēs, clypeū iaciens. (nit.
Ydrocharis autem occidit Pternophagū regem,
Saxo percutiens per guttur.cerebrum autem
Ex naribus stillabat.polluebat̄ aūt sanguine terra.

s 4 Lichopinax

τρωγλοδύτης, φ ingrediatur rimas & foramīa
Σεῦτλαῖος, a beta uel porro.
Αρτοφάγος, a uorando pane.
πολύφωνον, quasi tu dicas multiuocā,
κραμβοφάγος, a uorandis caulibus.
λυμνήσιος, palustris.
τυρόγλυφον, ab excauādo caseo
ὑδρόχαρις, qd aq̄ gaudeat.

λειχοπίναξ δ᾽ ἔκτεινεν ἀμύμονα βορβοροκοίτην
ἔγχει ἐπαΐξας. τὸν δὲ σκότος ὄσσ᾽ ἐκάλυψε.
πρασσοφάγος δ᾽ ἐσιδὼν, ποδὸς εἵλκυσε κνισσοδιώκτην
ἐν λίμνῃ δ᾽ ἀπέπνιξε κρατήσας χειρὶ τένοντα.
ψιχάρπαξ δ᾽ ἤμυν᾽ ἑτάρων περὶ τεθνειώτων.
καὶ βάλε πηλούσιον κατὰ νηδύος εἰς μέσον ἧπαρ.
πίπτε δέ οἱ πρόσθεν, ψυχὴ δ᾽ ἄϊδός δε βεβήκει.
πηλοβάτης δ᾽ ἐσιδὼν, πηλοῦ δράκα ῥίψεν ἐπ᾽ αὐτὸν,
καὶ τὸ μέτωπον ἔχρισε, καὶ ἐξετύφλου παρὰ μικρόν.
θυμώθη δ᾽ ἄρα κεῖνος. ἑλὼν δέ γε χειρὶ παχείῃ
κείμενον ἐν πεδίῳ λίθον ὄβριμον ἄχθος ἀρούρης.
τῷ βάλε πηλοβάτην ὑπὸ γούνατα. πᾶσα δ᾽ ἐκλάσθη
κνήμη δεξιτερή. πέσε δ᾽ ὕπτιος ἐν κονίῃσι.
κραυγασίδης δ᾽ ἤμυνε, καὶ αὖθις βαῖνεν ἐπ᾽ αὐτὸν.
τύψε μέσην δ᾽ αὐτὸν κατὰ γαστέρα. πᾶς δέ οἱ εἴσω
ὀξύσχοινος δῦνε. χαμαὶ δ᾽ ἔκχυντο ἅπαντα
ἔγκατ᾽ ἐφελκομένῳ ὑπὸ δούρατι χειρὶ παχείῃ.
σιτοφάγος δ᾽ ὡς εἶδεν ἐπ᾽ ὄχθῃσιν ποταμοῖο
σκάζων ἐκ πολέμου ἀνεχάζετο. τείρετο δ᾽ αἰνῶς.
ἥλατο δ᾽ ἐς τάφρον, ὅππως φύγῃ αἰπὺν ὄλεθρον.
τρωξάρτης δ᾽ ἔβαλεν φυσίγναθον ἐς πόδα ἄκρον.
ὦκα δὲ τειρόμενος ἐς λίμνην ἥλατο φεύγων.
τρωξάρτης δ᾽ ὡς εἶδεν ἔθ᾽ ἡμίπνοον προπεσόντα,

καὶ

Lichopiax ãt occidit irrephẽſibilẽ Borborocœtẽ
Lãcea ĩpetũ faciẽs. obſcuritas aũt ocl'os coopuit.
Praſſiphagus aũt uidẽs pede traxit Cniſſodioctẽ
In lacu autem ſuffocauit tenens manu neruum.
Pſicharpax autẽ ultus eſt ſocijs mortuis.
Et percuſſit Peluſium ꝑ uentrẽ in medium epar.
Cecidit autem illi ante. anima aũt ad infernũ iuit.
Pelobates aũt uidẽs luti manipulũ iecit in ipſum.
Et frontem inunxit, & excæcabatur propemodũ.
Iratus eſt aũt certe ille capiens utiq; manu forti
Iacentẽ in cãpo lapidẽ põderoſum põdus terræ
Hoc ꝑcuſſit Pelobaten ſub genua. tota ãt fracta ẽ
Tibia dextra. cecidit autẽ ſupinus in pulueribus.
Craugaſides autẽ ult⁹ eſt, & rurſus ibat in ipſum.
Percuſſit mediũ aũt ipm per uẽtrẽ. tot⁹ aũt ei ĩtro
Acut⁹ iunc⁹ ĩgrediebaṫ. humi aũt effundebãṫ uni
Inteſtina, extracta à lancea manu graui. (uerſa
Sitophagus autem ut uidit in ripis fluminis,
Claudicãs ex bello recedebat. cõſũebaṫ aũt ualde
Saltauit aũt in foſſam, ut aufugeret dirã perniciẽ.
Troxartes ãt ꝑcuſſit Phyſignathũ ĩ pedis ſũmita-
Celeriter aũt cõſumpt⁹ in lacũ ſaltauit fugiẽs (tẽ.
Toxartes ãt ut uidit adhuc ſẽiuiuũ, q̃ añ ceciderat

βορβοροκοίτην, quod in cœno iaceat.
πρασσοφάγος, a comedendo porro.
κνισσοδιώκτην, quod nidorẽ insequaṫ.
πηλοβάτης, φ lutũ incedat.
κραυγασίδης, φ caulium speciẽ referat, nẽpe colore.
Σιτοφάγος, qđ cibos absumat.

καὶ οἱ ἐπέδραμεν αὖθις ἀποκτάμεναι μενεαίνων.
πρασσαῖος δ' ὡς εἶδεν ἔθ' ἡμίπνουν προπεσόντα,
ἦλθε διὰ προμάχων καὶ ἀκόντισεν ὀξεῖ χοίνῳ.
οὐ δ' ἔῤῥηξε σάκος. χέτο δ' αὐτοῦ δουρὸς ἀκωκή.
ἦν δέ τις ἐν μύεσι νέος παῖς ἔξοχος ἄλλων,
ἀγχέμαχος φίλος ἠὸς ἀμύμονος ἀρτεπιβούλου
ὄρχαμος αὐτὸν ἄρη φαίνων κρατερὸς μεριδάρπαξ.
ὃς μόνος ἐν μύεσιν ἀριστεύεσκε μάχεσθαι.
στῆ δὲ παρὰ λίμνην γαυρούμενος οἶος ἀπ' ἄλλων:
στεῦτο δὲ πορθήσειν βατράχων γένος αἰχμητάων.
καὶ νύ κεν ἐξετέλεσεν, ἐπεὶ μέγα οἱ σθένος ἦεν,
εἰ μὴ ἄρ' ὀξὺ νόησε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε.
καὶ τότ' ἀπολλυμένους βατράχους ᾤκτειρε κρονίων.
κινήσας δὲ κάρη, τοίην δ' ἐφθέγξατο φωνήν.
Ω πόποι. ἦ μέγα ἔργον ἐν ὀφθαλμοῖσιν ὁρῶμαι.
οὐ μικρόν μ' ἔπληξε μεριδάρπαξ κατὰ λίμνην
ἐνναίρειν βατράχους βλεμεαίνων. ἀλλὰ τάχιστα
παλλάδα πέμψωμεν πολεμόκλονον ἠδὲ καὶ ἄρην.
οἵ μιν ἀποσχήσουσι μάχης κρατερόν περ ἐόντα.
Ως ἄρ' ἔφη κρονίδης. ἄρης δ' ἀπαμείβετο μύθῳ.
οὔτ' ἄρ' ἀθηναίης κρονίδη σθένος οὔτε ἄρηος
ἰσχύσει βατράχοισιν ἀρηγέμεν αἰπὺν ὄλεθρον.
ἀλλ' ἄγε πάντες ἴωμεν ἀρηγόνες, ἢ τὸ σὸν ὅπλον

κινείσθω

Et illi incurrit rursus occidere desyderans.
Prassæ⁹ ãt ut uidit adhuc semiuiuũ,q añ ceciderat
Venit p ꝓpugnatores, & iaculat⁹ est acuto iũco,
Neq; fregit scutũ. tenebaẽ aũt ipsius lanceæ acies.
Erat ãt qdã inẽ mures iuuenis fili⁹egregi⁹ inẽ alios
Comin⁹pugnãs char⁹ fili⁹irrephẽsibil' Artepibuli
Princeps ipm Martẽ ondẽs robust⁹ Meridarpax
Qui solus inter mures dominabatur pugnando.
Stetit autẽ iuxta lacum elatus solus ab aliis.
Iactabat ãt depopulatũ ire ranarũ gen⁹iaculatricũ
Et certe perfecisset, qm̃ magnũ ipsi robur erat.
Nisi statim intellexisset pater hominũq; deorũq;.
Et tũc pereũtes ranas miseratus fuisset Saturnius.
Mouens aũt caput, talem locutus est uocem,
O Dij certe magnum opus in oculis uideo.
Non parum me stupefecit Meridarpax p lacum,
Trucidare ranas desyderans.sed celerrime
Palladẽ mittamus tumultuosam etiã & Martẽ,
Qui ipm arcebũt à pugna robustũ ꝗuis existẽtẽ.
Sic certe locut⁹ Iupiter. Mars ãt rñdebat sermõe.
Neq; certe Palladis o Iupiter potẽtia,neq; Martis
Poterit ranis auxiliari diram perniciem.
Sed age omẽs eamus auxiliatores, uel tuũ iaculũ
Moueaẽ

Πρασσαῖ-ος, quod huius caulis colorem imitetur

Αρτεπι-βούλου, Muris cognomen, qđ pani insi dietur.

Μεριδάρπαξ,a rapiendis particulis.

κινείσθω μέγα τιτανοκτόνον ὀβριμοεργόν,
ᾧ τιτᾶνας πέφνες ἀρίστους ἔξοχα πάντων,
ἐγκέλαδόν τ' ἐπέδησας, ἰδ' ἄγρια φῦλα γιγάντων.
Ὣς ἄρ' ἔφη. κρονίδης δ' ἔβαλε ψολόεντα κεραυνόν.
πρῶτα μὲν ἐβρόντησε. μέγαν δ' ἐλέλιξεν ὄλυμπον.
αὐτὰρ ἔπειτα κεραυνὸν δειμαλέον διὸς ὅπλον
ἧκ' ἐπιδινήσας. ὁ δ' ἄρ' ἔπτατο χειρὸς ἄνακτος
πάντας μὲν ῥ' ἐφόβησε βαλὼν βατράχους τε μύας τε.
ἀλλ' οὐδ' ὣς ἀπέληγε μυῶν στρατὸς, ἀλλ' ἔτι μᾶλλον
ἵετο πορθήσειν βατράχων γένος αἰχμητάων,
εἰ μὴ ἀπ' οὐλύμπου βατράχους ἐλέησε κρονίων.
ὅς ῥα τότε βατράχοισιν ἀρωγοὺς εὐθὺς ἔπεμψεν.
ἦλθον δ' ἐξαίφνης νωτάκμονες, ἀγκυλοχῆλαι,
λοξοβάται, στρεβλοὶ, ψαλιδόστομοι, ὀστακόδερμοι,
ὀστοφυεῖς, πλατύωτοι, ἀποστίλβοντες ἐν ὤμοις,
βλαισοὶ, χειροτένοντες, ἀπὸ στέρνων ἐσορῶντες,
ὀκτάποδες, δικάρηνοι, ἀχειρέες, οἳ δὲ καλεῦνται
καρκίνοι. οἳ ῥα μυῶν οὐρὰς στομάτεσσιν ἔκοπτον,
ἠδὲ πόδας καὶ χεῖρας. ἀνεγνάμπτοντο δὲ λόγχαι.
οὓς καὶ ὑπέδδεισαν δειλοὶ μύες, οὐδ' ὑπέμειναν.
ἐς δὲ φυγὴν ἐτράποντο. ἐδύετο δ' ἥλιος ἤδη.
καὶ πολέμου τελετὴ μονοήμερος ἐξετελέσθη.

ΤΕΛΟΣ ΤΗΣ ΟΜΗΡΟΥ ΒΑ-
ΤΡΑΧΟΜΥΟΜΑΧΙΑΣ.

Moueatur magnũ,qđ Titanas sustulit,potẽsop⁹,
Quo Titanas occidisti egregios ultra oẽs. (gãtũ.
Enceladũq; tumltuoseq; ligasti,& agrestia gña gi
Sic certe dixit. Saturni⁹ ãt iaculat⁹ ẽ ardẽs fulmẽ.
Primũ quidẽ intonuit. magnũ aũt cõmouit cælũ.
Sed postea fulmen terribile Iouis telum
Misit ĩuoluẽs.illud aũt certe euolauit à manu reg;
Oẽsqdẽ utiq; terruit iaculat⁹,ranasq; muresq;(pli⁹
Sed neq; sic cessauit muriũ exercit⁹,sed adhuc am
Cupiebat depopulatũ ire ranarũ gen⁹iaculatricũ,
Nisi ab olympo ranas miserat⁹ fuisset Saturnius.
Qui utiq; tũc ranis auxiliatores ilico misit.(curuis
Venerũt ãt ex ĩprouiso hñtes ĩcudes ĩ tergo,ungul
Obliq̃ ingrediẽtes, tortuosi,hñtes cortices ĩ ore,o
Ossei natura,lati hũeros,rutilãtes ĩ hũer;(stripelles
Blæsi,neruosis manibus, à pectoribus intuenteis,
Octopedes,bicipites,mãib⁹ incapabiles.illi ãt uo/
Cãcri.q utiq; muriũ caudas orib⁹incidebãt (canẽ
Etiã pedes & manus.flectebanẽ aũt lanceæ.
Quos & timuerũt miseri mures, neq; sustinuerũt.
In fugam aũt uertebanẽ.occidebat autẽ sol iam,
Et belli finis unius diei perfectus est.

FINIS HOMERI BATRACHOMYOMACHIAE.

Ἐπιτάφιον εἰς ὅμηρον Ἀντι-
πάτρου σιδωνίου.

τὰν μερόπων πειθώ, τὸ μέγα στόμα, τὰν ἴσα μούσαις
φθεγξαμένην κεφαλὰν ὦ ξένε μαιονίδεω,
ἅδ' ἔλαχον νασῖτις ἴου σπιλάς. οὐ γὰρ ἐν ἄλλᾳ
ἱερόν, ἀλλ' ἐν ἐμοὶ πνεῦμα θανὼν ἔλιπεν.
ᾧ νεῦμα κρονίδαο τὸ παγκρατές, ᾧ καὶ ὄλυμπον,
καὶ τὰν Αἴαντος ναύμαχον εἶπε βίαν,
καὶ τὸν ἀχιλλείοις φαρσαλίσιν ἕκτορα πώλοις
ὀστέα δαρδανικῷ δρυπτόμενον πεδίῳ.
εἰ δ' ὀλίγα κρύπτω τὸν ταλίκον, ἴσθ' ὅτι κεύθει
καὶ Θέτιδος γαμέταν ἁ βραχύβωλος ἴος.

Εἰς τὸν αὐτόν.

Ἐνθάδε τὴν ἱερὰν κεφαλὴν κατὰ γαῖα καλύπτει
ἀνδρῶν ἡρώων κοσμήτορα θεῖον Ὅμηρον.

ΠΑΡΑ ΙΩΑΝΝΗ ΤΩ ΦΡΟΒΕΝΙΩ
ΕΝ ΛΑΜΠΡΑ ΤΗΣ ΓΕΡΜΑΝΙ-
ΑΣ ΒΑΣΙΛΕΙΑ, ΕΤΕΙ
Α. Φ. ΙΗ.
ΜΗΝΙ ΓΑΜΗΛΙΩΝ

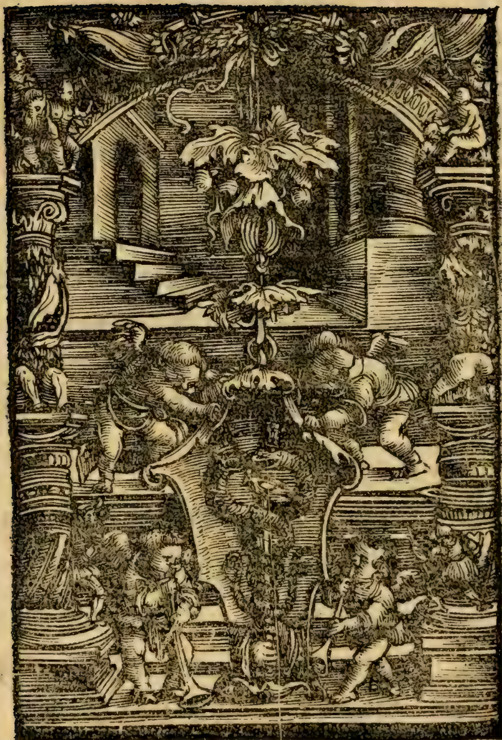
Epitaphium in Homerum Antipatri Sidonij.

Hominum ſuadelam, magnum os, æqua Muſis
Locutũ caput o hoſpes Mæonidæ. i. Homeri,
Hæc ſortita ſum inſularis Ii ſpelunca. nõ em̃ in alia
Sacrum ſed in me ſpiritũ uita functus reliquit.
Quo nutum Iouis omnipotens, quo & olympũ,
Et Aiacis naualem expreſſit uim,
Et ab Achilleis Theſſalicis Hectorem equabus
Secundum oſſa in Græco laceratum ſolo.
Si autẽ parua, cælo tam magnũ, ſcias quod cælat
Et Thetidis maritũ exiguigleba (.i. ꝑua) Icos.

In eundem.

Conditur hoc tumulo uates diuinus Homerus,
Herôum cecinit qui bene geſta ducum.

APVD IOANNEM FROBENIVM
IN INCLYTA GERMANI-
AE BASILEA. ANNO
M. D. XVIII.
MENSE IANVARIO.

MVSAEVS POETA VETVSTISSIMVS,

De Ero & Leandro.

Græce & Latine.

APVD INCLYTAM GERMANIAE BASILEAM.

IO. FROBENIVS STVDIOSIS S. D.

MVSAEI, Poetæ Græci, de Erûs & Leandri iactatis amoribus dignissimũ carmẽ cũ interp̃tatione latina, uobis in hoc dedimus typis nostris excusum, ut hinc deprehendere queatis, quantũ ex hoc Ouidius sit mutuatus in Leandri illa ad Erò epistola, ac altera ad Leandrum Erûs; Si modo ueteris illius Poetæ carmen hoc est: Nam sunt in doctis, qui Musæi negent uideri. Nos nihil pronunciamus, Sed cum Academicis ἐπέχομεν. Id nobis non uulgariter dolet, tam multa non in humanis tantum, sed & diuinis literis subdititia reperiri ac ψευδεπίγραφα. Hic autor mirus est in exprimẽdis amãtiũ affectibus, ut qui sit ubiq; decori sui pulchrè memor. Quàm depingit graphicè, cũ iuuenilem Leandri impotentiã & ardorẽ, tum Erûs muliebrem imbecillitatem? In uerbis nõ minus felix est, quæ & scitè fingit, & cũ gratia rebus accõmodat. Aiunt Musæum Eumolpi filiũ fuisse, & primum, deorum genealogiam uersibus complexum, ac sphæram inuenisse. Bene Valete, & Frobenium amate. Apud inclytam Basileam, ex ædibus nostris. Sub Idus Ianuarias. An. M. D. XVIII.

ΜΑΡΚΟΥ ΜΟΥΣΟΥΡΟΥ ΤΟΥ ΚΡΗΤΟΣ.

Νηὸς ἔσω ἀνὰ σηκὸν, ἀγίνεον ἦχι θυηλὰς,
κυπρογενεῖ, σπεύδοντες ἐτήσιον. αὐτὰρ ὁ τόξον,
οὖλος ἔρως βάσταζε. διοιστεῦσαι δὲ μεμαὼς.
ὀξέα δ᾽ ἐνδίλλεσκε. πικρὸν δ᾽ ἴθυνεν ὀϊστόν,
μητρὸς ἐπ᾽ ἀρήτειραν ἐπισπέρχων δ᾽ ἐπελάσθη,
ἤπατι Λειάνδροιο κόρης φρένας αἶψα πορήσας.
ἀμφότεροι δὲ πόθου, αὐτῷ πεφορημένοι οἴστρῳ,
ἀλλήλων ἀπόναντο. γάμων δὲ συνίστορα λύχνον
λαθριδίων θήκαντο. σιδήρειον δὲ λελογχὼς,
αἷμα, πολυπλάγκτης προὔδωκε ποθεῦντας ἀέλλας.
καὶ σφε φάους μὲν ἄμερσεν, ἄμερσε ἢ καὶ φιλοτήτων.

Τοῦ αὐτοῦ, εἰς μουσαῖον.

Καὶ φρένας ἀδρήσεια θεῶν ἕλε, δὴ γὰρ ἀοιδαῖς,
  στεῦτο λαχεῖν ἄρης, μῦθος ἄποινα πόνων.
τοῦτο κλύων νεμέσησε. ὅ τ᾽ ἑαῖς ἐπενώοθεν ἔργοις
  ἀχλὺς ἄδην. ἄρδην τ᾽ οὐχάδεν ὕβριν ἔρως.
Μουσαίῳ δ᾽ ἐπέτελλεν. ὁ δὲ ἐκλήϊζε ποθεύντων
  οἶστρον, ἀποδρέψαι παρθενίης κάλυκας.
συνείθω δὲ μικρῆσιν ἐπισίξας σελίδεσιν,
  ὅσσ᾽ ὀλίγαις παίζων χερσὶν ἔοργεν ἔρως.

ΜΟΥΣΑΙΟΥ ΤΑ ΚΑΤ' ΗΡΩ ΚΑΙ ΛΕΑΝΔΡΟΝ.

Εἰπὲ, θεὰ κρυφίων ἐπιμάρτυρα λύχνον ἐρώτων,
καὶ νύχιον πλωτῆρα θαλασσοπόρων ὑμεναίων,
καὶ γάμον ἀχλυόεντα, τὸν, οὐκ ἴδεν ἄφθιτος ἠώς·
καὶ σηστὸν καὶ ἄβυδον, ὅπη γάμος ἔννυχος ἡροῦς.
νηχόμενόν τε λέανδρον ὁμοῦ, καὶ λύχνον ἀκούω,
λύχνον ἀπαγγέλλοντα διακτορίην ἀφροδίτης,
ἡροῦς νυκτιγάμοιο γαμοστόλον ἀγγελιώτην.
λύχνον ἔρωτος ἄγαλμα, τὸν, ὤφελεν αἰθέριος ζεὺς
ἐννύχιον μετ' ἄεθλον ἄγειν ἐφ' ὁμήγυριν ἄστρων.
καί μιν ἐπικλῆσαι νυμφοστόλον ἄστρον ἐρώτων,
ὅττι πέλεν συνέριθος ἐρωμανέων ὀδυνάων.
ἀγγελίην δ' ἐφύλαξεν ἀκοιμήτων ὑμεναίων,
πρὶν χαλεπὸν πνοιῇσιν ἀήμεναι ἐχθρὸν ἀήτην.
ἀλλ' ἄγε μοι μέλποντι μίαν ξυνάειδε τελευτὴν
λύχνου σβεννυμένοιο καὶ ὀλλυμένοιο λεάνδρου.
σηστὸς ἔην καὶ ἄβυδος ἐναντίον ἐγγύθι πόντων,
γείτονές εἰσι πόληες. ἔρως δ' ἀνὰ τόξα τιταίνων,
ἀμφοτέρῃς πτολίεσσιν ἕνα ξυνέηκεν ὀϊστὸν,
ἠΐθεον φλέξας καὶ παρθένον. οὔνομα δ' αὐτῶν
ἱμερόεις τε λέανδρος ἔην καὶ παρθένος ἡρώ,
ἡ μὲν, σηστὸν ἔναιεν. ὁ δὲ, πτολίεθρον ἀβύδου,
ἀμφοτέρων πτολίων περικαλλέες ἀστέρες ἄμφω

ἴκελοι

MVSÆI DE ERO ET LEANDRO.

DIc, dea occltorũ testẽ lucernã amorũ, (ptiarũ
Et nocturnũ natatorẽ p mare trãseũtiũ nu-
Et coitũ tẽebrosũ, quẽ ñ uidit ĩcorruptibil' aurora,
Et Sestum & Abydũ, ubi nuptiæ nocturnæ Erûs
Natantẽq; Leandrum simul & lucernam audio,
Lucernam annunciantem nuncium Veneris,
Erûs nocte nubẽtis nuptias ornantẽ nunciũ, (piẽ
Lucernã amoris simulacrũ, quã debuit ætheri⁹ Iu-
Nocturnũ post officiũ ducere ad cõsortiũ astrorũ
Ac ipsam appellasse sponsas ornantẽ stellã amorũ,
Quoniã fuit ministra amatoriarum curarum,
Nunciumq; seruauit insomnium nuptiarum.
Anteq̃ molestũ flatibus flaret inimicus uentus.
Sed eia mihi canenti unum concine finem
Lucernæ extinctæ, & pereuntis Leandri.
Sestus erat & Abydus è regione, prope mare
Vicinæ sunt urbes. Cupido autẽ arcum tendens,
Ambabus urbibus unam cõmisit sagittam
Iuuenem urens & uirginẽ. nomen uero eorum
Suauisq; Leander erat, & uirgo Erò.
Hæc qdẽ Sestũ habitabat, ille uero oppidũ Aby-
Ambarũ urbiũ perpulchræ stellæ ambo, (di,

ἴκελοι ἀλλήλοισι. σὺ δ' εἴποτε κεῖθι περήσεις,
δίζεό μοι τινὰ πύργον, ὅπη ποτὲ σηστιὰς ἡρὼ,
ἵστατο λύχνον ἔχουσα, καὶ ἡγεμόνευε λεάνδρῳ.
δίζεο δ' ἀρχαίης ἁλιηχέα πορθμὸν ἀβύδου
εἰσέτι που κλαίοντα μόρον, καὶ ἔρωτα λεάνδρου.
ἀλλὰ πόθεν λείανδρος ἀβυδόθι δώματα ναίων
ἡροῦς ἐς πόθον ἦλθε. πόθῳ δ' ἐνέδησε καὶ αὐτήν.
ἡρὼ μὲν χαρίεσσα διοτρεφὲς αἷμα λαχοῦσα
κύπριδος ἦν ἱέρεια. γάμων δ' ἀδίδακτος ἐοῦσα
πύργον ἀπὸ προγόνων παρὰ γείτονι ναῖε θαλάσσῃ.
ἄλλη κύπρις ἄνασσα. σαοφροσύνῃ δὲ καὶ αἰδοῖ
οὐδέ ποτ' ἀγρομένῃσιν ἐνωμίλησε γυναιξίν.
οὐδὲ χορὸν χαρίεντα μετήλυθεν ἥλικος ἥβης
μῶμον ἀλευομένη ζηλήμονα θηλυτεράων.
καὶ γὰρ ἐπ' ἀγλαΐῃ ζηλήμονές εἰσι γυναῖκες.
ἀλλ' αἰεὶ κυθέρειαν ἱλασκομένη ἀφροδίτην,
πολλάκι καὶ τὸν ἔρωτα παρηγορέεσκε θυηλαῖς,
μητρὶ σὺν οὐρανίῃ, φλογερὴν τρομέουσα φαρέτρην.
ἀλλ' οὐδ' ὧς ἀλέεινε πυριπνείοντας ὀϊστούς.
δὴ γὰρ κυπριδίη πάνδημος ἦλθεν ἑορτή,
τὴν, ἀνὰ σηστὸν ἄγουσιν ἀδώνιδι καὶ κυθερείῃ.
πασυδίη δ' ἔσπευδον ἐς ἱερὸν ἦμαρ ἱκέσθαι
ὅσσοι ναιετάεσκον ἁλιστεφέων σφυρὰ νήσων.
οἱ μὲν ἀφ' αἱμονίης. οἱ δ' εἰναλίης ἀπὸ κύπρου.

οὐδὲ

Similes inter se.tu uero si quando illac transibis,
Quære mihi q̄ndā turrim,ubi quōdā Sestias Erò
Stabat lucernam habens, & dux erat Leandro.
Quære & antiquæ marisonum fretum Abydi,
Adhuc deflens mortem & amorem Leandri.
Verū unde Leander in Abydo domos habitans
Erꝰ ad amorē uenit, amore uero deuīxit & ipam.
Erò elegans generosum sanguinem sortita,
Venerꝭ erat sacerdos.nuptiarū uero iperita cū eēt
Turrim à parētibus apud uicinū habitabat mare
Altera Venus regina.castitate uero & pudore
Nunq̄ collectarum cōmercio usa est mulierum,
Neq̄ tripudium elegans adiuit iuuenilis ætatis,
Liuorem euitans inuidum mulierum.
Nam ob pulchritudinem inuidæ sunt fœminæ.
Sed semper Cithersam placans Venerem,
Sæpe & Cupidinem conciliabat libamentis,
Matre cum cælesti flammeam tremēs pharetrā.
Sed neq̄ sic euitauit ignitas sagittas.
Iamq̄ Venereum populare uenit festum,
Quod Sesti celebrant Adonidi & Veneri.
Cateruatimq̄ festinabant ad sacrum diem ire
Quotq̄t habitabāt maricircūdatarū extrēa isularꝝ
Aliq qdē ab Hæmonia,aliq uero maritīa à Cypro

οὐ δὲ γυνή τις ἔμιμνεν ἐνὶ πτολίεσσι κυθήρων.
οὐ λιβάνου θυόεντος ἐνὶ πτερύγεσσι χορεύων
οὐ φρυγίης ναέτης. οὐ γείτονος ἀστὸς ἀβύδου.
οὐ δέ τις ἠϊθέων φιλοπάρθενος. ἦ γὰρ ἐκεῖνοι
αἰὲν ὁμαρτήσαντες ὅπη φάτις ἐστὶν ἑορτῆς,
οὐ τόσον ἀθανάτων ἀγέμεν σπεύδουσι θυηλὰς
ὅσον ἀγειρομένων διὰ κάλλεα παρθενικάων.
ἡ δὲ θεῆς ἀνὰ νηὸν ἐπῴχετο παρθένος ἡρὼ
μαρμαρυγὴν χαρίεσσαν ἀπαστράπτουσα προσώπου
οἷά τε λευκοπάρηος ἐπαντέλλουσα σελήνη.
ἄκρα δὲ χιονέων φοινίσσετο κύκλα παρειῶν
ὡς ῥόδον ἐκ καλύκων διδυμόχροον. ἦ τάχα φαίης
ἡροῦς ἐν μελέεσσι ῥόδων λειμῶνα φανῆναι,
χροιὴ γὰρ μελέων ἐρυθαίνετο. νισσομένης δὲ
καὶ ῥόδα λευκοχίτωνος ὑπὸ σφυρὰ λάμπετο κούρης,
πολλαὶ δ᾽ ἐκ μελέων χάριτες ῥέον. οἱ δὲ παλαιοὶ
τρεῖς χάριτας ψεύσαντο πεφυκέναι. εἷς δέ τις ἡροῦς
ὀφθαλμὸς γελόων ἑκατὸν χαρίτεσσι τεθήλει.
ἀτρεκέως ἱέρειαν ἐπάξιον εὕρετο κύπρις.
ὣς ἡ μὲν περὶ πολλὸν ἀριστεύσασα γυναικῶν,
κύπριδος ἀρήτειρα νέη διεφαίνετο κύπρις.
δύσατο δ᾽ ἠϊθέων ἁπαλὰς φρένας, οὐ δέ τις ἀνδρῶν
ἦεν ὃς οὐ μενέαινεν ἔχειν ὁμοδέμνιον ἡρώ.
ἡ δ᾽ ἄρα καλλιθέμεθλον ὅπη κατὰ νηὸν ἀλᾶτο
ἑσπόμενον νόον εἶχε καὶ ὄμματα καὶ φρένας ἀνδρῶν.

καὶ

Neq; mulier ulla remansit in oppidis Cytherorũ.
Non Libani odoriferi in summitatibus saltans,
Non Phrygiæ incola, non uicinæ ciuis Abydi,
Neq; ullus iuuenis amator uirginum. certe em̃ illi
Semper secuti, ubi fama est festi,
Non tantũ im̃ortaliũ afferre festinant sacrificia,
Quantũ aggregatarũ ob pulchritudines uirginũ.
Verum deæ per ædem incessit uirgo Erò,
Splendorem gratum emittens facie,
Qualis alba genas oriens Luna.
Summi uero niuearũ rubebant circuli genarum,
Vt rosa ex thecis bicolor. certe diceres
Erûs in membris rosarũ pratum apparere.
Colore em̃ membrorũ rubebat. Euntis uero Erûs
Etiã rosæ, cãdidã indutæ tunicã sub talis splẽdebãt
Mltæ uero ex mẽbris grãe fluebãt. sed ãtiq (puellæ
Treis Gratias mẽtiti sunt esse. alteruter uero Erûs
Oculus ridens centum gratijs pullulabat.
Profecto sacerdotem dignam nacta est Venus.
Sic ea quidem plurimum antecellens fœminas
Veneris sacerdos noua apparebat Venus.
Subijt aũt iuuenũ teneras mentes, neq; ullus uir
Erat, qui non affectaret habere coniugem Erò.
Illa aũt benefundatã quacũq; per ædem uagabat̃,
Seqntẽ mẽtẽ habebat & oculos & p̃cordia uiro℞

καί τις ἐν ἠϊθέοισιν ἐθαύμασε. καὶ φάτο μῦθον.
καὶ σπάρτης ἐπέβην. λακεδαίμονος ἔδρακον ἄστυ
ἧχι μόθον καὶ ἄεθλον ἀκούομεν ἀγλαϊάων:
τοίην δ' οὔπω ὄπωπα νέην κεδνήν θ' ἁπαλήν τε.
καὶ τάχα κύπρις ἔχει χαρίτων μίαν ὁπλοτεράων
παπταίνων ἐμόγησα. κόρον δ' οὐχ εὗρον ὀπωπῆς.
αὐτίκα τεθναίην λεχέων ἐπιβήμενος ἡροῦς:
οὐκ ἂν ἐγὼ κατ' ὄλυμπον ἐφιμείρω θεὸς εἶναι,
ἡμετέρην παράκοιτιν ἔχων ἐνὶ δώμασιν ἡρώ
εἰ δέ μοι οὐκ ἐπέοικε τεὴν ἱέρειαν ἀφάσσειν,
τοίην μοι κυθέρεια νέην παράκοιτιν ὀπάσσαις:
τοῖα μὲν ἠϊθέων τὶς ἐφώνεεν, ἄλλοθεν ἄλλος
ἕλκος ὑποκλέπτων ἐπεμήνατο κάλλεϊ κούρης.
Αἰνοπαθὲς Λείανδρε. σὺ δ' ὡς ἴδες εὐκλέα κούρην
οὐκ ἔθελες κρυφίοισι κατατρύχειν φρένα κέντροις
ἀλλὰ πυριπνεύστοισι δαμεὶς ἀδόκητον ὀϊστοῖς
οὐκ ἔθελες ζώειν περικαλλέος ἄμμορος ἡροῦς.
σὺν βλεφάρων δ' ἀκτῖσιν ἀέξετο πυρσὸς ἐρώτων
καὶ κραδίη πάφλαζεν ἀνικήτου πυρὸς ὁρμῇ.
κάλλος γὰρ περίπυστον ἀμωμήτοιο γυναικὸς,
ὀξύτερον μερόπεσσι πέλει πτερόεντος ὀϊστοῦ.
ὀφθαλμὸς δ' ὁδός ἐστιν. ἀπ' ὀφθαλμοῖο βολάων
ἕλκος ὀλισθαίνει καὶ ἐπὶ φρένας ἀνδρὸς ὁδεύει.
εἷλε δέ μιν τότε θάμβος. ἀναιδείη. τρόμος. αἰδώς.

ἔτρεμε

Atq; aliq̃s int̃ iuuenes admirat⁹ ẽ, & dixit uerbũ.
Et Sparten peragraui, Lacedæmonis uidi urbẽ
Vbi laborẽ & certamen audimus pulchritudinũ.
Talẽ aũt nondũ uidi puellã, prudentẽq; tenerãq;
Et forte Venus habet gratiarũ unam iuuenum.
Intuens defeſſus ſũ. ſatietatẽ aũt nõ ĩueni aſpect⁹.
Statim moriar cubilia ubi conſcenderim Erûs.
Non ego in cælo cuperem deus eſſe,
Noſtram uxorem habens domi Erò.
Si autẽ mihi non licet tuam ſacerdotem tractare,
Talem mihi Cytherea puellam uxorẽ præbeas.
Talia iuuenum quiſq; locutus eſt, undique alius
Vulnus cælans inſaniuit pulchritudine puellæ.
Grauia paſſe Leãder. tu ãt ut uidiſti ĩclytã puellã
Nolebas occultis conſumere mentem ſtimulis,
Sed ardentibus domitus inopinato ſagittis.
Nolebas uiuere perpulchræ expers Erûs.
Simul in oculorum radijs creſcebat fax amorum,
Et cor feruebat inuicti ignis impetu.
Pulchritudo enim celebris immaculatæ fœminæ,
Acutior hominibus eſt ueloce ſagitta.
Oculus uero uia eſt. ab oculi ictibus
Vulnus delabitur, & in præcordia uiri uiat.
Cepit ãt ipm tũc ſtupor, ĩpudẽtia, tremor, pudor.
Tremuit

ἔτρεμε μὲν κραδίη. αἰδὼς δέ μιν εἶχεν ἁλῶναι.
θάμβεε δ' εἶδος ἄριστον, ἔρως δ' ἀπενόσφισεν αἰδῶ.
θαρσαλέως δ' ὑπ' ἔρωτος ἀναιδείην ἀγαπάζων,
ἠρέμα ποσσὶν ἔβαινε, καὶ ἀντίον ἵστατο κούρης.
λοξὰ δ' ὀπιπτεύων δολερὰς ἐλέλιζεν ὀπωπὰς
νεύμασιν ἀφθόγγοισι παραπλάζων φρένα κούρης
αὐτὴ δ' ὡς ξυνέηκε πόθον δολόεντα λεάνδρου
χαῖρεν ἐπ' ἀγλαΐῃσιν. ἐν ἡσυχίῃ δὲ καὶ αὐτὴ
πολλάκις ἱμερόεσσαν ἑὴν ἀπέκρυψεν ὀπωπὴν
νεύμασι λαθριδίοισιν ὑπαγγέλλουσα λεάνδρῳ.
καὶ πάλιν ἀντέκλινεν. ὁ δ' ἔνδοθι θυμὸν ἰάνθη,
ὅττι πόθον ξυνέηκε καὶ οὐκ ἀπεσείσατο κούρη.
ὄφρα μὲν οὖν λείανδρος ἐδίζετο λάθριον ὥρην
φέγγος ἀνασείλασα κατήϊεν ἐς δύσιν ἠώς.
ἐκ περάτης δ' ἀνέφαινε βαθύσκιος ἕσπερος ἀστήρ.
αὐτὰρ ὁ θαρσαλέως μετεκίαθεν ἐγγύθι κούρης
ὡς ἴδε κυανόπεπλον ἐπιθρώσκουσαν ὁμίχλην.
ἠρέμα μὲν θλίβων ῥοδοειδέα δάκτυλα κούρης
βυσσόθεν ἐστονάχιζεν ἀθέσφατον. ἡ δὲ σιωπῇ
οἷά τε χωομένη ῥοδέην ἐξέσπασε χεῖρα.
ὡς δ' ἐρατῆς ἐνόησε χαλίφρονα νεύματα κούρης
θάρσαλέως παλάμῃ πολυδαίδαλον εἷλκε χιτῶνα
ἔσχατα τιμήεντος ἄγων ἐπὶ κεύθεα νηοῦ.
ὀκναλέως δὲ πόδεσσιν ἐφέσπετο παρθένος ἡρὼ
οἷά περ οὐκ ἐθέλουσα. τοίην δ' ἀνενείκατο φωνήν.

θηλυτέροις

Tremuit q̄dē corde, pudor uō ipm̄ tenebat captū
Obstupuit uero pulchritudinē optimā. amor uero a/
Audacter āt ob amorē īpudētiā affectās (dēit pudorē:
Tacite pedibus incedebat, & contra stetit puellā
Oblique uero intuēs dolosos torquebat oculos,
Nutibus mutis deuians mentem puellæ.
Ipsa uero ut sensit amorem dolosum Leandri,
Gauisa est ob gratias suas. tacite uero & ipsa
Sepe gratam suam deiecit faciem,
Nutibus occultis innuens Leandro,
Et rursus extulit. ille uero intus animo gaudebat,
Quod amorem sensit, & non renuit puella.
Dum igitur Leander quærebat occultā horam,
Lucem cōtrahens descendit ad occasum aurora.
E regione autē apparuit umbrosa uesperæ stella.
Sed ipse audacter adibat prope puellam,
Vt uidit atratas insurgere tenebras,
Tacite quidem stringens roseos digitos puellæ,
Ex imo suspirabat uehementer. illa uero silentio
Tanquam irascens roseam retraxit manum.
Vt uero amatæ sensit instabileis nutus puellæ,
Audacter manu uariam traxit uestem,
Vltima uenerandi ducens ad penetralia templi:
Pigre autē pedibus sequebatur uirgo Erò
Tanquam nolens, talemq; emisit uocem
Fœmineis

θηλυτέροις ἐπέεσσιν ἀπειλείουσα λεάνδρῳ.
ξεῖνε, τί μαργαίνεις; τί με δύσμορε παρθένον ἕλκεις;
ἄλλην δεῦρο κέλευθον. ἐμὸν δ' ἀπόλειπε χιτῶνα.
μῆνιν ἐμῶν ἀπόειπε πολυκτεάνων γενετήρων.
κύπριδος οὔ σοι ἔοικε θεῆς ἱέρειαν ἀφάσσειν.
παρθενικῆς ἐπὶ λέκτρον ἀμήχανόν ἐστιν ἱκέσθαι.
τοῖα μὲν ἠπείλησεν ἐοικότα παρθενικῇσιν.
θηλείης δὲ λέανδρος ἐπεὶ κλύεν οἶστρον ἀπειλῆς
ἔγνω πειθομένων σημήϊα παρθενικάων.
καὶ γὰρ ὅτ' ἠϊθέοισιν ἀπειλείωσι γυναῖκες
κυπριδίων ὀάρων αὐτάγγελοί εἰσιν ἀπειλαί.
παρθενικῆς δ' εὔοδμον ἐΰχροον αὐχένα κύσας,
τοῖον μῦθον ἔειπε πόθου βεβολημένος οἴστρῳ.
κύπρι φίλη μετὰ κύπριν. ἀθηναίη μετ' ἀθήνην
οὐ γὰρ ἐπιχθονίῃσιν ἴσην καλέω σε γυναιξὶν,
ἀλλά σε θυγατέρεσσι διὸς κρονίωνος ἐΐσκω.
ὄλβιος ὅσσ' ἐφύτευσε, καὶ ὀλβίη ἣ τέκε μήτηρ,
γαστὴρ ἥ σ' ἐλόχευσε μακαρτάτη. ἀλλὰ λιτάων
ἡμετέρων ἐπάκουε. πόθου δ' οἴκτειρον ἀνάγκην.
κύπριδος ὡς ἱέρεια μετέρχεο κύπριδος ἔργα.
παρθένον οὐκ ἐπέοικεν ὑποδρήσσειν ἀφροδίτῃ.
παρθενικαῖς οὐ κύπρις ἰαίνεται. ἢν δ' ἐθελήσῃς
θεσμὰ θεῆς ἐρόεντα καὶ ὄργια πιστὰ δαῆναι,
ἔστι γάμος καὶ λέκτρα. σὺ δ' εἰ φιλέεις κυθέρειαν,
θελξινόων ἀγάπαζε μελίφρονα θεσμὸν ἐρώτων

Fœmineis uerbis minans Leandro.
Hoſpes qd inſanis? qd me ĩfelix uirginẽ trahis?
Alia ito uia, meamq́ dimitte ueſtem.
Iram meorum euita locupletum parentum.
Veneris non te decet deæ ſacerdotem ſollicitare.
Virginis ad lectum difficile eſt ire.
Talia minata eſt conuenientia uirginibus.
Fœminearũ aũt Leãder ubi audiuit furorẽ mi-
Senſit perſuaſarum ſigna uirginum. (narum,
Etenim cum iuuenibus minantur fœminæ,
Venerearũ cõſuetudinũ p ſe nunciæ ſunt minæ.
Virginis aũt beneolẽs bonicoloris collũ oſculat⁹,
Tale uerbum locutus eſt, amoris ictus ſtimulo.
Ven⁹ chara poſt Venerẽ, Minerua poſt Miner-
Nõ em̃ terreſtrib⁹ æqualẽ uoco te mulierib⁹, (uã,
Sed te filiabus Iouis Saturnij aſſimilo.
Beatus q te plantauit, & beata quæ peperit mater,
Venter qui te portauit, feliciſſimus. ſed preces
Noſtras exaudi, amoriſq́ miſerere neceſſitatis.
Veneris ut ſacerdos exerce Veneris opera.
Virginem non decet adminiſtrare Veneri.
Virginibus Venus non gaudet. ſi uero uolueris
Inſtituta deæ deſyderãda, & ceremonias fidas di
Sũt nuptiæ & lecti. tu aũt ſi amas Venerẽ (ſcere,
Mulcentium mentem ama ſuauem legẽ amorũ.
Tuumq́

σὸν δ' ἱκέτην με κόμιζε καὶ ἢν ἐθέλῃς παρακοίτην
τόν, σοι ἔρως ἤγρευσεν ἑοῖς βελέεσσι κιχήσας.
ὡς θρασὺν ἡρακλῆα θοὸς χρυσόρραπις ἑρμῆς,
θητεύειν ἐκόμιζεν ἰαρδανίην ποτὶ νύμφην.
σοὶ δέ με κύπρις ἔπεμπε καὶ οὐ σοφὸς ἤγαγεν ἑρμῆς.
παρθένος οὔ σε λέληθεν ἀπ' ἀρκαδίης Ἀταλάντη,
ἥ ποτε μειλανίωνος ἐρασσαμένου φύγεν εὐνὴν
παρθενίης ἀλέγουσα. χολωσαμένης δ' ἀφροδίτης
τὸν πάρος οὐκ ἐπόθησεν, ἐνὶ κραδίῃ θέτο πάσῃ.
πείθεο καὶ σὺ φίλη, μὴ κύπριδι μῆνιν ἐγείρῃς.
ὣς εἰπὼν παρέπεισεν ἀναινομένης φρένα κούρης
θυμὸν ἐρωτοτόκοισι παραπλάγξας ἐνὶ μύθοις.
  παρθενικὴ δ' ἄφθογγος ἐπὶ χθόνα πῆξεν ὀπωπήν,
αἰδοῖ ἐρυθιόωσαν ὑποκλέπτουσα παρειὴν
καὶ χθονὸς ἔξεεν ἄκρον ἐπ' ἴχνεσιν, αἰδομένη δὲ
πολλάκις ἀμφ' ὤμοισιν, ἑὸν ξυνέεργε χιτῶνα.
πειθοῦς γὰρ τάδε πάντα προάγγελα. παρθενικῆς δὲ
πειθομένης ποτὶ λέκτρον, ὑπόσχεσίς ἐστι σιωπή.
ἤδη καὶ γλυκύπικρον ἐδέξατο κέντρον ἐρώτων.
θέρμετο δὲ κραδίην γλυκερῷ πυρὶ παρθένος ἡρὼ,
κάλλεϊ δ' ἱμερόεντος ἀνεπτοίητο Λεάνδρου.
  ὄφρα μὲν οὖν ποτὶ γαῖαν ἔχεν νεύουσαν ὀμίχλην
τόφρα δὲ καὶ Λείανδρος ἐρωμανέεσσι προσώποις
οὐ κάμεν εἰσορόων ἁπαλόχροον αὐχένα κούρης.
ὀψὲ δὲ Λειάνδρῳ γλυκερὴν ἀνενείκατο φωνήν.

Tuumq́ꝫ supplicẽ me accipe,& si uolueris cõiugẽ
Quẽ tibi Cupido uenat⁹ est,suis sagittis assecut⁹
Sicut audacẽ Herculẽ uelox auriuirga Mercuri⁹
Seruitũ duxit Iardanen ad puellã.i.Omphalen.
Tibi uero me Ven⁹ misit,& ñ sapiẽs adtulit Mer
Virgo non te latet ex Arcadia Atalanta, (curius.
Quæ olim Milanionis amantis fugit lectum,
Virginitatem curans. irata autem Venere,
Quem prius non amauit,in corde posuit toto.
Persuadere & tu chara,ne Veneri iram excites.
Sic fatus, persuasit recusantis mentem puellæ,
Animum amoriperis errare faciens uerbis.
Virgo autẽ muta,in terram fixit aspectum,
Pudore rubefactam abscondens genam,
Et terræ rasit sũmitatẽ in uestigijs. cũ puderet aũt
Sæpe circa humeros suam contraxit uestem.
Persuasionis ẽm hæc oĩa prænuncia. uirginis autẽ
Persuasæ,ad lectum promissio est,silentium.
Iam & suauamarum suscepit stimulum amorum,
Vrebatur autem cor dulci igne uirgo Erò,
Pulchritudineq́ꝫ suauis stupescebat Leandri.
Dũ igit̃ ad t̃rã habebat.s.nox,de⁹,ĩclinatã caligi
Tunc & Leander amore furente uultu (nem,
Non laborabat uidens tenerum collum uirginis.
Sero uero Leandro suauem emisit uocem,

αἰδοῦς ὑγρὸν ἔρευθος ἀποστάζουσα προσώπου.
ξεῖνε, ποῖς ἐπέεσι τάχ' ἂν καὶ πέτρον ὀρίναις.
τίς σε πολυπλανέων ἐπέων ἐδίδαξε κελεύθους;
οἴμοι, τίς σ' ἐκόμισσεν ἐμὴν ἐς πατρίδα γαῖαν;
ταῦτα δὲ πάντα μάτην ἐφθέγξαο. πῶς γὰρ ἀλήτης
ξεῖνος ἐὼν καὶ ἄπιστος ἐμῇ φιλότητι μιγείης;
ἀμφαδὸν οὐ δυνάμεσθα γάμοις ὁσίοισι πελάσσαι
οὐ γὰρ ἐμοῖς τοκέεσσιν ἐπεύαδεν. ἢν δ' ἐθελήσῃς
ὡς ξεῖνος πολύφοιτος ἐμὴν ἐς πατρίδα μίμνειν,
οὐ δύνασαι σκοτόεσσαν ὑποκλέπτειν ἀφροδίτην·
γλῶσσα γὰρ ἀνθρώπων φιλοκέρτομος. ἐν δὲ σιωπῇ
ἔργον ὅπερ τελέει τις ἐνὶ τριόδοισιν ἀκούει.
εἰπὲ δὲ μὴ κρύψῃς τεὸν οὔνομα καὶ σέο πάτρην.
οὐ γὰρ ἐμόν σε λέληθεν. ἐμοὶ δ' ὄνομα κλυτὸν ἡρώ.
πύργος δ' ἀμφιβόητος ἐμὸς δόμος οὐρανομήκης
ᾧ ἔνι ναιετάουσα σὺν ἀμφιπόλῳ τινὶ μούνῃ
Σηστιάδος πρὸ πόληος ὑπὲρ βαθυκύμονας ὄχθας
γείτονα πόντον ἔχω στυγεραῖς βουλῇσι τοκήων.
οὐδέ μοι ἐγγὺς ἔασιν ὁμήλικες. οὐδὲ χορεῖαι
ἠϊθέων παρέασιν. ἀεὶ δ' ἀνὰ νύκτα καὶ ἠῶ
ἐξ ἁλὸς ἠνεμόεντος ἐπιβρέμει οὔασιν ἠχή.
ὣς φαμένη ῥοδέην ὑπὸ φάρεϊ κρύπτε παρειὴν
ἔμπαλιν αἰδομένη σφετέροις δ' ἐπεμέμφετο μύθοις.
Λείανδρος δὲ πόθου βεβολημένος ὀξέϊ κέντρῳ,
φράζετο πῶς κεν ἔρωτος ἀεθλεύσειεν ἀγῶνα.

ἄνδρα

Verecundiæ madidum ruborem ſtillans à facie.
Hōſpes tuis uerbis forſan & petram moueres.
Quis te uariorum uerborum docuit uias?
Hei mihi, quis te duxit meā ad patriam terram?
Hæc autē omnia fruſtra locutus es. quō ēm̄ uag⁹
Hoſpes cum ſis, & infidus meo amori miſcearis?
Manifeſte nō poſſum⁹ nuptijs legitimis cōiungi.
Non enim meis parentibus placet, ſi autem uoles
Vt hoſpes profugus mea in patria manere.
Non potes tenebroſam abſcondere Venerem.
Lingua em̄ hominū amica cōuicij. in ſilentio autē
Opus quod perficit aliquis, in triuijs audit.
Dic uero ne cæles tuum nomen, & tuam patriā.
Non em̄ meū te lateat, mihi nomen inclytū Erò.
Turris autem circumſona, mea domus altiſſima,
Qua inhabitans cum ancilla quadam ſola
Seſtienſem ante urbem, ſupra profundas undas
Vicinum mare habeo inuiſis conſilijs parentum.
Neq; me prope ſunt cōetaneæ, neq; choreæ
Iuuenum adſunt. ſemper autem nocte & die
Ex mari uentoſo inſonat auribus ſonitus.
Sic fata, roſeam ſub ueſte cælabat genam
Rurſus pudore affecta. ſuis aūt accuſabat uerbis.
Leander aūt amoris percuſſus acuto ſtimulo,
Cogitabat quomodo amoris exerceret certam̄ē.

ἄνδρα γὰρ αἰολόμητις ἔρως βελέεσσι δαμάζει,
καὶ πάλιν ἀνέρος ἕλκος ἀκέσσεται. οἶσι δ' ἀνάσσει
αὐτὸς ὁ πανδαμάτωρ βουληφόρος ἐστὶ βροτοῖσιν.
αὐτὸς καὶ ποθέοντι τότε χραίσμησε Λεάνδρῳ.
ὀψὲ δ' ἀλαστήσας πολυμήχανον ἔννεπε μῦθον.
παρθένε σὴν δι' ἔρωτα καὶ ἄγριον οἶδμα περήσω
εἰ πυρὶ παφλάζοιτο καὶ ἄπλοον ἔσσεται ὕδωρ.
οὐ τρομέω βαρὺ χεῦμα τεὴν μετανεύμενος εὐνὴν
οὐ βρόμον ἠχήεντα βαρυγδούποιο θαλάσσης,
ἀλλ' αἰεὶ κατὰ νύκτα φορεύμενος ὑγρὸς ἀκοίτης
νήξομαι Ἑλλήσποντον ἀγάῤῥοον. οὐχ ἑκάθεν γὰρ
ἀντία σοῖο πόληος ἔχω πτολίεθρον Ἀβύδου.
μοῦνον ἐμοὶ ἕνα λύχνον ἀπ' ἠλιβάτου σέο πύργου
ἐκ περάτης ἀνάφαινε κατὰ κνέφας, ὄφρα νοήσας
ἔσσομαι ὁλκὰς ἔρωτος ἔχων σέθεν ἀστέρα λύχνον.
καί μιν ὀπιπτεύων οὐκ ὄψομαι δύοντα βοώτην.
οὐ δρασὺν ὠρίωνα καὶ ἄβροχον ὁλκὸν ἁμάξης
πατρίδος ἀντιπόροιο ποτὶ γλυκὺν ὅρμον ἱκοίμην.
ἀλλὰ φίλη πεφύλαξο βαρυπνείοντας ἀήτας
μή μιν ἀποσβέσσωσι αὐτίκα θυμὸν ὀλέσσω
λύχνον ἐμοῦ βιότοιο φαεσφόρον ἡγεμονῆα.
εἰ ἐτεὸν δὲ θέλεις ἐμὸν οὔνομα καὶ σὺ δαῆναι
οὔνομά μοι Λείανδρος ἐϋστεφάνου πόσις ἡροῦς.

Ὡς οἱ μὲν κρυφίοισι γάμοις συνέθεντο μιγῆναι,
καὶ νυχίην φιλότητα, καὶ ἀγγελίην ὑμεναίων,

λύχνου

Virum em̃ uariusconsiliĳs amor sagittis domat,
Et rursus uiri uulnus medicat᷑.quib⁹ aũt dominat᷑.
Ipse omnidomitor consultor est mortalibus.
Ipse etiam amanti auxiliatus est Leandro.
Tandem autẽ ingẽmẽs percalidũ dixit uerbum.
  Virgo tuũ ꝓpt᷑ amorẽ,& asperã undã trãsibo,
Si igni ferueat,& innauigabilis erit aqua.
Non timeo grauem undam tuum adiens cubile,
Non fremitũ resonantẽ grauis murmuris maris.
Sed semper ꝑ noctẽ portatus madidus maritus
Nauigabo Hellespontũ ualdefluẽtẽ. nõ lõge em̃
Contra tuam urbem habeo oppidum Abydi.
Tantum mihi unam lucernã ab excelsa tua turri
E regione ostende in tenebris, ut intuens
Sim nauis Amoris,habens tuũ stellam lychnum.
Atq; ipsum aspiciens ne uideã occidentẽ Booten
Nec asperũ Orionẽ,ac ĩmadidã tractionẽ currus,
Patriæ obuiæ ad dulcem portum uenirem.
Sed chara caue grauiterflanteis uentos,
Ne ipsum extinguant, & statim animam perdam
Lychnum meæ uitæ luciferum ducem.
Si uere autem uis meum nomen & tu scire,
Nomen mihi Leander benecomptæ cõiux Erûs.
  Sic ĳ qdẽ clãdestinis nuptĳs cõponebãt misceri,
Et nocturnam amicitiam, & nuncium nuptiarũ

λύχνου μαρτυρίῃσιν ἐπιστώσαντο φυλάσσαι.
ἣ μὲν φάος τανύειν. ὁ δὲ κύματα μακρὰ περῆσαι
παννυχίδας δ' ἀνύσαντες ἀκοιμήτων ὑμεναίων
ἀλλήλων ἀέκοντες ἐνοσφίσθησαν ἀνάγκῃ.
ἣ μὲν ἑὸν ποτὶ πύργον. ὁ δ' ὀρφναίην ἀνὰ νύκτα
μή τι παραπλάζοιτο λαβὼν σημήϊα πύργου
πλῶε βαθυκρήπιδος ἐπ' εὐρέα δῆμον ἀβύδου.
παννυχίην δ' ὀάρων κρυφίους ποθέοντες ἀέθλους
πολλάκις ἠρήσαντο μολεῖν θαλαμηπόλον ὄρφνην.
ἤδη κυανόπεπλος ἀνέδραμε νυκτὸς ὀμίχλη
ἀνδράσιν ὕπνον ἄγουσα καὶ οὐ ποθέοντι Λεάνδρῳ.
ἀλλὰ πολυφλοίσβοιο παρ' ἠϊόνεσσι θαλάσσης
ἀγγελίην ἀνέμιμνε φαεινομένων ὑμεναίων,
μαρτυρίην λύχνοιο πολυκλαύτοιο δοκεύων,
εὐνῆς τε κρυφίης τηλεσκόπον ἀγγελιώτην.
ὡς δ' ἴδε κυανέης λιποφεγγέα νυκτὸς ὀμίχλην,
Ἡρὼ λύχνον ἔφαινεν. ἀναπτομένοιο δὲ λύχνου
θυμὸν ἔρως ἔφλεξεν ἐπιγομένοιο Λεάνδρου.
λύχνῳ καιομένῳ συνεκαίετο. πὰρ δὲ θαλάσσης
μαινομένων ῥοθίων πολυηχέα βόμβον ἀκούων,
ἔτρεμε μὲν τοπρῶτον. ἔπειτα δὲ θάρσος ἀείρας
τοίοισι προσέλεκτο παρηγορέων φρένα μύθοις.

Δεινὸς ἔρως. καὶ πόντος ἀμείλιχος. ἀλλὰ θαλάσσης
ἔστιν ὕδωρ. τὸ δ' ἔρωτος ἐμὲ φλέγει ἐνδόμυχον πῦρ

λάζε

Lucernæ teſtimonijs pacti ſunt ſeruare.
Illa qdē lucē extēdere, hic aūt undas lōgas trāſire.
Pernoctationes autem experti uigilū nuptiarum
A ſe inuiti ſeparati ſunt neceſſitate,
Hæc qdē ſuā ad turrim, hic autē obſcurā p noctē,
Ne quid erraret iaciens ſigna turris.
Nauigabat pfūdifundamēti ad latū pplm Abydi
Totāq; noctē cōiugū clādeſtina deſyderātes cer-
Sæpe optart uenire cubiculū ornātē noctē. (tamia
Iam atrata cucurrit noctis caligo,
Viris ſomnum afferens, & nō amanti Leandro.
Sed multifremi apud litora maris
Nuncium expectabat lucentium nuptiarum,
Teſtimonium lucernæ lugubris expectans,
Lectiq; clandeſtini procul ſpeculantem nunciū q
Vt uero uidit nigræ obſcurā noctis caliginem,
Erò lucernam oſtendit. accenſa uero lucerna
Animum Cupido exuſſit feſtinantis Leandri.
Lucerna ardente coardebat. apud uero mare
Inſanarū undarū multiſonū fremitum audiens,
Tremebat qdē primū, poſtea aūt audaciā excitās
Talibus alloquebat̃ conſolans mentem uerbis.

Grauis amor, & mare implacabile. ſed maris
Eſt aqua, uerum amoris me urit inteſtinus ignis.

λάζεο σῦς κραδίη. μὴ δείδιθι νήχυτον ὕδωρ.
δεῦρό μοι εἰς φιλότητα. τί δὴ ῥοθίων ἀλεγίζεις;
ἀγνώσσεις ὅτι κύπρις ἀπόσπορός ἐστι θαλάσσης
καὶ κρατέει πόντοιο καὶ ἡμετέρων ὀδυνάων;
Ὣς εἰπὼν μελέων ἐρατῶν ἀπεδύσατο πέπλον
ἀμφοτέραις παλάμῃσιν, ἑῷ δ' ἔσφιγξε καρήνῳ.
ἠϊόνος δ' ἐξῶρτο. δέμας δ' ἔρριψε θαλάσσῃ.
λαμπομένου δ' ἔσπευδεν ἀεὶ κατεναντία λύχνου
αὐτὸς ἐὼν ἐρέτης. αὐτόστολος. αὐτόματος νηῦς.
ἡρὼ δ' ἠλιβάτοιο φαεσφόρος ὑψόθι πύργου
λευγαλέης αὔραισιν ὅθεν πνεύσειεν ἀήτης
φάρεϊ πολλάκι λύχνον ἐπέσκεπεν. εἰσόκε σηστοῦ
πολλὰ καμὼν Λείανδρος ἔβη ποτὶν αὔλοχον ἀκτήν
καί μιν ἑὸν ποτὶ πύργον ἀνήγαγεν. ἐκ δὲ θυράων
νυμφίον ἀσθμαίνοντα περιπτύξασα σιωπῇ,
ἀφροκόμους ῥαθάμιγγας ἔτι στάζοντα θαλάσσης
ἤγαγε νυμφοκόμοιο μυχοὺς ἐπὶ παρθενεῶνος,
καὶ χρόα πάντα κάθηρε. δέμας δ' ἔχρισεν ἐλαίῳ
εὐόδμῳ ῥοδέῳ. καὶ ἁλίπνοον ἔσβεσεν ὀδμήν.
εἰσέτι δ' ἀσθμαίνοντα βαθυστρώτοις ἐνὶ λέκτροις
νυμφίον ἀμφιχυθεῖσα φιλήνορας ἔννεπε μύθους
νυμφίε πολλὰ μόγησας. ἃ μὴ πάθε νυμφίος ἄλλος.
νυμφίε πολλὰ μόγησας, ἅλις νύ τοι ἁλμυρὸν ὕδωρ
ὀδμή τ' ἰχθυόεσσα βαρυγδούποιο θαλάσσης,
δεῦρο τεοὺς ἱδρῶτας ἐμοῖς ἐνὶ κάτθεο κόλποις.

Ὣς

Aſſume ignem cor,ne time effuſam aquam.
Ades mihi in amorẽ, cur fluctus curas?
Ignoras quod Venus nata eſt è mari,
Et dominatur ponto,& noſtris doloribus?
Sic fatus, membra amabilia exuit ueſtem
Ambabus manibus,ſuóq; aſtrinxit capiti,
Litoréq; exiluit, corpuſq; deiecit in mare.
Splendentẽq; feſtinabat ſemp aduerſus lucernã
Ipſe remex,ipſe claſſis,ipſe ſibi nauis.
Erò autem alta lucifera ſuper turri,
Pernitioſis auris undecúnq; ſpiraret uentus,
Veſte ſæpe lucernam tegebat,donec Seſti
Multũ fatigatus Leander iuit ad portuoſum lit⁹,
Et ipſum ſuam ad turrim adduxit. ex ianuis uero
Sponſum anhelantem complexa ſilentio,
Spumeas ex capillis guttas adhuc ſtillantẽ maris
Duxit ſpõſãornãtis ad penetralia uirgialcubiculi,
Et corpus totum abſterſit,corpuſq; unxit oleo
Bene olenti,roſeo,& mareolentẽ extinxit odorẽ.
Adhuc autẽ anhelantem alteſtratis in lectis
Sponſum circunfuſa, blanda emiſit uerba.
Spõſe multũ laboraſti, q̃ nõ paſſus ẽ ſpõſus ali⁹.
Sponſe multum laboraſti,ſatis tibi eſt ſalſa aqua,
Fœtorq; piſcoſus frementis maris.
Huc tuos ſudores in meos pone ſinus.

Ὣς ἡ μὲν ταῦτ' εἶπεν. ὁ δ' αὐτίκα λύσατο μίτρην,
καὶ θεσμῶν ἐπέβησαν ἀριστονόου κυθερείης.
ἦν γάμος, ἀλλ' ἀχόρευτος. ἔην λέχος, ἀλλ' ἄτερ ὕμνων,
οὐ ζυγίην ἱερῶτις ἐπευφήμησεν ἀοιδὰς,
οὐ δᾳδῶν ἤστραπτε σέλας θαλαμηπόλον εὐνὴν,
οὐ δὲ πολυσκάρθμῳ τις ἐπεσκίρτησε χορείῃ,
οὐχ ὑμέναιον ἄεισε πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ,
ἀλλὰ λέχος στορέσασα τελεσσιγάμοισιν ἐν ὥραις
σιγὴ παστὸν ἔπηξεν, ἐνυμφοκόμησε δ' ὀμίχλη,
καὶ γάμος ἦν ἀπάνευθεν ἀειδομένων ὑμεναίων.
νὺξ μὲν ἔην κείνοισι γαμοστόλος, οὐ δέ ποτ' ἠὼς
νυμφίον εἶδε Λέανδρον ἀριγνώτοις ἐνὶ λέκτροις.
νήχετο δ' ἀντιπόροιο πάλιν ποτὶ δῆμον ἀβύδου
ἐννυχίων ἀκόρητος ἔτι πνείων ὑμεναίων.
ἡρὼ δ' ἑλκεσίπεπλος ἑοὺς λήθουσα τοκῆας
παρθένος ἠματίη, νυχίη γυνή. ἀμφότεροι δὲ,
πολλάκις ἠρήσαντο κατελθέμεν ἐς δύσιν ἠῶ.
Ὣς οἱ μὲν φιλότητος ὑποκλέπτοντες ἀνάγκην,
κρυπταδίῃ τέρποντο μετ' ἀλλήλων κυθερείῃ
ἀλλ' ὀλίγον ζώεσκον ἐπὶ χρόνον, οὐ δέ τι δηρὸν
ἀλλήλων ἀπόναντο, πολυπλάγκτων ὑμεναίων
ἀλλ' ὅτε παχνήεντος ἐπήλυθε χείματος ὥρη
φρικαλέας δονέουσα πολυστροφάλιγγας ἀέλλας
βένθεα δ' ἀστήρικτα καὶ ὑγρὰ θέμεθλα θαλάσσης

χειμέριοι

Sic illa hæc locuta est. ille uero stati soluit zonã,
Et leges inierunt beneuolæ Veneris.
Erãt nuptiæ, sed sine choreis. erat lect⁹, sed sine hy
Non cõiugiũ sacrũ quisq; laudauit poeta, (mnis.
Non tædarum illuminabat lux cubiculariũ lectũ,
Neq; peragili quisquam insiluit chorea.
Nõ hymenæũ cantauit pater, & uenerãda mater.
Sed lectũ sternens pficientibus nuptias in horis
Silẽtiũ thalamũ fixit. spõsam uero ornauit caligo,
Et nuptiæ erant longe à canendis hymenæis.
Nox qdẽ erat illis nuptiarũ ornatrix. nũq; aurora
Sponsum uidit Leandrum manifestis in lectis.
Nauigabat ãt è regiõe positi rursus ad pplm̃ Aby
Nocturnos ĩsatiabilis adhuc spirãs hymenæos. (di
Ast Erò longa induta ueste suos latens parentes
Virgo diurna, nocturna mulier. utriq; autem
Sæpe optarũt descendere ad occasum auroram.
Sic ij quidem amoris abscondentes uim,
Occulta delectabantur inter se Venere.
Sed paruum uixerunt in tempus. neq; diu
Inuicem potiti sunt multiuagis nuptijs.
Sed quando pruinosæ uenit hyemis hora,
Horrendas cõmouens multarũ uortiginũ pcellas
Profũditatesq; ĩfirmas, & madida fũdamẽta mari
Hyemales

χειμέριοι πνείοντες ἐπεστυφέλιζον ἀῆται
λαίλαπι μαστίζοντες ὅλην ἅλα. τυπτομένης δὲ,
ἤδη νῆα μέλαιναν ἀπέκλασε διχθάδι χέρσῳ,
χειμερίην καὶ ἄπιστον ἀλυσκάζων ἅλα ναύτης.
ἀλλ' οὐ χειμερίης σε φόβος κατέρυκε θαλάσσης,
καρτερόθυμε Λέανδρε. διακτορίη δέ σε πύργου,
ἠθάδα σημαίνουσα φαεσφορίην ὑμεναίων,
μαινομένης ὤτρυνεν ἀφειδήσαντα θαλάσσης,
νηλειὴς καὶ ἄπιστος. ὄφελλε δὲ δύσμορος Ἡρὼ,
χείματος ἱσταμένοιο μένειν ἀπάνευθε Λεάνδρου
μηκέτ' ἀναπτομένη μινυώριον ἀστέρα λέκτρων.
ἀλλὰ πόθος καὶ μοῖρα βιήσατο. θελγομένη δὲ,
μοιράων ἀνέφαινε καὶ οὐκέτι δαλὸν ἐρώτων.
Νὺξ ἦν, εὖτε μάλιστα βαρυπνείουσιν ἀήταις
χειμερίης πνοιῇσιν ἀκοντίζοντες ἀῆται,
ἀθρόον ἐμπίπτουσιν ἐπὶ ῥηγμῖνι θαλάσσης.
δὴ τότε Λείανδρος ποθῶν ἐθήμονος ἐλπίδι νύμφης,
δυσκελάδων πεφόρητο θαλασσαίων ὑμεναίων.
ἤδη κύματι κῦμα κυλίνδετο. σώθετο δ' ὕδωρ
αἰθέρι μίσγετο πόντος. ἀνέγρετο πάντοθεν ἠχὼ
μαρναμένων ἀνέμων ζεφύρῳ δ' ἀντέπνεεν εὖρος
καὶ νότος ἐς βορέην μεγάλας ἐφέηκεν ἀπειλάς.
καὶ κτύπος ἦν ἀλίαστος ἐρισμαράδοιο θαλάσσης.
αἰνοπαθὴς δὲ Λέανδρος ἀκηλήτοις ἐνὶ δίναις
πολλάκι

Hyemales ſpirantes uerberabant uenti,
Nimbo percutientes totum mare. uerberato aũt
Iã nauẽ nigrã fregit biptita terra, (id ẽ portuoſa)
Hyemale & infidum effugiens mare nauta.
Sed non hyemalis te timor coercebat maris
Fortanime Leander, nuncius ſed te turris
Conſuetam ſignificans lucem nuptiarum,
Furentis te impulit ſecurum maris
Crudelis & perfidus. debebat autem infelix Erò
Hyeme inſtante manere ſine Leandro,
Non amplius accendẽs indicem ſtellam lectorũ.
Sed amor & fatum cogebat. geſtiens autem
Parcarum oſtendebat nõ amplius ſtipitẽ amorũ.
Nox erat, cum maxime ſpiranteis uentos
Hyemalibus flatibus iaculantes uenti
Collectim irruunt in littus maris.
Tunc Leander conſuetæ ſpe ſponſæ
Perſonantium ferebatur marinarum nuptiarum.
Iã ab unda unda uoluebat̃. accumulabat̃ uero aq̃.
Aetheri miſcebat̃ mare. cõcitata eſt undiq; terra
Pugnãtib⁹ uẽtis. Zephyro aũt cõtraſpirabat Eur⁹
Et Notus in Boream magnas immiſit minas.
Et fragor fuit ineuitabilis ualdefremi maris.
Grauia aũt paſſus Leãder, implacabilib⁹ ĩ litorib⁹
Sæpe

πολλάκι μὲν λιτάνευσε θαλασσαίῃ ἀφροδίτῃ,
πολλάκι δ' αὐτὸν ἄνακτα ποσειδάωνα θαλάσσης.
ἀτθίδος οὐ βορέην ἀμνήμονα κάλλιπε νύμφης.
ἀλλά οἱ οὔτις ἄρηγεν. ἔρως δ' οὐκ ἤρκεσε μοίρας
πάντοθι δ' ἀγρομένοιο δυσαντέϊ κύματος ὁρμῇ
τυπτόμενος πεφόρητο. ποδῶν δέ οἱ ὤκλασεν ὁρμή,
καὶ σθένος ἦν ἀδόνητον ἀκοιμήτων παλαμάων,
πολλὴ δ' αὐτόματος χύσις ὕδατος ἔρρεε λαιμῷ.
καὶ ποτὸν ἀχρήϊστον ἀμαιμακέτου πίεν ἅλμης.
καὶ δὴ λύχνον ἄπιστον ἀπέσβεσε πικρὸς ἀήτης
καὶ ψυχὴν καὶ ἔρωτα πολυκλαύτοιο λεάνδρου.
εἰσέτι δ' ἰθύνοντος, ἐπ' ἀγρύπνοισιν ὀπωπαῖς,
ἵστατο κυμαίνουσα πολυκλαύτοισι μερίμναις.
ἤλυθε δ' ἠριγένεια καὶ οὐκ ἴδε νυμφίον ἡρώ.
πάντοθι δ' ὄμμα τίταινεν ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης.
εἴπου ἐσαθρήσειεν ἀλώμενον ὃν παρακοίτην,
λύχνου σβεννυμένοιο, παρὰ κρηπῖδα δὲ πύργου
δρυπτόμενον σπιλάδεσσιν ὅτ' ἔδρακε νεκρὸν ἀκοίτην
δαιδάλεον ῥήξασα περὶ στήθεσσι χιτῶνα
ῥοιζηδὸν προκάρηνος ἀπ' ἠλιβάτου πέσε πύργου
κὰδ δ' ἡρὼ τέθνηκεν ἐπ' ὀλλυμένῳ παρακοίτῃ.
ἀλλήλων δ' ἀπόναντο καὶ ἐν πυμάτῳ περ ὀλέθρῳ.

ΜΟΥΣΑΙΟΥ ΤΩΝ ΚΑΤ' ΗΡΩ ΚΑΙ ΛΕΑΝΔΡΟΝ ΤΕΛΟΣ.

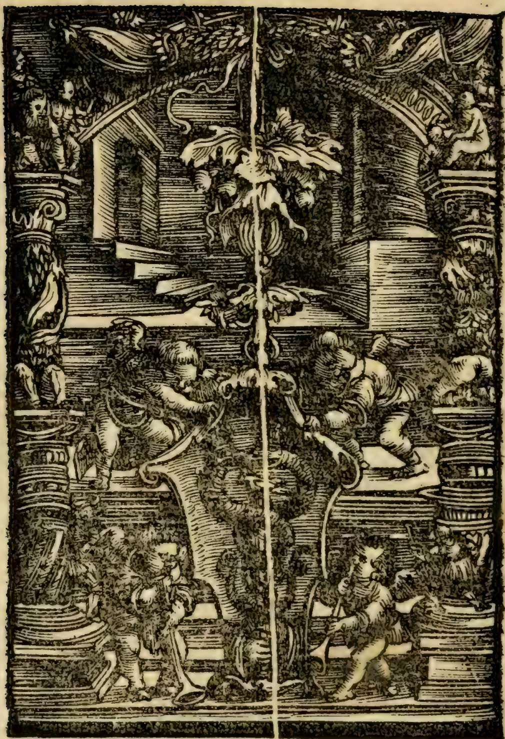
παρὰ Ιω. τῷ Φροβενίῳ. α. φ. ιη. μηνὶ γαμηλιῶνι.

Sæpe quidem precabatur æquoream Venerem.
Sæpe autem & ipsum regem Neptunum maris
Atthææ n̄ boreā ĩmemorē reliq̄t puellæ.s.orithyæ
Sed ei null⁹ auxiliat⁹ ē.amor aūt nō coercuit fata.
Vndiq; autē accumulati maleobuio fluct⁹ ĩpetu
Cōtritus ferebat̄.pedum autē eius defecit uigor.
Et uis fuit immobilis inquietarum manuum.
Multa autem spōtanea effusio fluebat in guttur,
Et potum inutilem indomabilis potauit maris.
Et iam lucernam infidam extinxit amarus uētus,
Et animam & amorem deflendi Leandri.

Cū adhuc autem dirigeret iter,uigilibus oculis
Stabat fluctuans miseris curis,
Venit autem aurora, & nō uidit sponsum Erò
Circūquàq; aūt oculū dirigebat in lata dorsa mar;,
Sicubi uideret errantem maritum.
Lucerna extincta, apud fundamentum turris
Obtritum procellis cum uidisset mortuū maritū
Variam populata circa pectus uestem.
In fluctus præceps ab excelsa cecidit turre,
Erō cōmortua ob eum qui perierat coniugem.
Seinuicem autē freti sunt etiā in suprema morte.

MVSAEI DE ERO ET LEANDRO FINIS.

Apud Io.Frobeniū. M.D.XVIII. Mense Ianuar.

AGAPETUS DE OFFICIO Regis, ad Iustinianum Cæsarem.

Græce & Latine.

APVD INCLYTAM GERMANIAE BASILEAM.

REVERENDO IN CHRISTO PATRI, & illuſtri Principi, Dn. Hartmanno Burggrauio à Kirchbergo, d. g. Abbati eccleſiæ Fuldenſis, ordinis. S. Benedicti, diuæ Auguſtæ archicancellario, & Abbatũ ordinis eiuſdẽ per Germaniã & Galliã Primati, Io. Frobenius S. D.

VM nuper ampliſſime pater aliquot græcos libellos ex officina noſtra typis excuſos emitteremꝰ, hũc Agapeti libellũ Beatus Rhenanus compater meus, ex bibliotheca ſua nobis produxit. Ego uero quàmprimũ intellexiſſem illũ de principis officio tractare, ſtatim exclamare cœpi, Meo hic principi debetur. Equidẽ cũ tu quantum eccleſiaſtica dignatione præſtas, tantum literis quoq; tui ordinis atq; loci cunctos ſuperes, inciuile uideatur ſi tuam amplitudinem aliquo literario munere ſalutare ceſſem. nẽpe quod T. R. D. cũcta me debere fatear, ciuis tuus, Hammelburgij, quod oppidum tuæ ditionis eſt, & ortus, & altus. Itaq; quando multa quidem cottidie excudimus, ſed non omnia T. R. P. ſimiliter conueniunt, hoc Agapeti interim opuſculum, dum maiora parantur, à clientulo tibi inſcriptum, hilari & exporrecta, quod aiunt, fronte (queadmodũ

ſolitus

ſolitus es) accipe. In quo ſi latinam interpretatio/nem minus felicem cõperies, ſcito ſic eſſe uerſum, ut uerbo uerbum reſpondeat, ob imperitiores & maxime ſtudioſos pueros, qui ex hoc genus libellis mirum dictu, quàm feliciter & facile Græcam ſibi linguam comparent. Nõ diſplicebit tibi, quod omnibus ſit publice profuturum. Iam operis exiguitas nihil te moueat. nam non te fugit quàm ſoleat minutis quibúſque rebus maior plerunq; uis ineſſe. Hoc auſim dicere, plus hic contineri bonarum præceptionum, quæ principis animum for/ment, quàm in Ægidij Romani uolumine, quod inſcripſit, de Regimine principũ, magis magno quàm docto. Quoniã uero huic nos ꝓuinciæ ſe/mel addiximus, uidelicet excudendorũ formis librorũ, T. R. D. impẽſe precor, ut ex bibliotheca tua Fuldenſi, qua nõ eſt alia per omnẽ Germaniã bonis autoribus uel diſſertior, uel librorũ furibus intactior, ſi quando uſus ueniat, ueniet autem ſæ/pe, exempla antiqua candide nobis impertire di/gnetur. quod dum faciet, non modo nobis, qui nihil ſumus, ſed ſtudioſis ubilibet gentium gratificabitur, & hinc immortalitatem nominis, ſpecioſum meherclé præmium reportabit. Bene Valeat illuſtris tua Domina/tio, cui me cõmẽdo. Baſileæ, po/ſtridie Iduum Ianuar. An. M. D. XVIII.

ΕΚΘΕΣΙΣ, ΚΕΦΑΛΑΙΩΝ ΠΑΡΑΙΝΕΤΙΚΩΝ, ΣΧΕΔΙΑΣΘΕΙΣΑ ΠΑΡΑ ΑΓΑΠΗΤΟΥ ΔΙΑΚΟΝΟΥ, ΤΗΣ ΑΓΙΩΤΑΤΗΣ ΤΟΥ ΘΕΟΥ ΜΕΓΑΛΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ. ΩΝ Η ΑΚΡΟΣΤΙΞΙΣ, ΩΔΕ ΠΩΣ ΕΧΕΙ.

Τῷ θειοτάτῳ, καὶ εὐσεβεστάτῳ βασιλεῖ ἡμῶν Ἰουστινιανῷ, Ἀγαπητὸς ὁ ἐλάχιστος διάκονος.

Τιμῆς ἁπάσης ὑπέρτερον ἔχων ἀξίωμα βασιλεῦ, τίμα ὑπὲρ ἅπαντας τὸν τούτου σε ἀξιώσαντα θεόν. ὅτι καὶ καθ' ὁμοίωσιν τῆς ἐπουρανίου βασιλείας, ἔδωκέ σοι τὸ σκῆπτρον τῆς ἐπιγείου δυναστείας, ἵνα τοὺς ἀνθρώπους διδάξῃς τὴν τοῦ δικαίου φυλακὴν, καὶ τῶν κατ' αὐτοῦ λυσσώντων ἐκδιώξῃς τὴν ὑλακὴν, ὑπὸ τῶν αὐτοῦ βασιλευόμενος νόμων, καὶ τῶν ὑπὸ σὲ βασιλεύων ἐννόμως.

Ὡς κυβερνήτης ἀγρυπνεῖ διαπαντὸς, ὁ τοῦ βασιλέως πολυόμματος νοῦς, διακατέχων ἀσφαλῶς τῆς εὐνομίας τοὺς οἴακας, καὶ ἀποθλίβων ἰσχυρῶς, τῆς ἀνομίας τοὺς ῥύακας, ἵνα τὸ σκάφος τῆς παγκοσμίου πολιτείας, μὴ περιπίπτῃ κύμασιν ἀδικίας.

Θεῖον μάθημα καὶ πρῶτον οἱ ἄνθρωποι, τὸ γνῶναι τινὰ ἑαυτὸν διδασκόμεθα. ὁ γὰρ ἑαυτὸν γνοὺς, γνώσεται θεόν. θεὸν δὲ ὁ γνοὺς, ὁμοιωθήσεται θεῷ. ὁμοιωθήσεται δὲ θεῷ, ὁ ἄξιος γενόμενος θεοῦ. ἄξιος δὲ

γίνεται

EXPOSITIO CAPITVM ADMONITORIORVM, ÆDITA EX TEMPORE AB AGAPETO DIACONO SANCTISSIMAE DEI MAGNAE ECCLESIAE. QVORVM APEX LITERARIVS SIC POTE HABET.

Diuo & pientissimo Imperatori nostro Iustinia/no Agapetus minimus Diaconus.

HOnore q̊libet sublimiorē, quom habeas di/gnitatē, o Impator, honoras supra oēs qui hoc te dignatus est deum. quoniam iuxta si/militudinem cælestis regni, tradi/dit tibi sceptrum terrenæ pote/statis, ut homines edoceres iusti cu/stodiã, & eorũ q aduersus ip̃m rabiũt insectareris latratũ. tum ipsius obtemperando legibus, tum subditos tibi regendo pro iure. 1

Ceu gubernator uigilat usq; adeo Imperato/ris occulatissimus intellectus, continens tuto æ/quitatis clauos, atq; expellens fortiter ĩpetuosos iniqtatis fluctus, ut ne cymba mũdanæ reipub. illidatur fluctibus iniquitatis. 2

Diuinũ documẽtũ & potissimũ nos hoĩes, ut co/gnoscat se qsq; docemur, q eĩ seip̃m cognouit, co/gnoscet deũ. deũ uero qui cognouit, assĩabit̃ deo. assĩabit̃ ãt deo, q dign⁹ fact⁹ deo ẽ. dign⁹ deniq; fit deo. 3

γίνεται θεοῦ, ὁ μηδὲν ἀνάξιον πράττων θεοῦ, ἀλλὰ φρονῶν μὲν τὰ αὐτοῦ, λαλῶν δὲ ἃ φρονεῖ, ποιῶν δὲ ἃ λαλεῖ.

4 Ἐπὶ προγόνων εὐγενείᾳ, μηδεὶς ἐναβρυνέσθω. πηλὸν γὰρ ἔχουσι πάντες τοῦ γένους προπάτορα. καὶ οἱ ἐν πορφύρᾳ καὶ βύσσῳ καυχώμενοι, καὶ οἱ ἐν πενίᾳ καὶ νόσῳ τρυχώμενοι. καὶ οἱ διαδήματα περικείμενοι, καὶ οἱ διὰ δώματα προκείμενοι. μὴ τοίνυν εἰς πήλιον ἐγκαυχώμεθα γένος, ἀλλ' ἐπὶ χρηστότητι σεμνυνώμεθα τρόπων.

5 Ἴσθι ὦ εὐσεβείας θεότευκτον ἄγαλμα, ὅτι ὅσῳ μεγάλων ἠξιώθης παρὰ θεοῦ δωρεῶν, τοσούτῳ μείζονος ἀμοιβῆς ὀφειλέτης ὑπάρχεις αὐτῷ. οὐκοῦν ἀπόδος τῷ εὐεργέτῃ τὸ χρέος τῆς εὐχαριστίας, τῷ λαμβάνοντι τὸ χρέος ὡς χάριν, καὶ τῆς χάριτος χάριν ἀντιδιδόντι. αὐτὸς γὰρ ἀεὶ καὶ χαρίτων ἄρχει, καὶ ὡς χρέος τὰς χάριτας ἀποδίδωσιν. εὐχαριστίαν δὲ ζητεῖ παρ' ἡμῶν, οὐ τὴν διὰ ῥημάτων ἀγαθῶν προφορὰν, ἀλλὰ τὴν διὰ πραγμάτων εὐσεβῶν προσφοράν.

6 Οὐδὲν οὕτως εὐδόκιμον ἐργάζεται ἄνθρωπον, ὡς δύνασθαι μὲν ἃ βούλεται πράττειν, ἀεὶ δὲ φιλάνθρωπα καὶ βούλεσθαι καὶ πράττειν. ἐπειδὴ τοίνυν ἐκ θεοῦ σοι κεχάρισται δύναμις, ἧς ἐδεῖτο δι' ἡμᾶς ἡ ἀγαθή σου βούλησις, πάντα καὶ βούλου, καὶ πράττε, ὡς ἀρέσκει τῷ ταύτην σοι δεδωκότι.

7 Τῶν ἐπιγείων χρημάτων ὁ ἄστατος πλοῦτος, τὴν ποταμίων ῥευμάτων μιμεῖται τὸν δρόμον. πρὸς ὀλίγον μὲν ἐπιρρέων τοῖς ἔχειν νομίζουσι. μετ' ὀλίγον δὲ παραρρέων, εἰς ἄλλους ἀπέρχεται. μόνος δὲ τῆς

εὐποιΐας

fit deo, qui nihil indignum patrat deo. Sed q ut cogitat q̃ ipsi⁹ sũt, ita tã loqr̃ q̃ cogitat, q̃s facit quæ loquitur.

Maiorum nobilitate ne quis delitietur. limum enim habent omnes generis autorem, & qui purpura byssoq; turgent, & qui pauptate & aduersa ualetudine affligũt̃, tã q diademate redimiti sunt, q̃s qui p cubicula excubãt. ne igitur lutulentũ iactemus genus, sed morum integritate gloriemur. 4

Scito o pietatis diuinit⁹ fabricatũ specimẽ, qa q̃nto maiorib⁹ dign⁹ habit⁹es tribuẽte deo mũerib⁹, tanto maius ipsi nomen es. ergo redde benefactori debitum gratitudinis, acceptanti debitũ ut meritũ & beneficio beneficiũ rependenti. ipse em̃ sp & bñficijs prior pmeret̃, & ut debitũ beneficia repensat. gratitudinẽ autẽm exigit à nobis, nõ quæ uerborũ blandorũ prolatione, sed quæ rerum piarum oblatione peragitur. 5

Nulla res adeo cõmẽdabilẽ reddit hoĩem ut posse quidẽ quæ uelit efficere. semper autẽ humana & uelle, & agere. quoniã igitur à deo tibi donata ẽ facultas, q̃ indigebat ppt̃ nos bona tua uoluntas, oĩa & uelis & agas, prout ei placet, qui eam tibi dedit. 6

Terrenarum opum instabiles diuitiæ, fluuiatilium undarum imitantur cursum. modicũ em̃ affluũt his qui habere se eas arbitrant̃, mox uero refluentes ad alios accedunt. solus autem 7

εὐποιΐας ὁ θησαυρὸς, μόνιμός ἐστι τοῖς κεκτημένοις αὐτόν. τῶν γὰρ ἀγαθῶν ἔργων αἱ χάριτες ἐπὶ τοὺς ποιοῦντας ἐπαναστρέφουσιν.

8 Απρόσιτος μὲν ὑπάρχεις ἀνθρώποις, διὰ τὸ ὕψος τῆς κάτω βασιλείας. εὐπρόσιτος δὲ γίνῃ τοῖς δεομένοις, διὰ τὸ κράτος τῆς ἄνω ἐξουσίας, καὶ ἀνοίγεις τὰ ὦτα, τοῖς ὑπὸ πενίας πολιορκουμένοις, ἵνα εὕρῃς τὴν τοῦ θεοῦ ἀκοὴν ἀνεῳγμένην. οἷοι γὰρ ἂν τοῖς ἡμετέροις γενώμεθα συνδούλοις, τοιοῦτον περὶ ἡμᾶς εὑρήσομεν τὸν δεσπότην.

9 Τὴν πολυμέριμνον τοῦ βασιλέως ψυχὴν, κατόπτρου δίκην ἀποσμήχεσθαι χρὴ, ἵνα ταῖς θείαις αὐγαῖς ἀεὶ καταστράπτηται, καὶ τῶν πραγμάτων τὰς κρίσεις ἐκεῖθεν διδάσκηται. οὐδὲν γὰρ οὕτω ποιεῖ τὰ δέοντα καθορᾶν, ὡς τὸ φυλάσσειν ἐκείνην διαπαντὸς καθαράν.

10 Ως περ ἐπὶ τῶν πλεόντων, ὅταν μὲν ὁ ναύτης σφαλῇ μικρὰν φέρει τοῖς συμπλέουσι βλάβην. ὅταν δὲ αὐτὸς ὁ κυβερνήτης, παντὸς ἐργάζεται τοῦ πλοίου ἀπώλειαν. οὕτω καὶ ἐν ταῖς πόλεσιν, ἂν μέν τις τῶν ἀρχομένων ἁμάρτῃ, οὐ τὸ κοινὸν τοσοῦτον ὅσον ἑαυτὸν ἀδικεῖ. ἂν δὲ αὐτὸς ὁ ἄρχων, πάσης ἐργάζεται τῆς πολιτείας τὴν βλάβην. ὡς οὖν μεγάλας ὑφέξων εὐθύνας, εἴ τι παρίδοι τῶν δεόντων, μετὰ πολλῆς ἀκριβείας καὶ λεγέτω πάντα, καὶ πραττέτω.

11 Κύκλος τις τῶν ἀνθρωπίνων περιτρέχει πραγμάτων, ἄλλοτε ἄλλως φέρων αὐτὰ, καὶ περιφέρων. καὶ τούτοις ἀνισότης ἐστὶ, τὸ μηδὲν τῶν παρόντων ἐν ταυτότητι μένειν. δεῖ οὖν σε κράτιστε βασιλεῦ ἐν τῇ τούτων

ἀγχιστρόφῳ

beneficentiæ thesaurus stabilis est possidentibus eum. bonarum enim actionum meritum ad autores retorquetur.

Inaccessus nimirũ existis hoib⁹ ꝑpt̃ celsitudinẽ 8
hui⁹, q̃d hic deorsũ ẽ, ĩperij. facil'idẽ aditu es ĩdigẽtibus ob uim supernæ illius potestatis, atq; aperis aureis his qui à paupertate obsidentur, ut inueniᵣas dei auditum adapertum. quales enim erga nostros fuerim⁹ conseruos, talẽ circa nos repperiemus dominum.

Sollicitam Imperatoris animam, specu/ 9
li in modũ abstergi oportet, ut diuinis splẽdorib⁹ semper coruscet. rerumq; distincta iudi/cia inde condiscat. nihil eñ adeo facit quæ ꝑagenda sunt cõspicere, atq; custodire eã ꝑpetuo synceram.

Sicuti fit apud nauigantes. quom nauta er/ 10
rat modicũ, affert nauigãtib⁹ nocumẽtũ. quõ uero ipse gubernator, totius efficit nauigij perni/ciem. sic & in ciuitatibus, siquis ex sub/ditis peccet, non tam rempub. quàm seipsum lædit. Sin uero ipse princeps, uniuersæ infert reip. detrimentũ. is igitur ut nõ exiguã redditur⁹ rationẽ, siqd neglexerit eorũ q̃ facto op⁹ sũt. cũ exq̃sita diligentia, & dictitet cuncta, & factitet.

Circulus quidam humanarum reuoluitur re/ 11
rũ, q mõ sic, mõ alit̃ agitat ipsas, & circũfert. atq; in his inæq̃litas est, eo ꝙ nihil ex ꝓsentib⁹ in eodẽ statu mãeat. optet igit̃ te potẽtissime ĩpator ĩ hac reꝶ

 uersatili

ἀγχιστρόφῳ μεταβολῇ, ἀμετάβλητον ἔχειν τὸν εὐσεβῆ λογισμόν.

12 Αποστρέφου τῶν κολάκων τοὺς ἀπατηλοὺς λόγους, ὡς παρὰ τῶν κοράκων τοὺς ἁρπακτικοὺς τρόπους. οἱ μὲν γὰρ, τοὺς τοῦ σώματος ἐξορύττουσιν ὀφθαλμούς. οἱ δὲ, τοὺς τῆς ψυχῆς ἐξαμβλύνουσι λογισμούς, μὴ συγχωροῦντες ὁρᾶν τὴν τῶν πραγμάτων ἀλήθειαν. ἢ γὰρ ἐπαινοῦσιν ἔσθ' ὅτε τὰ ψόγου ἄξια, ἢ ψέγουσι πολλάκις, τὰ ἐπαίνων κρείττονα, ἵνα δυοῖν θάτερον αὐτοῖς ἁμαρτάνηται, ἢ τὸ κακὸν ἐπαινούμενον, ἢ τὸ καλὸν ὑβριζόμενον.

13 Ισον εἶναι χρὴ πάντοτε τοῦ βασιλέως τὸ φρόνημα. τὸ γὰρ συμμεταβάλλεσθαι ταῖς τῶν πραγμάτων μεταβολαῖς, διανοίας ἀβεβαίου τεκμήριον γίνεται. τὸ δὲ παγίως ἐν τοῖς καλοῖς ἐρηρεῖσθαι, ὡς τὸ εὐσεβὲς ἡμῶν ἐστήρικται κράτος, καὶ μήτε πρὸς ἀλαζονείαν ὑπεραίρεσθαι, μήτε πρὸς ἀθυμίαν καταφέρεσθαι, βεβηκότων ἐστὶν ἀσφαλῶς, καὶ ἀκράδαντον ἐχόντων τὴν ψυχήν.

14 Είτις κεκαθαρμένον ἔχει τὸν λογισμὸν ἐκ τῆς ἀνθρωπίνης ἀπάτης, καὶ βλέπει τὸ οὐτιδανὸν τῆς ἑαυτοῦ φύσεως, τό, τε βραχὺ καὶ ὠκύμορον τῆς ἐνταῦθα ζωῆς, καὶ τὸν συνεζευγμένον τῇ σαρκὶ ῥύπον, εἰς τὸν τῆς ὑπερηφανίας οὐκ ἐμπεσεῖται κρημνόν, κἂν ἐν ἀξιώματι ὑπάρχῃ ὑψηλῷ.

15 Ιπὲρ πάντα τῆς βασιλείας τὰ ἔνδοξα, τῆς εὐσεβείας τὸ στέμμα τὸν βασιλέα κοσμεῖ. ὁ μὲν πλοῦτος ἀπέρχεται, καὶ ἡ δόξα μετέρχεται. τὸ δὲ κλέος τῆς ἐνθέου πολιτείας, ἀθανάτοις αἰῶσι συμπαρεκτείνεται, καὶ λήθης

ἐπέκεινα

uersatili mutatione, immutabilem habere pieta-
tis cogitationem.

Auersare adulatorum pellaceis sermones, 12
ut coruorum rapaceis mores.
illi namq; corporis effodiunt oculos,
isti autem animæ hebetant cogitatus. quom non
permittant perspicere rerum ueritatem. uel
eñ cõmēdāt nõnnũq; rephēsiõe q̄ digna sũt, ul' re
p̄hēdũt plerũq; q̄ oĩ laude sunt maiora. ut de duo
bus alterũ ab ĩpis cõmittat', uel prauoꝝ laus, ul' cõ
tumeliosus bonorum contemptus.

Aequalē oportet semꝑ esse Imꝑatoris animũ. 13
mutari enim pro rerum uarie-
tatibus, mentis instabilis argumentum efficitur.
firmiter autē bonis inhærere, qua firmitate pium
ur̄m corroboratũ & fixũ ē ĩperiũ, & neq; usq; ad
insolētiā extolli, neq; usq; ad animi cõsternationē
deiici, in tuta ueluti basi stabilitorũ ē hoĩm, aĩamq;
inconcussam habentium.

Si quis purum habet cogitatum hu- 14
manæ deceptionis, perspicitq; suæ
naturæ uilitatē, breuitatēq; ueloci fato obnoxiæ p̄
sentis uitæ, tũ carni coniunctas insitasq; sordes, ad
suꝑbiæ nunq̄ illabetur præcipitiũ, q̄uis in excelso
dignitatis fastigio consistat.

Suꝑ oĩa p̄clara q̄ regnũ habet, pietatꝭ cultꝰq; di 15
uini corona regē exornat. diuitiæ nāq; euanescũt,
uulgi fauor & aura trāsit. sola uitæ deoplacētꝭ gl'ia
ĩmortalibꝰ sclis coextēdit', & trās obliuiõis tēebras

collocat

ἐπέκεινα, τοὺς ἔχοντας ἴσησι.

16 Σφόδρα μοι δοκεῖ ἀτοπώτατον εἶναι, ὅτι πλούσιοι καὶ πένητες ἄνθρωποι, ἐξ ἀνομοίων πραγμάτων βλάβην πάσχουσιν ὁμοίαν. οἱ μὲν γὰρ, ὑπὸ τοῦ κόρου διαῤῥήγνυνται. οἱ δὲ, ὑπὸ τοῦ λιμοῦ διαφθείρονται. καὶ οἱ μὲν, κατέχουσι τοῦ κόσμου τὰ πέρατα. οἱ δὲ, οὐκ ἔχουσι ποῦ στῆσαι τὰ πέλματα. ἵνα τοίνυν ἄμφω τῆς ὑγείας τύχωσιν, ἀφαιρέσει καὶ προσθέσει τούτους θεραπευτέον. καὶ πρὸς ἰσότητα, τὴν ἀνισότητα μετενεκτέον.

17 Ἐφ' ὑμῖν ἀνεδείχθη τῆς εὐζωΐας ὁ χρόνος, ὃν προεῖπέ τις τῶν παλαιῶν ἔσεσθαι, ὅταν ἢ φιλόσοφοι βασιλεύσωσιν, ἢ βασιλεῖς φιλοσοφήσωσι. καὶ γὰρ φιλοσοφοῦντες, ἠξιώθητε βασιλείας. καὶ βασιλεύσαντες, οὐκ ἀπέστητε φιλοσοφίας. εἰ γὰρ τὸ φιλεῖν σοφίαν ποιεῖ φιλοσοφίαν, ἀρχὴ δὲ σοφίας ὁ τοῦ θεοῦ φόβος, ὃν ἐν τοῖς στέρνοις ὑμῶν διαπαντὸς ἔχετε, εὔδηλον ὡς ἀληθὲς τὸ παρ' ἐμοῦ λεγόμενον.

18 Βασιλέα σε κατὰ ἀλήθειαν ὁρίζομαι, ὡς βασιλεύειν καὶ κρατεῖν τῶν ἡδονῶν δυνάμενον. καὶ τὸν στέφανον τῆς σωφροσύνης ἀναδησάμενον, καὶ τὴν πορφύραν τῆς δικαιοσύνης ἀμφιασάμενον. ἡ μὲν γὰρ ἄλλη ἐξουσία, τὸν θάνατον ἔχει διαδοχήν. ἡ δὲ τοιαύτη βασιλεία, τὴν ἀθάνατον σώζει διαμονήν. καὶ ἡ μὲν, ἐν τῷ αἰῶνι τούτῳ λύεται. ἡ δὲ, τῆς αἰωνίου κολάσεως ῥύεται.

19 Εἰ τὴν ἐκ πάντων βούλει καρποῦσθαι τιμὴν, γίνου τοῖς ἅπασιν εὐεργέτης κοινός. οὐδὲν γὰρ οὕτω πρὸς εὔνοιαν ἐφέλκεται, ὡς εὐποιΐας χάρις διδομένη τοῖς χρήζουσιν. ἡ γὰρ διὰ φόβον γινομένη θεραπεία, κα-

πεχηματισμένη

collocat possidenteis.

Vehemēter mihi uidet̃ absurdissimũ eẽ, ꝙ diui 16
tes & pauperes hoĩes ex dissimilib⁹ reb⁹ detrimē-
tum simile patiunt̃. illi nãq; à copia rerũ perrum-
puntur, hi uero fame pereunt. item illi
occupant ultimos mundi terminos, hi non ha-
bēt ubi callosa pedũ uestigia sistãt. ut igit̃ utraq; pſ
sanitat; fiãt cõpotes, auferẽdo & diminuẽdo istos
regere optet, atq; ad æq̃litatẽ ĩæq̃litas trãsferẽda ẽ.

Nostr; tẽporib⁹ ostẽsũ ẽ, ꝓsperæ uitæ tẽp⁹, qđ p̃- 17
dixit qdã ex ueterib⁹ futurũ. cũ uel philosophi re-
gnabunt, uel reges philosophabunt̃. nã tum phi-
losophãdo digni habiti regno estis, tũ uero regnã
do à philosophia nõ desciuist;. si em̃ amare sapien
tiã efficit philosophiã, ꝑncipiũ aũt sapiẽtiæ, dei ẽ ti
mor, quẽ in pectoribus uestris iugiter habetis, cla
rum quàm uerum sit quod à me dicitur.

Te reuera Impatorẽ asserim⁹, quippe q & ĩpe- 18
rare ac dominari uoluptatibus uales. & tum co-
rona castitatis reuinctus, tum pur-
puram iustitiæ indutus incedis. a-
lijs nãq; potestatibus mors ipsa succedit. hu-
iuscemodi uero regnũ ĩmortalẽ seruat ꝑpetuitatẽ.
itẽ aliæ hoc ĩ seculo soluũt̃, hæc autẽ à ꝑpetuo sup
plicio liberatur.

Si honore qui ab oĩbus ꝓficiscit̃ ꝑfrui uis, ꝑsta 19
te cõem oĩm bñfactorẽ. nihil em̃ adeo attrahit ad
beneuolentiam, ut beneficij gratia, quæ detur
indigẽtib⁹. quod em̃ ob metũ p̃stat̃ obsequiũ, fu-
cata

τεχνηματισμένη ἐστὶ θωπεία, πεπλασμένης τιμῆς ὀνόματι φενακίζουσα, τοὺς αὐτῇ προσανέχοντας.

20 Σεπτὴ δικαίως ἐστὶν ἡ ὑμῶν βασιλεία, ὅτι τοῖς πολεμίοις μὲν δεικνύει τὴν ἐξουσίαν, τοῖς ὑπηκόοις δὲ, νέμει φιλανθρωπίαν. καὶ νικῶσα ἐκείνους τῇ δυνάμει τῶν ὅπλων, τῇ ἀόπλῳ ἀγάπῃ τῶν οἰκείων ἡττᾶται. ὅσον γὰρ θηρίου καὶ προβάτου τὸ μέσον, τοσοῦτον ἀμφοτέρων ἡγεῖται τὸ διάφορον.

21 Τῇ μὲν οὐσίᾳ τοῦ σώματος, ἴσος παντὶ ἀνθρώπῳ ὁ βασιλεύς. τῇ ἐξουσίᾳ δὲ τοῦ ἀξιώματος, ὅμοιος ἐστὶ τῷ ἐπὶ πάντων θεῷ. οὐκ ἔχει γὰρ ἐπὶ γῆς τὸν αὐτοῦ ὑψηλότερον. χρὴ τοίνυν αὐτὸν καὶ ὡς θεὸν μὴ ὀργίζεσθαι, καὶ ὡς θνητὸν μὴ ἐπαίρεσθαι. εἰ γὰρ καὶ εἰκόνι θεϊκῇ τετίμηται, ἀλλὰ καὶ κόνει χοϊκῇ συμπέπλεκται, δι' ἧς ἐκδιδάσκεται, τὴν πρὸς πάντας ἰσότητα.

22 Ἀποδέχου τοὺς τὰ χρηστὰ συμβουλεύειν ἐθέλοντας, ἀλλὰ μὴ τοὺς κολακεύειν ἑκάστοτε σπεύδοντας. οἱ μὲν γὰρ τὸ συμφέρον συνορῶσιν ἐν ἀληθείᾳ. οἱ δὲ, πρὸς τὰ δοκοῦντα τοῖς κρατοῦσιν ἀφορῶσι, καὶ τῶν σωμάτων τὰς σκιὰς μιμούμενοι, τοῖς παρ' αὐτῶν λεγομένοις συνᾴδουσι.

23 Τοιοῦτος γίνου περὶ τοὺς σοὺς οἰκέτας, οἷον εὔχῃ σοὶ τὸν δεσπότην γενέσθαι. ὡς γὰρ ἀκούομεν ἀκουσθησόμεθα, καὶ ὡς ὁρῶμεν ὁραθησόμεθα, ὑπὸ τοῦ θείου καὶ παντεφόρου βλέμματος. προεισενέγκωμεν οὖν τοῦ ἐλέου τὸν ἔλεον, ἵνα τῷ ὁμοίῳ τὸ ὅμοιον ἀντιλάβωμεν.

24 Ὡς περὶ τὰ ἀκριβῆ τῶν κατόπτρων τοιαύτας δείκνυσι τὰς τῶν προσώπων ἐμφάσεις, οἷά περ ἐστὶ τὰ πρωτότυπα

cata figuratáq; est adulatio ficti honoris titulo, fallens eos qui ipsi animum aduertunt.

Venerandum iure est ueſtrũ imperiũ, quia ho 20
stibus qdẽ suæ demõstrat ptãtis aculeos, subditis uero exhibet humanitatẽ. & quom illos uĩcat armorum ui, inermi charitate uincitur à suis. quantum enim feræ & ouis interstitium est, tantum esse inter eos discrimen arbitratur.

Essentia corporis equalis est cuilibet ho 21
mini Imperator. potestate autem dignitatis, cunctorũ præsidi deo. nõ eñ habet in terris se quenquã altiorẽ. oportet igitur ipsum ut deum, non irasci, ut mortalem non efferri. nam & si effigie diuina honorat⁹ est, at puluere tñ terreno connexus est. quo edocetur, ut erga omnes seruet æqualitatem.

Accepta eos qui bonorũ te cõsiliorũ admonitũ 22
uolũt, nõ eos q adulari sæpenumero studẽt. illi eñ quod reuera expedit, perspiciunt. hi uero ad ea quæ placent potentibus respiciunt. corporumq; umbras imitantes, singulis eorum dictis applaudunt.

Talẽ te præsta tuos erga famulos, qualẽ optas 23
erga te dominũ esse. prout enim audimus, audiemur, & ut respicimus, respiciemur à diuino cunctáq; obtuente aspectu. priores igĩt nos miſcd'iæ misericordiã conferamus, ut pari par recipiamus.

Sicuti exquisita specula tales mon 24
strant uultuum apparentias, qualia ipsa sunt archetypa.

τότυπα, φαιδρὰ μὲν τῶν φαιδρυνομένων, σκυθρωπὰ δὲ τῶν σκυθρωπαζόντων, οὕτω καὶ ἡ δικαία τοῦ θεοῦ κρίσις, ταῖς ἡμετέραις πράξεσιν ἐξομοιοῦται. οἷα γὰρ ἂν ᾖ τὰ παρ᾽ ἡμῶν εἰργασμένα, τοιαῦτα ἡμῖν ἐκ τῶν ὁμοίων παρέχει.

25 Βουλεύου μὲν τὰ πρακτέα βραδέως. ἐκτέλει δὲ τὰ κριθέντα σπουδαίως. ἐπεὶ λίαν ἐστὶ σφαλερὸν, τὸ ἐν τοῖς πράγμασιν ἀπροσκέπτον. εἰ γὰρ τὰ ἐξ ἀβουλίας τις συνοήσει κακὰ, τότε γνώσεται καλῶς τῆς εὐβουλίας τὰ χρήσιμα. ὡς καὶ τῆς ὑγιείας τὴν χάριν, μετὰ τὴν πεῖραν τῆς νόσου. δεῖ τοίνυν εὐφρονέστατε βασιλεῦ, καὶ βουλῇ συνετωτέρα, καὶ εὐχῇ συντονωτέρα, ἐξερευνᾷν ἀκριβῶς τὰ συνοίσοντα τῶ κόσμω.

26 Ἄριστα διοικήσεις τὴν ἀγαθὴν σου βασιλείαν, εἰ πάντα σπουδάζεις ἐφορᾷν, καὶ μηδὲν ἀνέχῃ παροράν. οὐ γὰρ μικρὸν ἐπὶ σοὶ, ὃ παρὰ μικρὸν εἶναι δοκεῖ ἐν συγκρίσει τῶν σῶν. ἐπειδὴ καὶ ῥῆμα βασιλέως ψιλὸν, μεγάλην ἔχει παρὰ πᾶσιν ἰσχύν.

27 Σαυτῷ τὴν τοῦ φυλάττειν τοὺς νόμους ἐπίθες ἀνάγκην, ὡς μὴ ἔχων ἐπὶ γῆς τὸν δυνάμενον ἀναγκάζειν. οὕτω γὰρ καὶ τῶν νόμων ἐπιδείξεις τὸ σέβας, αὐτὸς πρὸ τῶν ἄλλων τούτους αἰδούμενος, καὶ τοῖς ὑπηκόοις φανήσεται τὸ παρανομεῖν οὐκ ἀκίνδυνον.

28 Ἴσον τῷ πλημμελεῖν, τὸ μὴ κωλύειν τοὺς πλημμελοῦντας λογίζου. κἂν γάρ τις πολιτεύηται μὲν ἐνθέσμως, ἀνέχηται δὲ τῶν βιούντων ἀθέσμως, συνεργὸς τῶν κακῶν παρὰ θεῷ κρίνεται. εἰ δὲ βούλει διττῶς εὐδοκιμεῖν, καὶ τοὺς τὰ κάλλιστα ποιοῦντας προτί-

chetypa, nitidas uidelicet nitentium, tristeis autem tristantium. eodem pacto iustum dei iudicium nostris actionibus assimilatur. qualia enim sint quæ à nobis præstantur, talia ipse nobis, par pari referens exhibet.

Cõsulta quæ agẽda sunt cũctãter, exeq̃re aũt q̃ 25
decreueris mature. q̃m periculosum est admodũ incõsyderata in reb⁹ temeritas. siqs em̃ q̃ ex icõsulta mẽte, pueniũt mala, cõceperit aio, facile cõperiet boni consilij cõmoda. ut qui sanitatis dotem, post ægrotatiõis expimẽtũ psentiscũt. debes igiẽ cordatissime rex tũ cõsilio prudẽtiore, tũ p̃cib⁹ ad deũ impẽsioribus, exqrere diligẽter, q̃ mũdo sunt expeditura.

Optime reges egregium tuum imperium, si o- 26
mnia des opã pspicere, nec negligere patiare qcq̃. neq; em̃ paruũ est in te, qđ paruũ esse apparet cõparatione tuorũ. q̃m uel exile ĩpator; uerbũ & minimũ, ingentem obtinet apud omneis uim.

Tibi ipsi custodiendi leges impone necessi- 27
tatẽ, quom nõ habeas in terris q te possit cogere. sic enim tum legum præ te feres cultum ipse, ante alios eas reuerendo, tum subditis cõstabit legũ p̃uaricationẽ periculi nõ esse ĩmunẽ.

Peccare, & non cohibere pec- 28
cãteis iuxta æstima. si qs em̃ ĩ ciuitate uitã qdẽ ip̃e traducat, æque toleret autẽ uiuenteis inique, socius malorũ apud deũ iudicaẽ. qđ si uelis bifariam approbari, ut pulcherrima quæq; gerenteis hono

 ra, ita

μα, καὶ τοῖς τὰ χείριστα δρῶσιν ἐπιτίμια.

29 Λίαν συμφέρειν ὑπολαμβάνω, τὸ φεύγειν τὰς τῶν κακῶν συνδιαιτήσεις. τὸν γὰρ συνόντα πάντοτε ἀνθρώποις πονηροῖς, ἢ παθεῖν, ἢ μαθεῖν ἀνάγκη τι πονηρόν. ὁ δὲ τοῖς ἀγαθοῖς συνδιάγων, ἢ μίμησιν τῶν καλῶν ἐκδιδάσκεται, ἢ μείωσιν τῶν κακῶν ἐκπαιδεύεται.

30 Ἐγκόσμιον ὑπὸ θεοῦ πιστευθεὶς βασιλείαν, μηδενὶ χρῶ τῶν πονηρῶν, πρὸς τὰς τῶν πραγμάτων διοικήσεις. ὧν γὰρ ἂν ἐκεῖνοι κακῶς διαπράξωνται, λόγον ὑφέξει θεῷ, ὁ τὴν ἰσχὺν αὐτοῖς δεδωκώς. μετὰ πολλῆς οὖν ἐξετάσεως, αἱ τῶν ἀρχόντων προβολαὶ γινέσθωσαν.

31 Ἴσον νομίζω κακὸν, καὶ τῶν ἐχθρῶν θυμοῦσθαι ταῖς κακουργίαις, καὶ τῶν φίλων θέλγεσθαι ταῖς κολακείαις. δεῖ γὰρ πρὸς ἑκατέρους γενναίως ἀνθίστασθαι, καὶ τοῦ πρέποντος μηδαμῶς ἀφίστασθαι. μήτε τὴν ἀλόγιστον ἐκείνων δυσμένειαν ἀμυνόμενον, μήτε τὴν ἐπίπλαστον τούτων εὐμένειαν ἀμειβόμενον.

32 Ἡγοῦ τούτους εἶναι φίλους ἀληθεστάτους, μὴ τοὺς ἐπαινοῦντας ἅπαντα τὰ παρὰ σοῦ λεγόμενα, ἀλλὰ τοὺς κρίσει δικαίᾳ πάντα πράττειν σπουδάζοντας, καὶ συνηδομένους μὲν ἐπὶ τοῖς χρηστοτέροις, ἐπιστυγνάζοντας δὲ ἐπὶ τοῖς ἐναντίοις. οὗτοι γὰρ ὄντως, ἀψευδεστάτης φιλίας δεικνύουσι τεκμήριον.

33 Μὴ μεταβαλέτω σοι τὴν μεγαλόφρονα γνώμην τῆς ἐπιγείου ταύτης δυναστείας ὁ ὄγκος, ἀλλ' ὡς ἐπίκηρον διέπων ἀρχὴν, ἄτρεπτον ἔχε τὸν νοῦν ἐν πράγμασιν εὐτρέπτοις. μήτε ἐν ταῖς εὐθυμίαις ἐξυψούμενος. μήτε ἐν ταῖς ἀθυμίαις ταπεινούμενος.

Ὡς πρὸ

ra, ita teterrima patrantibus succense.

Expedire admodum arbitror, effugere prauorum contubernia. qui enim cum hominibus ĩprobis sp̄ uersat̃, cũ uel pati uel discere malũ aliqd' necesse ẽ. q uero unà cũ bõis degit, ul' imitationẽ honestorũ edocet̃, ul' diminutionẽ uitiorum condiscit. 29

Terrarũ orbis à deo cũ cõcreditũ tibi sit regnũ, caue ne aliq̊ utar̃ ex prauis ad rerũ admĩstratiões. quæ em̃ illi perperã fecerint, eorũ rationẽ reddet deo, q peccãdi facultatẽ ipsis ĩdulserit. magna igit̃ & diligẽti cũ pscrutatiõe mgr̃atuũ pmotiões fiãt 30

Aeq̃le reor eẽ malũ, & inimicorũ excãde(optet. scere flagitijs, & amicorum demulceri blanditijs. oportet enim utrisq; resistere, nec usquam à decoro discedere. neq; irrationabilem eorũ maleuolentiam ulciscendo, neq; fictitiam horum beneuolentiam remunerando. 31

Existima uerissimos amicos non qui laudent omnia, quæ dicantur abs te, sed qui nihil nõ integro iudicio facere cõtendũt. sic ut gratulentur tibi, si bene, tristentur cõtra si pperã dixeris feceris ue. hi em̃ reuera ab oĩ fraude abhorrentis amicitiæ præseferunt insignia. 32

Ne mutet tibi magnanimam mentem, terrenæ huius potestatis moles, sed ut fragilem, fatóq; obnoxiũ regẽs pncipatũ, ĩmutabilẽ habeto ĩtellectũ ĩ reb⁹ mutabilib⁹. nimia neq; lætitia sublimẽ te extollens, neq; mœstitia uilescens. 33

34 Ὥσπερ χρυσὸς, ἄλλοτε ἄλλως ὑπὸ τῆς τέχνης μετατυπούμενος, καὶ πρὸς διάφορα κοσμίων εἴδη μεταποιούμενος, ὅπερ ἐστὶ διαμένει καὶ τροπὴν οὐχ ὑπομένει, οὕτω καὶ αὐτὸς εὐκλεέστατε βασιλεῦ, ἄλλην ἐξ ἄλλης ἀμείβων ἀρχήν. φθάσας δὲ καὶ αὐτὴν τὴν ἀνωτάτω τιμὴν, ὁ αὐτὸς διαμένεις, οὐκ ἐν τοῖς αὐτοῖς πράγμασιν, ἀναλλοίωτον ἔχων ἐν τῷ καλῷ τὸ φρόνημα.

35 Νόμιζε τότε βασιλεύειν ἀσφαλῶς, ὅταν ἑκόντων ἀνάσσης τῶν ἀνθρώπων. τὸ γὰρ ἀκουσίως ὑποταττόμενον, στασιάζει καιροῦ λαβόμενον. τὸ δὲ τοῖς δεσμοῖς τῆς εὐνοίας κρατούμενον, βεβαίαν ἔχει πρὸς τὸ κρατοῦν τὴν εὐπείθειαν.

36 Ἵνα τὸ κράτος τῆς βασιλείας ποιήσης ἀοίδιμον, ὅσην ἔχεις κατὰ τῶν ὑπηκόων ἁμαρτανόντων ὀργὴν, τοσαύτην ἔχειν καὶ κατὰ σαυτοῦ πλημμελοῦντος ἀξίου. οὐδεὶς γὰρ ἰσχύει τὸν ἐν ἐξουσία τηλικαύτη παιδεύειν, εἰ μὴ λογισμὸς οἰκεῖος ἐξ αὐτοῦ τοῦ πλημμελοῦντος κινούμενος.

37 Ὁ μεγάλης ἐξουσίας ἐπιλαβόμενος, τὸν δοτῆρα τῆς ἐξουσίας μιμείσθω κατὰ δύναμιν. εἰ γάρ πως τὴν εἰκόνα φέρει τοῦ ἐπὶ πάντων θεοῦ, καὶ δι' αὐτοῦ κατέχει τὴν ἐπιπάντων ἀρχὴν, ἐν τούτῳ δὴ μάλιστα τὸν θεὸν μιμήσεται, ἐν τῷ μηδὲν ἡγεῖσθαι τοῦ ἐλεεῖν προτιμότερον.

38 Ὑπὲρ χρυσίον καὶ λίθον τίμιον τῆς εὐποιΐας τὸν πλοῦτον, ἑαυτοῖς θησαυρίσωμεν. τὸν καὶ ὧδε κατευφραίνοντα τῇ ἐλπίδι τῆς μελλούσης ἀπολαύσεως, κἀκεῖ καταγλυκαίνοντα τῇ πείρα τῆς ἐλπισθείσης μακαριότητος.

Sicuti aurũ q̃uis modo sic, mõ alit̃ ab arte transfiguret̃, atq; ad uarias ornamentorũ species transformet̃, ꝑmanet tñ id quod est, nec mutationẽ patit̃. sic ipse quoq; inclytissime imꝑator, licet aliũ ex alio ꝑ grad⁹ obtinueris regimẽ, ꝑueneris'q; ad ip̃m supremũ honorẽ, idem tñ permanes, nõ in eisdẽ rebus, inalterabilem continens in officio animum. 34

Existima tũc demũ te tuto regnare, cũ uolẽtib⁹ imperas hominibus. quod em̃ inuito animo subijcit̃, seditiõib⁹ fluctuat capta occasiõe. qđ uero uinculis bñuolẽtiæ regit̃, stabilẽ seruat erga rectorẽ obedientiam. 35

Vt dominium imperij tui facias decantabile, quantam habes aduersus subditos peccanteis irã, tantã habendã esse tibi aduersus teip̃m peccantẽ cẽseto. nemo em̃ ualet tãta pollentẽ potestate corrigere, nisi ratio propria, quæ ex ipso peccante moueatur. 36

Magnã qui potestatẽ adeptus est, largitorem potestatis imitetur pro uiribus. si enim imaginẽ gestat rerũ præsidis dei, atq; per ip̃m continet rerum principatum, in eo maxime imitabit̃ deũ, ut nõ existimet q̃cq̃ misericordia p̃ciosius optabilius'ue. 37

Super aurũ & lapidẽ preciosum, beneficẽtiæ diuitias nobis ueluti thesaurũ recõdam⁹. illæ nãq; tũ ĩ p̃nti uita oblectãt spe futuræ fruitiõis, tũ ĩ futura dulcedinẽ afferũt, exꝑimẽto gustatúq; speratæ be- 38

 atitudinis.

καριότητος. τὰ δὲ νῦν περὶ ἡμᾶς ὡς οὐδὲν πρὸς ἡμᾶς, μὴ τερπέτω ἡμᾶς.

39 Σπούδαζε λαμπροτέραις ἀμείβεσθαι δωρεαῖς, τοὺς μετ' εὐνοίας ποιοῦντας τὰ παρὰ σοῦ προσταττόμενα. τούτῳ γὰρ τῷ τρόπῳ, καὶ τῶν ἀγαθῶν ἐπαυξήσεις τὴν προθυμίαν, καὶ τοὺς πονηροὺς διδάξεις μεταμαθεῖν τὴν κακίαν. τὸ γὰρ τῶν αὐτῶν ἀξιοῦσθαι τοὺς μὴ τὰ αὐτὰ ποιοῦντας, ἄγαν ἐστὶν ἀθέμιτον.

40 Τιμιώτατον πάντων ἐστὶν ἡ βασιλεία. τότε δὲ μάλιστα τοιοῦτόν ἐστιν, ὅταν ὁ ταύτης περικείμενος τὸ κράτος, μὴ πρὸς αὐθάδειαν ῥέπῃ, ἀλλὰ πρὸς ἐπιείκειαν βλέπῃ. τὸ μὲν ἀπάνθρωπον, ὡς θηριῶδες ἀποστρεφόμενος, τὸ δὲ φιλάνθρωπον, ὡς θεοείκελον ἐνδεικνύμενος.

41 Ἴσως πρός τε φίλους καὶ ἐχθροὺς ποιοῦ τὰς κρίσεις. μήτε τοῖς εὐνοοῦσι χαριζόμενος διὰ τὴν εὔνοιαν, μήτε τοῖς δυσμενέσιν ἀνθιστάμενος δι' ἀπέχθειαν. ἐπειδὴ τῆς αὐτῆς ἐστὶν ἀτοπίας, καὶ δικαιοῦν τὸν ἄδικον εἰ καὶ φίλος ὑπάρχει, καὶ ἀδικεῖν τὸν δίκαιον, εἰ καὶ ἐχθρὸς τυγχάνει. τὸ γὰρ κακὸν ἐν ἀμφοτέροις ὅμοιον, κἂν ἐν τοῖς ἐναντίοις εὑρίσκηται.

42 Νουνεχῶς ἀκροᾶσθαι δεῖ, τοὺς τῶν πραγμάτων κριτάς. δυσθήρατος γάρ ἐστιν ἡ τοῦ δικαίου εὕρεσις, ῥαδίως ἐκφεύγουσα τοὺς μὴ λίαν προσέχοντας. ἂν δὲ καὶ τὴν τῶν λεγόντων ἀφέντες δεινότητα, καὶ τὴν τῶν λεγομένων παρέντες πιθανότητα, εἰς τὸ βάθος τῶν νοημάτων ἑαυτοὺς ἐμβάλλωσιν, οὕτως ἀνιμήσονται τὸ παρ' αὐτῶν ζητούμενον, καὶ διπλῆν ἁμαρτίαν ἐκφεύξονται. μήτε αὐτοὶ τὸ καλὸν προδιδόντες, μήτε ἄλλοις τοῦτο

δρᾶν

atitudinis.q̃ uero nũc circa nos apparẽt, tanq̃ ni/hil ad nos pertinentia, ne nos nimium allectent.

39 Da operã ut eos splẽdidiorib⁹ demerearis remu nerationib⁹, q cũ bñuolẽtia capessunt, q̃ mãdãt abs te. hoc enim pacto & bonorum augebis alacritatem, & malos docebis ut dediscant malitiam. eisdem eñ censeri dignos, qui nõ eadẽ faciunt, nimis nefarium est.

40 Preciosissimũ omniũ est Imperium. tunc uero uel maxie huiuscemodi ẽ, quom hãc q circũdat⁹ ẽ ptãtẽ, nõ ad ptinacẽ & temerariã sæuitiã ppensus sit, sed ad æqtatẽ respiciat. iclemẽtiã, ut ferinã auersando. humanitatem, ut deo similem præ se ferendo.

41 Aeq̃ lãce tã ad amicos, q̃ ad inimicos uergẽs iu dicãdi mun⁹ obito, neq; bñ sentiẽtib⁹ de te gratifi cans ob bñuolẽtiã, neq; maleuolis resistẽs ppt̃ ini micitias. qm̃ eiusdẽ est absurditatis, & ẽm iniqua petẽtẽ dare litẽ, & si sit amic⁹, & iiuriã iusto iferre, & si sit inimicus. malum enim utrobiq; simile est, tametsi in contrarijs inueniatur.

42 Intenta mente auscultare debent rerum iudi/ces. difficilis nãq; captu est iusti inuentio, faci/leq; effugere solet nõ admodũ attendenteis. qđ si prætermissa dicentium eloquentia, dicto/rũq; neglecta uerisimilitudine, ad penitissimã intẽtio nũ pfunditatẽ penetrauerit. sic demũ hauriẽt, qđ ab ipsis queritur, geminiq; insontes erunt delicti. neq; ipsi honestum prodendo, neq; alijs id

 ut cõmittant

δρᾶν συγχωροῦντες.

43 Ἰσάριθμα τοῖς ἄστροις ἂν κτήσῃ τὰ κατορθώματα, οὐδέ ποτε νικήσεις τὴν τοῦ θεοῦ ἀγαθότητα. ὅσα γὰρ ἄν τις προσενέγκῃ θεῷ, ἐκ τῶν αὐτοῦ, τὰ αὐτοῦ προσφέρει αὐτῷ. καὶ ὡς οὐκ ἔστιν ὑπερβῆναι τὴν ἰδίαν ἐν τῷ ἡλίῳ σκιάν, προλαμβάνουσαν ἀεὶ καὶ τὸν λίαν ἐπειγόμενον, οὕτως οὐδὲ τὴν ἀνυπέρβλητον τοῦ θεοῦ χρηστότητα, ταῖς εὐποιΐαις ὑπερβήσονται ἄνθρωποι.

44 Ἀδαπάνητός ἐστι τῆς εὐποιΐας ὁ πλοῦτος. ἐν τῷ διδόναι γὰρ λαμβάνεται, καὶ ἐν τῷ σκορπίζειν συνάγεται. τοῦτον ἔχων ἐν τῇ ψυχῇ σου πλουσιόδωρε βασιλεῦ, δίδου πᾶσι δαψιλῶς τοῖς αἰτοῦσι παρὰ σοῦ. ἀπειροπλασίους γὰρ ἕξεις τὰς ὑπὲρ τούτων ἀμοιβάς, ὅταν ἔλθῃ ὁ καιρὸς τῆς τῶν ἔργων ἀντιδόσεως.

45 Νεύματι θεοῦ τὴν βασιλείαν λαβών, μίμησαι αὐτὸν δι' ἔργων ἀγαθῶν. ὅτι τῶν εὖ ποιεῖν δυναμένων ἐγγύς, ἀλλ' οὐ τῶν εὖ παθεῖν δεομένων. τὸ γὰρ ἕτοιμον τῆς τῶν χρημάτων δαψιλείας, ἀνεμπόδιστόν ἐστι πρὸς τὰς τῶν πενήτων εὐποιΐας.

46 Ὥσπερ ὀφθαλμὸς ἐμπέφυκε σώματι, οὕτω βασιλεὺς τῷ κόσμῳ ἐνήρμοσαι, ὑπὸ τοῦ θεοῦ δεδομένος εἰς συνεργίαν τῶν συμφερόντων. χρὴ οὖν αὐτόν, ὡς οἰκείων μελῶν, οὕτω πάντων ἀνθρώπων προνοεῖν, ἵνα προκόπτωσιν ἐν καλοῖς, καὶ μὴ προσκόπτωσιν ἐν κακοῖς.

47 Ἀσφαλεστάτην ἡγοῦ τῆς σωτηρίας σου φυλακήν, τὸ μηδέ ποτέ τινα τῶν ὑπηκόων ἀδικεῖν. ὁ γάρ τινα μὴ ἀδικῶν, οὐχ ὑφορᾶται τινά. εἰ δὲ τὸ μὴ ἀδικεῖν ἀσφάλειαν

ut committant concedendo.

Aeq̄lia numero ſyderib⁹ & ſi ædideris bona ope ra, non tamen ob id ſuperabis dei bonitatē. quæcunq; enim quiſpiam obtulerit deo, ſua ipſi offeret ex ſuis, & ſicuti trāſilire uł āñire nulli datur, ſuam in ſole umbrā, præuenientē ſemper, uel nimis properantem, ita inſuperabilem dei bonitatem, nulli bonis operibus homines excedent. 43

Inexhauſtæ ſunt beneficentiæ opes. nam largiendo acquiruntur, & diſſipando colligunť. has tuo inſitas aīo hñs municficētiſſime Imperator, largire om̄ibus affatim petētib⁹ abs te. infiniticuplas eī ꝑ his habebis remũeratiões, quom tempus reddendi uicem uenerit. 44

Nutu dei regnum adeptus, imitare eum bonis opib⁹. qa inť eorũ numerũ nat⁹ es, bñficio q afficere poſſunt, nõ qui affici poſtulant. paratæ em̄ rerũ copiæ nullũ impedimentũ eſſe poteſt, quo minus conferantur in pauperes beneficia. 45

Sicut oculus innatus eſt corpori, ita Imperator mundo adaptatus eſt, à deo datus ꝑ adminiſtratiõe eorũ q̄ uſui ſũt. opꝫtet igiť eũ oĩbus hoĩbus quaſi proprijs membris proſpicere, ut proficiant in bonis, neu malorũ offenſaculo illidantur. 46

Tutiſſimam arbitrare ſalutis tuæ cuſtodiam. nulla quenq; ex ſubditis afficere iniuria. qui enim offēdit neminē, ſuſpitiõi hꝫ neminē. ꝙ ſi nllā quēq; 47

 afficere in-

λείαν προξενεῖ, τὸ εὐεργετεῖν πολλῷ πλέον. τὸ ἀσφα-
λὲς γὰρ δίδωσι, καὶ τὸ προσφιλὲς οὐ προδίδωσι.

48 Γίνου τοῖς ὑπηκόοις εὐσεβέστατε βασιλεῦ, καὶ φοβε-
ρὸς διὰ τὴν ὑπεροχὴν τῆς ἐξουσίας, καὶ ποθεινὸς διὰ
τὴν παροχὴν τῆς εὐποιΐας. μήτε τοῦ φόβου καταφρο-
νῶν διὰ τὸν πόθον, μήτε τοῦ πόθου παραμελῶν διὰ
τὸν φόβον. ἀλλὰ τὸ ἥμερον ἔχων ἀκαταφρόνητον, καὶ
τὸ εὐκαταφρόνητον ἔχων ἀνήμερον.

Ἃ τοῖς ὑπηκόοις νομοθετεῖς διὰ τῶν λόγων, ταῦτα
49 προλαβὼν ὑπέδειξας διὰ τῶν ἔργων. ἵνα τοῖς λόγοις
οἷς πείθεις, καὶ χρηστὸς συναγωνίζηται βίος. οὕτω γὰρ
εὐδόκιμον ἀποφανεῖς σου τὸ κράτος, καὶ λέγων πρακτι-
κῶς, καὶ πράττων λογικῶς.

Πλέον ἀγάπα, βασιλεῦ γαληνότατε, τοὺς λαμβά-
50 νειν παρὰ σοῦ χάριτας ἱκετεύοντας, ἢ τοὺς σπου-
δάζοντας δωρεάς σοι προσφέρειν. τοῖς μὲν γὰρ ὀφειλέ-
της ἀμοιβῆς καθίστασαι. οἱ δέ σοι, τὸν θεὸν ὀφειλέτην
ποιοῦσι τὸν οἰκειούμενον τὰ εἰς αὐτοὺς γινόμενα, καὶ
ἀμειβόμενον ἀγαθαῖς ἀντιδόσεσι τὴν φιλόθεον, καὶ φι-
λάνθρωπόν σου σκοπόν.

Ἡλίου μὲν ἔργον ἐστὶ, τὸ καταλάμπειν ταῖς ἀκτῖ-
51 σι τὴν κτίσιν. ἄνακτος δὲ ἀρετὴ, τὸ ἐλεεῖν τοὺς
δεομένους. κἀκείνου δὲ φανώτερος, ὁ εὐσεβὴς βα-
σιλεύς, ὁ μὲν γὰρ, ὑποχωρεῖ τῇ διαδοχῇ τῆς νυκ-
τός. ὁ δὲ, οὐ παραχωρεῖ τῇ συναρπαγῇ τῶν κακῶν,
ἀλλὰ τῷ φωτὶ τῆς ἀληθείας, ἐξελέγχει τὰ κρυπτὰ
τῆς ἀδικίας.

Τοὺς μὲν πρὸ σοῦ βασιλεῖς, ἡ ἀρχὴ κατεκόσμησε.
52 σὺ δὲ ταύτην κράτιστε, φαιδροτέραν ἐποίησας, ἡμερό-

τητι

afficere iiuria tutelã cõciliat,lõge bñficijs collatꝫ magis id pstabit.nã ut tutelã exhibet,ita charitatẽ nõ pdit.

Esto subditis pietissime Imperator,& formidabilis ob excellẽtiã potestatis, & amabilis ob largitionẽ beneficẽtiæ. neq formidinẽ cõtemnendo ppter amorẽ,nec item amorem negligens ob formidinẽ.sed tã mãsuetudinẽ p te ferẽs haud aspnabilẽ,q nimiã & aspnabilẽ familiaritatẽ imiti se. 48

Quæ subditꝫ uerbo qsi lege pscribis,hæc tu præueniẽs re ipa pstitisti,ut uerbis, quibꝰ psuades,integra quoq uita adstipulet.sic ei cõmẽdabile tuũ asseuerabis iperiũ, si & rõcineris non sine opere,& opereris non sine ratione.

Eos plus ama serenissime imperator,accipere abs te beneficia qui supplicant,q tibi qui cõtẽdunt offerre munera.his enim debitor referẽdi gratiã efficerꝫ,illi uero deũ dãt tibi uade,uẽdicãtẽ sibi,ptinereq ad se putãtẽ,qcũq ergo supplices cõtulerꝫ,& remunerãtẽ bonis retributionibus,tuã tã piã. quàm perhumanã intentionẽ. 49

Solis profecto partes sunt, illustrare radijs orbẽ. principis uero uirtus est egenorũ misereri. porro ijs clarior est Imperator,qui pius est.ille nanq cedit succedenti nocti. hic autem rapacitati prauorum nõ cõcedit idulget ue qcq,sed lumie ueritatꝫ,iniquitatis occulta coarguit. 50

Priores qdẽ te ipatores,principatꝰ adornauit.tu uero eũ pstãtissime,illustriorẽ reddidisti,mãsuetudine tem- 51

τητι κιρνῶν τῆς ἐξουσίας τὸν ὄγκον, καὶ χρηστότητι νικῶν τῶν προσιόντων σοι τὸν φόβον. ὅθεν τῷ λιμένι τῆς σῆς γαληνότητος, πάντες προσορμῶσιν οἱ ἐλέους δεόμενοι, καὶ τῶν κυμάτων τῆς πενίας ἀπαλλαττόμενοι, εὐχαριστηρίους ὕμνους σοι ἀναπέμπουσιν.

53 Ὅσον τῇ δυναστείᾳ πάντων ὑπερανέχεις, τοσοῦτον καὶ τοῖς ἔργοις ὑπερλάμπειν ἀγώνιζου. ἀναλογοῦσαν γὰρ τῷ μεγέθει τῆς δυνάμεως τὴν ἐργασίαν τῶν καλῶν ἀπαιτεῖσθαι προσδόκησον. ἵνα τοίνυν παρὰ θεοῦ ἀνακηρυχθῇς, μετὰ τοῦ στεφάνου τῆς ἀηττήτου βασιλείας, κτῆσαι καὶ τὸ στέμμα τῆς τῶν πενήτων εὐποιΐας.

54 Σκέπτου πρὶν ἐπιτάττειν ἃ θέλεις, ἵνα προστάττῃς ἐμφρόνως ἃ θέμις. εὐόλισθον γὰρ τὸ τῆς γλώττης ὄργανον, καὶ μέγιστον παρέχει τοῖς ἀμελοῦσι κίνδυνον. εἰ δὲ τὸν εὐσεβοῦς λογισμὸν ὡς μουσικὴν ἐπιστήσεις αὐτῷ, τὸ παναρμόνιον τῆς ἀρετῆς ἀνακρούσεται μέλος.

55 Ὀξὺν μὲν εἶναι χρὴ περὶ πάντα τὸν ἄνακτα, καὶ μάλιστα περὶ τὰς κρίσεις τῶν δυσχερῶν πραγμάτων. βραδὺν δὲ λίαν εἰς ὀργὴν ἐπιδείκνυσθαι. ἐπειδὴ γὰρ τὸ πάντη ἀόργητον εὐκαταφρόνητον, καὶ θυμούσθω μετρίως, ἢ μὴ θυμούσθω. τὸ μὲν, ἵνα τῶν φαύλων τὰς ὁρμὰς ἀναστέλλῃ. τὸ δὲ, ἵνα τὰς ἀφορμὰς τῶν χρηστῶν ἀνιχνεύῃ.

56 Ἐν τῷ ἀκριβεῖ τῆς καρδίας σου βουλευτηρίῳ, ἐπιμελῶς κατανόει τῶν συνόντων σοι τοὺς τρόπους. ἵνα γινώσκῃς ἀκριβῶς καὶ τοὺς ἐν ἀγάπῃ θεραπεύοντας, καὶ τοὺς ἐν ἀπάτῃ κολακεύοντας. πολλοὶ γὰρ εὐνοεῖν ὑποκρινόμενοι, μεγάλα τοὺς πιστεύοντας καταβλάπτουσι.

dine tẽperãs diluẽsq; austerã ptãtis molẽ, bonita/
teq; uincẽs adeũtiũ te formidinẽ. q̃propt̃ tuæ sere/
nitatis portum subeunt omnes, qui misericordia
indigent. fluctibusq; paupertatis libera/
ti, gratiarũ actores hymnos ad te missitant.

Quantũ potestate cæteris antecellis, tantum 53
factis etiã emicare ante alios enitere. p̱suasissimũ
enim habe eam abs te postulari hone/
storũ opationẽ, q̃ magnitudĩe uiriũ, pportiõe rñde
at. ut igit̃ à deo q̃si p p̄conẽ uictor declarer̃, coro/
na inuicti ĩperij tuo capiti ĩposita, coronã etiã ex
promerendis pauperibus acquirito.

Contemplator bene prius quàm mandes 54
q̃ fieri uelis. sic fiet ut sp̱ prudẽter iubeas q̃ fas ẽ. lu
bricũ ei ẽ ĩstrumẽtũ liguæ. maximũq; affert negli/
gẽtibꝰ p̱iculũ. q; si piũ itellectũ ueluti musicũ illi p̄fe
cer̃, oĩbꝰ harmoniæ nũer̃ cõcinatũ modulabit̃ me

Acutũ qdẽ eẽ optet p̄ncipẽ cũ ĩ alijs, tũ ul' (los. 55
maxime in afferẽdo de rebus difficillimis iudicio.
lentum autem ad irascendum. & quoniam
oĩmoda iræ absentia asp̱nabilis ẽ, & irascat̃ medio
criter, & non irascatur oportet. illud ut prauorum
impetũ comprimat, hoc ut propẽsiones bonorũ
peruestiget.

In exquisita tui cordis curia diligen/ 56
ter perspicito, conuersantiũ tecũ mores ut perno/
scas examussim, & quos charitas te colere cõpellit
& qui tibi p̱ fraudẽ adulant̃. pleriq; em̃ bñuolẽtiã
simulantes, magno credentibus detri/
mento sunt.

βλάπτουσι.

57 Λόγον ἀκούσας ὠφελῆσαι δυνάμενον, μὴ μόνον ἀκοῇ τοῦτον, ἀλλὰ καὶ πράξει διαδέχου. οὕτω γὰρ τὸ τοῦ βασιλέως ἀγλαΐζεται κράτος, ὅταν ἢ παρ' ἑαυτοῦ τὰ δέοντα συνορᾷ, ἢ παρ' ἄλλου εὑρεθέντα, μηδαμῶς παρορᾷ, ἀλλὰ μανθάνει μὲν ἀνεπαισχύντως, ἐπιτελεῖ δὲ ἀνυπερθέτως.

58 Ἀκρόπολις μὲν ἀπορθήτοις τείχεσιν ἠσφαλισμένη, καταφρονεῖ τῶν πολιορκούντων αὐτὴν πολεμίων. ἡ εὐσεβὴς δὲ βασιλεία ὑμῶν, ἐλεημοσύναις τετειχισμένη, καὶ προσευχαῖς περιπυργουμένη, ἀήττητος γίνεται τοῖς τῶν ἐχθρῶν βέλεσιν. ἀοίδιμα κατ' αὐτῶν ἐγείρουσα τρόπαια.

59 Χρῆσαι δεόντως τῇ κάτω βασιλείᾳ, ἵνα κλίμαξ σοι γένηται τῆς ἄνω εὐδοξίας. οἱ γὰρ ταύτην καλῶς διοικοῦντες, μετὰ ταύτης κἀκείνης ἀξιοῦνται. ταύτην δὲ διοικοῦσι καλῶς, οἱ πατρικὸν τοῖς ἀρχομένοις ἐπιδεικνύοντες πόθον, καὶ ἀρχικὸν παρ' αὐτῶν ἀντιλαμβάνοντες φόβον. ἀπειλαῖς μὲν, τὰ πταίσματα προαναστέλλοντες. τιμωρίαις δὲ πεῖραν αὐτοῖς οὐ προσάγοντες.

60 Ἱμάτιον ἀπαλαίωτόν ἐστι τὸ τῆς εὐποιΐας περιβόλαιον. καὶ ἀδιάφθορος στολὴ ἡ πρὸς τοὺς πένητας στοργή. δεῖ οὖν τὸν βουλόμενον εὐσεβῶς βασιλεύειν, τούτοις ἐνδύμασι τὴν ψυχὴν καλλωπίζειν. φιλοπτωχίας γὰρ ἠμφιεσμένος πορφύραν, καὶ οὐρανίου βασιλείας καταξιοῦται.

61 Σκῆπτρον βασιλείας παρὰ θεοῦ δεξάμενος, σκέπτου πῶς ἀρέσεις τῷ ταύτην σοι δεδωκότι. καὶ ὡς

πάντων

mento sunt.

Sermonē cū audis iuuare ualentē, ne aurib⁹ mō 57
uerum opere etiam excipito. sic enim
Impatoris exornat̄ decorat̄q; dn̄iū, quom uel ex
se cōsyderat quorū indiget usus, uel ab alio repta
non despicit, sed tum discit sine uerecūdia, tū exe/
quitur sine cunctatione.

Arx quidem indepopulabilibus muris muni/ 58
ta contemnit obsidenteis se hostes.
piū āt urm̄ ipiū quom & liberalitate erga miseros
ueluti muro cictū, & precū turrib⁹ corroboratū sit
inuictū, nullisq; hostiū telis puiū sit, p̄clara & cele/
bria contra eos erigens trophæa.

Vtere ut oportet regno hoc inferiore, ut scala 59
tibi fiat superioris claritatis. qui enim hanc re/
cte gubernāt, illa quoq; postmodū digni cēsent̄.
hanc autem recte gubernat, qui paternam subdi/
tis ostendūt charitatē, & principi debitū ab ipsis
recipiunt timorem. itaq; minis quidem uitia
compescent. supplicij autem sensum ipsis neu/
tiq; infligent.

Vestimētū inuetustabile est, beneficentiæ ami 60
ctus. & incorrupta stola est, charitas erga paupes.
eum igitur oportet qui pie regnare uult,
taliū īdumētorū pulchritudīe aīam exornare. amo
ris em̄ ī egenos, q indut⁹ ē purpurā, cælestis quoq;
regni compos efficitur.

Sceptrum imperij quom à deo susceperis, cogi 61
tato qb⁹ nā modis placebis, q eā tibi dedit, quóq;
omnibus

πάντων ἀνθρώπων ὑπ' αὐτοῦ προτιμηθεὶς, πλέον πάντων ἐπείγου καταγεραίρειν αὐτόν. τοῦτο δὲ γέρας ἡγεῖται μέγιστον, ἂν ὡς αὐτὸν τοὺς ὑπ' αὐτοῦ διαπλασθέντας ὁρᾷς, καὶ ὡς χρεῶν καταβολὴν τὰς εὐποιΐας πληροῖς.

62 Τρέχειν μὲν εἰς τὴν ἄνω βοήθειαν πᾶς ἄνθρωπος ὀφείλει, ὁ σωτηρίας γλιχόμενος. ὁ βασιλεὺς δὲ πρὸ πάντων, ὡς μεριμνῶν ὑπὲρ πάντων. ὑπὸ τοῦ θεοῦ γὰρ φυλαττόμενος, καὶ τοὺς πολεμίους καταγωνίζεται γενναίως, καὶ τοὺς οἰκείους κατασφαλίζεται σπουδαίως.

63 Ο μὲν θεὸς, οὐδενὸς δεῖται. ὁ βασιλεὺς δὲ, μόνου θεοῦ. μιμοῦ τοίνυν τὸν οὐδενὸς δεόμενον. καὶ δαψιλεύου τοῖς αἰτοῦσι τὸν ἔλεον, μὴ ἀκριβολογούμενος περὶ τοὺς σοὺς οἰκέτας, ἀλλὰ πᾶσι παρέχων τὰς πρὸς τὸ ζῆν αἰτήσεις. πολὺ γὰρ κρεῖττόν ἐστι διὰ τοὺς ἀξίους ἐλεεῖν καὶ τοὺς ἀναξίους, ἢ τοὺς ἀξίους ἀποστερεῖν διὰ τοὺς ἀναξίους.

64 Συγγνώμην αἰτούμενος ἁμαρτημάτων, συγγίνωσκε καὶ αὐτὸς τοῖς εἰς σὲ πλημμελοῦσιν, ὅτι ἀφέσει ἀντιδίδοται ἄφεσις. καὶ τῇ πρὸς τοὺς ὁμοδούλους ἡμῶν καταλλαγῇ, ἡ πρὸς θεὸν φιλία καὶ οἰκείωσις.

65 Δεῖ τὸν ἀμέμπτως ἀνάσσειν ἐσπουδακότα, καὶ τὰς τῶν ἔξωθεν ἀδοξίας φυλάττεσθαι, καὶ ἑαυτὸν πρὸ ἐκείνων αἰσχύνεσθαι, ἵνα καὶ τοῦ φανερῶς ἁμαρτάνειν δι' ἐκείνους ἀπέχηται, καὶ τοῦ κατ' ἰδίαν πλημμελεῖν ὑφ' ἑαυτοῦ κωλύηται. εἰ γὰρ οἱ ὑπήκοοι αἰδοῦς ἄξιοι φαίνονται, πολλῷ πλέον ὁ βασιλεὺς ἄξιος ταύτης γίνεται.

67 Ἰδιώτου μὲν εἶναι κακίαν φημὶ, τὸ πράττειν φαῦλα

καὶ

omnibus hoībus ab eo sis prælatus, magis omni/
b⁹ eũ honestare festīa. porro id ipse honestamētũ
arbitratur maximum, si quasi te fa/
ctos à se tuearis, atq; ut debiti exolutionē, bn̄faciē
di munus adimpleas.

Recurrere ad supernũ auxiliũ cũ homo quiuis 62
debet, salutem qui expetat, tum ante
omneis Imperator utpote q ꝓ oībus sollicit⁹ est.
quom em̄ à deo custodiat̄, tā hostes generosa ma
nu debellat, quàm suos sedulo cōmunit.

Deus nulla re indiget. Imperator solo de/ 63
o. imitare igit̄ nullius indigũ, petētibusq; fac ube/
rē misc̄d'iæ copiā, n̄ exacta & ad uiuũ resecc̄āte rē
rōne īpēsarũ tuũ erga famulatũ utēs. sed oīm de su
stinēda uita petitionib⁹ satisfaciēs. lōge eī sati⁹ ē me
rito dignorũ etiā indignis misereri, q̄ īdignorũ ui/
tio dignos ijs defraudare quæ merentur.

Veniā quom delictorũ tuorũ petas, ipse quoq; 64
te offendentibus ignosce. quoniā remissioni retri
buitur remissio, nostræq; cũ cōseruis nostris recō/
ciliationi, dei amicitia & familiaritas.

Qui inculpabiliter principem agere studet, 65
cũ notas cauere debet, q̄ forinsecus inurunt̄, tũ se
ip̄m an̄ alios uerecũdari, ut & apte delinq̄re abs̄ti/
neat ꝓpt̄ alios, & à seipso cohibeat̄, quo min⁹ p̄ua
ta seorsũ flagitia cōmittat. si em̄ ex subditis sunt, q̄
reuerētia digni habent̄, multo magis ea dign⁹ Im
perator efficitur.

Priuati uitium esse assero, patrare praua 66

z suppliciòq;

καὶ κολάσεως ἄξια. ἄρχοντος δὲ πονηρίαν, τὸ μὴ ποιεῖν τὰ καλὰ καὶ σωτηρίας πρόξενα. οὐ γὰρ ἡ τῶν κακῶν ἀποχὴ δικαιοῖ τὸν κρατοῦντα, ἀλλ' ἡ τῶν καλῶν παροχὴ, στεφανοῖ τὸν τοιοῦτον. μὴ μόνον τοίνυν πονηρίας ἀπέχεσθαι λογιζέσθω, ἀλλὰ καὶ δικαιοσύνης ἀντέχεσθαι σπουδαζέτω.

67 Ἀξιωμάτων λαμπρότητας οὐ δυσωπεῖται ὁ θάνατος. κατὰ πάντων γὰρ ἐπιβάλλει τοὺς παμφάγους αὐτοῦ ὀδόντας. οὐκοῦν πρὸ τῆς ἐκείνου ἀπαραιτήτου παρουσίας, μεταθῶμεν εἰς οὐρανὸν τὴν τῶν χρημάτων περιουσίαν. οὐδεὶς γὰρ ἃ ἐν κόσμῳ συνάγει, ἐκεῖσε ἀποδημήσας ἀπάγει, ἀλλὰ πάντα καταλιπὼν ἐπὶ γῆς, γυμνὸς λογοθετεῖται τὸν βίον αὐτοῦ.

68 Κύριος μὲν πάντων ἐστὶν ὁ βασιλεύς. δοῦλος δὲ μετὰ πάντων ὑπάρχει θεοῦ. τότε δὲ μάλιστα κληθήσεται κύριος, ὅταν αὐτὸς ἑαυτοῦ δεσπόζῃ, καὶ ταῖς ἀτόποις ἡδοναῖς μὴ δουλεύῃ, ἀλλὰ σύμμαχον ἔχων τὸν εὐσεβῆ λογισμὸν, τὸν ἀήττητον αὐτοκράτορα τῶν ἀλόγων παθῶν, τοὺς πανδαμάτορας ἔρωτας τῇ πανοπλίᾳ τῆς σωφροσύνης καταγωνίζεται.

69 Ὃν τρόπον αἱ σκιαὶ τοῖς σώμασιν ἕπονται, οὕτως αἱ ἁμαρτίαι ταῖς ψυχαῖς ἀκολουθοῦσιν, ἐναργῶς τὰς πράξεις διεικονίζουσαι. διατοῦτο οὐκ ἔστιν ἐν τῇ κρίσει ἀρνήσασθαι. αὐτὰ γὰρ ἑκάστου καταμαρτυρήσει τὰ πράγματα, οὐ φωνὴν ἀφιέντα, ἀλλὰ τοιαῦτα φανέντα, οἷα παρ' ἡμῶν ἐπράχθησαν.

70 Νηὸς ποντοπορούσης μιμεῖται διάβασιν, ἡ βραχυτελὴς τοῦ παρόντος βίου κατάστασις, ἡμᾶς τοὺς αὐτῆς πλωτῆρας λανθάνουσα, καὶ κατὰ μικρὸν προσάγουσα

ſuppliciócꝫ digna, principis uero culpam non fa-
cere,quæ honeſta ſũt,ſalutẽcꝫ pariũt. necꝫ eñ ma/
lorũ abſtinentia iuſtificat potentẽ,ſed bonorum
æditio coronat eundẽ.ne igitur malitia dun/
taxat abſtinere cogitet,ſed iuſtitiam etiam ca/
peſcere contendat.

Dignitatum ſplendores mors haud reformi/ 67
dat.omnibus enim uoraces ſu/
os dentes infligit. ergo ante illius ineluctabilẽ ad/
uentum,opum copiam tranſportemus in cæ/
lum.nemo enim quæ colligit in mundo,illuc pro/
fectus abducit,ſed omnibus in terra
derelictis, nudus de uita ſua reddit rationem.

Imperator ut eſt omnium dominus,ita 68
cũ omnibus dei ſeruus exiſtit.tũ igit̃ demũ uoca/
bitur dñs,quom ipſe ſibi dñari, nec illicitis uolu/
ptatibus famulari patietur.tum adiutricem piam
rationẽ aſſumẽs,inuictã ſcilicet impatricẽ animi ꝑ
turbationũ rõnis exptiũ,idomitas cupiditates ar/
matura caſtimoniæ debellabit.

Quemadmodũ umbræ corpora ſectantur, ſic 69
animas flagitia comitantur euidenti effigie
actiones exprimentia. ideo non datur in iudicio
negare. ipſa enim uniuſcuiuſcꝫ opera
obteſtabũt,haud ſanè uocẽ emittẽdo,ſed talia ꝑ ſe
ſus ſeſe repſentando,qualia iã à nobis patrata ſint.

Nauis per mare cõmeãtis imitat̃ tranſitũ cõpẽ/ 70
dioſa præſentis uitæ conditio,qua ſane nos
nautas fallẽs ſuos, & pedetẽtim cunctanti raptãs

 curſu,

δρόμον, καὶ πρὸς ἴδιον ἑκάστου παραπέμπουσα τέλος. εἰ τοίνυν ταῦτα οὕτως ἔχει, παραδράμωμεν τὰ παρατρέχοντα τοῦ κόσμου πράγματα, καὶ προσδράμωμεν τοῖς εἰς αἰῶνας τῶν αἰώνων μένουσιν.

71 Ὁ σοβαρὸς καὶ ὑπέροφρυς ἄνθρωπος, μὴ ὡς ταῦρος ὑψίκερως ἐπαιρέσθω, ἀλλ' ἐννοείτω τῆς σαρκὸς τὴν ὑπόστασιν, καὶ παυέτω τῆς καρδίας τὴν ἔπαρσιν. εἰ γὰρ καὶ γέγονεν ἄρχων ἐπὶ γῆς, μὴ ἀγνοείτω ὑπάρχων ἐκ τῆς γῆς. ἀπὸ χοὸς ἐπὶ θρόνον ἀναβαίνων, καὶ εἰς αὐτὴν μετὰ χρόνον καταβαίνων.

72 Σπούδαζε διαπαντὸς ἀήττητε βασιλεῦ, καὶ ὥσπερ οἱ τὰς κλίμακας ἀναβαίνειν ἀρξάμενοι, οὐ πρότερον ἵστανται τῆς ἐπὶ τὰ ἄνω φορᾶς πρὶν ἂν τῆς ἄκρας ἐφίκωνται βαθμίδος, οὕτω καὶ αὐτὸς ἔχου τῆς τῶν καλῶν ἀναβάσεως, ὅπως ἂν καὶ τῆς ἄνω βασιλείας ἀπολαύσαις, ἣν σοὶ παράσχοι Χριστὸς, μετὰ τῆς ὁμοζύγου, ὁ βασιλεὺς τῶν βασιλευόντων, καὶ βασιλευομένων εἰς τοὺς αἰῶνας, ἀμήν.

ΤΕΛΟΣ

ἐκθέσεως παραινετικῆς Ἀγαπητοῦ
τοῦ διακόνου, πρὸς Ἰουστινια-
νὸν τὸν καίσαρα.
ἥτις παρ' Ἕλλη
σι, βα
σιλικὰ
ὀνομάζεται σχέδη.

cursu, tandem ad suum cuiusque exitum perducit. si igitur hæc ita se habent, prætercurramus prætercurrentia mundi negocia, adcurramusque his quæ ad sæcula sæculorum permanent.

Fastosus & superciliosus homo, ne ut taurus alticornis eleuetur, sed animaduertens carnis subsistentiam, sedare debet cordis tumorem. nam & si factus est princeps in terra, ne tamen ignoret sese ortum ex terra. quom ex puluere ad solium conscendere, atque in puluerem tandem descendere possit. 71

Studeto semper inuictissime Imperator. & sicuti scalas qui scandunt, non prius desistunt, aut ad superiora ferri desinunt, quam ad supremum perueniant gradum, ita tu quoque iugiter honestorum ascensum continuato. sic fiet ut cælestis quoque regni fructum aliquando percipias, quod utinam & tibi tribuat, & coniugi Christus Rex omnium, & qui regnant, & qui regnanti in sæcula. Amen. 72

F I N I S

expositionis admonitoriæ Agapeti diaconi, ad Iustinianum Cæsarem, quæ apud Græcos Regia scheda nominatur.

ΙΠΠΟΚΡΑΤΟΥΣ ΟΡΚΟΣ.

Ὄμνυμι Ἀπόλλωνα ἰητρὸν, καὶ Ἀσκληπιὸν, καὶ ὑγείην, καὶ Πανάκειαν, καὶ θεοὺς πάντας τε καὶ πάσας ἵστορας ποιεύμενος, ἐπιτελὲς ποιήσειν κατὰ δύναμιν καὶ κρίσιν ἐμὸν ὅρκον τόνδε, καὶ ξυγγραφὴν τήνδε, ἡγήσασθαι δὲ τὸν διδάξαντα με τὴν τέχνην ταύτην ἴσα καὶ γενέτῃσι ἐμοῖσι, καὶ βίου κοινώσασθαι, καὶ χρεῶν χρηΐζοντι μετάδοσιν ποιήσασθαι, καὶ γένος τὸ ἐξ ἑωυτέου ἀδελφοῖς ἴσον ἐπικρινέειν ἄρρεσι, καὶ διδάξειν τὴν τέχνην ταύτην ἢν χρηΐζωσι ἄνευ μισθοῦ καὶ ξυγγραφῆς, παραγγελίης τε, καὶ ἀκροήσιος, καὶ τῆς λοιπῆς ἁπάσης μαθήσιος μετάδοσιν ποιήσασθαι υἱοῖσί τε ἐμοῖσι καὶ τοῖς τοῦ ἐμὲ διδάξαντος, καὶ μαθηταῖς συγγεγραμμένοις τε καὶ ὡρκισμένοις νόμῳ ἰητρικῷ, ἄλλῳ δὲ οὐδενί. Διαιτήμασί τε χρήσομαι ἐπ' ὠφελείῃ καμνόντων κατὰ δύναμιν καὶ κρίσιν ἐμὴν, ἐπὶ δηλήσει δὲ καὶ ἀδικίῃ εἴρξειν. Οὐ δώσω δὲ οὐδενὶ φάρμακον αἰτηθεὶς θανάσιμον. οὐδὲ ὑφηγήσομαι συμβουλίην τοιήνδε. Ὁμοίως δὲ οὐδὲ γυναικὶ πεσσὸν φθόριον δώσω. ἁγνῶς δὲ καὶ ὁσίως διατηρήσω βίον τὸν ἐμὸν καὶ τέχνην τὴν ἐμήν. Οὐ τεμέω δὲ οὐδὲ μὴν λιθιῶντας. ἐκχωρήσω δὲ ἐργάτῃσιν ἀνδράσι πρήξιος τῆσδε. Εἰς οἰκίας δὲ ὁκόσας ἂν ἐσίω, ἐσελεύσομαι ἐπ' ὠφελείῃ καμνόντων, ἐκτὸς ἐὼν πάσης ἀδικίης ἑκουσίης, καὶ φθορίης τῆς τε ἄλλης, καὶ ἀφροδισίων ἔργων. Ἐπί τε γυναικείων σωμάτων καὶ ἀνδρείων ἐλευθέρων, τε καὶ δούλων. ἃ δ' ἂν ἐν θεραπείῃ ἢ ἴδω ἢ ἀκούσω ἢ καὶ ἄνευ θεραπηίης κατὰ βίον ἀνθρώπων, ἃ μὴ χρή ποτε ἐκλαλέεσθαι ἔξω, σιγήσομαι, ἄῤῥητα ἡγεύμενος εἶναι τὰ τοιαῦτα. ὅρκον μὲν οὖν μοι τόνδε ἐπιτελέα ποιέοντι καὶ μὴ ξυγχέοντι, εἴη ἐπαύρασθαι καὶ βίου καὶ τέχνης δοξαζομένῳ παρὰ πᾶσιν ἀνθρώποις εἰς τὸν αἰεὶ χρόνον. παραβαίνοντι δὲ καὶ ἐπιορκοῦντι τἀναντία τουτέων.

ΤΕΛΟΣ.

Hippocratis iusiurandũ, Nic. Perotto interpte.

TESTOR Apollinẽ medicũ, & Æsculapiũ Hygiãq; & Panaceã Æsculapij filios, & deos ac deas omẽis me quãtũ ĩ me erit, & quãtũ ĩgeniũ meũ ualebit, hæc oĩa obseruaturũ q̃ hoc iureiurãdo, atq; ijs tabellis cõtinent̃, Tributurũ me p̃ceptori meo à q̃ hãc artẽ edoctus sũ, nõ min⁹q̃ parẽti, à q̃ sũ genit⁹, Vitã cũ eo cõicaturũ, Res omẽis q̃s illi necessarias eẽ ĩtelligã, p uirib⁹ meis ministraturũ, Progeniẽ ei⁹ fratrũ loco habiturũ, Hãc artẽ sine mercede & sine pactiõib⁹ edocturũ, Præcepta oĩa libere & fidelit̃ traditurũ meis & p̃ceptoꝝ mei liberis, cæterisq; discipul', q se legib⁹ medicinæ astrinxerit, atq; iurati fuerĩt, alij p̃terea nemini, In curãdis ægrotis p uirib⁹ & p ingenio meo reb⁹ necessarijs usurũ, Nemini ægritudinẽ dilaturũ, Nihil p iniuriã facturũ, Rogatũ letale uenenũ nemini daturũ, neq; id cuiq; cõsultuꝝ, Neq; mulieri p̃gnãti ad ĩterficiẽdũ cõceptũ fœtũ potionẽ porrecturũ, Vitã meã atq; artẽ meã purã atq; ĩtegrã ſuatuꝝ, Laborãteis lapillo haudq̃q; excisurũ, s; expt̃ꝭ hui⁹ artꝭ h̃ negociũ pmissurũ, Quãcũq; domũ ĩgressus fuero, dũtaxat liberãdis ægrotꝭ opã daturũ, Oẽ; ĩiuriã, oẽ; corruptelã, oẽ gñs t̃pitudĩs, res ẽt uenereas spõte mea euitaturũ, Siue muliebria corpa curauero, siue uirilia siue hoĩs liberi, siue serui, q̃ int̃ curãdũ ul' uidero ul' audiero, ut̃ ẽt extra curã ĩ uita hoĩm cognouero, q̃ reticẽda eẽ ĩtelligã, nemini apturũ, s; ĩtemeratã taciturnitatẽ seruaturũ. Præsẽs igit̃ iusiurãdũ ĩtegre atq; ĩcorrupte ſuãti mihi oĩa tã ĩ uita q̃ ĩ arte mea psp̃era feliciaq; succedãt, & glia ĩ ætñũ pata sit, trãsgrediẽti ṽo atq; piuro cõtraria oĩa eueniãt. Finis.

APVD IOANNEM FROBENIVM
IN INCLYTA GERMANI/
AE BASILEA. MENSE
IANVARIO. ANNO
M. D. XVIII.

GALEO-
MYO-MACHIA,

Hoc est, Felium &
Murium pu-
gna.

Tragœdia Græca.

APVD INCLY-
TAM GER-
MANIAE
BASILEAM.

IO. FROBENIVS STVDIOSIS S.D.

AVLVS Gellius amœnissimus autor in noctib⁹ suis illis Atticis, quas uerius luces quis dicat, ut quibus neq; luculẽtius quicq̃; sit uel micãtius, ex opere Varronis ænigma de Termino deo proposuit, nec soluit, ut legẽtiũ cõiecturas acueret. Nos itidẽ qui uobis cõplusculos libellos dudum typis nostris excudimus, Græcos, sed quibus latina cõiuncta fuerit interpretatio, nunc hanc Tragœdiã, quã γαλεωμυομαχίαν autor inscripsit, sine tralatiõe nudã uobis exhibemus, ut profectus uestri periculũ aliquando facere possitis, & (quod aiunt) sine cortice nare discatis. Equidẽ si pueros iam grandescenteis alienorũ adminiculorũ pudet, sit certe parũ decorũ, eos qui in studijs aliquousq; progressi sunt, alieno semper affixos esse cõmentario. Conferẽdus est primo discentiũ animus ad certũ præscriptũ & quasi cogẽdus, post in literis audacter uersandum. Bene Valete, καὶ τὴν τῆς ὑμῶν προκοπῆς πεῖραν ἐν ταύτῃ τῇ τραγῳδίᾳ λάβετε. Basileæ. XV. Calend. Februar. An. M.D.XVIII.

ΑΡΙΣΤΟΒΟΥΛΟΣ ἈΠΟΣΤΟΛΙΟΣ ΙΕΡΟΔΙΑΚΟΝΟΣ ΤΟΙΣ ΕΝΤΕΥΞΟΜΕΝΟΙΣ ΧΑΙΡΕΙΝ.

Ὅμηρος μὲν, ὁ τῶν ποιητῶν γονιμώτατος, τῶν τοῦ Χίου παίδων ἑαυτῷ παραπεθέντων παιδεύεσθαι, βατραχομυομαχίαν τε καὶ ἐπικιχλίδας, καὶ θάπερ ἡρόδοτος ἱστορεῖ, καὶ ἄλλα, ὅσα παιγνίων ἀνάμεσα, τοῖς τε παισὶν ἐκείνου, καὶ τοῖς ἐπιγιγνομένοις χαριζόμενος, συνετίθετο, ἵνα τῶν μαθημάτων ἀρχόμενοι, τούτων ἥδιον ἀκροῶνται, καὶ μὴ τῶν τὰ παίδων ὦτα διακναίειν φιλούντων. τῶν μεταγενεστέρων δὲ τίς τὸν ποιητὴν ἀπομιμεῖσθαι βουλόμενος, πόλεμόν τινα γαλῆς πλασάμενος καὶ μυῶν, εἰς κωμωδίας τάξιν παρήγαγε, μέτρῳ ἰαμβείῳ χρησάμενος. τούτου δέ μοι ταῖς χερσὶν ἐμπεσόντος, ἔδοξεν ἅμα μὲν τοῖς φιλομαθέσι τῶν νέων ἔργον ἀπεργάσασθαι καταθύμιον, εἰ τοῦτον ὥσπερ τινὰ νέαν ἀοιδὴν τυπώσαντες ἀποπέμψομεν, ἅμα δὲ καὶ οἷόν τινα κήρυκα προεκπέμψαι τῆς οὐ μετ' οὐ πολὺ τυπωθησομένης ἰωνιᾶς, ἐφ' ἣν πολλὴν σπουδὴν ὁ ἐμὸς πατὴρ κατεβάλετο. τὰς γὰρ διατριβὰς ἐν ῥώμῃ πάλαι ποιούμενος, γασπάρει τῷ αἰδεσιμωτάτῳ ἐπισκόπῳ, τὴν ὅσμου συναγωγὴν παροιμιῶν συνθεῖναι ὑπέσχετο. ἀρξάμενος δὲ τῶν παροιμιῶν, συνυπεμνήσθη καὶ γνωμῶν, ἀποφθεγμάτων τε καὶ ὑποθηκῶν ἀρχαιοτάτων καὶ σοφωτάτων ἀνδρῶν. ἀδελφὰ γὰρ ἀλλήλοις εἰσὶ, παροιμίαι, καὶ γνῶμαι, καὶ ὑποθῆκαι, καὶ

ἀποφθέγματα. νομίζω δὲ τὸ βιβλίον τοῖς φιλομαθέσι τῶν νέων, ὅτι πλείστην παρέξειν γε τὴν ὠφέλειαν. ἃ γοῦν ἂν διὰ πολλῆς σπουδῆς τε καὶ ἀναγνώσεως ἠρανίσαντο, εἴγε τῶν βιβλίων ηὐπόρησαν, ταῦτάγε πάντα ἐκεῖσε συνηγμένα, καθάπερ ἐν Ἰωνιᾷ ταῖς μελίσσαις τὰ ἄνθη, ἔξεσται τοῖς πᾶσιν ἀνιδρωτὶ ἀποδρέπεσθαι.

τὴν μὲν οὖν γαλεομυομαχίαν, ἣν ὁ συνθείς, ὅς τις ἂν ἦν, καλῶς πάνυ καὶ ἀστείως συνέθετο, ταννῦν τοῖς φιλομαθέσιν ἐκπέμπομεν. οὐ μετὰ πολὺ δὲ καὶ τὴν Ἰωνιὰν ἐκδώσομεν ἐντυπώσαντες. παρ᾽ ἧς οὐχ ὅπως εὐφροσύνην, ἀλλὰ καὶ μεγίστην ὠφέλειαν οἱ σπουδαῖοι καρπώσονται.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΤΗΣ ΓΑΛΕΩ-ΜΥΟΜΑΧΙΑΣ.

Τοῦ μυῶν κυριεύοντος ἐν ὀπῇ τινὶ ζο-
φώδει καὶ κατεσκιασμένῃ προσμένον-
τος, κρείλλου κατωνομασμένου, καὶ
ὑπὸ γαλῆς τῇδε κἀκεῖσε δρομαίως περι-
βλεπούσης καὶ τὸν τῇδε συνήθως δρό-
μον ἀνιχνευομένης, ὁ κρεῖλλος μὴ φέρων ταύτης τὴν
διωκτικὴν περισκόπουσιν, ὑπὲρ τούτου ὁμαίμονι προσελ-
θὼν, ὃς τὴν τοῦ τυροκλόπου ἀξίαν αὐτῷ περιέφερε· ἐν
τούτῳ συμβούλῳ χρησάμενος, ᾧ τινι τρόπῳ ταύτην
καταπροπώσεται, πόλεμον ἄσπονδον κατ᾽ αὐτῆς δε-
δρακέναι μεμελετήκασι. καὶ πλείστων μυῶν ἀθροι-
σμὸν συνηθροικότες ἀμφότεροι, καὶ τοῦτον νενουθετη-
κότες, καὶ πάμπλεισα προεξάναντες, ἡβηδὸν παρευθὺ
πρὸς αὐτὴν ἀντεξήεσαν. καὶ δὴ προσκεκρουκότες ἑκάτεροι,
τὸν τοῦ κρείλλου υἱὸν ἡ γαλῆ κρατήσασα, καὶ τοῖς ὄνυξι ταύ-
της ἀγρίως σπαράξασα, παραυτίκα τὸν νεανίαν εἰσβέβρω-
κεν. ἄγγελος δὲ τῶν μυῶν καθεωρακὼς τὸ γινόμενον, εὐθέως
πρὸς τὰ δώματα τοῦ κρείλλου ὑπέστρεψε, μηνύσων αὐτῷ
τὸν τοῦ προσφιλεστάτου παιδὸς χαλεπώτατον θάνατον.
τούτων τοίνυν ἐπιπολὺ μαχομένων, ξύλον κατελθὸν σε-
σημμένον ἐξ ὑπερτάτης στέγης, τὰ νεῦρα τῆς γαλῆς κα-
τέθλασε· καὶ νικηταὶ τῆς μάχης οἱ μύες ὠράθησαν.

Τὰ τοῦ δράματος πρόσωπα.

Κρεῖλλος. Τυροκλόπος. Κῆρυξ. Χορὸς θεραπαινίδων. Ὁμόννετης κρείλλου. Ἄγγελος. Προλογίζει δὲ ὁ Κρεῖλλος.

Κρε. Ι τὴν τοσοῦτον ἀνδρικώτατοι χρόνον
μένοντες εἴσω τῶν ὀπῶν ἀεννάως,
δείμω σύνεσμεν καὶ φρίκῃ καὶ δειλίᾳ,
καὶ δυσμόρως διέμεν οἰκεῖον βίον.
μὴ δὲ προκύψαι τῶν ὀπῶν ἠρημένοι,
ἀλλ' οἰκτρότατοι καὶ φόβου πεπλησμένοι,
βίον σκοτεινὸν ἀθλίως μυωξίαις,
ζῶμεν καθάπερ οἱ πεφυλακισμένοι,
καὶ νύκτα τὸν σύμπαντα τοῦ χρόνου δρόμον
μακρὰν δοκοῦμεν καὶ σκιὰν τοῦ θανάτου,
ὡς οἱ ζοφώδεις κιμμέριοι τῷ λόγῳ,
οἱ ποντικῶν ἔχοντες ἀμβλυωπίαν,
ζόφωσιν ἐξάμενον εἶλκον τοῦ βίου.

Τυρ. κἂν μὴ θέλωμεν, ἐσμὲν ἐν μυωξίαις.
εἰ γὰρ προελθεῖν, ὡς λέγεις, θαρσαλέως
τολμήσομεν βαίνοντες ἀχέτῳ δρόμῳ,
τάχιστ' ἂν ἐμπέσοιμεν αἰπεῖ κινδύνῳ,
καὶ προυμμάτων ἴδοιμεν οἰκεῖον μόρον,
καὶ τὸν σκοτεινὸν ἀϊδωνέως τόπον,
λάβοιμεν ἀντίποινον ἀκρατωσύνης.

Κρεῖ. πῶς γοῦν παρεμπέσωμεν, ὡς φὴς, κινδύνῳ,
καὶ τὸν βίον βλέπωμεν ἀθλίῳ μόρῳ.

Τυρ. ληφθέντες εἴσω τῶν φρικωδῶν χειλέων,

τῆς ἅρπαγος, κρεῖττε, καὶ δολοπλόκου.
τίς ἐστιν αὕτη, μὴ φθονήσῃς τοῦ λέγειν, Κρεῖ.
οὐ γὰρ προχείρως τῶν σκοπῶν περιστρέφω.
ἣν γαλῆν ὠνόμασεν ἀνθρώπων γένος. Τυρο.
αὕτη γὰρ ἀεὶ χηραμὸν περιβλέπει,
καὶ μῦς ἐρευνᾷ. καὶ καθώσπερ οἱ κύνες
ἰχνηλατοῦσι τοὺς λαγωοὺς ποικίλως,
τὸν αὐτὸν αὕτη σκανδαλοπλόκως τρόπον
ἡμᾶς διιχνεῖ λυγγικὸν βλέπουσά τι.
οἶδ᾽ ἣν περ ἠρμήνευσας ἀκριβεστάτως. Κρεῖ.
καὶ γὰρ πρὸ καιροῦ τὴν ἐμὴν θυγατέρα,
λυχνογλύφην δὲ φημὶ τὴν περιλημένην,
οἰκτρῶς κατημάλαξε, φεῦ μοι προὐμμάτων.
κἀμοῦ τὸ τέκνον τὴν φίλην χορδοκόπον. Τυρο.
καὶ τὸν ποθεινὸν σιτοδάρπην καὶ φίλον,
εἰς ἐκδίκησιν, τῆς ἀδελφῆς ἢ ἐλθόντα.
τί γοῦν κατοκνήσαιμεν ὡς θηλυδρίαι Κρεῖ.
καὶ παρείδομεν τὸν φόνον τῶν φιλτάτων;
καὶ τί προσῆκον ἐργάσασθαι τυγχάνει. Τυρο.
εἰς ἀντάμυναν ἀπιδεῖν τῆς παμφάγου, Κρεῖ.
καὶ τῶν θανόντων ἐκδικῆσαι τὸν μόρον.
ποίῳ τρόπῳ κάτειπε σὺ σαφηνίσας. Τυρο.
Μόθον πρὸς αὐτὴν ἀτρόμως τετυχότες. Κρεῖ.

τυρ. Δέδοικα καὶ πέφρικα μὴ ἐσφαγμένοι
καὶ ἡμεῖς φανῶμεν καὶ καταβεβρωμένοι
καὶ κῦρμα γαλῆς φεῦ γενώμεθα ξένον.
κρε. Καὶ τοῦτο δ' ὢχ' ἕκητι τῶν τεθνηκότων.
καὶ γὰρ γινώσκεις τοὺς γραφεῖς αἰνουμένους
τῶν συγγενῶν ἕκητι καὶ τῶν γνωρίμων,
παίδων, ἀδελφῶν, γνωρίμων, φυτοσπόρων,
θανόντας ἀπλήρωτον ἕλκοντας κλέος.
τυρ. Ἴσημι πάντως. ἀλλὰ δεινὸν τυγχάνει
λιπεῖν τὸ λαμπρὸν στάδιον τῆς ἡμέρας.
καὶ τῷ σκοτεινῷ συγκαλυφθῆναι τάφῳ.
κρεῖ. Οὐκ οἶδας ἣν μέγιστον ἄρωμεν κράτος,
καὶ πικροτάτῳ τήνδε δώσομεν μόρῳ.
τυρ. Οτῳ τρόπῳ σύναιμε σαφήνιζέ μοι.
κρεῖ. Αὐτῇ μαχησμὸν συστάδην δεδρακότες
τυρ. Κρεῖττον μοι δοκεῖ συμβαλεῖν λαθριδίως.
κρεῖ. ποία δ' ὄνησις λάθρα τοῦ προσιέναι,
τυρ. Εἰ γὰρ προγνώσει τῷ δόλοις προσανέχειν
ὡς εἰς μαχησμὸν αἱρετὸν συνεστάναι
καὶ συμμάχων ὅμιλον εἰς αὐτὴν λάβῃ,
καὶ συμβαλοῦσα, τηνικαῦτα τὸ ξίφος
ἀρεῖ παραπαύσασα τὴν ἡμῶν ἴλην.
κρε. Καὶ ἡμεῖς κατ' ἴσον συμμάχων ὁμηγύρεις,

λάβωμεν

λάβωμεν εἰς ἄρηξιν ὡς εἰθισμένον.
Οὐκ οἶδα πῶς πρὶν συνιστῶντες τὸν μόθον Τυρ.
πρὸς τὸ στράτευμα τῶν γαλῶν καὶ βατράχων,
καὶ συμμάχων εἴχομεν κράτιστον νέφος,
Ἴσημι πῶς κάκιστον εἴδομεν μόρον, Κρε.
παίδων, ὁμαίμων, γνωρίμων, φυτοσπόρων,
μικροῦ δ᾽ ἀπολώλαμεν ἡμεῖς τῷ τότε.
Δέδοικα καὶ νῦν μὴ θάνωμεν τῷ βόθρῳ. Τυρ.
Οὐ νὴ θεῶν πλήρωμα τῶν ἐνυπνίων Κρε.
ἄελπίς εἰμι καὶ γὰρ ἐξ ὀνειράτων.
Τί γοῦν ὄνειρον ἐμφανῶς ἑώρακας; Τυρ.
Ὁ Ζεὺς γάρ ὤφθη κατ᾽ ὄναρ κνώσσοντί μοι: Κρε.
καὶ θάρσος ἐντέθεικε τῇ μῇ καρδίᾳ.
καὶ χαῖρε. λῆψη προσπεφώνηκε κράτος,
Τίνι προσωμοίωτο καὶ τοῦτο φράσον. Τυρ.
Τῷ, τυρολείχῳ τῷ φρονίμῳ πρεσβύτῃ. Κρε.
Πῶς δ᾽ οὐκ ἐπ᾽ ἄλλον ὡράθη σοι τὸν χρόνον. Τυρ.
Ἐμαῖς ἀπειλαῖς ὡράθη ποιαλέος, Κρε.
Τί γοῦν ἐπηπείλησας αὐτῷ τῷ πόλον Τυρ.
οἰκοῦντι καὶ λέγοντι τοῖς ἀθανάτοις,
σειρὰν μεγίστην ἐξανάψαι τοῦ πόλου
καὶ πάντας ἕλξαι χειρὶ πανσθενεστάτῃ;
καὶ τίνας ἠπείληκα τούτῳ μυρία. Κρε.

A 5 καὶ

καὶ γὰρ καθ' αὐτὸν ἰσοζῶν μοῦ τὸν βίον
ὅπως μένων ἔσωθεν οἰκτρῶς γωνίας,
ὅλως σκοτεινός εἰμι καὶ ζόφου γέμων.
καὶ δεῖμα δεινὸν δέδειγμαι καὶ τρέμω
ζῶον πενιχρὸν ἔμπλεων ἀηδίας.
ὤμωζον, ὠλόλυζον, ἠθύμουν, μέγα,
ἔκοπτον, ἐσπάραττον οἰκείαν γένυν,
καὶ τὸν θεὸν ὕπατον ὕβριζον δία.
καὶ προστέθεικα τοῖς στεναγμοῖς σοῦ χόλου,
δεινὰς ἀπειλὰς παντελῶς δειμαλέας.
Τυρο. Τί γοῦν ἐπηπείληκας εἰπὲ τὸ δέ.
Κρεϊ. ὡς εἴπερ οὐ θήσει με νικητὴν μέγαν,
καὶ παγκράτιστον τῇ μάχῃ στεφανίτην,
τάχα προσελθὼν ἐς ναὸν τῶν θυμάτων,
ἅπαντα θήσω πρὸς ζόφον τῆς κοιλίας.
Τυρο. Κἀγὼ συνέλθω σοῦ συνεύνῳ καὶ τέκνοις.
ἀλλ' ὡς ἔοικε τὸν μῦθον ῥαθιστέρεις.
Κρεϊ. Ναὶ δῆτα καὶ σύμπαντας ἀρτίως μύας
κεκληκέναι προὔμελον εἰς ἐκκλησίαν.
Τυρ. Οὐ νῦν ἐπεὶ δεύοιτο τοῦ φοιτημίω
ἀπαλλαγῆναι τοῦ σκοτοκρύπτου βίου,
ἐλευθερωθῆναι τε γαλῶν τοῦ φόβου.
τοὺς μῦς ἅπαντας ἀρτίως συγκλητέον.

καὶ

καὶ πρῶτον εἰς κατάρξιν ἰτέον λόγων.
ἐπιτρεπόντων προσφέρειν εὐτολμίαν.
ἢ καὶ στρατηγοὺς στρατηγῶν εἰργακότες,
καὶ ταξιάρχας καὶ λοχαγοὺς ὥσθέμις,
λογχηφόρους τε καὶ κραταιοὺς ὁπλίτας,
ἀντεξίωμεν εἰς μόθον τεταγμένοι.
Καλῶς προσέφης καὶ σοφῶς καὶ κοσμίως. Κρε.
καὶ γὰρ τὸ γῆρας νουθετεῖ καὶ σωφρόνως.
κῆρυξ ἴτω δὲ καὶ καλείτω τοὺς μύας,
ἰδοὺ πάρεισι μύαρχοι συνηγμένοι Κῆρυξ.
καὶ σῷ παρεστήκασι βουλευτηρίῳ.
Ἐγὼ μὲν ὦ σύνταγμα γενναίων φίλων Κρε.
εὔεικτον εὔομιλον ἐκ πολλοῦ χρόνου
πολλὴν καταγνοὺς τῶν πάλαι πεφυκότων
τὴν ἀσθένειαν καὶ κακίστην δειλίαν.
ἀνθ' ὧν περ εἴσω φωλεῶν μυχαιτάτων,
μένοντες οὐκ ἄτλμον εἶχον καρδίαν.
ἀλλ' ὡς κλινήρεις καὶ μέλη παρειμένοι,
ἔπτησαν ἐλθεῖν εἰς μάχην ἐναντίων,
ἤδη στρατεύειν ἴσχυρῶ θαρραλέως.
οὐ γὰρ προσῆκον μου δέδοικε καὶ φίλον
σθένος φρονοῦντι καὶ κρατοῦντι μυρίων
πομπὰς πλοῦντι καὶ κρότοις ἠνημένῳ,

τρέμειν προελθεῖν τῆς ἐμῆς μυωξίας.
ὑμεῖς δ' ἑτοίμως τὸν λόγον δεδεγμένοι,
ὡς εὐγενῶν πέλοντες ἐκ φυτοσπόρων,
καὶ πανσθενῶς ἔχοντες αὐτῶν τοι πόνου,
μὴ νωχελεῖς γίνεσθε πρὸς τὰ πρακτέα.
μὴ δ' ὀκνήσητε μηδαμῶς ὦ γεννάδαι.
ἀλλ' ὡς τάχιστ' ἅπαντες ὦ θεῖοι μύες
ἴτε προθύμως εἰς νέαν στρατηγίαν,
ζῆλον λαβόντες τῆς ἐμῆς ἀνδρείας.
ἐγὼ γὰρ οὐκ ὤκνησα πώποτ' εἰς μόθον.
ἀλλ' ὡς ἀληθῆ ἐκ νέας ἡλικίας,
ἔργοις τε στρατηγεῖν ἀνδρικῶς ἐστραπόμην.
πάσαις δὲ πάντη προσβολαῖς ἐπεκράτουν.
γένους γὰρ φυεὶς εὐγενοῦς τῆς ὀσφύος,
ὡς ἴστε πάντες τὰ πάλαι θρυλλούμενα,
ἐπὶ δυνάμει καὶ φρενῶν γοργουσία
ἐμοὺς γονεῖς ἕλκοντας ἄπλετον κλέος,
τοὺς χαρτοδάπτας ὠνομασμένους λέγω,
οὐκ ἠθέλησα ζῆν τὸν ἄπονον βίον.
ἀλλ' εἰς μάθησιν τῶν στρατηγικωτάτων,
ἀπεῖδον εὐθὺς ἐκ νέου μειρακίου,
ἤσκησα κοντὸν καὶ σπάθην σὺν ἀσπίδι.
βαίνειν ἐφ' ἵππους καὶ στρέφεσθαι ποικίλως,

βάλλειν τὸν ἐχθρὸν εὐστόχως καὶ καιρίως.
τείνειν τὸ τόξον καὶ τὸν ἰὸν ἱέναι.
καὶ πᾶσαν ἁπλῶς τὴν στρατηγίαν τέχνην.
μετῆλθον ὡς ἅπαντες οἱ στρατηλάται.
μόθων δὲ πολλῶν ἐγκρατὴς δεδειγμένος.
καὶ πλεῖστα δεῖγμα τῆς ἐμῆς ἐμπειρίας
ἔθνη δεδειχώς, ἦλθον εἰς μυαρχίαν,
πάντων ἄριστος καὶ μέγας κεκριμένος.
καὶ νῦν δὲ παγκάκιστον ἔγνων τυγχάνειν
τὸν ἀνθάμιλλον τοῦ διὸς τοῦ τῆς ῥέας,
ζῶον τρέμειν τι μικρὸν ἠθλιωμένον.
τοίνυν κελεύω τοὺς ἐμοὶ πειθομένους,
ἅπαντας εἰς σύνταξιν ἐλθεῖν τῆς μάχης.
στερρῶς, κραταιῶς, εὐσθενῶς, εὐκαρδίως,
σοφῶς, ἐναργῶς, εὐφυῶς ὡπλισμένους.
τανῦν δὲ λοιπὸν, ἴτε πρὸς τὰς οἰκίας.
τὴν αὔριον δ' ἕωθεν ὦ στρατηλάται,
πάντα κινῆσαι βούλομαι θαρραλέως.
δοκεῖ γὰρ οὕτω συμφέρειν πρὸς τὸ πέρας.
Επείπερ ἤδη πάντες εἰς τὰς οἰκίας Τυρ.
ἀπῆλθον, ὥρα τοῦ καθευδῆσαι κλίνῃ.
ἄπειμι κἀγὼ πρὸς κλίνην τὴν ἰδίαν.
εἴρηκας ὀρθῶς τοιγαροῦν πειρατέον. Κρε.
ὢ ποῖον

Σορ. ὢ ποῖον ἄλγος νῦν κρατεῖ με καὶ θλίβει.
ὢ ζεῦ τί τοῦτο τῆς παρούσης ἡμέρας.
δεινὸς λογισμὸς ἔχει μου τὸν δεσπότην,
γαλῆ προσάψαι μῶλον οὐ λαθριδίως.
δοκῶ γὰρ αὐτὸν σὺν πάσῃ στρατηγίᾳ,
θανεῖν, λιπόντα τὸν φαεσφόρον λύχνον.
ἄπολλον, ἀγνόμαντι, φοῖβε λοξία,
τί τοῦ τοῦτο; φεῦ παπαί, φεῦ, μοι πάλιν.
ἰατταταῖ ἐξ ὢ πόνων ἰαλέμων
αἶ. αἶ. ἰού. ἰού. ὢ κακῶν πονημάτων.
Ἡμι. Ἴσως κρατήσει τὴν μάχην κατακράτος.
Ἡμι. Ἄπιστ' ἄπιστα καινὰ καινά μοι λέγεις.
τὸ τοῦ διὸς θέλημα νῦν ὑπερξάτω.
Τυρ. Ὁρῶ θέουσαν δὴ ὑέλων ἡμέραν.
Κρεῖ. Καὶ μὴν κἀγὼ δέδορκα τὴν λαμπηδόνα.
Τυρ. Καὶ τοιγαροῦν λίποιμεν ὕπνον καὶ κλίνην.
οἶς δὲ καὶ βοῦς τοῖς θεοῖς τεθυκότες,
πρὸς τὸν μαχησμὸν δὴ ἴκωμεν ἀρξόμως.
δεῖ γὰρ πρὸ πάντων ἱλεοῦν τοὺς ἐν πόλῳ.
Κρε. Ἰδοὺ θύσαντες ἐκκαλοῦμεν τὸν δία.
καὶ τὴν ἀθηνᾶν ἐπὶ τὸν ἑρμῆν καὶ πᾶνα.
καὶ τὸν ποσειδῶ καὶ τὸν ἁγνὸν λοξίαν.
ἥραν σὺν αὐτοῖς ἄρτεμιν τὴν ὀρειβάτιν.

πλούτωνα.

πλούτωνα λητώ σὺν ᾅδῃ περσεφόνην,
καὶ πάντας ἄλλους· καὶ πρὸ πάντων τὴν πόδα.
Ω πάντες ὦ σύμπαντες ὦ θεοὶ μόνοι. Χορ.
ὅσοι τ' ἄνωθεν καὶ κάτω κληρουχίαν
ἔχοντες ἐστὲ τῶν καλῶν χορηγέται.
πρόστητε ναὶ πρόστητε καρτερωτάτως·
τῶν δεσποτῶν μὲν τὴν νέαν στρατηγίαν
καὶ τῶν τελούντων πρὸς τὸ παμφάγον γένος.
Νῦν εἴθε νικήσειαν ὦ ζεῦ τὸν μόθον. Ομοῦ.
ἐμοὶ στρατηγοὶ καὶ σύνευνος καὶ τέκνον.
Καλὸν τὸ νικᾶν, ἀλλὰ δειλεία μ' ἔχει. Χορ.
Κἀγὼ δέδοικα καὶ τρέμω κατακράτος. γυνή.
Δεινὸν γὰρ ἐστι δυσμενῶν εὐανδρία. Χορ.
Ω ζεῦ βασιλεῦ χρηστὸν ἔργασαι μόθον. γυνή.
Αεὶ τὸ θεῖον τῶν καλῶν ἅπαν νέμει. Χορ.
Εἰ μὲν κρατήσει τῶν μυῶν αἱ πληθύες γυνή.
ἐξισχύσουσι τῆς ἐναντιουμένης,
εὖ ἂν τὸ λοιπὸν ἀνύσοιμεν τὸν βίον.
καὶ τὸν φόβον ῥίψαιμεν ὡς ποῤῥωτάτω.
Ναὶ δὴ γένοιτο τοῦτο σὺν θεῷ λέγω. Χορ.
Εἰ δ' ἥττονες γένοιντο τῆς ἐναντίας, γυνή.
καὶ πρὸς φυγὴν βλέψωσιν ὡς πεφραγμένοι,
ἅπαντα φροῦδα προσγενήσεται τάχα.

Χορ. Ὡς εἴθε μὴ γένοιτο μὴ δ' ἔσοιτό μοι.
Γυνή Καὶ πᾶς γένηται δοῦλος αἰχμαλωσία.
Χορ. Οὔκ. ἀλλὰ δεινὸν βρῶμα τῆς ἐναντίας.
Γυνή Κἀγὼ δὲ δούλη παισὶ σὺν τοῖς φιλτάτοις,
ἡ πρὶν κυρία προσφανήσομαι τάχα.
Χορ. Ἥκιστα δούλη σὺ γενήσῃ σὺν τέκνοις.
ἀλλ' ὡς ἀληθῶς βρῶμα τῆς ἀδηφάγου.
Γυνή. Τί γοῶν προλίπω τὸ γλυκύτατον φάος.
καὶ συγκαλυφθῶ τῇ κόνει ἐν τῷδε τάφῳ.
Χορός Σίγα σίγα δέσποινα δεινόν τι βλέπω.
καὶ μὴν ὁρῶ θέοντα τὸν ἐσπασμένον
καὶ πυκνὸν ἀσθμαίνοντα καὶ πεπληγμένον.
Ἄγγελος Κυρία ποῦ πάρεστι, τίς δηλωσάτω.
Χορός. Ἔξεστί σοι θέλοντι ταύτην εἰσβλέπειν.
Ἀγγελ. Τάλαινα παντάλαινα καὶ τρισαθλία.
πέπτωκε ξωθεὶς ὁ Ψιχάρπαξ ἐν μάχῃ.
Γυνή. ὦ τοῦ ποθεινοῦ καὶ πεφιλημένου τέκνου,
πέπτωκεν ἡ 'μὴ τοῦ γήρως βακτηρία.
ὢ τῶν πόνων ὢ τῶν πόνων ἰαλέμων.
παῖ παῖ τὰ πάντα δεινὰ τῶν ἀγγελμάτων.
ἰοὺ θανοῦμαι, τί γένωμαι, ποῦ φύγω,
ποῖ βῶ; παρεῖμαι τῶν μελῶν ἀρρωστίας
ὦ παῖ. παπαὶ παῖ φιλτάτη θεωρία.

τέθλαθι

τέτλαθί μοι τέτλαθι παῦσαι τῶν γόων.
Ω ζεῦ ταναῶ διφρεῦτι τανοπρέπον. Χορ.
Αἴ αἴ τάλαινα μῆτερ ἠθλιωμένη. γωη.
ἐπίσχες ἄρτι τοὺς ἀπειρίτους γόους. Χορ.
Ω φιλτάτη πρόσοψις ὦ παῖ μοι φίλε. γωη.
φέρειν πρέπον σοι τὴν ἄπλετον ἀνίαν. Χορ.
μαθεῖν δὲ λοιπὲν τὰ πίλοιπα τοῦ μόθου.
ἀλλ' οὐ σθένω χέειν τοῦ πόνου τὴν πικρίαν. γωη.
τίς νῶν ὄνησις ἐκ γόων ἀμεξίας. Χορός
Αὐτὴν διαρρήσαιμι καὶ τάχει θάνω. γωη.
Μὴ δῆτα τοῦτο μὴ δὲ συστρέφειν θέλε. Χορός.
καὶ πῶς ἀνεκτὸν μὴ πεφύρθαι τὸ στένειν. γωη.
τί δὲ, στένουσα τοὺς λογισμοὺς κουφίζεις. Χορ.
οὐδεὶς θανόντας ἐξεγείρει τοῦ τάφου.
παυθεῖσα τί πράξαιμι τῶν στεναγμάτων. γωη.
μαθεῖν θέλησον τὰ πίλοιπα τοῦ μόθου. Χορ.
καὶ τίς κατείπη ταῦτα καὶ σαφηνίσῃ. γωη.
Ο τῶν προόντων ἄγγελος ἀγγελμάτων. Χορ.
Καὶ ποῦ πάρεστιν. Χορ. Εἰσορᾶν ἔξεστί σοι. γωη.
ἐκ τοῦ πάθους ὄλωλα καὶ συνεξέβην γωη.
καὶ τὰς κόρας ἤμβλωσα τὰς τῶν ὀμμάτων.
ἅπαν λέγ' εὐκίνητον ἀγγεληφόρε Χορ.
ὅπως μάθω ὅσῃ τῆς μάχης ἡ τραχύτης.

καὶ πῶς ὁ παῖς πέπτωκε καὶ περιερρύη.
Αγγ. Εἴπω καθεξῆς ἢ τέμω τὰς ἐμφάσεις.
Χορ. Ἑξῆς ἅπαν ἔξειπε συμβὰν τῇ μάχῃ,
αὐτῆς ἀπ' ἀρχῆς τὸν λόγον διεννέπων.
Αγγ. Εἴπω τὰ πάντα. τοιγαροῦν ἀκουστέον.
ἐπεὶ γὰρ εἰς σύμμιξιν ἦλθον τῆς μάχης,
πρῶτον μὲν ὁ κράτιστος ἐθνοσατράπης,
ὁ ψιχολείχης συμβαλὼν τῷ παμφάγῳ
ἥττηται καὶ πέπτωκεν, οἷά τις θέα.
καὶ πᾶσα τούτου στρατιὰ διεφθάρη.
ἔπειτ' ἐπῆλθεν ἄλλος ἀρχισατράπης
ὃς τοῖς ὠνόμαστο κωληκοκλόπος.
καὶ ταύτην αὐτῷ πτῶμα πέπτωκε ξένον,
οὐδ' ὑπομείνας προσβολὴν βραχυτάτην·
ὡς γοῦν ἑώρα τοὺς κραταιοὺς σατράπας
ἤδη προσόντας ὁ ψιχάρπαξ, καὶ βόσιν
οἷάπερ φανέντα σὺν στρατῷ τῷ παμφάγῳ
ὀργῆς ἐπλήσθη καὶ χόλου βαρυτάτου.
Γνω. Θυμοῦ γὰρ οὐδέν ἐστιν ἄλλη πικρία,
εἰ μὴ ζέσις τις αἵματος πρὸς καρδίαν.
λαβὼν δὲ κοντὸν χερσὶν ἐστομωμένον
ἐπῆλθεν αὐτῇ τοῦ τεθανατωκέναι.
ἡ δ' εἰσιδοῦσα τοῦτον ἡτοιμασμένον,

ἐκ τοῦ συνεγγὺς πρὸς σφαγὴν ἑστηκότα,
καὶ κοντῷ ἐκτείνοντα καρτερωτάτῳ.
ὥρμησεν αὐτὸν συλλαβεῖν παραυτίκα,
καὶ δὴ κατεῖχε τοῖς ὄνυξιν ἀγρίως
καὶ σὺν τάχει βέβρωκε τὸν νεανίαν.
Καὶ ταῦτ᾽ ἐπ᾽ ὄψει τοῦ φίλου φυτοσπόρου. Χορ.
Τὸ μεῖζον αὐτὸ τυγχάνει μοι τοῦ πάθους.] Γαλῆ.
Ἐγὼ δ᾽ ἐπεὶ δέδορκα τοῦτο τὸ πρᾶγμα, Ἀγγ.
προσῆλθον ὦ πότνια σοὶ πεφρακέναι.
Ὡς εἴθε μὴ δ᾽ ἐπῆλθες ἀγγεληφόρε. Γαλῆ.
μέγιστον ἦν μοι μηδόλως προσιέναι.
οὐκ ἂν γὰρ ἀκμὴν τοῖς πάθεσι συνεσχέθην.
Ἐγὼ μὲν οὖν ἄπειμι τὴν ὀπισθίαν. Ἀγγ.
Ἔλθοις κακῶν ἥκιστα μηνυτὴς πάλιν. Γαλῆ.
Κακὸς κακῶς ὄλοιτο νῦν ὁ πυρφόρος. Χορ.
Δέδοικεν ἡμᾶς πυρφορήσας τῷ λόγῳ. Γαλῆ.
Ὦ ποῖον ἄνθος τῶν μυῶν ἀπεκρύβη. Χορ.
ἐμοὶ δοκεῖ κάλιστον εἶναι καὶ πρέπον,
σύνθρηνον ᾆσαι παιδὶ τῷ πεπτωκότι.
Καλῶς ἔφησας. τοιγαροῦν θρηνητέον. Γαλῆ.
Πρώτιστα σὺ κρότησον ἀρχὴν τοῦ πάθους. Ἀγγ.
Ἂ παπαὶ παπαὶ παῖ παῖ παπαὶ πολλάκις. Γαλῆ.
Παῖ κρεῖττε παῖ παῖ παπαὶ δέσποτα. Χορ.

γυνή. Ἆ ἆ πόθι παῖ, ποῦ ποτ' ἀπέβης τέκνον.
χορ. Ποῖ ποῖ καλυφθεὶς διαπέπτης τοῦ βίου.
γυνή. Ὦ ὦ πόθεν ποῖ τῶν πόνων ἰαλέμων.
χορ. Ἰαλέμων ὦ καὶ πάλιν ἰαλέμων.
γυνή. Ἆ ἆ λέλοιπα τὸν λύχνον τῆς ἡμέρας.
χορός. Ἅπαντα ἄπαντα τοῦ βίου, τέφρα, κόνις.
ἅπαξ ἅπαντα τοῦ βίου σκιὰ μόνον.
γυνή. Οἴ οἴ προῆλθες ὦ ψιχάρπαξ ὦ τέκνον.
χορ. Ἀρκεῖ. τὸ λοιπὸν βαῖνε μὴ περαιτέρω.
ἤδη βλέπω γὰρ ἄγγελον ταχυδρόμον.
γυνή. Δέδοικα δεινὸν μὴ πάλιν τί μοι φράσῃ.
χορ. Οὐκ ὦ σεβαστή. γυνή. πῶς δ' οἶδας. χο. πῶς ἄρα,
φαιδρῷ προσώπῳ τὸν δρόμον διατρέχων.
γυνή. Ὡς εἴθε χρυσὸν ἄγγελον Ζεῦ μοι πρόες.
εἶδος ἀγγ. Ἡ δεσπότις πέφυκε ποῦ τίς εἰπάτω.
χορ. Πάρεστιν ἰδοὺ καὶ θέλεις εἰ πρὸς βλέπε.
ἀγγ. Πάγχρυσε φαιδρὰ μὴ τεθλιμμένη γίνου.
κἀμοὶ βράβευε δῶρα τῶν ἀγγελμάτων.
γυνή. Ἔξειπε μὴ χλεύαζε κομποῤῥημόνως.
ἀγγ. Ἂν μὴ νεμῇς πρώτιστα δῶρα τοῦ λόγου.
γυνή. Εἰπόντι δώσω καὶ παράσχω συντόμως.
ἀγγ. Τέθνηκεν ἡ τάλαινα γαλῆ τῷ μόθῳ.
γυνή. Ἆ ἆ κροτήσω καὶ χαρήσομαι πλέον.

Νικησάτω

νικησάτω γὰρ ἡ χαρὰ τὴν ἀνίαν. ἀγγ.
ὑφ' ἡδονῆς μέγιστον ὀρχοῦμαι πάνυ. γυνή.
τὸ τοῦ μόθου πρότερον μάθωμεν φίλη χορ.
καὶ πῶς τέθνηκε δυσμενὴς ὁ παμφάγος.
ἐξειπάτω δ' ὁ πᾶσαν ἀγγελκφόρος. γυνή.
τὴν συγκρότησιν τῆς μάχης, καὶ τὸν μῶλον
τοῦ ἀγριωποῦ καὶ κακοῦ μυοκτόνου.
ἡ δεσπότις λέλακε τὴν γλῶτταν κρότει. χορ.
ἰδοὺ τὴν ἑρμηνείαν εὐτρεπίζω τοῦ λόγου. ἀγγ.
ὑμεῖς δ' ἑτοίμως ὦσιν οὖσιν ὀρθίοις.
ἐνωτίσασθε τῶν ἐφορμημάτων.
ὡς γοῦν ὁ δεινὸς σωματοφθόρος μόθος
ἔσχηκεν ἀρχὴν προσβολῆς εὐκοσμίας
καὶ πρῶτον μὲν πέπτωκεν ἐθνοσατράπης
ὁ ψιχολείχης. εἶθ' ὁ κωλικοκλόπος
ἔπειθ' ὁ παῖς τοῦ καλοῦ μου δεσπότου,
ἤλγησεν οὗτος τῷ πάθει τὴν καρδίαν,
ἰδὼν τὸν υἱὸν τὸν φίλον τεθνηκότα.
καὶ τὴν ὑπ' αὐτὸν στρατιὰν προτρέψας,
ἐπῆλθεν ἀπτῶς τῷ φθόρῳ καὶ παμφάγῳ.
καὶ πρὸς ἅμιλλαν ἀτρόμως συνεπλάκη.
πλεῖστον δὲ καιρὸν ἀνθυπηγωνισμένων,
καὶ μηδενὸς φεύγοντος ἀλλ' ἑστηκότες,

ξύλον καπνωθὸν τῇ ὑπὸ τάτης στέγης,
ἔτει παλαιῷ καὶ χρόνῳ τεθραυσμένον,
ἔπληξεν αὐτὴν ἐν μέσῳ μεταφρένων·
καὶ νεῦρα συντέθλακεν αὐτῆς αὐτίκα.
καὶ πρὸς βάθη πέπτωκεν ἀϊδωνέως.
καὶ τὴν πρὶν ἡμῶν δυσμενῆ καταρράτον,
ἄσπονδον, ἀμείλικτον, ἠγριωμένην,
ἔδειξεν ἄπνουν ἐκτάδην ἡπλωμένην.
ζώοις ἀλύπως, εὐθαλῶς, εὐκαρδίως,
εἰς λυκάβαντας μή πω πεπληρωμένους.
ἀνθ' ὧν πρὸ ἦλθες ἄγγελος ποθουμένων.
καὶ τὸν φόνον προὔφηνας ἡμῖν τῇ φθόγγῳ.
ἤδη γὰρ εἶδον πᾶν ποθούμενον τέλος,
εἰληφὸς ἄρτι καὶ καλῶς ἠνυσμένον.

ΤΕΛΟΣ ΤΗΣ ΓΑΛΕΩ-
ΜΥΟΜΑΧΙΑΣ.

Ἐν βασιλείᾳ, πόλει τῆς Γερμανίας, παρὰ Ἰω-
άννου Φροβενίου. ἔτει ἀπὸ τῆς θεο-
γονίας ͵α. φ. ιη. μηνὶ
Γαμηλιῶνι.

